PUTEREA

Cartea a doua a seriei TITANII

Jennifer L. Armentrout

PUTEREA

Jennifer L. Armentrout

Cartea a doua din seria
TITANII

Colecţie coordonată de:
Shauki Al-Gareeb

Traducere din limba engleză şi note de:
Roxana Olteanu

Cuprins

CAPITOLUL 1 – Josie 7
CAPITOLUL 2 – Seth 17
CAPITOLUL 3 – Josie 27
CAPITOLUL4 36
CAPITOLUL 5 – Josie 45
CAPITOLUL6 53
CAPITOLUL7 62
CAPITOLUL 8 – Josie 68
CAPITOLUL 9 – Seth 76
CAPITOLUL10 82
CAPITOLUL 11 – Seth 91
CAPITOLUL 12 102
CAPITOLUL 13 – Josie 119
CAPITOLUL 14 – Seth 132
CAPITOLUL 15 – Josie 145
CAPITOLUL 16 – Seth 155
CAPITOLUL 17 – Seth 166
CAPITOLUL 18 – Josie 174
CAPITOLUL 19 187
CAPITOLUL 20 196
CAPITOLUL 21 – Seth 207
CAPITOLUL 22 – Josie 216
CAPITOLUL 23 – Josie 226

CAPITOLUL 24 233
CAPITOLUL 25 – Seth 241
CAPITOLUL 26 247
CAPITOLUL 27 – Seth 260
CAPITOLUL 28 270
CAPITOLUL 29 – Seth 282
CAPITOLUL 30 – Josie 295
CAPITOLUL 31 – Seth 306
CAPITOLUL 32 – Josie 314
MULŢUMIRI 324

PENTRU CITITORII CARE VOR SĂ-L ÎNSOȚEASCĂ PE SETH ÎN CĂLĂTORIA LUI

ACEASTĂ CARTE ESTE DESTINATĂ PUBLICULUI NEW ADULT.

Conține un tip foarte, foarte sexy, cu abilități turbate, care vor fi descrise așa detaliat, că pot provoca leșinul. Chiar și scenele unde nu face decât să se fâțâie fără cămașă (mda, se întâmplă) se pot dovedi prea intense pentru cititorii mai tineri. Vă rog să considerați că ați fost avertizați.

1 – Josie

O ATINGERE CA de fulg pe braţ şi pe coapsă. A trecut o clipă până să mă trezesc din somnul profund. O apăsare caldă pe spate mi-a provocat fiori pe şira spinării.

Doar pe jumătate trează, am zâmbit şi am deschis ochii. Camera era învăluită într-o lumină slabă, care îmi spunea că era prea devreme să mă ridic din pat.

Buze care îmi atingeau punctul acela sensibil de pe gât, chiar sub locul unde se simte pulsul, şi o altă serie de fiori a început să-mi danseze pe piele. Muşchii abdomenului mi s-au contractat.

Din nou sărutul, de data asta chiar pe puls, iar degetele de la picioare mi s-au strâns.

Era mult prea devreme, dar cine s-ar putea supăra când e trezit aşa? Eu una nu. Dacă tot restul vieţii mele aş fi deşteptată în felul acesta, aş fi o fată fericită. Extrem de fericită.

M-am întors încet pe spate, iar zâmbetul meu somnoros a înţepenit când privirea a descoperit nişte irisuri de obsidian, de un negru intens. *Ce naiba?* Confuzia a fost iute înlocuită de o groază care îmi îngheţa fiecare celulă, pătrunzând până în oase şi în ţesuturi.

O, *nu!*

Inima mi-a tresărit în piept şi a început să bată aşa de tare, încât aveam impresia că o să iasă de acolo şi o să o ia la fugă prin cameră.

Un titan stătea aplecat deasupra mea, cu buzele răutăcioase schiţând un zâmbet crud, răzbunător.

— Te voi găsi când te vei aştepta mai puţin, mi-a spus el cu o voce sufocantă ca un fum înecăcios. Voi fi mereu pe urmele tale! Nu e nicio...

Am sărit în sus, cu o mână în faţă, gata pentru o lovitură în gât, care, cel mai probabil, nu ar fi avut cine ştie ce eficienţă. Am deschis gura să ţip, dar nu a ieşit niciun sunet şi, dintr-odată, înaintea mea nu mai era nimeni. Nimeni.

Niciun titan.

Am rămas în fund o vreme şi m-am holbat la spaţiul gol din faţa mea, cu inima bubuind. M-am uitat cu atenţie prin dormitorul întunecat şi nu am găsit niciun semn că titanul cel periculos şi înfricoşător ar mai fi pe acolo. Totul era exact aşa cum fusese înainte de a adormi în acea noapte de duminică. Televizorul din faţa patului, închis. Draperiile de la mica fereastră de lângă baie, puţin trase, iar pe acolo vedeam lumina de un albastru palid a zorilor care se revărsau peste Black Hills, aria protejată de pădure din mijlocul regiunii Northern Hills din Dakota de Sud.

Noua mea locuinţă.

Care, într-un fel, semăna cu vechea mea locuinţă, Universitatea Radford. Numai că universitatea asta părea desprinsă fix din Grecia, de pe vremea în care lumea venera plină de râvnă zeii. Iar eu eram înconjurată de creaturi mitice, şi nu de douăzeci şi ceva de dihănii a căror putere măreaţă conta în executarea de misiuni în stare de mahmureală şi cu odihnă minimă.

Corecţie. Şi *eu* eram, de fapt, o creatură mitică, iar studenţii de la Universitatea Covenant nu erau aşa de diferiţi de studenţii muritori. În afară de faptul că erau descendenţi ai zeilor şi de toată povestea asta de acum, cu omorâtul între ei.

Dar nu era niciun titan psihopat care să dea târcoale prin camera mea întunecată, gata să se hrănească din mine până când aş ajunge doar o carcasă goală, după care să facă şi celelalte chestii scârboase şi oribile de care am...

Nu voiam să mă mai gândesc la asta.

Am respirat adânc, am închis ochii şi mi-am trecut palma peste frunte. Era doar un vis, un vis idiot. Titanii nu aveau cum să pătrundă în universitate. Existau scuturi care să îi ţină la distanţă. Umbrele puteau intra, dar preferam să înfrunt o sută de suflete evadate din Tartar, decât să mai văd o dată faţa vreunui titan sau a lui Hyperion.

Nu aveam idee cine era bărbatul pe care îl visasem, dar ştiam foarte bine că era titan.

— Josie? s-a auzit o voce răguşită de somn, în care se simţea un uşor accent. Ce faci?

Pulsul mi-a luat-o din nou la galop, dar, de data asta, dintr-un cu totul alt motiv; m-am întors şi m-am uitat la cel care era, probabil, cel mai sexy bărbat în viaţă.

Seth Dio – oricum s-ar scrie sau s-ar pronunţa numele lui de familie – stătea pe o parte. Pilota subţire i se înfăşurase în jurul coapselor, lăsând să se vadă o mare parte din pielea aurie, fermă şi brăzdată de şănţuleţe.

Seth avea şase rânduri adevărate de pătrăţele. Adică nu din alea abia pronunţate sau vizibile numai atunci când îşi încorda muşchii sau făcea vreo activitate care presupunea efort. Bănuiam că aşa se născuse, un bebeluş cu pătrăţele pe abdomen şi cu pectorali tari ca piatra, care făcea bicepşi cu biberoanele. Apropo de bicepşi, şi ei erau ai naibii de arătoşi. Ca şi umerii largi şi talia subţire. Iar faţa lui?

Pe toţi zeii!

Era*frumos!* Aproape prea frumos. Ca şi cum toate trăsăturile lui fuseseră aşezate acolo cu mare grijă, adunate într-o colecţie de perfecţiune – şi chiar aşa fuseseră. Pomeţi înalţi şi înguşti, buze pline şi senzuale care te făceau să te pierzi în contemplare. Să visezi la ele. Mă rog, să ai fantezii cu ele. Nasul drept, perfect, iar ochii... Aveau cea mai uimitoare nuanţă de ocru şi erau încadraţi de gene negre şi dese. Sprâncenele arcuite erau ceva mai închise la culoare decât părul blond, pe care şi-l tăiase de curând. Încă nu mă obişnuisem cu el tuns. Părul lui fin era scurt în părţi şi mai lung în vârful capului; uneori stătea aranjat, alteori era ciufulit. Îmi plăcea să-mi trec degetele prin lateral, ca să simt în palmă gâdilătura firelor mai scurte.

În general, îmi plăcea să-l ating pe Seth, pur şi simplu.

Câteodată mă întrebam cum de ajunsese în patul meu. Adică, normal, era acolo fiindcă eu îl invitasem şi îl voiam acolo, dar nu cred că eram genul de fată la care s-ar gândi cineva că ar fi cu el. Nu eram aşa de grozavă. Obiectiv vorbind. Doar un metru şaptezeci şi cam tot timpul haotică. Pe la 1500, sau cam aşa ceva, şoldurile mele n-ar fi fost deloc apreciate, căci atunci erau în vogă cele largi, bune pentru născut copii, şi nici coapsele mele nu cred că ar fi fost sau ar putea să fie vreodată la modă. Din câte se părea, niciun fel de

sport – kickboxing, lupte, alergări, antrenament defensiv sau ofensiv – nu reuşea să-mi întărească abdomenul sau să-mi modeleze talia. Nu eram nici slabă, nici zveltă, nici graţioasă sau delicată. Eram gălăgioasă, uneori de-a dreptul enervantă, şi vorbeam întruna.

Dar Seth mă plăcea. Spunea că eram *salvarea* lui.

Iar eu îl plăceam pe el.

Enorm!

În plus, făceam parte dintre semizei, eram fiica lui Apollo, cam aşa stăteau lucrurile.

Seth era Apollyon, rezultatul încrucişării dintre sângele pur şi sângele semipur, creat de recent decedatul Ares, iar eu ajunsesem de-acum să-mi ating limitele puterilor, după ce descoperisem care era treaba cu ele.

A mijit ochii de culoarea chihlimbarului, care străluceau ca două nestemate.

— Eşti trează? Sau suferi cumva de vreun soi ciudat de somnambulism?

Am zâmbit uşor.

— Sunt trează.

— Deci...

S-a aşezat pe spate, şi-a pus mâna sub cap, iar eu am rămas câteva secunde captivată de felul în care bicepşii săi s-au mişcat pe sub piele.

— Stai aşa şi te uiţi la mine cum dorm?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu.

— Cam aşa pare.

— De fapt, stăteam aşa şi mă uitam la perete, înainte să mă întrerupi tu.

Şi-a mişcat cealaltă mână, aşezând-o pe abdomenul plat. Din unghiul din care priveam, părea că era gol pe sub pătură, dar, din păcate, nu era.

— Nu că ar fi ciudat sau ceva.

— În fine, am spus, aranjându-mi breteluţa maioului. Tu eşti ăla ciudat.

Colţurile buzelor lui s-au ridicat.

— Iar tu eşti sexy.

Mi-am dat iar ochii peste cap, dar eram încântată la culme.

El a lăsat capul într-o parte.

— Un vis?

Senzaţia caldă şi plăcută a complimentului s-a risipit şi am dat din cap.

— Eşti OK?

— Da. N-am nimic.

Mi-am dres glasul şi mi-am dat părul pe spate.

— Doar un vis ciudat.

El mă studia în tăcere, cu o privire atentă. Nu era primul coşmar pe care îl aveam după turul de forţă cu titanul. Şi nu cu orice titan. Cu Hyperion însuşi. Fiinţa divină pe care tatăl meu o băgase în pământ cu mii de ani în urmă şi care acum scăpase şi era chitită să se răzbune. Reuşisem cumva să-l trimit la plimbare după ce mi se descătuşaseră puterile de semizeu, dar avea să se întoarcă.

Ştiam asta foarte bine.

El şi ceilalţi fii ai lui Uranus care scăpaseră aveau să vină până când îi găseam pe cei cinci semizei şi le descătuşam puterile pentru ca, în final, împreună, să putem să-i închidem din nou pe titani în Tartar.

Evident, n-aveam nici cea mai vagă idee unde erau ceilalţi semizei şi cum i-am putea găsi. Sau cum am putea să închidem din nou pe titani în Tartar, definitiv. Apollo nu ne oferise până acum informaţia asta.

Deşi aş fi vrut să fie ultimul meu coşmar, ştiam că nu va fi aşa. Orele alea pe care le petrecusem cu titanul mi se păruseră o veşnicie şi am încercat, *din greu* am încercat, să trec peste ele. Probabil că nu mi-ar fi prins rău puţină terapie.

Stai! Oare semizeii pot face terapie? Adică, o exista prin părţile astea vreun psiholog specializat în sănătatea mintală a creaturilor mistice?

Degetele lui Seth mi-au mângâiat delicat braţul, distrăgându-mi atenţia. Privirile noastre s-au întâlnit. M-a prins de mijloc şi m-a tras în jos, aşa că am ajuns jumătate peste el.

O, îmi plăcea ce se întâmpla!

Pieptul lui Seth era cald sub palmele mele, iar el a ridicat mâna cu un gest ferm şi mi-a prins câteva şuviţe de păr. Mi le-a dat după ureche şi a întârziat puţin, mângâindu-mi obrazul. M-am aplecat spre el şi l-am sărutat uşor. Când am ridicat capul, ochii lui străluceau.

— Mi-a plăcut, a şoptit el.

— Şi mie.

Apoi mi-am amintit ceva deosebit de important. Nu uitasem, de fapt. Îmi ieşise din minte din cauza coşmarului. Pe buzele mele a apărut un zâmbet larg şi cam prostesc.

— Cred că azi o să capeţi mai mult.

El mi-a prins ceafa în palmă.

— Cred că ar trebui să capăt mai mult în fiecare zi.

— O să capeţi, dar azi e altceva.

Ochii şi nările i s-au lărgit puţin şi am înţeles că pricepea. A avut o clipă de uimire, fapt care m-a făcut să simt un fel de junghi în piept, pentru că el nu se aştepta să-mi amintesc.

Uneori, Seth nu se aştepta la prea multe.

Am dat încolo tristeţea care mă cuprindea de fiecare dată când îmi dădeam seama de asta şi l-am sărutat din nou. Şi din nou, pentru că voiam să-i demonstrez, simţeam nevoia să-i demonstrez, că avea toate drepturile din lume să se aştepte la mai multe.

— La mulţi ani!

— Josie...

Felul acela în care mi-a şoptit numele, cu atâta tandreţe şi cu atâta siguranţă, mi-a tăiat respiraţia.

— Deci cum e să ai douăzeci şi doi de ani?

El şi-a trecut degetele prin părul meu şi nu mi-a răspuns imediat

— E ca şi cum ai avea douăzeci şi doi de ani.

— Nu pare prea interesant.

El a zâmbit iar.

— Asta fiindcă tu ai încă douăzeci şi mai ai, cât? Vreo şase luni până să faci douăzeci şi unu?

— Eşti un pedofil.

Seth a început să râdă în hohote, apoi a ridicat capul şi mi-a sărutat colţul gurii.

— Cred că e prima oară când mi se spune asta.

— Bine.

L-am mângâiat pe piept şi am savurat respiraţia lui accelerată. Îmi plăcea la nebunie că atingerea mea avea efectul ăsta asupra lui.

— Am vrut să-ţi iau ceva, dar cei de la Amazon nu livrează şi aici, aşa că...

Chiar aş fi vrut să-i iau ceva, dar cum nu era chiar prudent să plec, singura mea opţiune era magazinul din campus. Mă îndoiam însă că Seth şi-ar dori o cană sau un hanorac cu emblema Universităţii Covenant. Nu puteam nici măcar să-i pregătesc cina, pentru că nu aveam acces la bucătărie, aşa că eram o iubită jalnică.

O iubită.

M-am cutremurat.

Cuvântul acela mi se părea incredibil de nou. Lucios. Incomprehensibil. Presupun că amândoi eram încă în faza în care ne descopeream unul pe celălalt şi o luam încet. Încet, ca nişte ţestoase cu trei picioare. Relaţia noastră era departe de a fi perfectă. În drumul nostru existau obstacole pe care majoritatea cuplurilor nu le înfruntau, cum ar fi, de exemplu, faptul că eram urmăriţi de nişte creaturi nemuritoare.

Sau trecutul lui Seth, care uneori mă tulbura.

Sau posibilitatea ca viitorul lui să se termine brusc. Refuzam să accept, dar încă nu ştiam prea bine ce aş putea să fac să împiedic acest lucru.

Eram convinsă că neamul tatălui meu voia să-l ucidă.

Chiar trebuia să nu mă mai gândesc la toate astea.

— Ştii ceva? m-a întrebat el.

— Hmmm?

M-a prins de mijloc şi cu celălalt braţ, m-a aşezat pe spate şi s-a ridicat peste mine. Greutatea corpului său îmi înnebunea simţurile, le zăpăcea.

— Deja mi-ai dat destule.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu ţi-am dat...

— Mi-ai dat.

A aplecat capul şi, când m-a sărutat, gura lui nu avea nimic delicat sau calm.

Seth săruta ca un bărbat care venea după o secetă mare. Sorbea şi savura, parcă trăgea din mine fiecare sărut. Era un bărbat care se bucura în voie de sărut, o lua pe drumul cel mai pitoresc şi nu se grăbea absolut deloc să ajungă la destinaţie.

Dar eu chiar îmi doream să ajung la destinaţia aceea.

Ştii tu, eu şi cu el, goi amândoi, cu trupurile noastre răsucindu-se, cu mine aruncând virginitatea în patru zări.

Seth mi-a prins buza de jos, ceea ce mi-a stârnit un geamăt adânc.

— Mmm, a murmurat el, apoi a urcat cu mâna pe braţul meu şi mi-a prins breteluţa maioului. Mi-ai oferit sunetul acela.

Respiraţia mea era scurtă şi precipitată când el şi-a sprijinit toată greutatea pe braţul stâng şi s-a ridicat suficient ca să rămână între noi doar puţin spaţiu. Degetele sale agile au lucrat iscusit la bretelele mele, până când mi-au ajuns la încheieturi.

Aerul rece pe piept îmi făcea pielea de găină. Mă uitam la el ameţită cum îşi apleca uşor capul şi îmi săruta cicatricea ciudată care îmi rămăsese după ce Apollo îmi descătuşase puterile.

Seth a ridicat genele şi atunci i-am văzut zâmbetul arogant şi obraznic, cu o secundă înainte de a-şi apleca din nou capul. Vârful limbii lui a trasat o linie dreaptă, de doisprezece centimetri, de la un capăt la altul. Dar nu s-a rezumat la asta. O, nu, atingerea uşoară a limbii lui a urmărit şi cele două curbe din jur. Ba chiar a ajuns şi la semnele acelea din jurul cicatricii, care îmi aminteau de nişte aripi.

Mi s-a înfierbântat sângele când sărutările lui au lăsat cicatricea şi au început să descopere zone foarte, foarte sensibile. Gemând, l-am apucat de păr şi am căutat şuviţele lungi, în care să-mi înfig degetele. Spatele mi s-a arcuit, iar el s-a postat între picioarele mele.

— Mi-ai dat toate astea, mi-a şoptit el. Şi astea sunt un dar mereu generos.

Am râs.

— Eşti un pervers!

— Nu fac decât să spun adevărul.

A scos vârful limbii şi a început să facă cu el nişte mişcări înnebunitoare.

— Cel mai mişto cadou de ziua mea pe care l-am primit vreodată.

— Seth...

El s-a urcat pe mine repede, cu o siguranţă uimitoare. Şi-a lipit gura de buzele mele, amuţindu-mă. Nu puteam să mă plâng, nu când limba lui se mişca la unison cu a mea. Nu când pieptul meu era strivit de pieptul lui. Şi în mod sigur nu când a făcut chestia aia cu coapsele, aşezându-le în locul

perfect, care mă facea clar să sar peste drumul cel pitoresc şi să ajung direct pe tărâmul făgăduinţei.

Am ridicat piciorul şi i-am strâns coapsele, apoi mi-am mişcat şoldurile în ritmul lui. Seth a gemut cu gura pe buzele mele, un sunet masculin şi aşa de sexy, care mi-a stârnit un val de senzaţii în tot corpul. Şi-a mişcat din nou şoldurile, iar eu m-am gândit că poate în dimineaţa aceea, pentru că era ziua lui, vom...

Ceasul de pe noptieră şi-a declanşat alarma ascuţită şi iritantă. Ţipa la noi că era timpul să ne ridicăm din pat şi să trecem la antrenament.

Seth a ridicat capul şi a scos un geamăt.

— Fir-ar...

L-am strâns şi mai tare de păr.

— Am putea să nu o luăm în seamă.

— Aş fi un instructor de rahat dacă aş face asta, a răspuns el, atingându-mi uşor gura cu buzele. Iar eu încerc să fiu un bun instructor.

— E ziua ta, am încercat să-l conving. Putem să începem mai târziu.

El mi-a mângâiat pieptul cu palma.

— Nu e un motiv suficient de bun.

— E luni.

El a început să râdă.

— Josie!

— Ce? Ăsta e un motiv al naibii de bun!

Seth m-a sărutat, apoi mi-a aşezat la loc breteluţele. Eram oficial pusă la punct.

— Ai făcut progrese în ultimele două săptămâni, dar mai ai mult de lucru.

Am început să mă încrunt.

— Vai, mersi!

El s-a rostogolit râzând, şi-a aruncat picioarele şi a aterizat lângă pat. Făcuse asta cu atât de puţin efort şi cu atât de multă graţie, că îmi venea să-l pocnesc.

— Mişcă-ţi fundul ăla frumuşel şi pregăteşte-te! E timpul să muncim.

M-am târât jos din pat, ca o godzilla ceva mai înaltă.

— Doar pentru că eşti un Pollyanna, Sethie, nu înseamnă că poţi să-mi dai ordine.

El mi-a aruncat o privire imperturbabilă.

— Apollyon, Joe. Repetă după mine: Apollyon!

Am zâmbit.

El a mijit ochii.

— Mă scoţi din minţi!

Am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre mica baie de lângă dormitor, şi l-am privit peste umăr.

— În sens pozitiv?

— Încă n-am decis. .

— Măgarule!

Seth a zâmbit cu un colţ al gurii, iar zâmbetul acela îi dădea un aer chiar pervers. Avea noroc că era ziua lui, aşa că aveam să trec peste chestia cu „Joe". Am deschis uşa băii.

— Josie?

— Ce e?

M-am întors şi am descoperit cu uimire că era fix în faţa mea. Încă nu îmi venea să cred cât de repede şi fără zgomot putea să se mişte.

— Eu...

S-a oprit, apoi şi-a ridicat mâinile şi mi-a prins obrajii în palme cu un gest delicat. M-a sărutat, şi era un sărut dulce, şi tandru, şi aşa de intens...

— Îţi mulţumesc că ţi-ai amintit de ziua mea.

Apoi a plecat.

A ieşit din cameră, s-a dus alături şi probabil era deja sub duş, în timp ce eu încă mai stăteam acolo, holbându-mă la locul în care fusese cu o clipă în urmă şi gândindu-mă dacă era posibil ca până atunci să nu-şi fi amintit nimeni de ziua lui.

Să nu-i fi păsat nimănui suficient de mult, încât să-şi amintească.

Anul acesta, ziua aceasta de naştere, însă, va fi altfel.

2 – Seth

Ce tâmpit am fost să mă las dus de val şi să stau câteva ore în pat cu Josie, în loc să casc ochii în patru şi să n-o las să dea foc la tot din greşeală, atunci când ar fi trebuit să invoce elementul aer!

Şi aşa am ajuns afară, departe de orice clădire, undeva, aproape de cimitir, chiar dacă se simţea încă frigul. Aici erau încă anii 1950. Se părea că niciodată nu era cald. Din fericire, n-a început să arunce în aer busturile şi statuile din piatră din apropiere, fapt care mă îndoiesc că i-ar fi convenit prea mult lui Marcus, actualul decan al universităţii, care nu era chiar cel mai înfocat fan al meu.

Tot de asta era aşa de important să ne extragem fundul din pat şi să ne antrenăm. Era bine că ştia să se bată într-o luptă corp la corp, dar când era vorba de titani, trebuia să aibă habar şi cum să-şi folosească puterile de semizeu.

În plus, atunci când Luke s-a oferit să o ajute la şedinţele de antrenament de după-amiază, prima – şi ultima – dată, l-a aruncat din greşeală în perete, de fapt, aproape *prin* perete.

Amuzant!

Dar dureros pentru el.

Josie a mijit ochii în drum spre manechinul de paie pe care Deacon ne ajutase cu atâta entuziasm să-l facem. Chestia aia arăta ca un fel de sperietoare de ciori mai elegantă, cu tricou polo şi cu pălărie de fetru.

N-am idee de ce trebuia să aibă şi pălărie.

Nu l-am întrebat.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am aşteptat până când Josie a părut să fie gata. Peste douăzeci de ore. Nu se simţea în largul ei când folosea elementele şi din cauza asta

se tot plimba, se mişca de pe un picior pe altul, ba chiar tropăia, până când s-a oprit, în sfârşit.

— Totul e în cap, i-am amintit. Ai puterile astea la degetul mic, dar trebuie să ajungi să fii conştientă de asta.

— Am înţeles.

— Ba n-ai înţeles.

S-a uitat la mine îndeştându-şi pumnii. Ochii ei albaştri erau foarte strălucitori, semănau foarte bine cu ai tatălui său, dar când era iritată sau furioasă îmi aduceau aminte de albastrul intens al Mării Egee din jurul Cicladelor.

La fel de intenşi deveneau şi când era excitată.

— Ştiu că am putere! a protestat ea. Normal!

Am ridicat o sprânceană.

— Da, ştii că o ai, dar nu crezi cu adevărat în ea sau în tine. Dacă ai avea încredere, n-ai da foc la toate nenorocirile de fiecare dată când eşti excitată.

Obrajii ei s-au făcut roz.

— Nu e adevărat!

Am zâmbit.

— Nu s-a întâmplat decât o dată sau de două ori.

Şi-a aruncat mâinile în sus, exasperată.

— Bine, poate de patru ori. Dar nu şi în dimineaţa asta.

În ochii ei s-a aprins o lumină.

— Dar, mă rog, poate fiindcă erai tu letargic.

—Nu, serios? Eram letargic?

Am râs.

— Fetiţă, dacă ai fi fost niţel mai încinsă azi-dimineaţă, ar fi luat foc dormitorul.

De data asta i s-a înroşit toată faţa, iar sclipirea din ochi s-a făcut ca o flacără. Mi-am dat seama că se gândea la momentele alea, când eu îi mulţumeam pentru darul minunat reprezentat de sânii ei.

Josie a clipit des şi a mormăit:

— Faţă de spate!

— Am şi eu o poreclă nouă pentru tine.

— Oh, abia aştept să o aud...

Am lăsat bărbia în piept şi am zâmbit când am văzut că se uita la mine.

— Atunci când te mai apropii de mine şi pari să fii pregătită, o să-ţi zic Alunecoasa.

Josie a izbucnit în râs, dar era ceva forţat.

— Pe toţi zeii, e oribil! Dacă te mai aud spunând asta vreodată, te bat, Seth! Pe bune!

Am râs şi am făcut semn cu capul spre manechin.

— Invocă vântul, Josie! Simte-l cum trece prin tine! Poţi s-o faci!

Josie a strâmbat din nas, apoi şi-a îndreptat atenţia spre manechin. Şi-a încleştat din nou pumnii. Umerii i s-au ridicat şi atunci am simţit într-adevăr mica undă de putere. Umplea spaţiul dintre noi şi se lovea de pielea mea. Sărutul puterii – al *eterului* chemat şi folosit – mi s-a părut ca soarele de vară.

Mi-am încleştat fălcile, mi-am schimbat poziţia şi am tras adânc aer în piept, m-am concentrat asupra lui Josie, numai asupra ei, iar valul tentant de putere s-a disipat.

Deasupra a strălucit un fulger. Au început să se adune nori groşi şi întunecaţi. Am ridicat capul şi am oftat când am simţit o picătură de ploaie pe nas.

— Fir-ar! a bombănit ea şi i-au căzut umerii.

Am strâns din buze, uitându-mă cum se destrămau norii cenuşii.

— Avem noroc, am spus eu, sec. De data n-o să ne înec.

— Mai taci!

Am zâmbit.

— Mai încearcă!

A făcut fix asta. Fulgerul a strălucit iar. Scaunul pe care îl adusesem a luat foc. Manechinul a început la un moment dat să fumege, apoi Josie a reuşit să aducă o aversă care a stins focul.

Pălăria era distrusă.

În sfârşit, spre prânz, Josie a reuşit. A chemat elementul aer, a ridicat manechinul pe sus şi l-a ţinut aşa câteva clipe.

De fiecare dată când aducea *eterul,* simţeam sărutul puterii şi trebuia să-mi folosesc toate resursele să mă controlez. Dacă am petrecut atâta timp în apropierea purilor, am reuşit să dobândesc o oarecare toleranţă la demonstraţiile minore de putere. Şi am trăit rahaturi şi mai mari. Ca de exemplu, erecţia de azi-dimineaţă. Rezistenţa în faţa dorinţei lui Josie de a duce relaţia noastră într-o anumită direcţie era exact opusul conceptului de „uşor”, tocmai pentru că şi eu

voiam să... În fine, s-o fac. Un concept curios, știu, dar îmi era greu să mă stăpânesc. Așa că a trebuit să mă controlez.

Atunci când am lucrat împreună la elementul *akasha,* însă, am fost pe punctul de a nu mai putea... ignora tentația.

Nimic nu era mai puternic decât asta, iar atunci când s-a aprins în aer a fost ca și cum aș fi atins un fulger. Parcă m-ar fi chemat, parcă ar fi cântat ispititor pentru ceea ce se găsea în adâncul ființei mele – acel ceva care avea nevoie de *eter* precum un daimon. Cât de aiurea era asta? Unul dintre lucrurile care mă ajutau să mă controlez, să țin în mine chestia asta, era faptul că știam că am ceva în comun cu daimonii.

Celălalt lucru era Josie.

După ce manechinul a aterizat pe pământ, am pus-o încă de trei ori să folosească elementul aer, doar ca să mă asigur că nu a fost o întâmplare. Cu Josie nu se știe niciodată.

Ea s-a întors și și-a îndepărtat de pe față o șuviță mai scurtă din părul ei blond. Când s-a apropiat veselă de mine, schița un zâmbet.

— Cred că în sfârșit am reușit să stăpânesc elementul aer.

În realitate, nu puteam să afirm că putea face asta ori ba și nu aveam cum să știm până când nu vedeam că îi ieșea câteva zile la rând. Josie se uita în sus, la mine, cu ochii strălucitori și plini de speranță. Nu voiam să-i stric cheful.

— Da, i-am răspuns, aplecându-mă să o sărut pe frunte. Te-ai descurcat foarte bine, Josie!

Ea s-a întins, m-a luat de gât și m-a strâns scurt și tare în brațe, apoi a revenit cu picioarele pe pământ.

Eu am rămas așa. Câteva clipe am rămas cu ochii la ea. Ca un ciudat. Uneori nu știu cum să mă port cu ea. Poate sunt eu sensibil. E clar că am niște chestii cu intimitatea. Nu am nicio problemă să fiu afectuos, dar niciodată nu am fost obișnuit să fie cineva afectuos cu mine. Nu așa. Adică absolut sincer, neforțat, și când era ceva mai mult decât o chestie fizică.

Josie n-avea nicio problemă cu exprimarea afecțiunii – cu zâmbetele, cu atingerile, cu săruturile delicate și cu apropierea.

Mă dădea peste cap cu toate astea.

Uneori mă gândeam și la altceva, ce îi făceam eu, implicând-o într-o relație adevărată, fiindcă nu era chiar corect față de ea. Cu câteva luni în urmă, aș fi murit de râs la ideea asta, iar acum, ca să vezi, aveam o relație cu fiica lui Apollo!

Şi pe lângă toate rahaturile pe care le făcusem în trecut, pe lângă rahatul cu *eterul,* cu care încă mă mai luptam, literalmente nu aveam niciun viitor.

Niciunul!

În final, după ce faza cu titanii va fi rezolvată, în caz că aş supravieţui, ar trebui să mă apuc iar de porcăriile zeilor, ocupându-mă de Decontaminări. Cu alte cuvinte, să îi vânez şi să-i distrug pe cei care au fost de partea lui Ares când s-a luat de olimpieni. Şi după aia? Indiferent când aş muri, sufletul meu ar ajunge la Hades. Nu mă aşteaptă nici promisiunea zilei de mâine, nici vreun paradis.

Deci e doar egoism să fac asta cu Josie. Nedrept. Totul e împotriva mea, împotriva noastră, şi, aşa cum ştiu că Apollo îşi va face până la urmă apariţia, în cel mai nepotrivit moment, tot aşa ştiu că Josie va suferi.

Dar, după cum am spus, sunt egoist.

Nu puteam să mă despart de Josie. Am tot încercat să ignor ceea ce simţeam pentru ea. Am încercat să plec de lângă ea chiar din ziua în care am adus-o aici, la universitate, aşa cum mi se ordonase şi aşa cum nu fusesem capabil s-o fac. Şi cum nu voi fi capabil s-o fac.

Speram doar să nu ajungă să plătească un preţ prea mare.

În ciuda celor ce-mi treceau prin cap, Josie mi-a zâmbit.

— Mi-e foame!

I-am zâmbit.

— Evident!

M-a lovit peste braţ.

— Nesimţitule!

Mi-am înăbuşit gândurile sumbre şi am luat-o de umeri.

— Hai! Să mergem la cantină!

— Nu putem să luăm ceva şi să mâncăm la mine în cameră?

— Ba da.

Având în vedere că acum cantina devenise un fel de câmp de luptă între semipuri şi puri, nu mă deranja cu nimic propunerea ei.

De când se născuse primul semipur – copilul unei fiinţe cu sânge pur şi al unui muritor rasa semipurilor fusese dominată de cei cu sânge pur. Un sistem de caste tâmpit, care

amintea de Grecia din vremurile străvechi, unde destinele erau determinate de puritatea sau impuritatea sângelui.

Până de curând, semipurii o duseseră rău, nu aveau absolut nicio şansă. Orânduirea Rasei, care fusese în vigoare încă de la începuturi, îi priva de orice drepturi şi interzicea amestecul cu ceilalţi. Când împlineau opt ani, semipurii erau aduşi în faţa unui consiliu alcătuit din fiinţe de sânge pur care stabileau dacă primeau Elixirul, o substanţă creată de zei şi care le anihila voinţa, transformându-i în servitori docili, sau dacă erau trimişi la instruire. Unii considerau că era mai bine să ajungi străjer sau gardian, decât servitor, numai că era de notorietate că atunci când eşti străjer sau gardian nu ai viaţă lungă. Mulţi nici nu prindeau douăzeci şi cinci de ani, mureau vânând daimoni – puri sau semipuri care ajunseseră dependenţi de *eter* – sau protejându-i pe puri.

Chiar dacă devenea străjer, asta nu insemna că semipurul avea voinţă proprie. Însemna doar că alegea răul cel mai mic.

Dar epoca Orânduirii Rasei trecuse, la fel şi treaba cu Elixirul. Semipurii se bucurau acum de aceleaşi drepturi ca şi purii, dar, dacă mulţi dintre puri susţinuseră această schimbare, unii nu fuseseră prea încântaţi că nu mai beneficiau de mână de lucru gratuită. Şi mai erau şi semipuri care nu uitau aşa uşor miile de ani de nedreptate.

Nici nu puteai să-i condamni pentru asta.

Unii dintre semipuri au preferat să-şi continue instruirea, ca să ajungă străjeri. Alţii şi-au părăsit postul. Unii au rămas. Ba existau şi puri, precum virtuosul Aiden St. Delphi, care profitaseră de ocazie şi acum se antrenau pentru a deveni străjeri.

Haosul are prostul obicei de a apărea când te aştepţi mai puţin şi, cu toate că, în ultimele două zile, situaţia fusese destul de liniştită, mă îndoiam că va rămâne aşa.

La cantină, Josie a trecut în viteză de zona autoservirii cu friptură de pui şi salată şi s-a dus direct la cartofii prăjiţi. Exact genul meu de fată. A luat un coşuleţ cu cartofi, iar eu m-am dus să iau degeţele de pui. După ce ne-am cumpărat şi băuturi ne-am dus în dormitor, iar în tot acest timp Josie avea un zâmbet atât de larg, încât aveam impresia că o să-i plesnească faţa.

M-am uitat la ea, mergând pe holul îngust care ducea spre camerele noastre.

— Ce-ai de zâmbeşti aşa?

— Nimic, a ciripit ea şi a luat-o înainte.

Am aşezat mai bine sticlele sub braţ şi m-am trezit că zâmbeam şi eu cu ochii la fundul ei în formă de inimă. Fir-ar! Reuşea să facă din pantalonii ăia de trening obişnuiţi ceva la care să visezi.

— Nu mi se pare că ar fi nimic, i-am răspuns.

— Uneori zâmbesc fără motiv.

— Zâmbetul o să-ţi facă riduri premature.

— Şi o faţă imobilă de scorpie, nu? Da-da. Ştiu.

S-a oprit în faţa uşii de la camera ei şi s-a uitat la mine.

— Sau poate că zâmbesc pentru că îmi place să fiu cu tine.

Am rămas cu ochii la ea.

Colţurile gurii ei au coborât.

— E prea mult?

Am dat încet din cap.

— Nu. Niciodată nu e prea mult.

Zâmbetul acela a revenit în forţă.

— Bine.

A descuiat uşa şi a spus:

— Ţine minte asta!

Am ridicat din sprâncene şi am pornit după ea, după care m-am oprit în uşă fiindcă am rămas cu gura căscată, văzând ce era în cameră.

— Surpriză! a strigat o voce – nu una, două sau trei deodată, şi mi s-a părut că am auzit-o pe Josie râzând, după care mi-a spus:

— La mulţi ani!

Nu puteam să-mi iau ochii de la... baloanele alea. Roşii. Albe. Galbene. Unele erau în formă de... *penis?* M-am uitat cu ochii mijiţi la unul roşu, de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, care avea – da – două umflături la bază. Baloane-penis. Am lăsat privirea în jos şi l-am văzut pe Deacon St. Delphi, fratele mai mic şi cu siguranţă mai puţin sfânt al lui Aiden, stând sub un astfel de balon, cu buclele lui blonde ciufulite şi cu ochii argintii plini de încântare.

— Ai rămas tâmpit, este? a spus el râzând. Ţi-am zis eu, Luke! Baloanele o să fie mortale.

Luke stătea rezemat de perete, cu picioarele încrucişate.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu baloanele.

— A fost doar ideea mea.

Deacon a rânjit cu mare mândrie, arătând cu degetul spre propriul piept.

— Doar a mea! A mea!

Josie a pus coşuleţul cu cartofi pe măsuţa de lângă canapeaua din zona de living a camerei. Apoi mi-a luat din mână puiul şi sticlele şi le-a pus alături.

A zâmbit uşor.

— S-ar putea să fi, hmm, scăpat cuiva că e ziua ta.

— Serios? am murmurat eu.

— Tort, a intervenit Deacon şi s-a repezit la măsuţa de cafea. Ţi-am adus tort.

— Nici cu tortul n-am avut de-a face, a anunţat Luke, iar când m-am uitat la el, a ridicat din umeri. Se poate spune că sunt aici doar ca să fiu martor la reacţia ta.

Nu aveam cuvinte.

— Nici n-ai idee ce a trebuit să fac ca s-o conving pe Libby să pregătească tortul ăsta. Apropo, Libby e una dintre cele mai tari bucătărese de la cantină, a explicat Deacon. Şi sunt convins că e un tort mişto de tot.

În clipa aceea m-am uitat la tort, adică l-am văzut cu adevărat, şi am făcut ochii mari.

— Omul-Păianjen?

Josie a lăsat bărbia în piept, dar nu a reuşit să-şi ascundă zâmbetul.

— Mi s-a părut că Omul-Păianjen ar fi genul tău.

Am deschis gura. Da. Niciun cuvânt n-a ieşit în timp ce mă holbam la micul tort rotund. Libby ar trebui să-şi deschidă o afacere cu torturi, m-am gândit eu, pentru că Omul-Păiajen desenat acolo era absolut perfect, cu pantalonii lui albaştri şi cu pânza...

— Ar fi vrut să vină şi Solos, dar toată dimineaţa a fost în cercetare, a spus Josie, împreunându-şi mâinile. Dar îţi transmite şi el la mulţi ani.

M-am surprins holbându-mă iar la ea, de-a dreptul perplex, şi nu-mi venea să cred că spuneam asta, dar eram chiar şocat.

— Aşadar hai să mâncăm tortul ăsta înainte ca voi doi să vă apucaţi de chestii importante precum antrenamentele, iar eu să mă duc la ore şi să mă prefac că sunt atent! a spus Deacon, întorcându-se spre tort.

Alături erau câteva farfurii.

Aduseseră chiar şi farfurii.

Baloane-penis. Tort cu Omul-Păianjen. Şi farfurii de plastic pe care scria LA MULŢI ANI cu litere multicolore care se asortau cu personajul de pe prăjitură.

— La mulţi ani, frate!

Luke m-a bătut pe umăr şi a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre Deacon. A ajuns în spatele lui, i-a cuprins talia subţire de pur şi s-a aplecat, sărutându-l pe gât.

— Vreau o bucată de la margine.

Deacon şi-a îndreptat spatele şi a ridicat zâmbind degetul mic, care era acoperit de glazură. Cu ochii în ochii lui Luke a lins crema albă, facându-l pe Luke să înţepenească... probabil în mai multe locuri.

Cu siguranţă, cineva o să capete ceva mai târziu.

O atingere uşoară pe braţ mi-a distras atenţia. M-am uitat în jos şi am văzut-o pe Josie fixându-mă cu privirea în timp ce îşi muşca buza de jos. Asta m-a făcut să mă gândesc la mine făcând acelaşi lucru şi am simţit un fior care mi-a ajuns direct în mădular.

— Te deranjează cumva? m-a întrebat ea încet. Am vrut doar să... ştii tu, să te sărbătorim.

Am clipit şi am reuşit să ies din amorţeală. Eram încă în uşă şi nu scosesem mai mult de două vorbe. Pur şi simplu stătusem acolo holbându-mă. Exact ca un idiot.

— Cred că... e grozav. Mulţumesc!

Mi-am dres glasul, m-am uitat la băieţi şi am vorbit mai tare. Pe faţa ei a trecut o umbră de uşurare.

— Mulţumesc!

Luke a dat din cap şi s-a aşezat într-o parte cu o felie de tort în mână.

În timp ce Deacon tăia prăjitura în continuare, am întins mâna şi am tras-o uşor de coadă pe Josie. Când s-a lipit de mine, am luat-o de mijloc şi mi-am apropiat buzele de urechea ei.

— Nimeni nu... a mai făcut asta pentru mine.

Josie s-a retras şi s-a uitat în ochii mei.

— Ce anume? Să te sărbătorească?

Am clătinat din cap.

— Nu. Asta... asta se întâmplă pentru prima oară.

Albastrul ochilor săi a căpătat o nuanţă mai intensă, apoi s-a întins şi m-a sărutat pe obraz.

— E prima dintre multele care vor fi, Sethie. Ar fi bine să te obişnuieşti.

Am închis ochii şi mi-am rezemat fruntea de tâmpla ei. La naiba! În momentul ăla am ştiut trei lucruri. Nu meritam asta. Nu o meritam pe ea. Şi nu aveam inima să îi spun că această aniversare era pentru noi prima şi ultima.

3 – Josie

A DOUA ZI, în orele de antrenament – adică, de rupere –, nu putea să-mi iasă din cap ce-mi spusese Seth. La fel ca în timpul nopţii. Mă uitam la el, mă gândeam la ce-mi povestise şi îmi venea să-l iau în braţe.

OK. Îmi venea să fac şi alte chestii care presupuneau mai mult decât îmbrăţişări, şi chiar am făcut câte ceva, dar nu chestia aia. Începusem să cred că vor scoate un remake după *Harry Potter* până să reuşesc eu să fac sex.

În fine, nu-mi venea să cred. Nu îi sărbătorise nimeni ziua de naştere? Nici măcar o persoană, nici măcar mama lui? Era o mamă de rahat. Pricepusem asta din ce îmi mai povestise el, dar chiar să nu-i serbeze ziua?!

Aproape că îmi doream ca femeia asta să fi fost în viaţă, ca să o pot omorî. Ce fiinţă oribilă! Sau ce pură oribilă! Indiferent ce a fost, a fost o persoană oribilă, rea. Mama mea, cu toate defectele pe care le avea, mi-a făcut măcar ziua de naştere.

Chiar dacă poate nu m-a dorit, m-a iubit şi, până la urmă, asta era tot ce conta.

Antrenamentul n-a fost chiar aşa de rău. Nu s-a mai întâmplat ca atunci, la început, când nu reuşeam nici măcar să lovesc cum trebuie. Acum ştiam cum să cad fără să mă rănesc şi să mă ridic repede în picioare. Ştiam cum să parez lovituri de pumni şl de picioare şi învăţasem să atac cu îndrăzneală.

Eram gata-gata să devin un semizeu dat dracului, un fel de ninja ucigaş.

— Trebuie să loveşti cu pumnalul ca şi cum ai vrea să înjunghii, a spus Seth, de pe margine. Nu ca şi cum ai vrea să-l gâdili cu el.

M-am uitat la el cu ochii mijiţi. OK. Poate că nu eram încă un ninja ucigaş. Am ridicat pumnalul Covenant, pumnalul cu lamă extrem de ascuţită, făcută din titan în scopul de a tăia pe cineva în bucăţele, şi am strâns mai tare mânerul.

— Nu vreau să gâdil manechinul.

— Chiar gâdili manechinul! a confirmat Luke.

Săreau toţi cu gura pe mine.

Seth s-a apropiat de manechinul care semăna foarte bine cu o fiinţă şi a băgat degetul în gaura din învelişul acela care imita foarte bine pielea. Bleah!

— Rana asta, a spus el, referindu-se la tăietura din pieptul manechinului, nu ar ucide nici măcar un muritor.

M-am încruntat.

— Ba da!

— L-ar încetini puţin, asta da, dar nu l-ar ucide.

Luke a aruncat pumnalul în aer şi l-a prins cu uşurinţă. Ce tari suntem noi!

— Nu i-ar perfora nici plămânul.

Trebuia să-l cred pe cuvânt.

— Ştii cum se foloseşte pumnalul.

Seth a ridicat mâna şi şi-a trecut-o prin păr.

— Te-am învăţat tot ce trebuie. Ştii să-l ţii corect, ştii să te poziţionezi corect. Ştii unde trebuie să loveşti ca să-ţi dobori adversarul. Nu înţeleg de ce nu pui mai multă forţă în lovitură.

Am vrut să protestez, dar uitându-mă la toate tăieturile pe care le avea manechinul, mi-am dat seama că avea dreptate. Pieptul îi era plin de înţepături şi tăieturi, iar majoritatea, dacă nu cumva toate, erau adânci de un deget. Alea erau făcute de Seth şi de Luke. Pe lângă ele, ale mele păreau nişte julituri.

Nu-mi plăcea deloc să recunosc, dar Seth avea dreptate. Ideea de a ucide pe cineva în mod voit mă oripila. Vreau să zic, una era să mă gândesc că puteam şi voiam s-o fac, şi alta era chiar s-o fac. Dar numai faptul că ceva mă oripila nu însemna că n-aş fi putut s-o fac atunci când ar fi fost cazul.

Puteam să mă apăr.

Puteam să-i apăr şi pe cei pe care îi iubeam.

Cel puţin asta îmi spuneam eu.

Seth s-a uitat la Luke.

— Hai să încheiem pe ziua de azi!

— Dar mai avem o oră! am protestat.

— Ştiu, a răspuns el, lăsând capul pe umăr. Noi doi n-am terminat încă.

Luke a părut că înţelegea mesajul, a dat din cap şi, când a trecut pe lângă mine, m-a bătut pe umăr.

— Ne vedem mai târziu!

După ce uşa de la sala de antrenamente s-a-închis în urma lui, am avut clar senzaţia că urma să mi se ţină o prelegere.

Seth a ridicat o sprânceană.

— Arăţi de parcă ai mâncat ceva acru. N-o să-ţi fac morală.

Am făcut ochii mari.

— Sigur nu citeşti gândurile sau mă minţi?

A început să râdă.

— Gândurile şi sentimentele ţi se citesc, pur şi simplu, pe faţă.

A întins mâna şi mi-a luat pumnalul.

— Vreau să mă urmăreşti când fac asta.

Îl privisem cu mare atenţie săptămâni la rând, dar mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am uitat la el.

Seth m-a cercetat o clipă, apoi s-a întors spre manechin. N-a existat nicio clipă de ezitare. Cum era în ceea ce mă privea, fiindcă manechinul ăla nenorocit părea viu de-a dreptul. S-a proptit pe un picior, a izbit şi a înfipt pumnalul adânc în stern. O lovitură mortală în mai puţin de două secunde. Nicio pauză. Nicio slăbire a forţei înaintea loviturii.

A scos pumnalul şi s-a întors spre mine, cu o privire gravă în ochii lui chihlimbarii.

— Aşa trebuie să faci şi sunt convins că ştii foarte bine cum să aplici o lovitură mortală.

— Ştiu.

S-a apropiat de mine şi a lăsat capul în jos.

— Dar nu o faci. N-ai facut-o niciodată fără să te batem la cap, iar când ai facut-o, a fost numai fiindcă Luke sau eu te scoseserăm din pepeni.

Am strâns din buze. Aş fi vrut să-l contrazic, dar şi de data asta avea dreptate. Mă enerva la culme când avea dreptate, iar asta se întâmpla mult prea des.

— Trebuie să-mi spui ceva, bine?

Am ridicat capul, zâmbind uşor.

— Bine, eşti un fioros sexy.

— Ştiam deja, a răspuns el, sec. Dar nu asta voiam să-mi spui.

Am oftat.

— OK.

Mi-a susţinut privirea.

— Poţi să faci asta?

— Da...

— Nu-mi răspunde încă la întrebare, m-a întrerupt Seth. Vreau să te gândeşti bine şi să te întrebi dacă poţi într-adevăr să faci asta. Nu dacă poţi să te lupţi. Nu dacă poţi să te foloseşti de elemente. Să te întrebi dacă eşti pregătită să ucizi fără nicio secundă de ezitare. Dacă eşti pregătită să aplici o lovitură mortală înainte ca adversarul să apuce să te atingă. Dacă eşti pregătită să fii tu agresorul.

M-a cam luat cu fiori la întrebările alea. Aş fi vrut să-i răspund că voi putea s-o fac atunci când va fi nevoie, dar, sincer? Manechinul se legăna uşor în faţa mea, carne sintetică, din cauciuc. Nu puteam să zic că da, simt gata să ucid pe cineva. În fine, poate doar vreun animal sălbatic, cu maşina, şi chiar şi atunci m-aş fi simţit oribil, darămite să ucid pe cineva în mod voit?

M-am gândit la Hyperion şi am strâns din ochi. Pe el aş fi putut să-l ucid. Cu uşurinţă. Chestiile pe care le spusese, ce făcuse... Am inspirat adânc şi m-am cutremurat. Nici măcar nu trebuia să mă gândesc la respiraţia lui de gheaţă sau la greutatea mâinii lui.

Da. Pe el l-aş fi putut ucide.

Dar altfel? Să ucizi oameni, mă rog, daimoni, ce-or fi ei? Era cu totul altceva. Nu era genul meu să omor fiinţe. Pentru mine, era doar ce trebuia să fac pentru a supravieţui. Nu puteam să fiu slabă. Trebuia să fiu puternică. La fel de puternică precum femeile-străjer pe care le vedeam zilnic. La fel de puternică precum îmi imaginam că fusese Alex. Cum era. Cum este.

Am deschis ochii.

— Alex nu a avut nicio problemă cu asta, nu-i aşa?

Seth a clipit şi s-a dat cu un pas înapoi. Adică, la propriu, a făcut un pas înapoi.

Am căscat ochii mari. Nu avusesem de gând să-l întreb asta şi nu ştiu cum ieşise. Bine. Ştiu cum ieşise: din gura mea, care, din câte se părea, era conectată direct la partea aia subconştientă din adâncul fiinţei mele care nu reuşea să tacă naibii.

— Hmmm, da, mai bine... OK, nu am întrebat asta.

M-am înroşit, m-am întors repede şi m-am dus spre locul unde îmi lăsasem hanoracul şi sticla de apă.

Nu-mi venea să cred că adusesem vorba de Alex într-o asemenea discuţie.

Seth nu vorbea niciodată despre Alex.

Din motive obiective, era un subiect delicat. Înţelegeam de ce. Seth şi Alex avuseseră o poveste extrem de ciudată. Erau amândoi Apollyoni şi deci meniţi să fie împreună, aşa fuseseră ei proiectaţi. Dar Alex era îndrăgostită de Aiden şi eu... nu prea ştiam ce simţea Seth pentru Alex. Deacon sugerase că relaţia lor nu fusese prea serioasă, dar Deacon nu era Seth.

Deacon era fratele mai mic al lui Aiden şi poate că vedea doar ce îi convenea lui când era vorba de Alex şi de Seth.

Povestea lui Seth era aşa de strâns legată de Alex! În plus, ştiam că făcuse multe pentru ea când colaborase cu Ares şi îi sărise de fiecare dată în ajutor când fusese nevoie. La naiba, se sacrificase cu totul pentru fericirea ei! Asta însemna ceva.

Ce ştiam sigur era că Deacon tremura de încântare de vreo săptămână încoace. În urma unor înţelegeri aiuristice cu zeii, Alex şi Aiden rămăseseră în Tartar timp de şase luni, iar acum se apropia sfârşitul acelei perioade.

Alex şi Aiden urmau să se întoarcă.

M-am aplecat, am înhăţat hanoracul şi mi l-am tras peste cap. Am luat sticla cu apă, încercând să găsesc ceva ca să schimb subiectul. În momentul ăla, orice alt subiect era bun.

— Nu avea probleme.

Am înţepenit şi am strâns din buze. Normal că nu avea. Din ce spunea Deacon, Alex era cea mai a naibii dintre toţi.

— S-a născut şi a crescut, practic, în mediul ăsta, cu excepţia unei perioade de timp. Alex nu e ca tine.

Mi s-a strâns stomacul şi parcă a început să mă ardă. Era penibil, ştiam, dar acreala aia pe care o simţeam în gură avea gust de gelozie. O gelozie idioată, nelalocul ei.

— Dar nu era simplu nici pentru ea, ăsta e un lucru pe care îl aveţi în comun, a adăugat el după o clipă. Ştiu că nu îi făcea plăcere şi că o afecta. O măcina.

M-am întors încet spre el, strângând sticla la piept.

El s-a apropiat fără să spună nimic, până când a ajuns la vreo jumătate de metru de mine.

— Iar înainte ca... Înainte ca totul s-o ia razna, spunea că nu mai voia să fie străjer. Cu toate că asta îşi dorise dintotdeauna. Se săturase. De omoruri şi de lupte.

Nu ştiam ce să răspund. Nu ştiam nici dacă era ceva de spus, fiindcă o înţelegeam. Cine nu s-ar sătura de omoruri şi de lupte?

— Nu era simplu pentru ea, Josie, dar o făcea pentru că era datoria ei, o făcea pentru a se proteja pe sine şi pe cei dragi.

Seth a întins mâna şi mi-a scos coada din hanorac. Mi-a răsfirat părul pe umăr.

— N-o să fie simplu nici pentru tine.

Mi-am trecut limba peste buze.

— Crezi că n-o s-o pot face, nu-i aşa?

El s-a uitat o clipă în ochii mei, apoi şi-a coborât genele, ferindu-şi privirea.

— Unul dintre lucrurile care îmi plac foarte mult la tine, Josie, este că eşti mortală, indiferent de situaţie.

Am simţit o uşoară fluturare în piept.

— Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu.

— Este.

A aplecat capul şi mi-a sărutat colţul gurii.

— Hai! Mergem şi ne luăm nişte popcorn! Putem să ne uităm la un film înainte să vină Deacon să ne forţeze să vedem încă un sezon din *Supernatural.*

— Dar îmi place *Supernatural.*

A rânjit.

— Îţi place Dean Winchester.

— Recunosc, am murmurat, conştientă că Seth evita să-mi răspundă la întrebare, dar n-am insistat. Poate pentru că ştiam deja răspunsul, ştiam ce credea.

Şi, frate, asta chiar îmi tăia din elan.

Nu am mai spus nimic în timp ce Seth a agăţat pumnalul pe perete, alături de celelalte arme mortale şi lucioase. Am intrat în holul principal, unde am trecut pe lângă câţiva studenţi care se îndreptau spre cealaltă sală de antrenamente. Nu aveam idee dacă erau semipuri sau puri, dar erau îmbrăcaţi la fel ca mine. Străjeri în devenire.

Pun pariu că ei nu aveau nicio apăsare să ucidă pe cineva.

Soarele de amiază încălzea atmosfera, dar nici aşa nu era cald cum ar fi în luna mai în Missouri sau în Virginia. Mă îndoiam că aici se încălzea vreodată cu adevărat, iar sub acoperişul umbros al sălii de antrenament te zgribuleai.

Mergeam alături de Seth, încercând din răsputeri să nu bag în seamă privirile aţintite asupra noastră. Cei mai mulţi de aici încă mă credeau muritoare. Dintr-un motiv sau altul, nu mă simţeau ca pe una de-ale lor, aşa cum se simţeau ei. Îmi imaginam că asta era fiindcă făcuse ceva Apollo sau poate pentru că eram semizeu. Apollo nu era pe-acolo să-mi spună. Indiferent ce-ar fi fost, toată lumea se holba la Seth. Toată lumea. Tot timpul.

Era enervant.

M-am uitat la el. Încă avea rânjetul ăla pe faţă. Da, ştia foarte bine că se holbau toţi la el. Ca să nu mă mai gândesc la asta, am rememorat discuţia pe care o avuseserăm noaptea trecută.

În ultimul timp, Seth luase obiceiul să-mi pună nişte întrebări ipotetice foarte ciudate. Ce aş fi făcut dacă Apollo nu ar fi fost tatăl meu? Simplu. Aş fi fost şi acum la Radford, studentă la Psihologie. Mă întrebase apoi unde m-aş fi dus dacă nu aş fi fost aici, adică ce locuri mi-ar fi plăcut să vizitez. La asta mi-a luat ceva să răspund, fiindcă voiam să mă gândesc bine. Până la urmă am zis că în Scoţia, pentru că mă fascina istoria acelei ţări. Când încercam să aflu şi eu ceva despre el, ori adormeam, ori ne întrerupea cineva.

— Am o întrebare pentru tine, am spus eu.

— Probabil am şi eu un răspuns pentru tine.

Am zâmbit.

— Dacă ai putea să te duci oriunde în lumea asta mare, unde te-ai duce?

El s-a uitat la mine cu sprâncenele arcuite.

— Pe bune?

— Da.

Am râs.

— Ştii că eu m-aş duce în Scoţia...

— Ştiu că ţi-a luat vreun sfert de oră ca să răspunzi la întrebarea asta.

— Taci din gură şi răspunde!

— Nu ştiu cum aş putea să le fac pe amândouă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Seth!

El şi-a compus zâmbetul ăla sexy, care mă enerva.

— Cred că m-aş duce... acasă, în Ciclade, la Andros. N-am mai fost acolo de când... am părăsit insula.

A făcut o pauză.

— Mă întreb dacă o mai fi cineva acolo. Nu erau prea mulţi oameni pe vremea mea. Nu era o insulă prea populată.

Dacă mi-ar fi spus că era în secret un fan înfocat al trupei One Direction nu aş fi fost mai şocată de răspunsul lui. Având în vedere copilăria dură pe care o avusese, nu mi-aş fi imaginat că ar vrea să se întoarcă în insula Andros.

— De ce tocmai acolo?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu aş vrea s-o mai văd. Mi-e cam greu să explic.

Am stat să mă gândesc un pic şi m-am întrebat dacă asta ar putea avea vreo legătură cu împăcarea demonilor lui din trecut.

— Ai vrea să...

M-a întrerupt un strigăt de uimire, puternic, răguşit. Mi s-a oprit inima, iar curtea pătrată a răsunat de un scrâşnet oribil, un fel de plesnet care stârnea ecouri în statuile de marmură. Apoi a urmat un ţipăt ascuţit, pătrunzător. Şi un altul. M-am întors exact când Seth s-a aşezat în faţa mea, ca să nu văd ce se întâmpla.

Dar era prea târziu.

Văzusem.

— Zei nenorociţi! a mormăit el.

Oripilată, mi-am dus mâna la gură şi am făcut un pas înapoi, clipind des. Am crezut că aveam vedenii, dar nu. Era real.

În aer, chiar în faţa sălii de antrenamente de unde ieşiserăm atârna un trup. Picioarele îmbrăcate în blugi pendulau

ţepene într-o parte şi-n alta. Avea un soi de lanţ în jurul gâtului înclinat într-o poziţie nefirească.

Cineva se spânzurase.

Pe toţi zeii, nu! Privirea mi-a căzut pe pieptul lui. Nu. Nu se spânzurase cineva. Fusese spânzurat.

Pe piept avea o foaie de hârtie – o foaie de caiet, care fusese fixată cu un fel de cuţit. Cuvintele se distingeau foarte bine, cu tot sângele care îi colora abdomenul, şi erau greu de uitat.

FĂRĂ SEMIPURI LIBERI.

4

Se adunase un mic grup de studenţi cărora nu le distingeam feţele. M-a cuprins greaţa şi a trebuit să mă uit în altă parte. Cadavrul – persoana aceea – nu era mai mare decât mine, ba chiar dimpotrivă. Nu aveam să-i uit niciodată faţa. Maxilarul atârnat. Paloarea cadaverică. Ochii albaştri, care priveau fără să vadă.

— Este atât de nedrept! a spus o fată cu vocea tremurată. Este atât de aiurea!

Apoi o altă fată.

— O, pe toţi zeii, e Brandon!

Şi-a făcut loc prin mulţime. Avea lacrimi în-ochi.

— Să-l dea cineva jos! Vă rog!

S-a întors spre cei din mulţime.

— De ce nu-l dă jos cineva?

Dar Seth deja pornise.

Cu o faţă inexpresivă, ca de piatră, pe care nu se citea nicio emoţie, s-a apropiat şi, cu o delicateţe incredibilă, i-a prins picioarele bietului băiat, imobilizându-le. A ridicat braţul stâng, iar pe încheieturile sale a apărut o lumină chihlimbarie. Fluxul de energie pură a izbit chiar în mijlocul lanţului, rupându-l în două.

Seth a luat cadavrul în braţe şi l-a aşezat pe aleea pavată cu marmură. S-a ridicat fără să spună un cuvânt. S-a uitat atent la acoperişul sălii de antrenament, iar un muşchi i-a tresărit uşor pe obraz. Nu mai era nimeni acolo acum, dar toate fiinţele care se aflau în acest campus erau superrapide. Oricine ar fi putut să-l împingă pe tipul acela de pe acoperiş, dispărând apoi înainte ca nefericitului să-i... plesnească gâtul.

Dacă din cauza asta murise. Cuţitul pe care îl avea înfipt în piept ar fi putut foarte bine să-i producă o rană letală. Fierea mi se ridicase în gât şi ameninţa să iasă afară.

— Ce naiba?

M-am întors, auzind vocea lui Solos. Acesta şi-a făcut loc prin mulţime şi a încetinit pasul când a văzut cadavrul întins pe jos. Pielea întunecată din jurul cicatricii pe care o avea pe faţă a pălit.

— Pe toţi zeii! a mârâit el, cu ochii în jos.

— A fost spânzurat, a spus Seth, cu voce neutră.

Fata care vorbise prima oară a ieşit din mulţime, cu ochii mari şi violeţi.

— Sau cineva l-a făcut să se spânzure. L-a forţat.

Din micul grup s-au auzit murmure, iar fierea aia oribilă din gâtul meu era pe punctul de a ieşi. L-a făcut să se spânzure? Pe toţi zeii, nici măcar nu puteam să-mi imaginez cum ar fi în stare cineva să împingă o persoană spre un act atât de cumplit. Dar purii aveau abilitatea asta. La fel ca Seth. La fel ca zeii. Puteau să forţeze un semipur sau un muritor să facă ce voiau ei. Văzusem asta cu ochii mei. Puteau să-i forţeze chiar şi să se spânzure. Sau să se înjunghie. Puterea asta era înfiorătoare.

Tulburătoare.

— Oricum ar fi fost, cine a făcut-o a dispărut de mult.

Seth s-a uitat la mine. Ne-am privit o clipă, apoi el şi-a întors ochii spre cadavru. I-a spus ceva lui Solos, dar prea încet ca să pot auzi.

Solos a făcut un pas în lateral şi s-a întors spre mulţime.

— Bine, acum toată lumea să plece! Duceţi-vă la ore sau unde trebuie să vă duceţi, nu e cazul să staţi aici!

— Da, fiindcă e locul crimei.

Tipul înalt şi solid era îmbrăcat ca mine, în echipament Covenant, de antrenament. Puteam să pun pariu că era semipur.

— Sau pur şi simplu nu vă pasă, fiindcă e semipur?

— Dat fiind că şi eu sunt semipur, îmi pasă.

Solos şi-a schimbat imediat poziţia. Au apărut gardienii, toţi îmbrăcaţi în alb, spre deosebire de străjeri, care aveau uniformă neagră.

— Ştii foarte bine asta, Colin.

Seth s-a întors spre cadavru, apoi şi-a scos hanoracul, rămânând într-un tricou cu mânecă scurtă. S-a apropiat şi i-a acoperit faţa cu un gest plin de delicateţe şi respect.

Mi-am întors din nou privirile şi am strâns din buze. Era aşa de aiurea, aşa de aiurea, încât nici măcar cuvântul „aiurea" nu era suficient! Tipul acela era un necunoscut pentru mine, dar mă durea inima şi mi se făcea rău gândindu-mă la implicaţii, la ceea ce se întâmpla chiar sub ochii noştri.

Fusese ucis numai fiindcă era semipur.

Asta era departe de a fi în regulă.

— Poate că ţie îţi pasă, dar ştii al naibii de bine că pe jumătate dintre cei care se află în campusul acesta îi doare în cot de ce s-a întâmplat până acum. Şi o să-i doară în cot şi atunci când zeii vor începe să ne omoare, l-a înfruntat tipul acela, Colin. Niciodată nu le-a păsat.

— Are dreptate, s-a auzit o voce din spate.

O fată.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu Felecia acum două zile.

Nu ştiam nici cine era Felecia, nici ce i se întâmplase.

Solos şi-a încleştat fălcile.

— Se fac cercetări. Se vor...

— Unul dintre puri a agresat-o, a violat-o şi apoi a dat-o şi altora, a revenit Colin, cu vocea îngroşată de furie. Şi ce s-a făcut? Absolut nimic.

O, zei! Chiar că îmi venea să vomit.

— Şi ce-i cu asta? Nu interesează pe nimeni, iar Felecia e o târfă. Ce mai contează...

Am tresărit, uimită, iar Seth s-a întors spre mulţime. Gardienii cu uniforme albe au înţepenit.

Câţiva studenţi s-au dat la o parte din faţa unui tip înalt, cu părul blond-albicios.

— Nu cred că ai spus asta.

El a ridicat din umeri.

— Ce?

Tonul lui era arogant şi batjocoritor.

— Ştii vorba aia: un semipur bun e ăla drogat sau mort.

Seth a explodat.

S-a întâmplat atât de rapid!

Seth a zburat peste alee şi l-a ajuns pe individ înainte să apuc să respir. L-a apucat de guler pe blondinul care presu-

puneam că era pur şi l-a ridicat în aer. Materialul tricoului s-a rupt.

— Nici măcar n-o să-ţi cer să repeţi ce-ai zis.

Blondinul a avut o secundă să pălească, înainte ca Seth să-şi tragă braţul în spate şi apoi să-i ardă un pumn care a făcut să-i zboare capul. Mâinile băiatului se agăţau cu disperare de braţul lui Seth, încercând să se elibereze, dar n-ai să vezi!

În câteva secunde mulţimea s-a retras ca să-i facă loc lui Seth – lui Apollyon. Gardienii nici măcar nu au încercat să-l oprească.

— Seth! l-a prevenit încet Solos, făcând un pas spre el, fără să se apropie mai mult.

— Citesc în ochii tăi că asta crezi cu adevărat.

Mâna lui liberă s-a făcut iar pumn.

— Şi ştii ceva, boule? Oi fi tu pur şi poate că or fi fost până acum reguli care îţi apărau fundul, dar regulile alea nu au fost niciodată valabile pentru mine şi pentru ce pot eu să-ţi fac.

M-am crispat, îngheţasem acolo.

— Şi nici acum nu sunt valabile, a adăugatSeth.

A urmat un alt pumn, o lovitură care ar fi sfărâmat maxilarul unui muritor. Buza blondinului s-a rupt şi sângele a ţâşnit în aer, în timp ce capul îi zbura în spate. Seth se pregătea de alt pumn.

Solos s-a apropiat de el.

— Ajunge, Seth!

El nu l-a băgat în seamă şi o clipă m-am temut că nu se va opri înainte să fie prea târziu.

Am reuşit să ies din încremenire, am trecut pe lângă Solos şi m-am repezit la el. L-am prins de braţe cu ambele mâini şi l-am ţinut.

— Seth! Ajunge! Dă-i drumul!

A trecut o clipă şi am crezut că n-o să mă asculte şi o să-i crape capul individului. Deşi o parte din mine era perfect de acord cu asta, nu puteam să-l lase s-o facă.

El a coborât încet braţul şi i-a dat drumul purului. Tipul s-a izbit de pământ cu un bufnet surd şi s-a făcut grămadă.

OK. Era bine. Chiar i-a dat drumul.

Seth s-a întors spre mine, respirând precipitat. Ni s-au întâlnit privirile, iar eu am tras aer în piept. Ochii lui chihlimbarii

erau luminoşi şi limpezi ca o dimineaţă de iarnă. S-a uitat în jos, spre mine, dar nici măcar nu eram convinsă că mă vedea. Mi-a trecut un fior pe şira spinării şi i-am dat drumul.

Parcă m-aş fi uitat în ochii unui străin.

Seth

Îmi ardea buza de o luptă. Una adevărată. Nu de snopit un idiot cu sânge pur. Asta nu-mi stingea focul care îmi ardea în sânge. Voiam o luptă adevărată.

— Ai de gând să stai jos sau o să te plimbi aşa până când o să faci cărare în lemnul duşumelei?

Din păcate, cum mă aflam în biroul decanului de la Covenant, nu avea să fie nicio luptă.

M-am întors spre biroul masiv de mahon unde stătea Marcus Andros, neavând nicio şansă să-l ignor pe străjerul înalt şi mut care stătea fix în dreapta lui.

Alexander.

Bărbatul de la care Alex îşi primise numele. Tatăl ei. Străjerul dat naibii, cu care nici măcar eu nu mă puneam. Nu vorbea, pentru că nemernicul de senior al Consiliului, care nu mai exista, îi tăiase limba cu mulţi ani în urmă.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ce faci în legătură cu cele care se întâmplă?

— Nimic. M-am gândit că e cea mai bună măsură, mi-a răspuns el ironic. Îi las să se omoare între ei, pur şi simplu.

— Asta e şi impresia mea.

Nu îl scăpăm din ochi pe Alexander.

— Ce s-a întâmplat azi nu e un incident izolat. De când am venit aici, am văzut numai stare de război. Lupte, puri care le dau foc semipurilor. Care le manipulează voinţa.

S-a ridicat din fotoliu.

— Ştiu tot ce s-a întâmplat în campusul meu, Seth. Crezi că mie îmi place? Că nu am pus la bătaie toate resursele pe care le avem ca să păstrăm liniştea?

A ocolit biroul şi s-a oprit în faţa mea. Alexander se mişca în tandem cu el.

— În caz că ai uitat, am pus jumătate din străjeri şi gardieni să păzească universitatea Covenant de umbre sau de titani. Ştii foarte bine că până acum n-am avut probleme cu ei, dar asta nu va dura prea mult.

Normal că știam. Porcăria asta mă făcea să-mi pierd somnul, dar nu de-asta îmi venea să rup în două pe cineva.

— Dar în cazul fetei aceleia, pe nume Felecia? Ce se întâmplă cu împuțiții care au violat-o?

Marcus a expirat lung și și-a întors privirea spre fereastra care dădea în curtea interioară.

— Nu știm cine sunt făptașii. Fata a fost manipulată. Nu își amintește cine erau.

— Atunci mai bine castrează-i pe toți nenorociții cu sânge pur din campus!

Decanul mi-a aruncat o privire furioasă.

Alexander a rânjit, aparent de acord cu propunerea mea.

— Crezi că eu n-aș vrea s-o fac?

Vocea lui Marcus era joasă, de un calm mortal.

— Ce i s-a făcut fetei e mai mult decât reprobabil. Și noi ne străduim să aflăm pe unde a fost și cine ar fi putut s-o vadă. Dacă cineva știe ceva nu vorbește, fie pentru că nu vrea, fie pentru că e prea speriat.

Mi se încleștaseră fălcile. Azi auzisem pentru prima oară de fata aceea și de ce i se întâmplase și știam, la naiba, *știam,* că nu era prima și că nu va fi nici ultima. Îmi aminteam fără să vreau de ce îi făcuseră lui... lui Alex, când fusesem la Consiliul în munții Catskills. Îi puseseră droguri în băutură, și, în fine, urmase un haos total, în care eu nu pot să spun propriu-zis că am fost de ajutor.

Marcus s-a întors și a luat o cană. Îmi închipuiam că în cana aia maro era ceva tare.

— Puteai să-l omori pe puștiul acela, Seth.

Am ridicat o sprânceană, întrebându-mă dacă expresia de pe fața mea arăta destul de clar că nu dădeam nici doi bani pe asta, fiindcă exact asta simțeam la gândul că aș fi putut să-l ucid pe nemernic.

El a lăsat cana jos.

— Și văd că într-adevăr nu-ți pasă.

A oftat și a pus cana pe birou.

— Cu toate câte se întâmplă acum, ultimul lucru de care am nevoie e să-mi fac griji pentru tine.

— Nu e cazul să-ți faci griji pentru mine.

Alexander şi-a lăsat capul într-o parte şi a ridicat din sprâncene. Fără să spună nimic, pe faţa lui se citea clar: *nu, pe bune?*

— E cam greu să nu-mi fac griji pentru tine, Seth.

Marcus s-a aşezat iar la birou.

— Şi tu ştii al naibii de bine de ce.

Am râs încetişor, lăsând bărbia în piept. Pentru Marcus – la naiba, pentru toată lumea –, eram un butoi cu pulbere. Toţi se aşteptau să explodez.

Uşa s-a deschis în spatele meu, iar în birou a intrat o mini-armată de gardieni. Aceştia s-au îndreptat spre Marcus şi s-au oprit la câţiva paşi de el.

Nu trebuia să mi se spună că ar fi timpul să plec. Marcus mă tolera aici şi nu voia să mă implic în războiul dintre puri şi semipuri.

Asta nu însemna că eu nu m-aş fi implicat, dacă ar fi fost necesar.

Am ieşit din birou în holul mare, păzit de gardieni, apoi am luat-o pe scările alea de un milion de trepte pe care le urcasem ca să ajung la biroul lui. De jos, am pierdut timpul cercetând inutil zidurile care înconjurau universitatea. Se făcuse noapte, iar clădirea era bine păzită. Deocamdată. Dar umbrele reuşiseră o dată să pătrundă în interior. O vor face şi altă dată.

Stomacul meu gol a început să ghiorăie. Sărisem peste cină, dar nu aveam chef de mâncare adevărată. Cu gândul la tortul aniversar care mai rămăsese în camera lui Josie, m-am îndreptat într-acolo. Drumul spre dormitor era cam acelaşi pe care eu şi ea îl parcurseserăm mai devreme, pe lângă sala de antrenamente, numai că de data asta nu am intrat acolo.

Locul în care aşezasem cadavrul era curat. Marmura nu avea absolut nicio pată. Niciun semn care să sugereze că se întâmplase ceva acolo, cu excepţia unui trandafir roşu.

Un omagiu.

Un trandafir nenorocit.

Fără să-mi dau seama, mă oprisem din mers şi mă holbam la floarea proaspăt tăiată. În câteva zile se va ofili, dar oare vor mai apărea şi alte flori? Aşa cum pun muritorii în locul în care a murit cineva?

Puri nenorociţi! Orice persoană cu doi neuroni funcţionali putea să-şi dea seama că vor apărea probleme după abo-

lirea Orânduirii Rasei, dar aşa ceva? Era... Da, nici nu erau cuvinte pentru asta. Dar ce s-a întâmplat cu fata aceea?

Nu glumisem deloc când propusesem să-i castreze pe toţi nenorociţii ăştia de puri.

— De-a dreptul bolnav, nu?

Am ridicat capul, m-am întors şi era gata să scot un ţipăt de uimire.

Rezemată de statuia de marmură care o înfăţişa pe Hera stătea o nimfă, picior peste picior. Aceeaşi nimfă-mascul pe care o văzusem în faţa casei unde locuiau bunicii lui Josie. Era îmbrăcată la fel, cu pantalonii ăia de piele de căprioară, şi puteam să jur că pieptul nemernicului strălucea în lumina lunii.

— Te-ai rătăcit sau ce? l-am întrebat eu. Pădurea e după zidurile astea.

S-a uitat la mine dintr-o parte.

— Ştiu unde mă aflu. Tu ştii?

— Uh!

Am făcut o pauză.

— Da, nici măcar nu ştiu ce să-ţi răspund la asta.

El s-a dezlipit de statuie şi, într-o fracţiune de secundă, era deja îngenuncheat în locul unde se aflase cadavrul.

— Vreme de mii de ani, muritorii şi nemuritorii au tot căutat să-i ucidă pe cei care nu erau asemenea lor. Chiar dacă prin venele lor curge acelaşi sânge.

Îşi lăsase capul pe umăr şi se uita la trandafir.

— Vezi tu, nu a fost numai problema muritorilor. Ei au învăţat asta de la noi. Să iubească. Şi să urască.

Sprâncenele mele ajunseseră până la marginea frunţii.

— Ţi-a adus furie moartea acestui semipur.

A întins mâna subţirică şi a mângâiat tulpina verde a florii. În clipa următoare a apărut acolo o tufă întreagă de trandafiri. Nimfa s-a ridicat în picioare şi s-a uitat la mine peste umăr.

— Violenţa naşte violenţă.

— Sunt destul de sigur că asta a spus-o Martin Luther King Jr.

— Cuvinte înţelepte spuse de un bărbat înţelept, a răspuns el, întorcându-se spre mine. Violenţa macină şi se transformă într-o ură rea şi molipsitoare, Apollyon. Se răspândeşte ca un cancer care nu dispare decât dacă e operat. Mulţi dintre

cei de aici şi din lume sunt afectaţi de ea, iar purii care se fac vinovaţi... ei bine, unii dintre ei reprezintă o cauză pierdută.

Nicio noutate.

— Tu ai deja boala asta.

Am clipit nedumerit.

— Te mănâncă de viu şi se apropie tot mai mult de sufletul tău. Mergi ca pe sfoară şi poţi să cazi în prăpăstii fără umbre. Suntem cu ochii pe tine!

A ridicat capul.

— *Ei* sunt cu ochii pe tine.

Nici asta nu era o noutate.

Nimfa a ridicat ochii spre cerul de onix acoperit de stele.

— Nu doar de titani sunt ei îngrijoraţi. Trebuie excizat şi ce ai tu în tine, Ucigaşule de Zei!

Ucigaş de Zei? Ce naiba?

Nu eram eu Ucigaşul de Zei. Alex devenise Ucigaş de Zei şi poate încă mai era. Habar n-aveam dacă acum era un Apollyon sau un Ucigaş de Zei, după ce murise şi devenise semizeu. În Tartar nu exista nici e-mail, nici telefon mobil ca să iau legătura cu ea şi s-o întreb. De fapt, nici nu ştiu dacă aş fi încercat să iau legătura cu ea, chiar dacă aş fi putut.

M-am uitat la nimfă.

— Ce treabă are...

Puf! Gata! Nimfa a dispărut, şi, evident, era ciudat ca naiba. Un avertisment, clar, un avertisment ciudat rău.

Trandafirii erau însă un gest drăguţ.

Am scuturat din cap, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat, încercând să-mi scot din minte cuvintele şi înfăţişarea nimfei, dar era foarte greu. La naiba, era aproape imposibil!

M-am oprit în faţa uşii lui Josie şi mi-am privit mâna dreaptă. Încheieturile degetelor nu aveau nicio urmă. Nimic. Eram 99% sigur că îi fracturasem maxilarul purului, iar mâna mea nu era nici măcar umflată.

Şi eram 99% sigur că l-aş fi ucis dacă Josie nu m-ar fi oprit.

Văd că într-adevăr nu-ţi pasă.

Cuvintele lui Marcus mi-au revenit în minte. Nu ştiam dacă avea sau nu dreptate. Dacă mi-ar fi păsat că îl ucid sau nu pe pur.

Şi ştiam ce spunea asta despre mine.

5 – Josie

— **Ştii, am făcut** la viaţa mea tot felul de chestii aiurea – chestii de care, probabil, nici nu ai vrea să afli, a spus Deacon, uitându-se atent la uşa bibliotecii Dar hărţuirea unei bibliotecare e prea aiurea!

M-am uitat la el.

— La fel de aiurea cum a fost ce i-ai făcut tatălui meu?

A mijit ochii.

— OK. Ăsta e unul dintre lucrurile aiurea de care probabil n-ai vrea să ştii.

Am pufnit ca un purceluş. Era adevărat.

— Apollo a spus că trebuie să vorbesc cu bibliotecarul de aici şi presupun că se referea la femeia aia ciudată peste care am dat o dată. N-am mai văzut-o de atunci şi niciunul dintre angajaţi nu ştie ce e cu ea.

Deacon şi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe frunte şi a început să urce treptele largi şi abrupte.

— Şi cum ziceai că arăta?

— Era foarte înaltă – cam cât Seth – şi subţire. Avea părul foarte blond, ondulat, prins la spate.

M-am oprit pe scări cu respiraţia tăiată. Atâtea antrenamente, iar scările astea încă erau mortale!

— Avea nişte ochelari de soare gigantici, care mi s-au părut din cale afară de ciudaţi, fiindcă eram înăuntru, înţelegi. În fine, n-am reuşit să văd prea mult din faţa ei.

— Hmmm... Nu pare o bibliotecară obişnuită. Dar, mă rog, nici nu ştiu cum ar trebui să arate o bibliotecară obişnuită.

Deacon ajunsese la capătul scării şi mă aştepta.

— Ştii, semipurii intră întotdeauna în panică din cauza bibliotecilor de la Covenant.

— Şi Seth spunea ceva de genul ăsta.

Seth.

Uf!

Nu venise la mine în noaptea trecută, ceea ce n-ar fi fost o mare chestie, dar după ce se întâmplase ieri cu semipurul şi apoi cu purul acela, eram... eram îngrijorată pentru el. Eram îngrijorată din pricina privirii lui, când se uitase la mine ca şi cum nici nu mă vedea. Avea o răceală în ochi, nu neapărat faţă de mine, dar tot era tulburător. Acela nu era Seth.

Deacon a luat-o înainte şi a deschis uşa grea, placată cu titan. Cred că sumele folosite la construirea acestei clădiri fuseseră astronomice.

— Luke detestă locul ăsta. E ciudat cum o ia razna când e în astfel de clădiri. La fel s-a întâmplat şi când am fost pe Insula Zeităţii, mi-a povestit el, intrând în bibliotecă. Nu ştiu ce e, dar semipurii simt ceva... *ciudat* în locurile astea.

Am inspirat adânc, savurând mirosul acela de cărţi vechi. Cât vedeai cu ochii erau numai rafturi masive, până în tavan, pline de tomuri. Între poliţe erau nişte lămpi care costau probabil mai mult decât salariul unui licenţiat.

— Mă întreb de ce simt ei asta, iar voi nu.

Am pornit numaidecât printre rafturi. Nu aveam decât să bâjbâim aşa până la cină, cu speranţa că o vom găsi pe misterioasa bibliotecară.

— Toţi aveţi mai mult *eter* în voi.

Deacon a ridicat din umeri şi şi-a vârât mâinile în buzunarele blugilor.

— Aceeaşi chestie ca şi abilitatea lor de a vedea cum arată în realitate daimonii. Pentru noi, cei cu sânge pur, ei arată normal. Dar pentru semipuri ? Daimonii arată aşa cum sunt, adică scoşi fix dintr-un film de groază.

A făcut o pauză.

— Acum, dacă ai devenit cu adevărat semizeu, mă întreb dacă ai putea vedea şi tu cum arată cu adevărat daimonii.

Am strâmbat din nas.

— E un semn de slăbiciune dacă sper că nu voi şti niciodată?

— Nu.

A râs şi m-a îmbrâncit uşor cu umărul.

— E un semn că eşti sănătoasă la cap.

M-am mai liniştit când am aflat că nu mă credea mototoala lumii şi am continuat să bântuim printre rafturi, trecând pe lângă studenţii aşezaţi la mesele alea mari, cu ochii în cărţi.

Am oftat.

Într-un fel, îmi era dor de şcoală.

Şi mi-era dor de-adevăratelea de fosta mea colegă de cameră, care se dovedise a fi o furie. Erin fusese grav rănită de Hyperion, iar Apollo, tatăl meu, îmi spusese că se recupera în Olimp. Îmi spusese că era bine, dar eu simţeam nevoia să mă conving cu ochii mei.

Ne-am apropiat de fundul bibliotecii şi, la un moment dat, în dreptul unei secţiuni în care puteam să jur că erau numai cărţi scrise în greacă, temperatura a scăzut brusc. Chiar dacă aveam pulover pe mine, am simţit că mi se făcea pielea de găină.

— Îl cunoşteaţi pe... semipurul care a fost ucis ieri?

El a clătinat din cap, apoi am luat-o spre stânga, trecând pe lângă mai multe uşi închise.

— Nu. Am auzit însă că era străjer. Urma să absolve semestrul acesta. Luke îl cunoaşte pe un prieten de-al lui. I-a spus că după ce termina, voia să se transfere la Vegas, să lucreze într-o comunitate a purilor.

— E atât de trist!

Mi-am strâns braţele la piept.

— Şi atât de nedrept! Nici nu pot să mă gândesc.

— Da, a spus el. E clar că a fost manipulat. Altfel nu era posibil ca un pur să poată controla pe cineva care, practic, era de acum străjer. Nici măcar un pur care ştie să se folosească de elemente.

— Pur şi simplu nu înţeleg, şi asta nu pentru că nu cunosc regulile de pe aici, i-am explicat eu, uitându-mă la scara din fier forjat care urca în spirală spre etaj. Am avut aceleaşi probleme şi noi în lumea, ăăă, muritorilor. Încă le mai avem şi nici pe alea nu le pricep. Cum poate cineva să urască aşa de tare pe altcineva care e un pic altfel, încât să fie capabil să-l rănească sau să-l ucidă.

Deacon n-a spus nimic în timp ce urcam scările. Când am ajuns sus, zâmbea.

— În lumea noastră a fost mereu așa. Probabil de mii de eoni, purii i-au tratat pe semipuri ca pe niște scursuri.

Un bibliotecar care trecea grăbit pe lângă noi i-a aruncat lui Deacon o privire ostilă.

El i-a zâmbit și i-a arătat degetul mijlociu, ceea ce m-a făcut să râd.

— Într-un fel, sunt surprins că semipurii nu se revoltă.

— Deocamdată, am șoptit, uitându-mă printre rafturi. Nimeni nu i-ar putea condamna dacă ar face-o.

— Nu.

Și-a vârât iar mâinile în buzunare.

— Cu doi ani în urmă, lui Luke i s-ar fi administrat Elixirul sau ar fi fost ucis dacă s-ar fi aflat că are o relație cu un pur. Și eu știi ce aș fi pățit?

Am clătinat din cap.

— Mie mi s-ar fi făcut cu ochiul. Mi s-ar fi făcut cu ochiul și, eventual, mi s-ar fi dat o palmă peste mână.

A strâns din buze.

— Atât. Pe el cel mai probabil l-ar fi ucis, iar pe mine m-ar fi aplaudat în taină fiindcă le-am dat motiv s-o facă.

Mi s-a răscolit stomacul.

— Ce mizerie!

Deacon a încuviințat din cap.

— Știi care e mizeria cea mai mare? Mentalitatea aia nu s-a schimbat, Josie. Nici după ce s-a întâmplat cu Ares sau după ce se întâmplă acum cu titanii. Fanatismul este, efectiv, cea mai tare dintre emoțiile omenești și va supraviețui apocalipsei.

M-am cutremurat. Ce spunea el era groaznic, dar adevărat.

⋆

Muream de foame. Se făcuse noapte, iar Seth era dispărut în misiune. În fine, nu chiar dispărut. La antrenament îmi spusese că probabil va veni târziu fiindcă urma să facă patrulări cu Solos în afara campusului. Nu aveam idee ce anume voiau ei să cerceteze, când în jur erau numai copaci.

Și iar copaci.

M-am gândit că voia, pur și simplu, să iasă din campus și pentru asta nu prea puteam să-l condamn. Chiar dacă acest complex universitar era frumos, iar pentru mine încă reprezenta

o noutate, şi eu simţeam nevoia să ies. Şi eram convinsă că la fel se întâmpla şi cu Seth, cu atât mai mult cu cât nu era obişnuit să stea prea mult timp într-un loc.

Dar chiar muream de foame. Mai era puţin şi picioarele ajungeau să se mănânce între ele.

Seth nu îmi spusese să nu umblu singură prin campus, iar mie nu mi se părea ceva periculos. Studenţii şi majoritatea angajaţilor de aici mă vedeau ca pe un soi de animal de companie muritor, numai că nu eram asta şi ştiam că mă puteam apăra dacă era cazul.

M-am ridicat de pe canapeaua micuţă şi mi-am luat hanoracul. Mi l-am tras peste cap, mi-am scos afară părul încă umed şi l-am lăsat pe spate. Mi-am luat cheile de pe măsuţa de cafea şi am ieşit.

Studenţii se relaxau în holul spaţios şi chiar mişto din zona dormitoarelor, adunaţi în jurul unui televizor de dimensiunile unui Hummer. La Radford nu aveam nimic de genul ăsta. Nici canapele de-astea imense şi comode. M-am aşezat o dată pe cea roşie. O singură dată. Am vrut să mă mărit cu ea.

Normal, nu m-a băgat nimeni în seamă când m-am îndreptat spre uşile care fuseseră reparate de când intraseră umbrele pe acolo. De fapt, nimeni nu mă băga în seamă decât atunci când eram cu Seth şi atunci, de fapt, toţi se uitau la el, nu la mine. Eu eram doar un element suplimentar, ca nişte cartofi prăjiţi alături de un Big Mac.

Mmm... Cartofi prăjiţi.

Ştiam ce o să-mi iau de la cantină.

Probabil aş slăbi şi eu la un moment dat dacă aş lua ceva frunze verzi sau o friptură, dar baconul de acolo era un orgasm pentru gură, iar cartofii lor prăjiţi erau mişto de tot, subţiri cum rar mai găseşti. Pe bune, aveam impresia că mâncarea de aici era făcută prin ceva magie, fiindcă toate erau mult mai gustoase.

Am simţit aerul rece al nopţii când am tăiat-o peste spaţiul verde ca să ajung pe alee. Cantina nu era departe de dormitoare. Cum era deschisă până la miezul nopţii, nu mă îndoiam că o să-mi pot lua o porţie de cartofi prăjiţi.

Şi eventual o porţie mare şi suculentă de...

— N-ar trebui să fii aici singură!

Mi s-a oprit imediat respiraţia ca reacţie la vocea neaşteptată, m-am întors şi am văzut instantaneu cui aparţinea. Chiar dacă eram surprinsă, acum şase luni aş fi căzut pe spate dacă mă întorceam aşa de repede.

Mai aveam puţin până la statutul de ninja.

Individul a ieşit din umbra unui măslin, un pom care habar n-am cum de mai rezista în condiţiile astea. L-am recunoscut pe loc pe tipul de cu o zi în urmă.

Colin.

Inima mi s-a mai potolit. OK, tipul n-avea să-mi facă probleme. Sau cel puţin, nu credeam că o să-mi facă.

— E în regulă. Mă duc până la cantină.

El s-a apropiat de mine încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă că o să o iau la fugă.

— Unde este Apollyon?

Mda. Eu eram porţia de cartofi prăjiţi de lângă Big Mac.

— E plecat în patrulare, aşa că mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

— Atunci vin eu cu tine!

Am ridicat o sprânceană.

— Mersi, dar nu e nevoie!

— Uite ce e, nu vreau să fac pe autoritarul, dar chiar nu e prudent să umbli singură pe aici.

S-a apropiat mai mult şi a intrat sub lumina unui felinar. Părul negru era lucios, contrastând ciudat şi, desigur, foarte atrăgător, cu ochii albaştri de safir.

— Ai văzut ce s-a întâmplat ieri. Mulţi dintre purii de aici nu îi văd mai bine pe muritori decât pe semipuri.

Ei bine, chestia era că eu nu eram muritoare. Dar cum încercam să nu afle nimeni şi cum se părea că nimeni nu simţea calitatea mea de semizeu, acesta devenise cumva asul meu din mânecă.

— Dacă Apollyon nu e aici, poate trebuia să apelezi la Deacon sau la Luke, a sugerat el. Eşti destul de apropiată de ei.

Tipul ăsta chiar avea ceva spirit de observaţie. Pe de altă parte, cum lumea mă credea muritoare, probabil că văzuseră cu toţii cam de cine eram apropiată.

— Îl cheamă Seth şi, după cum am mai spus, e în ordine.

— Bine, a răspuns el după o clipă. Nu se poate zice că nu am încercat.

I-am zâmbit strâmb.

— Noapte bună!

M-am răsucit pe călcâie, am mers vreo doi metri şi mi-am dat seama că tipul era chiar în spatele meu. M-am uitat la el peste umăr.

— Tu chiar ai de gând să vii după mine, nu-i aşa?

Zâmbetul lui era cumva timid.

— Şi eu voiam să mă duc la cantină când te-am văzut.

— A-ha.

— Aşa că m-am gândit că am putea merge împreună.

Când a văzut că nici nu îmi trecea prin cap să îi răspund şi că mă îndepărtam, a pornit-o imediat după mine, rămânând la vreun metru în urma mea.

— Apropo, eu sunt...

— Colin, l-am întrerupt şi am zâmbit când am văzut că a tresărit de uimire. L-am auzit pe Solos ieri că ţi-a spus aşa.

— Super.

Un moment de tăcere.

— Mă antrenez ca...

— Străjer?

De data asta am început să râd în hohote când l-am văzut cum se încrunta.

— Pur şi simplu am avut o bănuială.

El s-a uitat la mine.

— Apollyo... adică Seth te antrenează?

Am dat din cap.

Colin nu a vorbit imediat.

— Într-un fel, e ciudat că cineva, mai ales un Apo... hmmm, Seth antrenează un muritor şi că un muritor a ajuns să ştie ceva de existenţa noastră.

Am simţit un fior de nelinişte gâdilându-mi pielea.

— Sunt convinsă că nu sunt unica muritoare care a aflat de existenţa voastră.

— E adevărat, dar...

— E o poveste lungă, am spus eu după o clipă, sperând să abandoneze subiectul.

Ceea ce a şi făcut, oarecum.

— Probabil pentru că te-ai antrenat ţi se pare că nu ai motive de îngrijorare să ieşi singură, dar trebuie să ştii că

indiferent cât de bine te-ar pregăti el, n-ai să faci faţă unui pur sau unui semipur.

Am început iar să râd.

— Serios?

El s-a încruntat mai tare şi n-a mai spus nimic în timp ce mergeam pe lângă o clădire.

— Ştiu că, de fapt, nu e treaba mea.

— Dar e treaba ta să te asiguri că îmi iau cartofi prăjiţi fără să păţesc ceva?

A râs.

— Păi...

Curtea interioară s-a luminat brusc de o strălucire arămie, care a explodat în umbră. Cu o viteză incredibilă, Colin a sărit în spate, iar globul de lumină – nu, de foc – s-a izbit în zidul clădirii şi s-a stins după impact. Mirosul de ozon ars a umplut aerul.

Ce naiba?

— Vai, ai ratat!

Imediat a apărut un tip înalt.

— Trebuie să mai lucrezi la direcţie.

— Rahat! a mormăit Colin, aşezându-se în faţa mea.

— Nu am ratat.

Din întuneric, s-a auzit o altă voce. A apărut şi o altă lumină roşie, care îl învăluia pe deţinătorul ei într-o aură stranie.

— A fost doar un avertisment.

Apoi l-am văzut şi pe al doilea tip, iar stomacul mi s-a prăbuşit fix în degetele de la picioare. El era, tipul pe care Seth îl snopise în bătaie. Chiar şi în lumina aia slabă îi vedeam falca vânătă şi umflată. Şi nu aveai cum să interpretezi greşit furia şi promisiunea revanşei care se citeau pe faţă lui.

În capul meu nu mai erau decât două cuvinte.

Oh! Rahat!

6

Inima îmi bubuia şi mă uitam cu teamă şi neliniște la cei doi puri. Cel pe care Seth îl rupsese cu bătaia se juca acum cu globul de flăcări anormal de strălucitoare aşa cum un muritor se joacă cu o minge de baseball.

Fără să-l pierd din ochi, am făcut un mic pas înapoi şi lateral, ca să ies din spatele lui Colin. În sinea mea, ştiam că era inutil să stau de vorbă cu ei, dar trebuia să încerc.

— Nu vrem probleme. Ne duceam să luăm ceva de mâncare.

— Ai cumva impresia că ne interesează ce vreţi să faceţi voi? m-a întrebat Blondinul.

— Poate ar trebui, l-a înfruntat Colin.

Pumnii lui erau acum încleştaţi pe lângă corp. N-aveai cum să nu vezi.

— Nu cred că îţi doreşti să-l enervezi iar pe Apollyon. Dacă te iei de ea, asta o să se întâmple.

— Îmi bag picioarele în Apollyon, a răbufnit Blondinul, iar globul de foc care plutea în palma lui a început să pulseze. Până la urmă, nu e decât un semipur nenorocit. N-are nicio valoare.

Celălalt pur a aruncat o căutătură nervoasă în direcţia Blondinului. Nu părea să fie de acord cu el.

— Eşti un idiot fanatic! a izbucnit Colin. Şi un...

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât am reacţionat fără să mă gândesc. Blondinul şi-a tras mâna în spate şi am ştiut că voia să arunce globul de foc. Era posibil ca, de data asta, Colin să nu se mai poată feri aşa de repede ca prima oară. Pur şi simplu nu am mai gândit.

Am întins braţul, invocând puterea care îmi curgea prin vene. Mi-am închipuit că, dacă stingeam flăcările, globul nu mai era aşa de periculos, aşa că am chemat în ajutor elementul apă. Unda de energie care a apărut instantaneu a fost magnifică. Îmi alimenta fiecare celulă din corp, care până atunci fusese parcă flămândă. Contactul cu *eterul,* era, cum să zic, ca şi când vii acasă într-o seară şi îţi scoţi, în sfârşit, sutienul.

Aşa de plăcut era.

Energia a ţâşnit din mine, electrizându-mi părul. Preţ de o secundă, am apucat să văd faţa şocată a Blondinului, o reacţie absolut comică. Gura căscată. Ochii mari. Ce-aş fi vrut să am la mine un aparat de fotografiat ca să imortalizez momentul! Globul de foc a dispărut.

Evident, pe toţi i-am zburat în toate părţile.

Blondinul şi prietenul lui au sărit în aer, luaţi pe sus ca de un uragan. Colin s-a izbit de zidul clădirii. Voiam să folosesc apa, dar nu apă venise din mine. Şi vântul era bun, presupun.

Am închis puţin ochii când cei doi puri s-au prăbuşit la o distanţă rezonabilă, iar impactul cu solul a făcut copacii din jur să tremure. Vântul se potolise. După nici două clipe, cei doi puri erau în picioare şi... o luau la fugă.

Am simţit că eram cea mai tare din parcare.

Colin s-a ridicat cu greu în picioare şi a icnit cu ochii la mine:

— Băi, frate!

Am zâmbit şi m-am legănat niţel când mi-am retras braţul şi m-am întors spre el. M-am uitat cum îşi recăpăta poziţia şi m-am bucurat să văd că nu părea rănit.

— Cum ai făcut asta? m-a întrebat el, clătinând din cap.

— Ţi-am spus că o să mă descurc şi fără Seth, am răspuns.

El a clipit o dată şi încă o dată.

— E clar că nu eşti muritoare. Ce... ce eşti tu?

Nu mi-era clar ce aş fi putut să spun în clipa aia. Colin ştia că nu eram nici pur, nici semipur şi tocmai mă văzuse folosind elementul aer. În concluzie, nu puteam să-i spun decât adevărul. Am luat o gură de aer şi m-am uitat în ochii lui.

— Sunt semizeu.

În clipa în care am intrat cu Solos înapoi în campus, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Marcus stătea lângă primul rând de statui mari. O secundă m-am gândit că apăruseră iar nimfele să facă vreun rahat de-ale lor, dar nu era asta.

În spatele lui, pe o bancă luminată de un felinar din apropiere, stăteau Josie şi semipurul pe care îl văzusem ieri. Cum îl chema? Cole? Ben? Să fiu al naibii dacă îmi aduceam aminte!

M-am încruntat, apropiindu-mă. Josie avea un aer mult prea inocent, cum stătea acolo, cu mâinile aşezate frumos pe genunchi şi cu picioarele perfect lipite. Nu cred că o mai văzusem vreodată atât de... liniştită. Sau cu o faţă atât de calmă.

Era clar că se întâmplase ceva.

Şi ce căuta ea cu Cole-Ben-sau cum naiba îl chema pe ăla?

— Ce se întâmplă? a întrebat Solos, încetinind pasul.

M-am uitat la ei, încrucişându-mi braţele la piept.

— Am o bănuială că n-o să-mi placă ce urmează să aud.

Am făcut o pauză şi m-am uitat la semipurul de lângă Josie.

— Stai cam aproape de ea, nu crezi, amice?

Individul s-a tras repede mai departe, iar Josie s-a încruntat. Se îndepărtase aşa de mult, încât am avut impresia că o să cadă de pe nenorocita aia de bancă.

Marcus a ridicat o sprânceană şi s-a uitat la cei doi.

— A fost o altercaţie între ei şi doi puri.

Nu mă interesa ce-ar putea să creadă ceilalţi: Stăteam lângă Solos, dar în secunda următoare am fost în faţa lui Josie şi am îngenuncheat ca să mă uit în ochii ei.

— Eşti bine?

Ea s-a uitat la Marcus şi a dat încet din cap.

— Sunt bine.

Am scanat fiecare centimetru de piele care se vedea, pentru că nu eram prea convins de ce îmi spunea. Da, făcuse antrenamente şi acum putea să se lupte, dar undeva, în străfundurile mele, exista un fel de spaimă iraţională.

— Ce s-a întâmplat?

Josie şi-a muşcat buzele.

— Păi...

— Se ducea la cantină să-şi ia ceva de mâncare, a spus individul, ridicându-se în picioare.

S-a uitat puţin la faţa mea şi s-a dus în spatele băncii, ca şi cum asta l-ar fi ajutat cu ceva dacă voiam să pun mâna pe el.

— Eu mă duceam în cameră când am văzut-o. Singură. Şi, după toate câte s-au întâmplat, am crezut că nu e bine să iasă aşa şi am...

S-a întrerupt şi a înghiţit în sec.

— Nu cred că te-am întrebat pe tine.

Josie a oftat.

— Seth!

— De ce nu-ţi marchezi teritoriul în jurul ei? a sugerat Solos.

Am ridicat mâna şi i-am făcut semn să tacă, fără să mă uit la el.

— Nici cu tine n-am vorbit.

Josie s-a ridicat şi m-a plesnit uşor pe braţ.

— Termină! N-a fost mare chestie. Indivizii ăia au fost nesimţiţi şi unul a aruncat în Colin cu un glob de foc.

— Nu m-a nimerit, a adăugat Colin.

Am mijit ochii.

Josie a continuat povestea, în timp ce îşi răsucea părul în mână, transformându-l într-o funie groasă.

— În fine, tipul ăla a vrut să arunce iar globul de foc, iar eu n-am mai stat să mă gândesc, înţelegi? Am reacţionat pur şi simplu.

Dintr-odată, m-am prins.

— A folosit elementul aer, a explicat Marcus. Acum ei ştiu că nu e muritoare.

Am simţit un muşchi zvâcnindu-mi în tâmplă.

— Cine, ei? în afară de individul ăsta?

— Cei doi puri, pe care Colin a putut să-i identifice, au fost deja aduşi şi vor fi judecaţi pentru agresiune, a afirmat Marcus, cu voce fermă. Nu e cazul să ştii cine sunt.

M-am întors spre el.

— Nu, pe bune? Mă tem că nu sunt de acord cu tine.

— Nu contează dacă eşti tu de acord, Seth.

Marcus a făcut o pauză.

— N-am uitat ce s-a întâmplat cu Jackson când a exagerat la antrenamente. Eu iau decizia.

Mi s-au subţiat buzele, amintindu-mi brusc de trecut. Nu mă mai gândisem de mult la Jackson. Nici măcar nu aveam idee dacă javra aia care se credea mare şi tare mai trăia. Nu era fanul lui Alex şi, odată, la antrenament, o lovise cu piciorul în coaste. Îi plătisem pentru asta. Cu vârf şi-ndesat.

— Jackson? a murmurat Josie.

Am clătinat din cap. Nu era cazul să afle şi asta. La naiba, ştia deja prea multe rahaturi despre mine!

M-am uitat la Colin. El mi-a susţinut o clipă privirea, apoi a lăsat ochii în jos. Ştia cine erau rahaţii ăia şi aveam bănuiala că ar fi mai mult decât bucuros să-mi spună. Mă gândeam să am o mică discuţie cu el mai târziu.

— Deci acum ştiu că eşti semizeu?

Ea a dat din cap.

— Scuze!

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Am prins-o cu mâna de ceafă şi am strâns-o puţin.

— Te-ai apărat. Ai făcut ce trebuia.

— Sunt de acord, a spus Marcus. Nimeni n-a păţit nimic. De fapt, ea i-a speriat pe cei doi.

Buzele lui Josie au tresărit puţin auzind asta.

— Se va afla, şi încă foarte repede.

Marcus şi-a trecut greutatea de pe un picior pe altul şi a ridicat capul.

— Era imposibil să nu se afle şi nu cred că vor fi probleme. Până la urmă, asta îi va ţine la distanţă pe ceilalţi.

Era adevărat, dar însemna şi că va fi văzută ca un soi de cal de curse premiant, toată lumea se va holba la ea. Nu voiam să fie aşa.

— Păi, atunci, nu-i nicio chestie.

Solos şi-a trecut uşor mâna peste cap, netezindu-şi smocul de păr pe care şi-l luase de pe frunte.

— Eu mă gândeam că o fi dat foc cuiva.

Josie a strâns din buze.

— Nu s-a întâmplat decât o dată şi nici nu i-am dat foc.

În spatele băncii, Colin a făcut ochii mari. Perfect! Josie era focoasă. La propriu. După câteva clipe şi după ce Colin a promis că n-o să spună nimic, toată lumea s-a împrăştiat. Solos a plecat cu Marcus, să-i povestească cum a decurs patrularea, care nu fusese cine ştie ce. Nu fusese niciun daimon

prin apropiere, dar al naibii de ciudat era că nu văzusem niciun animal sau vreo pasăre. Asta nu era chiar normal, numai că nu ne dădeam seama ce putea să însemne.

Am plecat cu Josie spre camera ei, iar când am ajuns acolo, mi-am scos pumnalele Covenant şi pistolul Glock cu gloanţe de titan şi le-am pus pe măsuţă.

— Sigur eşti OK? am întrebat-o şi mi-am scos tricoul din pantalonii de uniformă. Sigur nu te prefaci că nu s-a mai întâmplat nimic?

— Sigur nu mă prefac că nu s-a mai întâmplat nimic.

Pe naiba! De când mă trezisem la infirmerie, după ce îi fuseseră descătuşate puterile de semizeu, îmi tot zicea că nu-şi amintea defel ce se întâmplase cu Hyperion, dar ştiam că era o minciună.

Coşmarurile ei o confirmau.

— Tu eşti OK? m-a întrebat ea, intrând în cameră.

— Poftim?

S-a aşezat pe pat şi şi-a scos pantofii cu picioarele.

— Eşti OK? a repetat, apoi şi-a tras hanoracul de pe ea şi l-a aruncat pe jos.

— Da.

M-am rezemat de cadrul uşii.

— De ce mă întrebi?

A ridicat dintr-un umăr.

— Ai fost cumva... distant la antrenamente şi aşa mai departe. Voiam doar să ştiu dacă eşti OK.

Mi-am îndreptat privirea spre degetele ei de la picioare, pe care le mişca. Cu o noapte în urmă dormisem în camera mea, fiindcă aveam nevoie de spaţiu, ca să-mi limpezesc creierul şi să scap de furie. Nu mi se părea în ordine să fiu cu ea cât timp nu-mi dădeam seama dacă într-adevăr nu mi-ar fi păsat că-l omoram sau nu pe puştiul ăla.

Nici acum nu mi se părea în regulă să mă aflu unde mă aflam.

Dar eram acolo şi nu aveam de gând să plec. O persoană cu judecată ar fi plecat.

— Sunt OK, am spus eu în final. Deci aşa, i-ai speriat pe puri?

Ea a zâmbit, dând din cap.

— Băi, s-au ridicat şi au rupt-o la fugă. Pe bune, au rupt-o la fugă. A fost destul de mişto.

Am început să râd şi m-am desprins de uşă.

— Mi se pare mie că eşti destul de tare.

— Am fost tare de tot. Pe bune, m-am simţit ca o...

S-a oprit o clipă, iar buzele i s-au mişcat fără sunet când mi-am tras tricoul peste cap.

Am zâmbit uşor, cu indulgenţă, văzând-o cum îşi plimba privirea peste pieptul şi abdomenul meu. Mi-am scos ghetele şi şosetele.

— Ce spuneai, Josie?

Ea a scuturat din cap şi a clipit des.

— Am... nu am avut în intenţie să folosesc totuşi elementul aer. Eu voiam să folosesc apa.

— Nu mă surprinde.

— Măgarule!

M-am întins pe o parte lângă ea şi am strâns din ochi.

— Ce e? Hei! Cel puţin ai reuşit să foloseşti un element fără să provoci pagube serioase.

— O, vai! Ar trebui s-o iau ca pe un compliment?

— Evident. Dacă te face să ai o părere mai bună despre tine.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti un mare seducător.

— La asta excelez.

Am luat-o de mână şi am tras-o spre mine.

— Acum, serios, e OK pentru tine că vor afla toţi ce eşti?

A strâmbat din nas. Pe toţi zeii, gestul ăsta mi se părea al naibii de simpatic.

— Cred că da. Vreau să zic, la momentul ăsta nu prea am de ales. Tu ce crezi?

— Cred că o să fie OK.

Mi-am strecurat degetul pe sub breteaua maioului.

— Şi dacă n-o să fie, o să-i arunci naibii pe toţi în aer, încercând să-i îneci.

— Mai taci! a râs ea.

— Sau poate va ieşi la suprafaţă vreo putere de-ale lui Apollo şi o să-i transformi în boschete care miros a pipi de pisică.

Am tras în jos breteaua maioului şi m-am agăţat de breteluţa albă şi dantelată a sutienului.

— Pe mine mereu mă ameninţă că-mi face asta.

— Frumos!

Obrajii ei se făcuseră rozalii, iar ochii îi străluceau incitant.

— Cum... cum a fost în afara zidurilor?

— Plictisitor, am murmurat, trăgând în jos breteaua albă. Niciun daimon şi nicio umbră.

Ea a respirat precipitat.

— Asta e bine, nu?

— Da...

M-am agăţat iar de maiou şi l-am tras în jos, pe braţe, până când cupa sutienului a rămas expusă. Sânii fermi se vedeau pe lângă marginea dantelată şi îmi lăsau gura apă.

— Dar nu era niciun animal. Niciunul. Dacă stau să mă gândesc bine, am spus eu, plimbându-mi degetul pe dantelă, nici insecte nu am auzit.

— Ciudat!

I s-a tăiat respiraţia când mi-am trecut palma peste sutien.

— Ce ar putea să însemne asta?

Am ridicat privirea şi am zâmbit uşor când am văzut că ţinea ochii închişi.

— Nu-mi dau seama. Solos o să urmărească situaţia.

— Pare un plan bun.

Mâna ei şi-a făcut loc spre partea de jos a abdomenului meu. Deja mi se întărise. Aveam impresia că eram permanent tare când eram cu ea, dar atingerea sa uşoară mi-a întărit-o şi mai mult.

— Azi am fost iar la bibliotecă.

— Ai găsit ceva?

Am întins mâna şi am prins închizătoarea sutienului. După o mişcare a degetelor, cupele au cedat.

— Nu, a spus ea, cu o voce abia şoptită. Cred că n-o s-o găsesc niciodată.

Mi-am retras mâna din spate, am adus-o în faţă şi m-am agăţat de mijlocul sutienului. Am tras de el şi am dat la iveală sfârcurile mici şi rozalii. Superb!

Am întins-o pe spate, m-am aplecat peste ea şi mi-am lipit gura de sâni. Ea a scos un geamăt, şi-a lipit umerii de pat

şi şi-a arcuit spatele. I-am prins sânul în palmă şi i-am mângâiat sfârcul tare. Ea a gemut şi m-a prins de păr.

— Poate... poate că, până la urmă, nici nu există, a spus ea cu o voce răguşită şi sexy.

— O s-o găseşti.

Vocea mea era joasă şi îngroşată când am ridicat încet capul să-mi privesc opera. Am zâmbit cu un colţ al gurii.

— Trebuie să fie undeva.

Josie nu a răspuns. Respira precipitat şi greu. I-am simţit degetele desfăcându-mi cureaua, apoi nasturele. A desfăcut fermoarul şi s-a oprit cu degetele pe elasticul de la boxeri.

Încă era şovăitoare. Ca şi cum nu era sigură că făcea ce trebuia, iar pe mine mă stupefia, pentru că, atunci când era vorba de asta, nu avea cum să nu facă ce trebuia.

Nici măcar un gest.

Mi-am lipit gura de buzele ei, mi-am scos boxerii, apoi m-am lipit de ea, luându-i mâinile într-ale mele. I-am lipit palma de mine şi n-am putut să-mi stăpânesc geamătul. Degetele i s-au strâns, iar mie mi s-au încleştat fălcile de intensitatea senzaţiilor. Mâna ei a început să se mişte. Limbile noastre s-au atins, iar gustul ei, atingerea ei erau gata să mă copleşească. Ea era încordată şi mişcarea mâinii ei avea tot mai multă siguranţă.

Mai era o parte din ea căreia voiam să-i simt gustul. Slavă zeilor că purta nişte pantaloni largi şi am putut imediat să-mi strecor mâna şi să...

— Îţi văd glifele! a şoptit ea cu uimire.

Am simţit pe şira spinării un şuvoi de putere. Pe pielea mea apăreau tot mai multe glife, care se mişcau şi alcătuiau felurite simboluri, reacţia firească la prezenţa unui *zeu.*

Am sărit în sus.

— Rahat!

— *Seth!*

Vocea lui Apollo a bubuit din sufragerie.

— Cred că-ţi baţi joc de mine!

7

Lui Josie i-a fugit tot sângele din obraji, după care i-a revenit în forţă, colorându-i în roşu.

— Nu intra aici! a ţipat ea.

Mâna i se încleştase pe mădularul meu, ceea ce nu ajuta la nimic.

— Să nu îndrăzneşti să intri aici!

— Nici nu aveam de gând, a răspuns Apollo, iar în secunda următoare s-a auzit o bufnitură grea, ca şi cum s-ar fi trântit pe canapea.

Am gemut, i-am descleştat mâna şi m-am dat la o parte. Am ajutat-o să-şi pună sutienul şi maioul, apoi m-am dat jos din pat.

— Durează cam mult acolo la voi, a comentat Apollo.

— Pe bune? Ai un soi de simţ pervers legat de asta?

Mi-am pus blugii şi am tras fermoarul. Apollo era zeul nenorocit al blocării penisurilor, iar una dintre puterile lui era să-ţi facă bilele albastre.

— Pe toţi zeii!

— Nu e vina mea că ori de câte ori vin în vizită tu încerci să i-o tragi fiică-mii.

— Oh!

Josie a sărit în picioare şi şi-a lipit palmele de obraji.

— E aşa de ciudat şi absolut aiurea! O să am nevoie de ani de terapie...

— Şi eu la fel, am mormăit, încheindu-mi cureaua.

Apollo a pufnit în sufragerie.

— Ai avea numai de câştigat dacă ai face terapie, Seth, şi nu din cauza asta.

Am ridicat capul, cu mâinile pe curea şi am strâns din buze.

Josie şi-a luat hanoracul şi şi l-a tras peste cap. S-a uitat la mine.

— Şi acum se văd glifele.

Vocea ei era joasă când şi-a trecut degetele peste simbolurile de pe piept.

— E frumos!

I-am luat mâna şi am dus-o la buze. I-am sărutat palma.

— După ce pleacă, o luăm de la capăt.

— Am auzit ce-ai spus, a pufnit Apollo. Şi aş vrea să te asigur că n-o să ajungi nicăieri, chiar dacă o iei de la capăt.

— Oh, pe toţi zeii! a şoptit Josie.

Mi-am dat ochii peste cap, am luat tricoul de jos şi m-am îmbrăcat.

— Eşti gata?

Ea părea gata să spună nu, dar a dat din cap. Încă nu se obişnuise cu ideea că Apollo era tăticul ei iubit. Probabil că i se părea aiurea, mai ales că îl văzuse aşa de rar când era copil. Pe atunci îşi spunea Bob. Bob. Serios. Şi îi aducea păpuşi şi bomboane. Din câte se părea, Apollo nu părea să îşi dea seama că se apropia de punctaj maxim pe scala numită „străinul din viaţa fiicei tale".

Nu o ajuta cu nimic nici faptul că Apollo nu părea suficient de vârstnic pentru a-i fi tată, când el arăta cam de douăzeci şi cinci-treizeci de ani.

Am luat-o uşor de mijloc şi am intrat cu ea în sufragerie. Silueta lui voluminoasă ocupa toată canapeaua. Era zdravăn, nu glumă.. Aproape doi metri şi solid. Arăta ca el însuşi. Păr blond. Ochi albaştri, identici cu ochii lui Josie.

Cu alte cuvinte, nu arăta ca un ciudat.

Josie i-a făcut un mic semn cu mâna, stânjenită.

— Bună!

El i-a zâmbit şi am fost şocat încă o dată de căldura autentică din ochii şi din expresia lui. Până să apară Josie, sincer, nu credeam că Apollo ar fi capabil de o gamă prea largă de emoţii. La Alex era evident că ţinea, dar nu mi se părea un sentiment prea profund.

Apollo s-a ridicat cu o mişcare fluidă.

— N-am putut să vin la tine atât de des pe cât aş fi vrut, a spus el ca pentru a-şi scuza absenţa.

— Înţeleg!

Josie şi-a împreunat mâinile.

— Ştiu că îţi slăbesc puterile când eşti în preajma mea. Şi ştiu că... ai fost ocupat cu, ăăă, chestii de-ale voastre, de-ale zeilor.

Am rânjit. Eram sigur că Apollo fusese ocupat să facă sex cu orice fiinţă bipedă, adică asta era cam ce făceau toţi zeii în timpul liber, fiindcă dacă ar face şi ei ceva util, lumea ar dispărea cu totul.

Apoi s-a uitat la mine, iar expresia lui a căpătat indiferenţa aia plictisită cu care eram obişnuit.

— Vrei să mai adaugi ceva, Seth?

Am ridicat o sprânceană.

— Nu.

Apollo m-a privit într-un fel care sugera clar că lua în considerare posibilitatea de a da cu mine de toţi pereţii.

— Aş vrea să mai stau, dar nu pot rămâne prea mult.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra fiicei lui.

— Însă am veşti.

Asta era o surpriză. De obicei, când venea, nu avea vreun motiv anume.

— Veşti bune sau proaste? l-a întrebat Josie.

Apollo a zâmbit uşor.

— Eu aş zice că sunt bune.

Ea s-a detensionat şi a expirat încet.

— Ei, atunci mă bucur.

— Care-i treaba? l-am luat la întrebări, încrucişându-mi braţele şi gândindu-mă că ar fi cazul să fie nişte veşti groaze, după acţiunea pe care tocmai o întrerupsese.

— Trebuie neapărat să-i găsim pe ceilalţi semizei înaintea titanilor, numai că până de curând asta a fost ca şi cum am fi căutat o pisică cu părul lung într-o grămadă de pisici persane.

Ca şi cum am fi căutat ce în ce?

Josie s-a încruntat, a deschis gura, apoi a închis-o la loc şi a clătinat încet din cap.

El a continuat.

— Cum cei mai mulţi din neamul meu nu au... ţinut socoteala vlăstarelor lor, ne-ar lua ani la rând să dăm de ele. Nu ne permitem luxul ăsta.

— Şi presupun că ai descoperit o modalitate?

A mijit ochii.

— Nu-mi strica cheful, Seth!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vai, scuză-mă, continuă, te rog!

— Mulţumesc că-mi dai voie! a răspuns el acru. Am descoperit că *există* ceva prin care putem să identificăm un semizeu, chiar dacă are puterile încătuşate şi ascunse.

— Serios?

Josie s-a aşezat pe braţul fotoliului de lângă măsuţă.

— Spune-mi, te rog, că este ceva pentru care nu e nevoie de bibliotecară, fiindcă am ajuns la convingerea că tipa a plecat din ţară sau ceva de genul ăsta.

Colţurile gurii lui s-au ridicat puţin.

— E tot aici, dar este... cum să-ţi spun eu? Timidă? Mai caut-o! O s-o găseşti.

A lăsat capul într-o parte.

— Dar nu, nu e nevoie de ea pentru asta. E nevoie de un alt semizeu.

Am ridicat din sprâncene.

— Stai aşa! Asta nu prea ne ajută. Alt semizeu în afară de Josie nu avem. Doar dacă ea ar putea să-i simtă.

— Ea nu poate să-i simtă, m-a repezit Apollo.

— N-am putut să simt nici măcar că vii tu, a spus Josie, cu umerii căzuţi. De ce nu am primit şi eu un soi de sistem de avertizare intern?

— Ai deja.

Apollo şi-a întors spre mine ochii albaştri de gheaţă.

— Dar eşti încă la început şi m-aş hazarda să spun că erai mult prea distrasă ca să îţi dai seama ce simţeai.

I-am răspuns cu zâmbetul acela pe care ştiam că îl detesta.

— A, a murmurat Josie de pe fotoliul pe care se căţărase. E cam aiurea.

— În fine...

Se simţea o oarecare iritare în tonul lui şi, evident, iritarea asta era direcţionată spre mine. Mă rog!

— Un semizeu adevărat îi poate simţi pe cei asemenea lui. Există într-adevăr un fel de semnalizare interioară. Ceva legat de cantitatea de *eter* şi de recunoaşterea similarităţii.

— A-ha....

Josie s-a uitat la mine, iar când privirile noastre s-au întâlnit, a căscat ochii mari, iar eu am făcut tot ce am putut să-mi ascund zâmbetul.

— Cum vom aduce un semizeu pe tărâmul acesta, îi vom localiza imediat pe ceilalţi, a explicat Apollo. Singura problemă e cum să-l facem să vină aici.

— Evident, am murmurat.

Mi-a aruncat o privire ostilă.

— Va trebui să-l păcălim cumva. Cu excepţia vlăstarelor mai recente, semizeii au avut, de mii de ani, interdicţia de a pătrunde pe tărâmul muritorilor. Prezenţa lor aici ar putea avea... urmări.

— Evident.

Josie murmurase de data asta.

— Nu-mi place că începeţi să semănaţi, a bombănit Apollo.

Josie a roşit.

— Ce fel de urmări?

— Mulţumesc pentru întrebare, a reluat el, iar eu am început să mă întreb cât va mai dura discuţia asta. După cum ştiţi, creaturile inferioare care aparţin Olimpului nu mai au voie să pătrundă pe tărâmul muritorilor.

— Cu excepţia purilor, a semipuri lor şi a Apollyonilor.

Am făcut o pauză.

— Şi din când în când a nimfelor şi a semizeilor.

— Exact.

Albastrul ochilor lui a devenit mai intens.

— Dacă permitem ca unul dintre ei să vină aici, sunt şanse ca şi celelalte... fiinţe să îi urmeze exemplul.

— Ce alte fiinţe? a întrebat Josie.

— Ştii tu, fiinţe gen Pegas sau Hydra. Poate chiar şi un Minotaur. Până la urmă, nu sunt fiinţe care să te îngrijoreze.

— Hydra? a chiţăit Josie. Nu am de ce să mă îngrijorez. OK.

Apollo a zâmbit şi a dat din cap.

— În scurt timp voi primi permisiunea de a trimite un semizeu. Încă aştept încuviinţarea de la Hera, numai că momentan e şucărită pe Zeus, iar din cauza asta merge mai greu.

M-am hotărât să nu comentez ultima afirmaţie.

— Şi despre ce semizeu vorbim aici?

Zâmbetul lui a devenit sinistru, sinistru gen „ascundeţi-vă copiii undeva”.

— O să vedeți...

Silueta lui a fost învăluită de o lumină albastră, strălucitoare.

— Acum trebuie să...

— Mai stai o clipă! Te rog!

Josie s-a ridicat de pe fotoliu.

— Ce face Erin?

Strălucirea din jurul lui Apollo s-a estompat.

— Face foarte bine. Am bănuiala că o s-o vezi în curând.

— Și...

Strălucirea albastră din jurul lui s-a intensificat și într-o fracțiune de secundă a dispărut.

— ... mama? a încheiat Josie, apoi s-a întors spre mine, cu mâinile în sus. De ce face mereu așa?

— Cred că i se pare lui grozav sau ceva...

— Bine, e destul de grozav. Vreau să zic, cum apare el și dispare, dar chiar mi-aș dori să aleagă mai bine momentul.

M-am strâmbat.

— Și eu la fel. E regele momentelor proaste.

Josie a zâmbit ușor, așezându-se din nou pe brațul fotoliului.

— Mi-ar fi plăcut grozav să mai stea puțin, să-l întreb de Erin și de mama.

A făcut o pauză, cu umerii căzuți.

— Sau să stea puțin cu mine, știi?

Mă uitam la ea, încercând să-i spun ceva... Încurajator, dar ce aș fi putut să-i spun într-o astfel de situație? Tatăl ei era o jigodie trecută pe lista absenților. Era evident pentru oricine avea un creier funcțional că pe Josie o afecta asta. Faptul că el nu încerca într-un fel sau altul să repare lucrurile confirma prima afirmație.

— Ce semizeu crezi că o să fie? a întrebat ea.

— Nu știu.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Dar după cum îl știu eu pe Apollo, o să fie cel mai enervant semizeu pe care l-ar putea el găsi.

8 – Josie

Am avut alt coşmar azi-noapte.

De data asta visam că mă antrenam cu Seth pentru lupte corp la corp. Mă trântise la pământ, dar când m-am uitat la el, nu era Seth.

Era aceeaşi faţă necunoscută.

Şi mi-a spus acelaşi lucru pe care mi-l spunea în toate visele. *O să te găsesc.* Acum însă a mai adăugat încă patru cuvinte drăgălaşe. *Sunt pe urmele tale.*

M-am trezit cu o transpiraţie rece şi cu un ţipăt în gât. De data asta, am reuşit să nu-l trezesc pe Seth, numai că toată ziua mi-a fost stricată. Şi cred că nu numai din cauza visului.

Mai aveam şi nişte probleme psihologice nerdzolvate legate de tăticul meu.

Şi de mămica mea.

Într-un fel, eram foarte bucuroasă că, în urmă cu o zi, îl văzusem pe Apollo, chiar dacă doar pentru câteva minute. Când era vorba de el, eram ca un burete, încercam să sorb fiecare clipă preţioasă, fiindcă în afară de acea unică vară lipsise permanent din viaţa mea. Eram ca un căţel. Orice fel de atenţie care mi se dădea era bună. Încă îmi era greu să procesez că exista şi un tată în viaţa mea, chiar dacă nu aşa de des pe cât mi-aş fi dorit. Şi mai greu de procesat era că tatăl ăsta era chiar Apollo, zeul soarelui.

Pe de altă parte, mă irita la culme de fiecare dată când pleca, pentru că *iar* pleca. Niciodată nu am apucat să stăm de vorbă cu adevărat. Să stăm de vorbă aşa, la masă, la o cafea. Nimic personal. Apucasem să-l întreb de Erin, dar nu şi de mama. Şi te-ai fi gândit că Apollo, nu ştiu, ar deschide discuţia cu nişte veşti despre mama, fiindcă, alo!, e mama, dar nu...

Am început antrenamentele invers. De dimineaţă, Solos a lucrat cu mine partea fizică, ceea ce a fost naşpa, fiindcă nu eram obişnuită să mănânc bătaie chiar de la prima oră, iar în partea a doua a zilei m-am antrenat afară cu Seth.

Şi îmi venea să-l strâng de gât.

— Concentrează-te, Josie! Atât trebuie să faci.

Se plimba prin faţa mea şi se vedea că ajunsese la capătul răbdării.

— Doar atât!

— Dacă eşti aşa de convins că e doar atât, cum îţi explici că n-am reuşit s-o fac până acum? m-am răstit la el.

El m-a privit iritat.

— Nu te concentrezi.

— Ba da!

— Asta ai moştenit-o clar de la tatăl tău.

S-a oprit în faţa mea, cu ochii scăpărând.

— Zboară o pasăre şi tu rămâi cu ochii la ea, indiferent ce ai de făcut. Probabil toată familia ta are ADHD.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu-i adevărat!

— Nu e?

Se uita la mine, ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Fiindcă acum două minute, când trebuia să te concentrezi ca să invoci elementul apă, te holbai la un vultur.

— Era un vultur pleşuv! am protestat, fără să fiu prea sigură că fusese sau nu pleşuv. Şi se cocoţase pe statuia aia.

Am arătat spre imensitatea de marmură din apropiere.

— Pe statuia lui Artemis! Vreau să zic, ce coincidenţă!

S-a încruntat puţin.

— Dar ştii că ea vânează cu şoimi, nu? Nu cu vulturi.

— În fine, cu ce-o fi. Oricum a fost mişto.

Şi-a dat ochii peste cap.

— OK. Dar când am început antrenamentul? Norii?

Mi-am desfăcut braţele, frustrată.

— N-a durat decât cinci secunde şi m-am uitat la ei fiindcă semănau cu nişte sâni. Nişte sâni uriaşi.

El se uita fix la mine.

— Nu îmi placi deloc.

S-a apropiat de mine.

— Nici nu trebuie să mă placi în clipa asta, trebuie să te concentrezi. Trebuie să stăpâneşti bine asta, fiindcă altfel n-o să pleci niciodată din campus. Ai înţeles?

Am strâns din buze, refuzând să răspund.

— Ai înţeles, Josie? Dacă nu poţi invoca elementele şi nu le poţi stăpâni, cum o să poţi controla *akasha*? Elementul cel mai puternic şi mai periculos dintre toate?

Ridicase vocea. Era adevărat ce spunea. Dar nu însemna că trebuia să-mi şi placă.

— Şi dacă nu poţi stăpâni *akasha,* n-o să-i poţi înfrunta niciodată pe titani.

Mi-am încleştat pumnii.

— Ştiu.

— Nu cred că ştii.

Vorbea încet, cu un calm letal. S-a uitat în ochii mei.

— N-o să te las să ieşi de aici dacă nu sunt convins că poţi într-adevăr să te aperi.

— Ce? Poftim? Crezi că poţi să mă opreşti? Pe toţi zeii! am strigat.

Nu am mai gândit. M-am întors şi am întins braţul spre manechin, cu palma întinsă. Voia să mă concentrez? Ei bine, eu voiam să dau cu manechinul ăla de pereţi. Eventual şi cu el. Energia a început să curgă prin mine, iar vântul s-a înteţit. Am deschis pumnul şi am simţit-o – atingerea uşoară a puterii.

Pala de vânt ieşită din mâna mea a zgâlţâit băncile şi a izbit manechinul. A ridicat în aer momâia şi a aruncat-o la câţiva metri. A aterizat fix în faţa zidului scund de marmură care împrejmuia cimitirul, cu mâinile şi picioarele desfăcute.

— Aşa!

M-am întors la Seth şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Acum eşti mulţumit?

El s-a uitat la mine cu ochii ăia incredibil de strălucitori.

— Întâi şi-ntâi, a spus el, făcând un pas înapoi, e prima oară când foloseşti expresia „pe toţi zeii". În al doilea rând, dacă reuşesc să te înfurii, poţi s-o faci. Nicio problemă. Şi în al treilea, îţi strălucesc ochii, Josie?

— Da?

Seth a dat din cap.

— Aşa cum îi strălucesc şi lui Apollo când vrea să mă ia la bătaie.

S-a dus lângă zidul unde aterizase manechinul, pe care l-a ridicat în picioare.

— Acum mai fă o dată!

Mai fă o dată? Ca şi cum eram un căţel pe care îl dresa el.

— Trebuie s-o faci, a insistat el, adoptând iar poziţia aia de antrenor enervant şi greţos.

Cu picioarele depărtate. Cu braţele încrucişate la piept.

— Trebuie să repeţi asta de mai multe ori, nu numai când te enervez eu.

Mă mânca pielea de frustrare şi simţeam sângele clocotindu-mi de furie. Să-l ia naiba de vânt! Mă săturasem până în gât de manechinul ăla. De faptul că nu eram capabilă să o fac cum trebuie de fiecare dată. De mama mea dispărută şi de tatăl meu absent. De coşmaruri. De responsabilităţile pe care nu mi le-am dorit niciodată.

Mă săturasem de toate, pur şi simplu.

Ceva-ul ăla din mine s-a deschis ca o floare după ploaie. Ca un abis, aşa cum fusese atunci când îl lovisem pe Hyperion. Puterea pură curgea prin mine, iar, de data asta, când am ridicat mâna cu palma deschisă, nu am mai invocat vântul. Am invocat puterea zeilor, energia care naşte viaţa şi o sfârşeşte.

Seth a scos o exclamaţie înăbuşită de uimire.

O licărire alburie mi-a coborât pe braţul drept, învăluindu-l ca un ciclon, apoi din palma mea a ţâşnit un glob de lumină intensă, albă, care a lovit manechinul şi l-a aruncat iar în aer. S-a ridicat tot mai mult, deasupra copacilor din campus.

Akasha învăluise manechinul cu totul, mult prea intens pentru plasticul din care era făcut. A explodat cu un pocnet puternic, transformându-se în milioane de bucăţele care s-au împrăştiat în ploaie pe câteva zeci de metri.

Am strâns palma, am lăsat mâna jos şi m-am întors spre Seth.

— Na!

El se uita la mine cu o privire febrilă, de data asta, iar pe pielea lui se vedeau glifele.

— Şi, da, intenţionat am facut-o, nesimţitule!

Seth s-a apropiat de mine fără să spună nimic, dar eu eram gata să explodez la fel ca manechinul ăla nenorocit.

— Am priceput că trebuie să mă perfecţionez, dar eu mă străduiesc. Fac tot ce pot. N-am avut la dispoziţie ani întregi de antrenamente. Am avut doar câteva luni, aşa că scuză-mă dacă îmi distrage atenţia un vultur sau un nor în formă de sân!

Era încordat, iar încordarea aceea îi sublinia şi mai mult trăsăturile ferme, în timp ce el venea spre mine, cu expresia aia *flămândă.*

Dar eu nu terminasem, nici pe departe.

— Şi ştiu că trebuie să ajung cea mai tare din parcare ca să mă lupt cu Hyperion şi cu restul titanilor. Crede-mă! În fiecare zi mă gândesc la asta, i-am spus eu cu vocea puţin înecată de lacrimile care mi se adunaseră în gât. Şi încerc să nu o mai fac, fiindcă atunci când o fac, mă gândesc şi la...

M-am oprit şi am clătinat din cap.

— Ştii ceva? Las-o baltă! O să dau naibii toate sentimentele!

Am vrut să mă întorc, dar Seth m-a prins de mijloc şi m-a tras spre el. L-am lovit în pieptul lui tare şi m-aş fi dezechilibrat dacă nu m-ar fi ţinut aşa de strâns.

— Seth...

Mi-a acoperit gura cu buzele. Am respirat greu sub sărutarea lui, el s-a retras puţin şi m-a ridicat cu totul de pe pământ. Mă ţineam strâns de umerii lui, iar inima îmi bătea nebuneşte, prinsă între soclul rece al unei statui şi trupul lui fierbinte. Nu aveam cum să scap, şi, deşi cu câteva secunde înainte ţipasem la el, nici nu voiam să scap.

Dacă ţipatul se termina cu un sărut şi cu o îmbrăţişare de genul ăsta, atunci, la naiba, mă gândeam să ţip mai des la el.

Mă simţeam chiar foarte bine acolo, deşi eram în public şi oricând putea să apară cineva. Pe urmă, nici camera mea nu era propriu-zis prea intimă, dat fiind că Apollo avea obiceiul să vină acolo ori de câte ori voia el.

Seth mi-a prins buza de jos cu dinţii, iar în clipa aia chiar nu mă mai gândeam la nimic. Buzele mele s-au deschis ca reacţie la atingerea aceea senzuală şi după aia n-a mai fost nimic, decât gustul lui, senzaţia lui şi faptul că îl simţeam cu adevărat, îl simţeam tare jos pe abdomen, apoi el s-a mişcat şi s-a strecurat între coapsele mele.

Limba lui se împletise cu limba mea, iar coapsele i se mişcau perfect, atingând toate terminaţiile nervoase. Prin venele

mele curgea un foc lichid şi am scos un geamăt, cu mâinile încleştate de umerii lui.

— Îţi place, nu?

Vocea lui era răguşită şi sexy, stârnindu-mi fiori pe şira spinării şi în cele mai interesante locuri.

— Da.

Am dat şi din cap, în caz că nu pricepuse mesajul.

El a râs cu gura pe buzele mele.

— Ştii ce mă face asta să vreau?

— Ce?

Limba lui urmărea conturul buzei mele.

— Mă face să vreau să te aud cum scoţi sunetul acela.

S-a împins iar cu coapsele în mine şi a obţinut ce îşi dorise. Plăcerea pe care o simţea mă făcea să gem.

— Încă o dată.

O! Oh, pe toţi zeii!

Gura lui mi-a acoperit iar buzele, m-a sufocat cu săruturi, iar braţul lui s-a strâns mai tare pe mijlocul meu. A lăsat piciorul puţin mai jos şi am ajuns cu tălpile pe pământ.

— Călăreşte-mă, a spus el răguşit.

Obrajii mi-au luat foc. Să-i călăresc piciorul? Faţa îmi ardea, dar asta nu era nimic comparativ cu alte părţi ale corpului. Nu am făcut nicio mişcare, aşa că el mi-a prins coapsa cu mâna şi m-a lipit de el. Fricţiunea a fost instantanee.

— Seth, am gemut eu, înfiorată.

— Fă-o!

Săruturile lui erau tot mai apăsate, tot mai copleşitoare. Mâna lui îmi ghida coapsa, mişcând-o pe coapsa lui.

Am făcut-o.

Am făcut-o ca lumea.

Nu-mi păsa că eram afară sau că eu îi călăream, efectiv, piciorul ca o persoană care ar trebui să-şi ia o cameră. Nu îmi păsa că înainte de asta lucrurile fuseseră cam aiurea. Sau că doar cu câteva minute în urmă mă gândeam serios să-l strâng de gât.

M-am înălţat pe vârfuri, l-am luat de gât şi am făcut ceea ce aş fi vrut să fac fără haine. Mi-am mişcat şoldurile înainte şi înapoi, încet, la început, şi apoi mai repede.

Undeva, departe, unde creierul meu încă mai funcţiona, nu-mi venea să cred că făceam asta, dar plăcerea imensă pe care o simţeam ştergea orice urmă de raţionament.

Mâna lui mi-a urcat de pe şold peste talie şi peste coaste, stârnind în mine valuri de fiori. Apoi mi-a trecut peste sâni şi s-a oprit în mijlocul pieptului.

Seth a scos un sunet înăbuşit, un fel de geamăt care m-a scos din ceaţa aceea a plăcerii, pentru că era un geamăt de dorinţă, dar şi de... durere.

Am vrut să mă retrag, dar el m-a sărutat iar şi eu am fost din nou sub el, lângă el. Amândoi respiram scurt şi precipitat printre săruturile apăsate şi fierbinţi. Tensiunea se acumula. Degetele mi s-au înfipt în ceafa lui. Aveam senzaţia că toţi nervii din trup îmi erau întinşi la maximum. Simţeam pulsaţii interioare care veneau dinspre tot felul de părţi sensibile ale corpului. Apoi totul a explodat. Am simţit o uşurare care venea din interiorul meu şi cred că am ţipat. Aşa mi s-a părut. Eram dintr-odată răguşită, iar în mijlocul pieptului parcă aveam un gol. Nu ştiam dacă auzise cineva ţipătul meu sau dacă fusese acoperit de vânt, dar nu îmi păsa.

Eliberarea aceea îmi tăiase respiraţia, îmi înmuiase genunchii şi mă epuizase. Dacă Seth nu m-ar fi ţinut atât de strâns, sigur aş fi căzut grămadă.

Mâna lui se mişca tremurat pe pieptul meu, apoi şi-a dezlipit buzele de gura mea. A urmărit cu nasul linia obrazului, apoi respiraţia lui caldă a dansat iar pe buzele mele. S-a oprit brusc.

Şi-a retras mâna şi piciorul aşa de repede, încât era gata să cad.

— Te simţi bine, Josie?

Am început să râd. Ce întrebare aiurea!

— Cred că nu-mi mai simt picioarele.

Seth s-a îndepărtat puţin, apoi mi-a prins obrajii în palme. Mi-a ridicat capul spre el.

— Cum?

Ochii lui începuseră iar să strălucească precum licuricii. Căpătaseră o nuanţă maroniu-roşiatică şi glifele străluceau şi ele, desenându-se cu rapiditate, ca şi cum ar fi fost un zeu prin apropiere.

— Îţi strălucesc ochii.

El şi-a plecat pleoapele, dar chiar nu avea cum să ascundă frumuseţile alea.

— Sigur eşti bine?

— Da.

L-am strâns uşor de umăr, mirată de îngrijorarea lui.

— Mi-ai provocat un orgasm, Seth. Nu m-ai lovit în vagin.

El a clipit, confuz.

Am zâmbit.

— Simt bine, pe cuvânt! Numai că aş avea nevoie de un pui de somn. Şi eventual de nişte cartofi prăjiţi. Bine. De cartofi prăjiţi sigur am nevoie.

— OK, a spus el după o dipă şi a făcut un pas înapoi, continuând să mă ţină de mijloc. Să mergem...

— În camera mea, ca să-ţi întorc favoarea? l-am întrebat şi i-am atins pieptul.

Sub palma mea, inima îi bătea nebuneşte.

— Ce zid?

A început să râdă, dar era un râs ciudat. Forţat.

— Ce-ai zice să ne luăm întâi cartofii ăia prăjiţi şi după aia, vedem noi ce mai facem?

Am deschis gura să protestez, dar m-am trezit căscând zgomotos şi nesimţit chiar în faţa lui.

— Da, a murmurat el şi m-a întors cu spatele. Hai să băgăm nişte mâncare în tine.

9 – Seth

Josie a adormit în timp ce mânca şi doar un miracol a făcut să nu cadă cu capul în cutia unsuroasă de cartofi. Adormise pe o parte, cu braţele desfăcute în lături.

I-am scos tenişii şi i-am acoperit picioarele cu o pătură subţire. Putea să vină o cireadă întreagă de minotauri care să facă un *flash mob* fix în mijlocul camerei, şi ea tot ar fi dormit.

Stăteam pe marginea canapelei şi mă uitam la ea cum se odihnea, exact ca un pervers, dar o priveam ca să fiu sigur că era OK. Că respira normal. Mă lovise paranoia, fiindcă ştiam că era OK. Obosită şi slăbită? Da. Asta va trece. Poate nu era paranoia. Poate era sentimentul de culpabilitate.

Clar era culpabilitate.

Pentru că, în ce mă privea, eu eram în priză, plin de energie. Electrizat ca după o luptă bună, ca după o partidă bună de sex. Electrizat ca de fiecare dată când o atingeam pe Josie.

Eram în priză şi mi-era al naibii de rău.

Mă durea fiecare părticică din mine, fiindcă puterea aia care mă aprinsese şi toată povestea aia nenorocită cu „atingerea cerului zeilor" era doar un împrumut. Un furtişag. La naiba, era cea mai nasoală treabă posibil!

Cedasem în faţa *chestiei* ăleia din mine.

Când a invocat *akasha,* chestia aia a început să se bage în seamă. Să aibă nevoie, să ceară, să îmi şoptească, să îmi spună ce aş putea să fac. Să îmi aducă aminte că aş putea să mă hrănesc din Josie fără să-i fac rău. Şi eu am ascultat-o. Pe toţi zeii, am ascultat-o!

Ce naiba era în neregulă cu mine?

Şi era numai vina mea. Nu exista nimeni şi nimic pe care să pot da vina.

M-am ridicat de pe canapea, m-am dus la fereastră şi am ridicat transperantele. Nu era altceva decât întuneric.

Ce naiba făcusem?

O, pe toţi zeii, ştiam foarte bine ce făcusem! Mi-am trecut nervos degetele prin păr. Toate săptămânile astea în care lucrasem cu elementele îmi distruseseră încet-încet autocontrolul. La naiba! Şi azi? Când a invocat *akasha*, puterea aia s-a înfipt în mine cu ghearele, trezind o nevoie nedorită.

Dar pe care nu puteam s-o ignor.

Am ştiut că trebuia să plec. Trebuia să fi încheiat antrenamentele cu ea din clipa în care am simţit chemarea *eterului.* La naiba! Trebuia să fi pus capăt chiar în clipa în care mi-am dat seama că voiam de la ea ceva ce nu ar fi trebuit niciodată să vreau. Trebuia să fi făcut o groază de chestii, dar nu le-am făcut.

— La naiba! am mormăit şi m-am îndepărtat de fereastră.

M-am rezemat de perete şi am lăsat capul pe spate.

— La naiba!

Îmi pierdusem controlul.

Când s-a înfuriat şi a folosit elementul aer, m-a lovit drept în ficat. Şi în acelaşi timp m-a excitat, fiindcă Josie mi se pare sexy atunci când se înfurie. Dar când a invocat *akasha,* fluxul de putere care a umplut atmosfera m-a băgat cu capul la fund.

N-a mai fost timp de raţionamente sau de logică, n-am stat nicio secundă să mă gândesc ce făceam. Mă transformasem într-un ghem de energie, un ghem de tot soiul de chestii în care se amestecau şi pofta, şi dorinţa, şi nevoia.

Voiam să-i ofer plăcere.

Voiam să o pătrund.

Voiam ce era în ea.

Pe toţi zeii! Toate s-au dat peste cap. Nicio scuză. Nici măcar una. Nici măcar nu mi-am dat seama ce făceam, decât când era prea târziu, decât atunci când am simţit plasa aceea a *eterului,* fluxul care venea de la ea la mine.

Mă hrănisem cu ea.

Mi s-a strâns stomacul şi mi-am încleştat pumnii. Mă hrănisem din Josie, din persoana care avea încredere totală în mine. Era cel mai urât gen de trădare, iar ea nici măcar nu ştia.

Nu avea idee de ce se simţise aşa de obosită după aia. Habar nu avea de ce nu izbutise nici să-şi termine cartofii.

O făcusem şi, chiar dacă nu premeditasem asta şi nici măcar nu eram sigur că pentru asta mă dusesem azi după ea, ştiam foarte bine ce i se întâmplase. Daimonii se hrăniseră din ea înainte să ajungem acasă la bunicii ei. Hyperion reuşise s-o scoată afară din casă şi, cu toate că ea nu voia să vorbească despre ce se întâmplase atunci, ştiam că se hrănise din ea. Până la urmă, asta vor toţi titanii de la semizei. Dar pentru Hyperion era şi ceva personal. Iar eu îi făcusem lui Josie acelaşi lucru.

Era impardonabil.

Trebuia să fi fost puternic şi nu fusesem. Dădusem greş. Şi dacă ar fi ştiut ce făcusem, ar fi fost absolut dezgustată. Culmea e că nu aş putea s-o condamn pentru asta. Meritam să fiu privit cu repulsie şi cu ură.

Am deschis ochii şi m-am uitat la tavan. Mai făcusem asta. Intenţionat. Aveam un scop, s-o trezesc pe Alex mai repede.

Atunci am aflat că aşa te poţi hrăni cu *eter*. Înainte de a se întâmpla, nu ştiam că se poate. Asta a fost altă fază când trebuia să fac altceva şi n-am făcut.

Istoria se repeta.

M-am dezlipit tulburat de perete şi m-am întors în sufragerie. Josie nu îşi schimbase poziţia. Am îngenuncheat lângă pat, am întins mâna spre ea şi m-am oprit cu degetele la un centimetru de obrajii ei uşor îmbujoraţi.

Nu... nu meritam relaţia asta cu ea.

Nu o meritam pe ea, în general.

O priveam şi mă întrebam unde-mi fusese capul. Încă de la început ştiusem că era cea mai proastă idee să mă apropii de ea. Făcusem o groază de rahaturi şi eram convins că o să mai fac. Ce să mai vorbesc de viitor! Nu putea avea încredere în mine.

Şi nu fusesem capabil să mă ţin departe de ea.

Trebuia s-o fac, dar nu am vrut.

Nevoie. Dorinţă. Ca toată lumea.

Mi-am retras mâna şi m-am agăţat de marginea pernei. Cu grijă, să n-o trezesc, m-am aplecat şi am sărutat-o. M-am retras şi nici măcar nu a tresărit. Josie era superbă în somn.

M-am ridicat şi m-am întors încet, uitându-mă prin cameră. Ştiam ce aveam de făcut şi pentru prima oară în viaţă aveam să fac ce trebuia.

Josie

Când am deschis ochii, creierul meu era în ceaţă şi somnul se ţinea bine de mine. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că eram întinsă pe canapea. Aveam impresia că dormisem un milion de ani, un milion de ani în care stătusem ghemuită în poziţie fetală.

Am clipit, mi-am întins picioarele şi am auzit cum îmi trosneau oasele. Habar n-aveam cât era ceasul, dar mă gândeam că dacă ar fi fost târziu, ar fi venit Seth să mă trezească.

Seth.

— Oh, zei, am murmurat şi mi-am acoperit faţa cu palmele.

Am simţit cum îmi luau foc obrajii, amintindu-mi în detaliu ce făcusem ieri în public. Mi-am pus mâinile pe burtă, chicotind înfundat.

— Uau!

Am întors capul spre dreapta şi mi-am adus aminte de cartofii prăjiţi. Ce chestie, să adorm mâncând cartofi prăjiţi. Când am mai adormit eu vreodată înainte de a termina de mâncat?

Fusese un orgasm al naibii de bun.

Un orgasm perfect unilateral. El mă dusese în paradis, iar eu adormisem la jumătatea porţiei de cartofi, fără să mai fac ce plănuisem. Şi plănuisem multe, inclusiv să-l dezbrac pe el şi să mă dezbrac pe mine şi să se întâmple în sfârşit contactul sexual.

M-am întors pe o parte şi m-am uitat la ceas. La naiba! Adrenalina mi-a umplut venele. Am sărit în sus, cu pătura înfăşurată printre picioare. Am căzut de pe canapea cu toată graţia unui semizeu, iar genunchii mi s-au strivit de podea.

— Rahat! am bombănit, ridicându-mă în fund.

Era trecut de nouă! Ce naiba? M-am chinuit să mă ridic şi am sărit într-un picior până la măsuţă, încercând să scap de pătură. Cum de nu venise Seth să mă trezească? Am încetinit pasul intrând în dormitor, mi-am scos hanoracul şi l-am

aruncat. Era clar: considerase că trebuia să mă odihnesc, dar, frate, nu-mi plăcea deloc să întârzii.

Detestam să întârzii.

După cel mai scurt duş din viaţa mea mi-am strâns părul ud într-un fel de coc, l-am prins cu un milion de clame şi mi-am pus un echipament de antrenament curat. Primul loc în care m-am dus a fost camera din capătul holului. Am bătut la uşa lui Seth, am aşteptat vreo două minute, iar când am văzut că nu răspunde mi-am mişcat fundul întârziat şi am plecat spre sala de antrenament. Cum mi se schimbase programul fiindcă Luke se ocupa de antrenamentele estivale, mi-am imaginat că Seth trebuia să fie acolo.

Era ceva mai cald, adică un pic mai mult de zero grade, dar era soare, iar lumina lui strălucitoare şi aurie se reflecta în marmura trotuarului.

Am ocolit clădirea în fugă şi am trecut pe marginea trotuarului când am întâlnit un grup de studenţi care se duceau către dormitoare. Anul şcolar la Covenant era asemănător cu cel al universităţii la care fusesem eu, numai că se desfăşura fără pauză, iar programul se schimba de trei ori. În final, era mai scurt, dar eu mă întrebam mereu ce sens avea facultatea pentru studenţii ăştia. Adică la ce le trebuia facultate de biologie sau altceva? Majoritatea purilor trăiau în comunităţi restrânse şi nu prea interacţionau cu lumea muritorilor.

Ajunsesem la jumătatea drumului când am simţit că mi se ridica părul de pe ceafă. M-am uitat peste umăr instinctiv. Micul grup de studenţi se holba în direcţia mea. Aveau ochii cât cepele. Gurile căscate. Una dintre fete, o brunetă înaltă, îi spunea ceva în şoaptă unei colege, care părea că nu mai putea să clipească. La început nu mi-am dat seama de ce se uitau la mine ca la...

Aflaseră ce eram.

Până la urmă se împrăştiase zvonul sau poate se aflase mai de mult şi nu observasem eu până acum. Oricum, nu ştiam prea bine ce ar trebui să fac. Să le fac cu mâna? Să fac o faţă arogantă, ca Seth, şi să rânjesc? Mie însă nu prea îmi reuşea rânjetul. Mai încercasem. Arătam ca o sonată care se drogase. Sau trebuia să îi ignor, pur şi simplu?

În final m-am decis să-i ignor, mi-am vârât mâinile în buzunarul din faţă al hanoracului şi am continuat să merg. Era

ciudat, dar în clipa aia nu aveam suficient spaţiu în creier ca să mă gândesc la asta.

Am împins uşile duble ale sălii de antrenament, am străbătut holul în grabă, am cotit la dreapta şi am dat de perete uşa fără geam. M-am oprit şi m-am uitat prin sală.

— Ăăă...

Luke şi Solos erau amândoi la saltele, iar Luke arăta aşa cum arăta el mereu la antrenamente. Pe Solos însă nu îl văzusem niciodată în pantaloni de trening şi tricou.

Nu erau decât ei în sală.

— Unde e Seth? am întrebat, apropiindu-mă.

Luke s-a uitat la Solos, iar când am văzut că străjerul mai mare strângea din buze, m-am oprit. Am simţit cum mi se strângea stomacul.

— Luke, unde e Seth?

— Înţeleg că nu ţi-a spus.

Inima a început să-mi bubuie ca atunci când alergam.

— Se pare că nu.

— Ce chestie! a exclamat Solos, frecându-şi nasul cu degetul arătător.

Umerii lui Luke s-au încordat.

— Seth nu o să mai fie antrenorul tău.

10

— **CUM?**

Ascuţit şi dureros până şi pentru urechile mele, cred că ţipătul mi s-a auzit până în Olimp.

— Cum adică n-o să mă mai antreneze?

Solos a schimbat o privire cu Luke, în timp ce eram gata să-mi pierd cumpătul.

— Nu vă mai uitaţi unul la altul! i-am boscorodit, furioasă, în sala cu uşile închise s-a stârnit un curent de aer care a făcut să se clatine pumnalele atârnate de pereţi.

— Bine!

Luke a ridicat mâinile.

— Calmează-te! Nu vrea nimeni să ia foc din greşeală. Cel puţin, eu nu. Tu ce zici, Solos?

Solos a clătinat din cap.

Am mijit ochii. Mai aveam puţin şi prăjeam fundul cuiva dacă nu căpătăm o explicaţie, pentru că, pur şi simplu, nu pricepeam ce se întâmpla.

— Nu ştiu care-i treaba. Credeam că o să-mi spui tu, mi-a explicat Luke. Tot ce ştiu e că Marcus m-a chemat la birou în dimineaţa asta şi mi-a spus că antrenamentul tău se va schimba. Că Solos o să se ocupe de partea fizică şi că o să aducă pe cineva să te ajute cu elementele.

Mă uitam fix la Luke şi mi se părea că nu îl auzeam bine din cauza sângelui care îmi vâjâia în urechi.

— Poftim?

Solos a început să vorbească şi cred că repeta ce spusese Luke, dar cuvintele alea nu aveau niciun sens. Nimic n-avea sens. Oare visam? Urma să văd cum avea să apară un titan fără nume de sub saltelele grele de jos? Nu pricepeam. Am

simţit o amorţeală rece, care îmi cuprindea tot corpul. Înţepenisem, nu mai puteam să mă mişc. Nici măcar nu-mi dădeam seama dacă mai respiram.

Ceva nu era în regulă. Am rememorat ziua anterioară – cearta pe care o avusesem cu Seth şi ceea ce se întâmplase după. El. Eu. Orgasmul epopeic. Totul era OK. Normal... cu excepţia momentelor, absolut toate, când Seth era îngrijorat că îmi făcuse rău.

Toate au năvălit peste mine – sunete, voci, senzaţii –, copleşindu-mă.

— Unde e? l-am întrerupt eu pe Solos.

— Nu ştiu, a răspuns el. Azi nu îl supraveghez eu.

Luke s-a încruntat.

— Dacă mă gândesc bine, azi îl supraveghează Alexander.

S-a oprit, iar eu m-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre uşă.

— Hei, unde te duci?

— Mă duc să-l caut pe Seth, am spus eu şi n-am mai aşteptat să aud ce aveau de comentat.

Am dat uşa de perete şi am luat-o la dreapta, ca să ajung la intrarea principală a clădirii. Primul loc în care urma să mă duc era în biroul decanului. Da, destul de nebunesc din partea mea să dau buzna acolo, dar ştiam deja că nu era în camera lui şi că acolo trebuia să-l caut.

Aproape că n-am mai observat lumina rece a dimineţii când am traversat în grabă curtea interioară, îndreptându-mă spre clădirea impunătoare unde se afla biroul decanului. Nu fusesem acolo decât o dată, când venisem aici, iar acum aveam aceeaşi senzaţie oribilă ca şi atunci.

Doi studenţi care mergeau pe alee s-au oprit brusc când m-am apropiat de ei. S-au dat la o parte cu ochii mari, ca să trec chiar pe mijlocul trotuarului. În clipa aia chiar nu îmi păsa.

Cu stomacul strâns am intrat în clădirea principală, cu podelele şi pereţii împodobiţi cu desene complicate, care păreau făcute din aur. Din aur adevărat. Nu am ajuns până în mijlocul holului, ca în seara aia când am venit cu Seth pentru prima oară la universitate. Cel mai probabil decanul era în birou, adică în capătul scărilor alea ridicole. Am urcat treptele ca un campion şi când am ajuns sus, am văzut uşile duble de titan în faţa cărora erau gardienii cu uniformele lor albe.

O gardiană cu părul scurt şi blond s-a uitat la mine când m-am apropiat. M-am oprit, respirând greu.

— Trebuie să intru la decan.

— Ai programare? m-a întrebat ea, cu vocea la fel de rece ca ochii ăia albaştri de gheaţă.

Am clătinat din cap.

— Nici măcar nu ştiu cum se fac programările la el, dar trebuie să-l văd.

— Îmi pare rău, a răspuns ea cu o voce plată, dar e ocupat.

Normal că era ocupat.

— Bine, atunci stau aici până când se „dezocupă".

Celălalt gardian şi-a încruntat sprâncenele negre.

— Nu e nevoie. Ne laşi numele şi noi te...

— Nu las niciun nume şi nu plec nicăieri.

Cu fiecare cuvânt rostit, vocea mea devenea tot mai puternică, iar curentul acela de aer s-a stârnit pe hol, fluturându-i părul gardienei blonde.

— În concluzie, o să-mi lipesc fundul de peretele acesta şi mă doare în cot dacă nu vă convine...

Uşile grele din spatele gardienilor îmbrăcaţi în alb s-au deschis pe neaşteptate şi în mijlocul lor şi-a făcut apariţia decanul de la Covenant. Era un bărbat înalt, eleganţa întruchipată. Părul negru era dat cu grijă pe spate, lăsând să se vadă faţa frumoasă. N-aş fi fost în stare niciodată să-i ghicesc vârsta. Avea doar câteva riduri fine la colţurile ochilor şi părul uşor încărunţit la tâmple.

În momentul acela, faţa lui era inexpresivă.

— Poţi intra, Josie!

Am pornit aşadar spre birou, aruncându-i din mers gardienei blonde o privire urâtă, de care probabil mai târziu avea să-mi pară rău, pentru că, până la urmă, nu-şi făcuse decât datoria. Marcus s-a dat la o parte, iar, când am intrat în cameră, inima mea, care deja bubuia, mi-a sărit în gât.

Seth stătea pe un fotoliu din faţa biroului mare, cu spatele la uşă. Umerii lui erau drepţi şi ţepeni ca scândura. Nu s-a întors, nu s-a uitat în direcţia mea, cu toate că ştia că eram acolo. Stomacul mi s-a strâns dureros.

— Cred că nu pe mine mă cauţi, a spus Marcus şi a închis uşa în urma mea.

A trecut pe lângă mine şi s-a aşezat la birou.

Am clătinat din cap.

— Vreau să...

— Nu, a spus Seth.

Am clipit nedumerită, cu ochii la capul lui blond.

— Poftim?

— Știu de ce ai venit, a continuat el, cu o voce înspăimântător de plată.

Înfricoșător de plată. Ca și cum vorbea despre ceva care nu-l interesa deloc.

— E vorba despre antrenamente, dar nu e nimic de discutat. Totul e deja stabilit.

Buzele mele se mișcau, dar nu reușeam să articulez nimic și simțeam că obrajii mi se aprinseseră. Marcus, ditamai decanul universității, se uita la noi, *la mine,* și probabil nu fusese cea mai bună idee să vin în biroul acesta după Seth.

— Nu... nu înțeleg ce se întâmplă.

Seth nu s-a întors, iar eu mă uitam la el, nevenindu-mi a crede că se întâmplă asta. Am simțit brusc un gol în piept, un gol imens, pentru că atunci am știut – oh, am știut foarte bine – că aici nu era vorba doar de antrenamente. Seth nu se retrăgea doar de la antrenamente.

Se retrăgea din relația noastră.

— Antrenamentele vor fi preluate de Solos, iar Luke te va ajuta, a spus Marcus, împreunându-și mâinile pe birou. E un străjer deosebit, iar experiența lui va avea un rol minunat.

Eram sigură că Solos era un ninja dat dracului. Vreau să zic, știa foarte bine să mânuiască nunceakul, deci probabil era grozav, dar nu era Seth. Și până de curând, Seth nu dorise să mă antreneze Solos. Ce se schimbase?

— Va fi... perfect pentru tine, a spus Seth cu aceeași voce plată.

Am inspirat adânc, dar aerul mi s-a blocat în plămâni și mi s-a strâns pieptul.

— De ce? am întrebat abia șoptit.

Seth continua să privească înainte.

— Așa e cel mai bine. E tot ce trebuie să știi.

Era tot ce trebuia să știu?

— Laadan te va ajuta cu elementele. Nu le poate ea controla pe toate, dar deocamdată e cea mai bună variantă, a continuat Marcus. Cel puțin până se întoarce Apollo. Dacă

reuşeşte să facă ce mi-a spus Seth, atunci celălalt semizeu te va ajuta cu siguranţă.

— Dar nu ştim când se întoarce Apollo şi nici nu ştim pe cine va aduce, am protestat. Înseamnă că până atunci nu mai pot lucra cu *akasha*?

— Da, a răspuns Seth, rece. Cam asta înseamnă.

— N-are niciun sens.

— Ba are foarte mult sens să...

— Ce-ar fi să te şi uiţi la mine când vorbeşti? am izbucnit, simţind cum mă cuprindea furia.

Hârtiile de pe biroul lui Marcus au început să fluture.

— Nu-mi place să vorbesc cu ceafa cuiva.

— Ei bine, a spus Seth rar şi s-a întors pe jumătate spre mine.

M-a privit cu ochii lui chihlimbarii şi reci.

— Nici mie nu-mi place să vorbesc la pereţi.

Mi-am îngustat ochii şi am făcut un pas spre el.

— Te înţeleg foarte bine, mai ales acum.

— Asta, a spus Marcus încet, ca pentru sine, asta îmi sună aşa de cunoscut!

Nu am priceput ce voia să spună, dar Seth a închis ochii o fracţiune de secundă şi i-a strâns aşa de tare, încât pielea de la coada lor s-a încreţit.

— Exact, a murmurat el.

— Ce ar vrea să însemne asta?

Am ridicat mâinile în sus.

— Ieri era totul în regulă şi acum nu mai e? Nu pricep ce...

— Nu îngreuna situaţia, Josie!

A trecut o clipă şi corpul lui musculos s-a încordat.

— Nu te face de râs!

Am început să respir precipitat, greu, şi m-am dat în spate, ca şi cum aş fi primit o palmă peste ochi.

— Să mă fac de râs?

El nu a mai spus nimic, dar i-a zvâcnit un muşchi pe obraz.

Faţa îmi ardea în flăcări. Chiar mă simţeam penibil să avem conversaţia asta în faţa decanului, mă simţeam penibil să stau acolo şi să-l aud pe Seth vorbind aşa.

Ca şi cum nu însemnam nimic pentru el. Ca şi cum îşi permitea să mă certe. Nu, „penibil” nu era cuvântul potrivit. Îmi venea în minte cuvântul „umilitor”. Şi „dureros”.

Cum se întâmplase mai devreme, când înlemnisem în sala de antrenament. Parcă dispăruse totul pentru un moment care nu se mai sfârşea, când în piept mi se făcuse un gol mare şi dureros.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi l-am privit pe Marcus. Atenţia lui era îndreptată spre fereastră şi iar am fost şocată că discuţia noastră se făcea în public.

Seth şi-a fixat din nou privirea asupra peretelui. Am mai luat o gură de aer şi iar m-am blocat. Nu puteam să spun nimic în clipa aia. Absolut nimic.

Am strâns pumnii aşa de tare că mi-au intrat unghiile în carne şi m-am uitat la Marcus.

— Îmi cer scuze că, ăăă, v-am deranjat. Aranjamentul cu antrenamentele... e în regulă.

Seth s-a uitat repede la mine, dar am făcut un efort şi m-am întors. Am ieşit din birou mergând ţeapănă. Trebuia să plec înainte să mă fac şi mai tare de râs, pentru că mai aveam puţin şi ori începeam să ţip la Seth, ori începeam să plâng şi nu voiam să fac nici una, nici alta în faţa lui Marcus. Sau a altcuiva.

Am pus un picior în faţa celuilalt şi am mers până când am coborât toate scările şi am ajuns afară, iar în tot acest timp în capul meu era un vârtej de întrebări şi de nedumeriri. M-am îndreptat orbeşte spre dormitor, fiindcă nici nu se punea problema să mă întorc la sala de antrenamente. Nu în clipa aceea, în niciun caz. Simţeam o arsură oribilă în ochi.

— Josie!

Mi s-a oprit inima şi pasul mi-a şovăit.

— Josie! a strigat iar Seth, mai aproape. Stai!

O parte din mine ar fi vrut să îşi vadă de drum, dar n-am putut. Se ivise o mică licărire de speranţă. M-am întors şi m-am oprit sub crengile măslinilor.

— Ce vrei? l-am întrebat când s-a apropiat. Ai venit după mine ca să mă mai jigneşti puţin?

Seth a încetinit pasul şi s-a oprit la câţiva metri de mine.

— Nu te-am jignit.

— Pe naiba! i-am strigat şi am vrut să fiu furioasă, pentru că furia era mai bună decât durerea şi confuzia. M-ai jignit în faţa lui Marcus. Mi-ai spus că mă fac de râs. Dar tu erai cel care mă făcea de râs.

S-a încruntat.

— OK. Nu am vrut să fac asta...

— Nu contează dacă ai vrut sau nu. Ai făcut-o!

Am inspirat adânc şi m-am uitat cu atenţie la el.

— Ce se întâmplă, Seth? De ce nu vrei să mă mai antrenezi?

El şi-a încrucişat braţele la piept şi o clipă n-a spus nimic.

— După cum ţi-am spus mai devreme, aşa e cel mai bine.

— Asta nu e o explicaţie.

El m-a privit în ochi, apoi s-a uitat în altă parte.

— Nu ai nevoie de alte explicaţii.

M-am înfuriat iar şi am scos un scurt hohot de râs.

— Bine. Ştii ceva, sunt o femeie în toată firea şi nu hotărăşti tu ce trebuie să ştiu eu.

— Ştiu, dar de data aceasta eu hotărăsc.

Ochii lui s-au întunecat, căpătând o nuanţă intensă.

— Nu vreau să fiu nesimţit.

— Atunci ar fi cazul să te străduieşti mai mult, am ripostat. Pentru că sunt destul de sigură că acum ai venit să-mi spui aceleaşi rahaturi idioate pe care mi le-ai spus acolo, adică nimic.

Seth a inspirat adânc, în timp ce deasupra noastră se adunaseră nişte nori negri care acoperiseră soarele şi aduceau în curte umbre întunecate. Se apropia furtuna.

— Nu merge cum am vrut eu, a spus el.

— Şi mai exact cum ai vrut tu să meargă şi ce să meargă, Seth? Ieri a fost totul bine şi...

— Ieri n-a fost nimic bine.

A lăsat mâinile pe lângă corp şi a aplecat uşor capul, ca să avem ochii la aproape acelaşi nivel.

— Ziua de ieri a fost o uriaşă şi oribilă greşeală. La naiba! Nu doar ziua de ieri. Totul a fost o greşeală.

Uau!

Am dat înapoi, adică am făcut, efectiv, un pas în spate. Am deschis gura, dar eram incapabilă să articulez cuvinte, iar golul acela din piept s-a făcut şi mai mare, şi zvâcnea, şi pulsa ca o rană adevărată, deschisă.

— Totul?

A fost singurul cuvânt pe care am putut să-l rostesc.

El s-a uitat la mine o clipă, apoi şi-a întors privirea, a înjurat încet şi şi-a trecut mâinile prin păr.

— Nu înţelegi!

— Ai dreptate.

Mi se adunaseră lacrimile în gât şi nu mai voiam să ţip la el. Voiam ca toate astea să fie un soi de neînţelegere aiurea.

— Nu înţeleg. N-ai vrea... să-mi explici tu, te rog?

Seth şi-a scos mâna din păr şi s-a uitat la mine. Erau o mulţime de secrete în ochii aceia ciudaţi, iar eu înţepenisem de parcă îmi vârâse cineva o bară de oţel pe şira spinării. Am ştiut instantaneu că ar fi fost mai bine dacă nu i-aş fi pus întrebarea aceea. Dacă mi-aş fi continuat drumul.

— Eu... te plac foarte mult, Josie. Cred că eşti minunată, a spus el, din nou cu vocea aia plată, şi mica licărire de speranţă pe care o simţisem s-a ofilit care o floare lăsată fără apă şi lumină.

Se terminase.

— Dar ce facem noi nu e bine pentru mine.

— Şi nu te referi doar la antrenamente, nu? m-am auzit eu spunând cu un glas slab şi jalnic.

Seth nu a răspuns, dar în depărtare s-a auzit un tunet.

— Asta nu e în regulă, am spus eu, arătându-l cu degetul. Nici măcar nu poţi s-o spui.

— Nu vorbesc doar de antrenament. Vorbesc despre tot, a spus el şi eu am tresărit, fiindcă acel ultim cuvânt stârnea ecouri în mine.

El s-a uitat în altă parte şi a clătinat din cap.

— Asta vrei să spun, Josie? Te simţi mai bine acum?

— Nu, am recunoscut cu respiraţia tremurată. De ce? De ce...

— Nu vreau să fac asta cu tine, m-a întrerupt el. Nu vreau să fac nimic din toate astea cu tine. La naiba, Josie, nu mai îngreuna situaţia! Ajunge cu atâtea explicaţii!

Am simţit o arsură care îmi cuprindea pieptul şi gâtul, şi am mai făcut un pas în spate. Nu ştiam ce să spun, m-am uitat la el şi n-am reuşit să scot decât trei cuvinte.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinţi.

— Du-te naibii!

Nu am mai stat să răspundă şi, de data asta, când m-am întors să plec, Seth nu m-a mai oprit. Am reuşit să ajung în dormitor şi să intru înainte de a-mi pierde complet stăpânirea

de sine. Arsura era tot mai puternică, mi se urcase până în gât, am închis uşa şi m-am lăsat să alunec pe podea chiar în faţa ei. Mi-am acoperit faţa cu mâinile, mi-am lipit palmele pe pleoape, dar n-am reuşit să opresc lacrimile.

Aveam atâtea chestii pe cap: să mă antrenez, să-i găsesc pe semizei, să dau de bibliotecară, mama, Erin, titanii şi multe altele, dar în clipa aia nu mă mai interesa nimic. Pieptul îmi fusese despicat în două, iar inima imi fusese smulsă şi abandonată pe aleea de lângă un pâlc de măslini. Durerea era intensă, copleşitoare.

— Pe toţi zeii! am şoptit eu în liniştea camerei.

Umerii mi se zgâlţâiau şi mi-am încleştat degetele pe frunte. Am ţinut gura strâns, să opresc hohotele de plâns, dar lacrimile tot au început să curgă. Nu puteam să le opresc. Fierbinţeala lor îmi scălda obrajii. Aveam impresia că podeaua se mişca sub mine, ca un cutremur care făcea să se zguduie mobila, dar nu mi-a păsat nici de asta.

Nu înţelegeam. Nu aveam idee ce se întâmplase, dar felul în care se uitase la mine, felul în care îmi vorbise... nici măcar nu mai era acelaşi Seth pe care îl ştiam. Era un cu totul alt Seth, unul pe care nu îl văzusem niciodată.

Ca acela pe care îl descoperisem când îl bătuse pe pur şi apoi mă privise, un Seth complet necunoscut.

Şi mai rău – pe toţi zeii –, mai rău era că ştiam ce simţeam. Durerea aceea sfâşietoare, amărăciunea care mă copleşise şi suferinţa intensă semnalau ceva puternic şi adevărat. Ceva care acum nu mai conta.

Eram îndrăgostită de Seth.

Iar el îmi frânsese inima.

11 – Seth

Eram o javră!

O mare javră!

Asta nu era chiar o noutate, dar niciodată până atunci când mă purtasem ca o javră nu mă simţisem ca un rahat, aşa cum mă simţeam acum.

După câteva ore, cocoţat pe zidul care împrejmuia campusul, încă mai aveam în urechi vocea ei gâtuită de emoţie. Cuvintele ei mă loveau ca un vânt rece care îmi îngheţa pielea. Nu trebuia să închid ochii ca să văd limpede cum plângea sau cum tresărise.

La naiba!

O făcusem să sufere. Nu aveam cum să spun că n-o făcusem, dar, stând acolo şi uitându-mă la pământul întunecat şi la pinii înalţi, ştiam că luasem decizia corectă. Am ridicat mâna dreaptă şi am frecat locul acela de deasupra inimii. Nu era uşor să fac ce trebuia. Era al naibii de greu, dar trebuia!

Nu se putea avea încredere în mine, ca s-o antrenez. Îmi demonstrasem asta mie însumi, iar dacă pentru antrenamente nu eram de încredere, atunci în mod sigur nu eram de încredere pentru a fi cu ea. Nu când ştiam ce uşor era să confunzi nevoia cu... În fine, cu nevoia.

— Ce faci cocoţat acolo?

M-am întors, auzind vocea lui Solos. Moţul lui negru de păr apăruse peste zid, după ce urcase scara abruptă.

— Patrulare.

Solos stătea acolo, cu sprâncenele arcuite.

— N-am ştiut că asta intră în atribuţiunile tale.

— N-am ştiut că e treaba ta să ştii.

Colţurile gurii i s-au ridicat un pic, întinzând cicatricea zimţată care mergea de la colţul ochiului la falcă.

— Uite, am vrut să spun doar că dacă nu ar fi trebuit să fiu aici, nu eram.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi mi-am îndreptat atenţia spre pinii care începuseră să capete mirosul acela dulceag.

— Mai ales când aici, sus, e rece ca ţâţele Meduzei.

Frumoasă imagine!

— Credeam că nu mai este treaba ta de când ai intrat în Consiliu.

— La Consiliu nu sunt prea multe de făcut, doar să stai şi să asculţi cum se ceartă nişte indivizi.

Solos s-a aşezat lângă mine, iar eu nici nu m-am mai obosit să-mi ascund oftatul.

— Ştii, dacă eu aş putea să pun mâna pe o fată ca Josie, aş...

— Îţi sugerez să nu termini fraza, dacă nu vrei să te arunc jos, am spus eu calm.

Solos a fluierat încet.

— Bine, atunci...

I-am aruncat o privire.

— Ceva nou din lumea de dinafara zidurilor?

— Nu s-a raportat vreo prezenţă de umbre sau de titani, dar ştim cu toţii că asta nu va dura prea mult. S-au înregistrat atacuri ale daimonilor pe lângă LA şi Vegas. Am mai auzit şi că prin Miami au fost în număr surprinzător de mare. Se zice că ar fi nişte indivizi deveniţi recent puri care au luat-o razna.

— Şi mai aproape?

Solos a ridicat deodată mâinile şi s-a întins, trosnindu-şi oasele spatelui.

— Lângă Rapid City e un grup măricel de daimoni. Avem o echipă de cercetaşi pe urmele lor, pentru că sunt prea mulţi ca să-i atacăm.

Era pentru prima oară când auzeam de treaba asta.

— Şi nu eşti îngrijorat? Nu e nevoie de cine ştie ce logică pentru a intui că un grup de daimoni se îndreaptă spre noi. În altă parte nu prea ar avea unde să se ducă.

— Știm asta, Seth, dar nu putem să luăm oamenii de la paza universității, când deasupra noastră planează amenințarea titanilor și a umbrelor.

Solos a lăsat brațele jos.

— Nu vor trece de zidurile astea. A doua oară.

— Dar ei pot controla animalele. Mai știi ultima oară, cu păsările?

Fusesem de cealaltă parte a zidurilor, și nu chiar în drumul lor, dar văzusem cum prindea viață filmul lui Hitchcock.

— Pot să-i distrug pe daimoni. O să mă duc...

— Chiar ai de gând să pleci de aici, unde e Josie? Gândește-te-te, omule! În cel mai rău caz, titanii colaborează cu daimonii, la fel ca Ares. Ar putea fi o capcană pentru a atrage gardienii și străjerii – și pe tine – ca să nu fiți aici și să poată ataca.

S-a întors și a făcut un gest spre curtea interioară.

— Presupun că ai sesizat asta: stăm prost la capitolul străjeri și gardieni. Mulți au plecat. Nu poți să-i condamni. La naiba, și eu mă întreb câteodată de ce mai stau aici! Jumătate dintre gardienii ăia nenorociți sunt puri. Nu sunt capabili să simtă un daimon, ca să-și salveze viața. Efectiv. În plus, acum daimonii semipuri sunt mai mulți decât cei puri. Scârbele alea abia așteaptă să ucidă, și pe ăia nici noi nu putem să-i simțim. Dacă pleci, ne expui unui mare risc.

La naiba! Avea dreptate!

Frate, ce mi-ar fi plăcut să am la îndemână niște daimoni din-ăștia, ca să mă descarc! Când erau recent transformați erau violenți și sângeroși. Atunci erau cei mai periculoși, fiindcă erau stăpâniți numai de nevoia lor de *eter.*

— Vrei să-ți spun ceva curios? m-a întrebat el și a continuat fără să aștepte răspunsul. Azi, când am ieșit din campus, am auzit păsări și insecte. Pădurea era vie.

— OK, am spus eu. Mersi de informație!

Solos se uita în gol.

— Singura dată când nu s-a auzit nimic în pădure a fost când ai venit tu.

M-am uitat la el, încruntat.

— Nu știu cum ai putea să crezi că n-a fost doar o simplă coincidență.

Am făcut o pauză.

— Numai dacă iepurii şi greierii îşi dau seama cât sunt de afurisit.

Glumeam, dar am simţit o undă de neliniște. Liniştea anormală din pădure nu putea să aibă legătură cu mine. N-avea niciun sens.

— Pur şi simplu am zis că e o observaţie interesantă. Oricum, avem problema asta cu purii şi semipurii, a continuat Solos, legănându-se pe călcâie. În toate comunităţile s-au semnalat altercaţii. La fel de urâte ca la noi.

— Nu e chiar o surpriză.

Am strâns din fălci.

— Apropo, ai aflat cine erau purii care i-au atacat pe Josie şi pe tipul ăla, Colin?

Solos a clătinat din cap.

— Nu.

A urmat o pauză şi i-am simţit privirea aţintită asupra mea.

— Apropo, Josie nu s-a mai întors la antrenament după ce a plecat să te caute.

Nu am spus nimic.

— Luke s-a dus s-o caute. A bătut la uşă, dar n-a răspuns, a continuat el. Era sigur acolo, dar n-a vrut să-i deschidă. Destul de ciudat, nu? Doar sunt prieteni.

— Da, am murmurat.

Falca începuse să mă doară şi mi-am schimbat locul. Nu îmi plăcea s-o ştiu singură şi în mod sigur nu îmi plăcea că-l respingea pe Luke.

— Sunt prieteni.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

M-am uitat la el şi am simţit cum îmi zvâcnea un muşchi în tâmplă.

— Nu uita ce ţi-am spus! Chiar trebuie să înveţe să facă şi chestii mai brutale. Nu e pregătită încă să ucidă, să dea lovitura mortală. Noi trebuie *să... tu* trebuie să o pregăteşti pentru asta.

— Ştiu. N-am uitat. Îi cunosc punctele slabe.

Timp ce cinci secunde a fost minunat de tăcut.

— Nu ştiu de ce n-ai mai vrut s-o antrenezi, dar...

— Asta nu e treaba ta, Solos! Nu discut cu tine aşa ceva! E ultima oară când îţi spun.

— Uite, eu nu vreau decât să spun că...

M-am întors spre el, m-am aplecat şi i-am dat cu piciorul în spatele genunchilor. A căzut pe ciment, pe spate. Înainte să apuce să facă o mişcare, i-am pus gheata pe gât, suficient de încet ca să se poată prinde cu mâinile de ea, dar am apăsat niţel, atât cât să priceapă că mă săturasem de discuţia asta.

În depărtare am văzut doi gardieni care se uitau în direcţia noastră. Nu s-au apropiat când m-am uitat în jos la Solos.

— Nu ştiu ce n-ai înţeles când ţi-am spus că nu e treaba ta, dar vreau să-ţi explic ceva.

Când a vrut să mă lovească cu piciorul, am invocat elementul aer şi l-am imobilizat cu uşurinţă.

— Noi doi nu suntem prieteni. Nu vom ajunge să fim intimi şi să ne împărtăşim amintiri de război. Tu nu-mi pui mie întrebări, mai ales legate de ea.

— Fir-ar! a mormăit Solos. Şi eu care credeam că suntem amici...

— Nici pe departe.

Am înclinat capul.

— Mă simţi?

Solos a rânjit.

— Te simt, frate.

— Foarte bine.

S-a uitat în ochii mei.

— Să nu uiţi niciodată ce sunt eu, Solos!

Nu şi-a ferit privirea.

— Ştiu foarte bine ce eşti, Seth.

— Nu prea cred, am răspuns.

De data asta a zâmbit. Ca şi cum nu ar fi avut o gheată pe gât.

— Ba ştiu. Crezi sau nu, ştiu.

M-am uitat urât la el. Oare îşi dădea seama ce simplu ar fi pentru mine să-l omor?! Era greu să ucizi un semipur, dar nu imposibil. Mă îndoiam că ar fi supravieţuit unei căderi de la înălţimea asta. Şi ştiam sigur că n-ar mai fi respirat o secundă dacă îmi puneam în cap să-l strivesc.

Am apăsat mai tare, iar el a făcut ochii mari.

— Habar n-ai de ce sunt în stare. Ar fi înţelept din partea ta să nu uiţi asta.

— Am notat tot, a icnit el.

L-am mai ţinut aşa o clipă. Era mizerabil ce făceam, dar voiam să priceapă mesajul. A făcut-o, aşa că am luat piciorul

de pe el. M-am îndepărtat şi am invocat elementul aer. El a sărit în picioare cu uşurinţă, urmărindu-mă atent cu privirea.

— E bine că ne-am înţeles.

— E bine că te simpatizez oarecum, a ripostat el.

M-am întors spre marginea zidului şi am făcut un gest de lehamite cu mâna. Apoi am sărit de pe zidul de şase metri. Cu ajutorul elementului aer, am încetinit căderea. Am aterizat pe vine în campus, chiar lângă doi străjeri care se pregăteau să iasă pe poartă.

— *Pe toţi zeii!*

Unul dintre străjeri s-a lovit de celălalt.

Am rânjit, m-am ridicat şi am pornit spre clădiri. Era devreme, iar eu nu aveam stare. În mod normal, mâinile mele ar fi fost acum...

Am gonit gândul acela şi mi-am încleştat pumnii. Doar gândindu-mă la ea îmi venea să iau la pumni statuia lui Hades, care ar fi apreciat foarte mult demonstraţia.

Îmi venea greaţă gândindu-mă la ce îi făcusem. Era ceva de neiertat, iar eu acum ar fi trebuit să fiu cât mai departe de ea, dar nu eram. Nu! Erau tot felul de obstacole care mă împiedicau să fac asta. Mai precis, eram la mâna lui Apollo şi până când nu-mi spunea el să plec, stăteam aici. Apoi mai era şi toată povestea cu titanii şi...

Rahat!

Pe cine încercam să prostesc? Dacă chiar aş fi vrut să plec naibii de aici, plecam. Puteam să-l dau naibii pe Apollo şi toate consecinţele. Da, el era într-adevăr păpuşarul care mă manevra ca pe Pinocchio, dar până de curând nu mă împiedicase să mă duc unde voiam. Dacă aş fi vrut într-adevăr, puteam să plec chiar în clipa aceea şi să mă duc în Ciclade. Eram încă aici pentru Josie. Nu puteam fi cu ea, dar asta nu însemna că nu puteam s-o protejez.

Dar cine o va proteja de tine?

Şoapta aceea m-a făcut să înlemnesc. Era mult prea reală. Rostită tare, şi totuşi în capul meu. M-am întors şi am scrutat împrejurimile cu ochii abia mijiţi.

Rezemată de statuia de aur a lui Apollo, cu braţele încrucişate şi picior peste picior, stătea nimfa aia nenorocită. Mi-a făcut cu ochiul.

— Ce dracu faci, frate? am spus eu.

A ridicat dintr-un umăr, iar lumina lunii i se reflecta strălucitoare pe pielea goală.

— Pur şi simplu am spus ce gândeşti.

— De unde ştii tu ce gândesc eu?

— Aşa sunt eu, special, a răspuns nimfa. Aşa de special, încât o să-ţi dezvălui ceva foarte important pentru tine.

— Vai, ce noroc pe capul meu!

M-am uitat atent la el.

— Ce cauţi aici?

El a ridicat bărbia şi a zâmbit.

— Are vreo importanţă?

— Da, are afurisit de multă importanţă. Ne-ai sărit în ajutor şi înainte, când eram în afara zidurilor, dar asta nu înseamnă că acum am încredere în tine sau în intenţiile tale, oricare ar fi ele.

Eram foarte suspicios.

— Care-i treaba cu tine?

Nimfa a dispărut o clipă şi a apărut iar, fix în faţa mea. Impresionant! Nici măcar eu nu puteam să-i urmăresc mişcările.

— Faci o greşeală imensă.

Pe toţi zeii! Pur şi simplu, unele seri erau foarte proaste.

— Întreaga mea existenţă este o greşeală, aşa că va trebui să-mi spui mai concret la ce greşeală te referi.

Ochii nimfei, complet albi, au strălucit ca nişte mici fulgere.

— Nu o vei salva dacă stai departe de ea.

Ei, deci am primit de îndată confirmarea că mă înşelam. Noaptea asta se dovedea a fi cea mai proastă posibil.

— Şi nici pe tine nu te va salva, a adăugat nimfa.

Am scos un hohot răguşit de râs.

— Pentru mine nu există salvare. Ştiu cum se va termina jocul.

— Nimic nu e definitiv, a răspuns el, aplecându-se spre mine aşa de mult, încât atunci când vorbea, îi simţeam respiraţia pe obraz. Toate profeţiile sunt menite să fie rescrise. Niciun destin, sacrificat sau negociat, nu e definitiv.

A făcut o pauză.

— Niciodată nu ai toate piesele.

Am înţepenit şi mi-am reţinut cu greu impulsul de a mă îndepărta de nimfa aia ciudată.

— Nu crezi prea tare în noţiunea de spaţiu personal, nu-i aşa?

El a râs şi s-a apropiat şi mai mult de mine, ceea ce, până în clipa aia, n-aş fi crezut că era posibil. Ei bine, era. Pieptul lui îl atingea pe al meu.

— Nu sunt convins că înţelegi ce îţi spun, Apollyon. Ai avut şansa de a rescrie o profeţie şi nu ai facut-o.

Îngheţase totul în mine, chiar şi inima. Ştiam perfect la ce profeţie se referea. La cea care se încheiase cu moartea lui Alex.

— Ţi-ai croit singur drumul. N-ai vrut să asculţi de nimeni şi ai crezut că ştii ce faci. În final, mâinile tale au fost pătate de sângele celui pe care ar fi trebuit să-l aperi.

Respiraţia nimfei era la fel de rece precum cuvintele pe care le rostea.

— Dacă vei continua să mergi pe acest drum, istoria se va repeta, iar atunci nu va mai fi salvare pentru tine. Doar o eternitate de pedepse şi răzbunări.

Nimfa a dispărut fără zgomot şi fără să facă vreo mişcare, lăsându-mă singur acolo. M-am întors încet, dar nu mai era nici urmă de ea în locul în care apăruse prima dată.

— La naiba! am mormăit, frecându-mi falca.

Nu prea ştiam ce să cred despre nimfă, dacă îmi era prieten sau duşman, dar până la urmă, ceea ce spusese cam aşa era. Într-adevăr, aveam mâinile pătate de sânge şi, într-adevăr, în viitor nu mă aştepta decât pedeapsă şi răzbunare.

Josie

Mă durea faţa.

Şi capul. De fapt, mă durea tot. Aveam mintea tulbure şi ochii umflaţi după ce vărsasem atâtea lacrimi, încât aş fi putut umple camera aia nenorocită, iar stomacul îmi era sinistru de gol. Trecusem de mult de faza în care îmi era foame. Aveam impresia că nu voi mai mânca niciodată.

La un moment dat, am reuşit să mă ridic de pe podea, să-mi arunc tenişii cât colo şi să mă trântesc pe pat cu faţa în jos. Asta s-a dovedit a fi o mare greşeală, fiindcă cearşafurile, pernele, toate miroseau a Seth. A natură, parfumul acela special care mă făcea să mă gândesc la frunze arse. În clipa aia, lacrimile au început, efectiv, să se reverse şi a fost groaznic. Sughiţurile groaznice de plâns veneau de undeva, din adâncul fiinţei mele, şi îmi scuturau tot trupul. Am adormit plângând,

iar când m-am trezit, am început din nou să bocesc. Un timp am crezut că nu mă voi mai putea opri.

Asta fusese vineri dimineaţă. Două zile aproape că nu mă dădusem jos din pat, iar ochii îmi erau uscaţi ca deşertul. Părul îmi atârna unsuros. Duşul mi se părea un efort prea mare.

Nu mai fusesem îndrăgostită.

Niciun băiat nu-mi frânsese inima până atunci.

Da, mai suferisem o dată sau de două ori. Era un tip în liceu de care mă îndrăgostisem destul de tare şi care mă credea o ciudată. Apoi un băiat care era coleg cu mine la istorie, în primul an la Radford. Tot semestrul am căutat să-i ies în cale şi să-mi fac curaj să-i adresez ceva mai mult de o propoziţie, pentru ca, în final, să aflu că tipul era căsătorit şi avea şi o fetiţă.

Dar niciodată nu iubisem cu adevărat, şi, o, pe toţi zeii, îl iubeam aşa de mult pe Seth! Nici măcar nu-mi dădeam seama când se întâmplase. Când îmi povestise prima oară câte ceva despre el? Când îmi zisese despre mama lui? Sau când se hotărâse să rămână ca să mă antreneze? Se putea să fi fost în seara aia, când îmi spusese că puteam să-l folosesc ca pe o pernă de pluş. Sau în seara când îmi mărturisise că eram salvarea lui.

Sau atunci când, în sfârşit, m-a sărutat.

Acum... Am înghiţit în sec. Acum nu mai voia să aibă de-a face cu mine, iar confuzia mea era nimic pe lângă durerea pe care o simţeam în piept.

Sâmbătă, pe la prânz, Luke a trecut iar pe la mine. Ca şi data trecută, nu am deschis uşa. Nu eram în stare să dau ochii cu el. Nu când o voiam pe mama. O voiam pe bunica. O voiam pe Erin. Niciuna nu era aici. Niciuna nu putea să fie aici.

Nu ştiam dacă pulsul meu, care devenea din când în când accelerat, sau senzaţia aia de gol din piept erau normale, dar aveam impresia că mi s-a îmbolnăvit sufletul. Mă simţeam făcută zob, ruptă în două, şi nu îmi dădeam seama cum să procedez ca să mă adun.

M-am întors pe spate şi am deschis încet ochii. Era duminică seară. Până a doua zi dimineaţă trebuia să-mi revin. Nu puteam să mă ascund în cameră toată viaţa. Ar fi trebuit să-mi iau o pisică, ceva, dacă voiam într-adevăr să fac asta. Dar nu puteam s-o fac, chiar dacă la Covenant aveai voie cu animale de companie. Eram ceva important. Un semizeu.

Trebuia să-mi termin antrenamentul ca să fiu pregătită în clipa în care tatăl meu mai mult absent avea să îşi facă apariţia cu un alt semizeu. Erau o groază de chestii de făcut, chestii la care probabil aveam să eşuez lamentabil, dar nu puteam să mă ascund. Pentru că eram un nenorocit de semizeu.

Un semizeu cu inima frântă.

Un semizeu cu inima frântă, care nu putea să se transforme într-o nebună pasionată de pisici, fiindcă nu aveam pisici.

— Pe toţi zeii!

Mi-am dat palme peste faţă. Arsura aia din ochi revenise şi îmi venea să-mi dau pumni în părţile intime.

Trebuia să mă adun. Următoarea gură de aer mi s-a blocat în gât. OK, trebuia măcar să mă prefac că mă adun.

O bătaie la uşă mi-a întrerupt monologul jalnic. Am întors capul spre sufragerie, dar altă mişcare n-am făcut. S-a auzit din nou bătaia în uşă, apoi o voce.

— Josie, deschide uşa!

Deacon!

Frumosul Deacon, cu părul lui creţ şi cu ochii argintii. Am oftat. El nu avea inima frântă. El îl avea pe Luke, care îl iubea la nebunie.

— Am cartofi prăjiţi, a încercat el să mă convingă din hol.

Cartofi prăjiţi? Stomacul meu s-a animat, amintindu-mi că, de fapt, chiar voia ceva de mâncare. Am lăsat mâinile jos.

A urmat o pauză.

— Sunt calzi şi perfecţi, crocanţi şi moi în acelaşi timp.

Mamă, ăia erau cei mai buni!

— Şi am şi sos de usturoi, a adăugat el.

M-am ridicat încet în fund şi mi-am dat de pe ochi câteva şuviţe de păr murdare.

— Dacă nu deschizi uşa, o să recurg la măsuri drastice!

M-am încruntat.

— Aş putea să folosesc elementul foc şi să topesc încuietoarea, a explicat el. Şi nu controlez prea bine focul. Probabil aş incendia uşa cu totul.

— Ho! am bombănit eu şi mi-am dat jos picioarele.

— Şi după aia, focul s-ar întinde la pereţi, iar în secunda următoare tot dormitorul ar fi în flăcări. Ar fi un rahat, tot acoperişul în flăcări, şi Marcus s-ar irita la culme, şi...

— OK! am ţipat eu din picioare. Vin!

— Bine!

Vocea lui deborda, practic, de satisfacţie.

M-am deplasat încet spre uşă, am descuiat-o şi am deschis-o. După cum spusese, Deacon stătea acolo, cu o pungă într-o mână şi cu o sticlă de cola în cealaltă. Mă uitam la sticla aia roşu cu negru şi simţeam deja în gât acidul ei minunat. Mirosul din pungă era un paradis unsuros. M-am dat la o parte, iar privirea mea a alunecat peste umărul lui, spre uşa camerei lui Seth. Am simţit un junghi în piept care mi-a tăiat respiraţia.

Deacon a trecut pe lângă mine şi a pus pe măsuţă punga şi sticla de cola. Am închis uşa, am tras aer ţn piept, apoi m-am întors...

Dintr-odată, Deacon a fost în faţa mea, îmbrăţişându-mă. Stăteam acolo şi în clipa următoare eram lipită cu faţa de pieptul lui surprinzător de tare, cu nasul înfundat în tricoul lui larg cu mâneci lungi. Iar el mă strângea în braţe, mă strângea cu adevărat în braţe. Nu o îmbrăţişare de-aia penibilă, slabă, ca atunci când încerci să calmezi o persoană fragilă. Nu, era o îmbrăţişare adevărată şi, pe toţi zeii, eram gata să încep iar să plâng.

— Eu...

Nu ştiam ce să spun. Lacrimile mi se adunaseră în gât, înecându-mi cuvintele, şi nu am putut decât să rostesc în şoaptă „îmi pare rău”.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, a spus el şi a depus un sărut apăsat pe părul meu murdar şi unsuros, pecetluind astfel statutul de cel mai bun prieten.

M-am prins cu mâinile de talia lui subţire şi am închis ochii.

— Seth... Mi-a spus... mi-a spus că totul a fost o greşeală. Că relaţia noastră...

Mi s-a oprit respiraţia.

— Că relaţia noastră a fost o greşeală.

El m-a strâns mai tare.

— Eu... Îl iubesc, am spus eu tremurând. Îl iubesc, Deacon!

— Ştiu, a spus Deacon, iar îmbrăţişarea lui devenise totul pentru mine. Ştiu.

12

— **Te-ai descurcat** foarte bine azi, Josie!

Laadan stătea cu spatele în lumina soarelui şi cu părul ei negru şi lung prins într-un coc strâns. Coc de-ăla gen balerină, pe care eu n-aş reuşi să-l fac vreodată, nici dacă de el ar depinde viaţa mea. În vremea asta, părul meu arăta ca un cuib de pasăre. A zâmbit când mi-a văzut faţa pe care probabil se citea îndoiala, iar zâmbetul acela era adevărat. Blând. Cald.

— Nu e ceva instinctiv pentru tine. Va trebui să depui ceva mai mult efort.

Laadan era mereu elegantă. O văzusem adesea prin universitate, de cele mai multe ori cu străjerul care nu vorbea, tatăl lui Alex. Era de o frumuseţe clasică, avea sânge pur şi venise aici după ce universitatea din New York fusese atacată, în timpul nenorocirilor puse la cale de Ares. Era un om bun, amabil şi răbdător.

Am clipit des, am ridicat din umeri şi m-am apropiat de ea, înaintând pe terenul plin de pietriş. Simţeam o durere surdă în spatele ochilor.

— Ar trebui să fie ceva instinctiv. Sunt semizeu. Ar trebui să controlez elementele precum Războinicul Aerului.

A încreţit sprâncenele.

— Nu prea ştiu cine este Războinicul Aerului, dar până şi purii au dificultăţi când sunt copii.

Copii. Când sunt copii. Exact.

— Are dreptate, a intervenit şi Solos de pe zidul scund din jurul cimitirului, unde se cocoţase. Sora mea vitregă este un pur autentic. Controlează aerul, iar când era mică arunca tot felul de obiecte când se enerva.

— Când era mică, am subliniat eu, scuturându-mi praful de pe picioare. Nu ştiu dacă ai observat, dar eu nu mai sunt mică.

— O, ba cum să nu observ! a răspuns el ironic.

Laadan s-a uitat urât la el, dar eu mi-am dat ochii peste cap. De când începusem să mă antrenez dimineaţa cu el şi Luke, îmi dădusem seama că îi cam plăcea să flirteze. Era în stare să flirteze cu absolut oricine.

— Ai început să prinzi, a spus Laadan, apoi şi-a împreunat mâinile, atrăgându-mi privirea.

Avea cele mai grozave unghii. Frumoase. Perfect ovale. Pe ale mele ziceai că le rodea un şobolan în timp ce dormeam.

— Lucrăm împreună de doar patru zile şi deja se vede că progresezi.

De patru zile? Mi se părea că, de luni încoace, trecuse o veşnicie.

— Da, în ultimul timp n-ai mai văzut-o să-şi dea foc la păr.

Solos a zâmbit când eu şi Laadan ne-am întors spre el.

— Ce?! Aşa e.

— Tu n-ai ceva mai bun de făcut? l-am întrebat.

— Nu.

Laadan a ridicat o sprânceană delicată.

— N-ar trebui să te duci la şedinţa de consiliu?

— Poate.

Lui Laadan nu i-a dispărut zâmbetul când s-a uitat în ochii lui.

— Cred că răspunsul corect era „da”.

— Bine.

A sărit de pe zid cu graţie. Când a trecut pe lângă mine, m-a bătut pe umăr.

— Ne vedem dimineaţă!

— Ura! am murmurat, incapabilă să îmi adun energia pentru un răspuns mai însufleţit. Entuziasmul era ceva de care duceam lipsă şi nu avea nicio legătură cu durerea de cap cu care mă trezisem.

După ce Solos a plecat, Laadan s-a apropiat de mine. Căldura aceea din ochii ei mi-a amintit aşa de mult de mama şi de bunica, încât am crezut că o să dau iar drumul la robinet. Mi-am înghiţit lacrimile, am împins emoţia aia în adâncuri şi am încuiat-o acolo.

— Chiar te descurci bine, Josie. Nu trebuie să fii chiar aşa de aspră cu tine, OK?

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a strâns uşor.

— Ai trecut prin multe necazuri şi ai o grămadă pe cap. Nu se aşteaptă nimeni să faci altceva decât ce faci acum.

Mă întrebam dacă nu cumva Seth se aşteptase la mai mult de la mine şi dacă nu cumva din cauza asta... nu mai era aici.

Laadan a făcut o pauză, timp în care m-a studiat.

— Ai dormit bine?

Am dat din cap, chiar dacă era o minciună gogonată. Noaptea, când eram singură, nu mă gândeam decât la mama, la bunici şi la Erin. Apoi, după ce creierul meu se plictisea, trecea la Seth şi petreceam ore întregi întrebându-mă ce se întâmplase.

Cu o noapte în urmă îl visasem pe Hyperion, iar până acum, când mi se întâmpla asta, reuşeam să adorm la loc fiindcă... fiindcă era Seth acolo. Puteam să uit de groaza pe care mi-o stârneau coşmarurile alea. Dar noaptea trecută nu izbutisem să mai adorm şi probabil că din cauza asta nu mă simţea prea grozav.

Mi-am dres glasul.

— Am terminat pe ziua de azi?

— Da.

Ne-am întors tăcute spre zona centrală a campusului, iar când ne-am apropiat de aleea din margine am văzut o siluetă îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Un străjer.

Alexander.

Zilnic, de patru zile încoace, Alexander o aştepta pe Laadan să termine antrenamentul cu mine. M-am uitat pe furiş la ea. Şi zilnic, de când începuse antrenamentul cu mine, în clipa în care vedea santinela tăcută, pe faţa ei se citea tot ce simţea pentru bărbatul acela.

Nu o întrebasem nimic despre el, dar era clar: iubire. Se vedea de la o poştă.

Zâmbetul ei a devenit mai larg.

— Ne vedem mâine, Josie!

Am zâmbit obosită, i-am făcut cu mâna şi ne-am despărţit pe trotuar, ea îndreptându-se grăbită spre Alexander, iar eu târându-mi picioarele în direcţia opusă.

Fiindcă nu-mi era foame şi nu aveam chef să mă duc în cameră ca să mă uit pe pereţi, am traversat curtea interioară, îndreptându-mă spre grădină. Petrecusem acolo o groază de timp. Grădina era frumoasă şi de obicei liniştită. Curios, acolo era mai... cald decât în restul campusului.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele hanoracului şi am mers înainte, în timp ce vântul începuse să sufle prin campus. Numai la prânz mi se părea că era cald cam ca la jumătatea lunii mai.

M-am apropiat de locul în care fusese spânzurat semipurul şi am văzut acolo vreo douăzeci de semipuri care stăteau pe bănci. Niciunul nu vorbea şi, în cele câteva clipe cât am stat acolo, în spatele lor, am observat că începeau să se adune tot mai mulţi gardieni, cu ochii la ei.

Din câte aflasem, nu se găsise niciun suspect, iar asasinarea semipurului rămăsese nepedepsită. Nu ştiam dacă se va descoperi vreodată făptaşul. Am vrut să mă aşez, dar fata de lângă mine a tresărit, apoi s-a ridicat. S-a dus la o altă bancă şi s-a aşezat acolo.

Ce naiba?

Am rămas aşa, la jumătatea drumului spre bancă. Câţiva semipuri din spate se uitau la mine. M-am uitat şi eu la ei şi am avut senzaţia clară că nu eram binevenită. Poate că mi s-a părut, dar mi-am îndreptat spatele şi am continuat să merg. Ştirea despre mine ajunsese în toate colţurile lumii. Eu mă gândisem, ca proasta, că, într-un fel, va fi mişto când se va afla că eram semizeu. Ceva de genul că toată lumea va vrea să mă cunoască, fiindcă eu mi-aş fi dorit să cunosc un semizeu.

Nu.

Nimeni nu s-a apropiat de mine.

Am pus mâna pe poarta de fier forjat a grădinii, am deschis-o şi apoi am închis-o în urma mea. M-a izbit instantaneu umiditatea de acolo. Mi-am desfăcut fermoarul hanoracului, mi l-am dat jos şi am pornit mai departe cu el pe braţ.

Locul acela era uimitor, de-a dreptul magic.

O mulţime de flori de omag de un mov strălucitor acopereau zidurile. Iedera frunzoasă se înlănţuia în jurul statuilor mici reprezentând zei. Încă îmi era greu să îmi dau seama

cine care era. În afară de Artemis, pe care o recunoşteam după arcul pe care îl ţinea în mâna ei de piatră.

Peste tot erau maci portocalii, care umpleau aleile pavate cu piatră, şi tot felul de flori pe care nu le mai văzusem, de toate culorile posibile şi imposibile. Erau copaci, arbuşti de alun şi specii mai înalte, care dădeau o anumită intimitate acestui spaţiu, făcând din el o mică lume înconjurată de gardul de fier.

Am trecut pe lângă o grădinăreasă care tundea o tufă de trandafiri multicolori cum nu mai văzusem niciunde. Unii erau roşii şi galbeni. Alţii aveau petale în degradeuri de la roşu la roz. O nebunie! Am vrut să rup câţiva să-i iau în cameră, dar femeia aia, care părea de o mie de ani, mi-a aruncat o privire care sugera că o să mă rupă ea pe mine dacă îndrăzneam să îmi pun gândul în aplicare.

Am ajuns la banca din fundul grădinii, m-am trântit pe ea, mi-am întins picioarele, mi-am pus hanoracul pe genunchi şi... am stat acolo, pur şi simplu. Nu era chiar cel mai interesant lucru pe care puteam să-l fac. Puteam să nu vin. Puteam să mă întâlnesc cu Deacon şi cu Luke, dar de când se alesese praful de tot, fusesem mereu în umbra lor. Cu toate că ştiam că nu îi deranja, credeam că nu era cazul să fiu, seară de seară, a cincea roată la căruţă.

Dar Deacon fusese o mană cerească pentru mine.

Dacă n-ar fi fost el, probabil că şi acum aş fi stat în poziţie fetală în camera mea, duhnind ca o împutită. Doamne, fusese minunat! Stătuse cu mine şi mă îndopase cu cartofi prăjiţi înmuiaţi în sos de usturoi, apoi ascultase ce îi povesteam. Fusese alături de mine în suferinţa mea, apoi se înfuriase alături de mine, *pentru mine.*

Se oferise să se ducă noaptea în camera lui Seth ca să-i radă sprâncenele şi, cu toate că, într-un fel, mi-ar fi surâs asta, i-am spus să nu o facă.

Deacon nu avea niciun răspuns mulţumitor pentru mine şi nici nu înţelegea de ce Seth se sucise la o sută optzeci de grade, numai că nu părea chiar aşa de surprins.

— S-ar putea să fie nevoie să lupţi pentru tipul ăsta, îmi spusese el.

Eu clătinasem din cap, surprinsă, dacă nu chiar uimită, de ideea lui.

— Nu cred că am pentru ce să lupt.

Şi cum să am? Seth reuşise să termine aşa de rapid tot ce fusese între noi, fără nicio explicaţie, fără niciun avertisment. Cum puteai să ţii într-adevăr la cineva când, la fel de bine, exista posibilitatea să te desparţi atât de uşor de persoana respectivă?

L-am întrebat asta şi pe Deacon şi nici el n-a fost în stare să răspundă.

Cum nu eram în stare nici eu.

Îl iubeam pe Seth. Eram îndrăgostită de el. Şi asta mă făcea să sufăr aşa de mult, încât, în fiecare noapte, perna mea se transforma în batistă, dar nu aveam de gând să mă rog de el. Mă simţeam oribil, dar asta nu puteam s-o fac. Aveam şi eu o limită.

Sau cel puţin asta îmi spuneam ori de câte ori treceam pe lângă camera lui sau când aveam impresia că îl zăream prin campus. Ca ieri, când ieşeam din grădină şi mi s-a părut că-l văd, dar când m-am uitat iar, nu era. Îl zărisem marţi, vorbea cu Luke şi se îndreptau spre clădirea Consiliului. Am vrut să mă duc după el, să-l iau la întrebări ca să-mi spună mai exact ce se întâmplase, ce îi făcusem de se schimbase aşa.

Pentru că ceva făcusem.

Era singura chestie logică. Numai că nu reuşeam să-mi dau seama ce. Oare era aşa de frustrat din cauza mea, fiindcă nu reuşeam să stăpânesc elementele, şi ajunsese să creadă că eram slabă? Ştiam că Seth preţuia mult puterea. Chiar şi fără s-o cunosc pe Alex, ştiam ce îl atrăsese la ea, în afara conexiunii lor ciudate de Apollyoni. Sau poate pentru că, uneori, relaţia noastră părea... unilaterală. Cum se întâmplase vineri, după antrenament. Atunci doar el îmi oferise plăcere şi nu primise nimic. Poate ar fi trebuit să fiu mai agresivă în tentativele mele de a-l satisface? Nu ştiam. Nu mai avusesem niciodată o relaţie cu un băiat. De unde să ştiu? Poate că Seth se plictisise, pur şi simplu.

Sau poate că îşi găsise pe altcineva.

Am simţit un junghi în piept. Pe toţi zeii, era posibil! Erau atâtea fete frumoase aici, subţirele, impecabile, pure şi semipure superbe! Probabil că Seth avea un adevărat fan club în campus şi nu ducea lipsă de partenere disponibile.

Nu era exclus să aibă o altă relaţie chiar în clipa aceea.

Nu era exclus să fie deja cu altcineva. Cu o fată mai puternică, mai experimentată, care nu se tuflea ca un Yeti care a băut şase beri...

M-am întrerupt din cugetările astea, ca să nu încep să mă văicăresc precum un bebeluş supărat şi m-am forţat să mă gândesc la altceva. Înainte să mă duc în cameră, trebuia să trec pe la bibliotecă pentru partida zilnică de căutare...

Ceva mi-a atras atenţia, aşadar m-am uitat în dreapta, dar la început n-am văzut nimic. Nici măcar nu eram sigură ce... uite acolo! M-am aplecat în faţă şi m-am uitat atent, cu ochii îngustaţi, prin frunzişul des. Puteam săjur că văzusem... o licărire. Ceva care strălucea? Ce naiba? M-am aplecat şi mai mult. După doar câteva secunde, am văzut-o iar. Habar n-aveam ce vedeam. Tulpinile frunzoase de iederă care se înfăşuraseră în jurul statuilor şi se întinseseră de la una la alta erau groase şi înalte, mai înalte decât mine, dar era ceva în spate. Eram sigură. Indiferent ce era, era ceva colorat. Era arămiu şi...

— Ce faci?

Am tresărit de uimire, mi-am îndreptat umerii şi am ridicat privirea. Eram atât de preocupată de ce vedeam, că nu auzisem că se apropiase cineva. Ca să fiu sinceră, nu mă aşteptam să mă întâlnesc cu nimeni. Aveam impresia că nimeni nu venea niciodată în grădină, dar acum îl aveam în faţă pe Colin.

— Nimic.

M-am uitat iar la iederă. Nicio mişcare. Nicio sclipire. Indiferent ce fusese acolo, acum nu mai era. Mi-am întors privirea spre semipur. Nu-l mai văzusem din noaptea aceea cu cei doi puri.

— Tu ce faci? Iar mă urmăreşti?

A ridicat o sprânceană.

— Hmm... Nu. Nu chiar. De fapt, vin aici în fiecare săptămână. E un loc potrivit pentru a te relaxa şi a-ţi limpezi mintea după antrenament.

— Ah...

Mi s-au încins obrajii. Mă simţeam penibil.

— Nu... ăăă, nu te-am mai văzut până acum pe aici.

— E o grădină destul de mare. Poţi să bântui liniştit, fără să te întâlneşti cu cineva, dar asta nu înseamnă că nu mai sunt şi alţii.

Colin a ridicat mâna şi şi-a trecut-o priji părul negru. Apoi a lăsat-o jos şi s-a uitat în jur.

— Vii des aici?

Cu hanoracul în poală, am ridicat din umeri.

— Câteodată.

A urmat o pauză.

— Cum spuneam, e un loc în care poţi să meditezi.

— Da, am murmurat eu.

Pe toţi zeii, ce talent aveam la conversaţie! Mă simţeam penibil, numai că eram aşa de... epuizată fizic, mintal şi, evident, emoţional. Am încercat totuşi să mă adun puţin.

— Deci, vii aici să... meditezi?

Colin a dat din cap, încruntat, iar adierea parfumată de vânt a făcut frunzele să se mişte.

— Am început să vin aici mai demult, de când a sosit Ares prima oară.

Colin a făcut o pauză şi s-a uitat spre bancă.

— Îmi dai voie?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

El s-a aşezat lângă mine, cu mâinile pe coapse.

— Unchiul meu din ramura pură a familiei a fost decan aici. Un tip destul de şmecher. Nu era adeptul politicilor de rahat, iar fratele meu mai mare făcea parte din garda lui personală.

Şi-a împreunat mâinile, a lăsat capul pe umăr şi s-a uitat în faţă.

— Ares a intrat în universitate deghizat în instructor Covenant. În câteva secunde i-a ucis şi pe unchiul meu, şi pe fratele meu. I-a terminat în câteva secunde, efectiv.

— O, îmi pare rău!

Am clipit şi am înghiţit în sec.

— Ştiu că asta nu schimbă cu nimic situaţia, dar chiar îmi pare rău.

— E OK.

Pe buzele sale a apărut un zâmbet slab, trist.

— Părerea ta de rău contează, fiindcă e sinceră. În fine, a spus el după un moment. Unchiului meu îi plăceau foarte mult

grădinile astea. În fiecare seară se plimba. Când vin aici, am impresia că... sunt mai aproape de el, ştii?

— Înţeleg, am şoptit eu.

Dacă aş avea şi eu un loc care să-mi amintească de bunicii mei, m-aş duce acolo zilnic.

El şi-a îndreptat umerii şi şi-a privit mâinile.

— Nu am apucat să îţi mulţumesc pentru noaptea aceea.

— Pentru ce să-mi mulţumeşti?

M-am uitat la el, sincer mirată.

Colin a zâmbit iar.

— Ai intervenit şi ai pus punct situaţiei înainte să ia o întorsătură urâtă. Purii aceia puteau să facă rău şi aş fi fost obligat să mă apăr. Chiar dacă legile s-au schimbat, mentalitatea e aceeaşi, iar purii sunt convinşi şi acum că pot să facă ce vor şi că sunt mai buni decât noi, că viaţa lor valorează mai mult decât a noastră.

— E stupid, am spus eu. Şi nu cred că Marcus le-ar fi permis să facă ce vor.

— Poate că nu, dar sunt o mulţime de indivizi aici care i-ar fi acoperit şi m-ar fi spânzurat dacă le-aş fi făcut ceva. Dar tu i-ai speriat. I-ai pus pe fugă.

A început să râdă.

— Şi pe mine m-ai speriat niţel. Nu mă aştepţam la asta.

Am ridicat din sprâncene.

— Oricum, îţi mulţumesc! Îmi închipui că voi aţi fi vrut să nu se afle ce eşti, iar tu ai riscat. Mulţumesc!

Nu ştiam ce să mai spun, aşa că vreo două secunde am tăcut amândoi.

— Deci...

Şi-a muşcat buza, privind înainte.

— Îmi spui să plec sau ţi-ar plăcea puţină companie? Adică, aş putea să stau liniştit aici, să mă uit la plante.

Am zâmbit reticent. Sincer, nu prea îmi ardea de discuţii, dar ce făceam eu altceva în afară de a mă holba la nişte plante şi de a-mi plânge de milă?!

Aşa că am inspirat adânc şi i-am spus:

— Poţi să rămâi.

— Aha.

A făcut o pauză şi s-a uitat la mine cu ochii ăia albaştri ca noaptea.

— Trebuie să tac şi să mă uit la plante?

Am râs încet.

— Nu. Nu trebuie să faci asta.

— Bine, a răspuns el. Fiindcă am o groază de chestii despre care mor de nerăbdare să te întreb, ştii? N-am mai întâlnit niciodată un semizeu. Te deranjează?

Mă deranja? Am ridicat din umeri. Aveam bănuiala că va fi dezamăgit de răspunsurile mele, dat fiind că nici eu nu mai întâlnisem până atunci un semizeu, iar eu nu prea mă simţeam ca unul.

— Nu! întreabă-mă ce vrei!

Seth

Eram chitit pe urmărire.

Adică la fel cum fusesem în ultimele patru zile, când stătusem tot timpul cu ochii pe Josie. Unii probabil ar numi asta hărţuire. Eu aş spune că mă asiguram că era OK.

În ultimele două zile, după antrenamentul cu Laadan, mersese în grădină. Nici azi nu fusese altfel. Se dusese direct în partea aia izolată, iar eu o urmărisem ca de fiecare dată.

În sinea mea, ştiam că nu era cazul s-o fac. Nu era ca şi cum ar fi putut fi atacată de vreo tufă ţepoasă de trandafiri, dar nu-mi plăcea deloc asta. Când o vedeam că se ducea în locul acela liniştit şi stătea câte o oră pe banca aia afurisită, cu ochii în gol, arătând aşa de... tristă, trebuia să-mi adun toate puterile ca să nu fug la ea. Să străbat mica distanţă dintre noi şi s-o iau în braţe. Să o alint. Nu voiam să fie aşa.

Multe lucruri nu voiam eu. În primul rând pe mine.

Nu era deloc uşor să stau departe de ea. În fiecare noapte mă luptam cu dorinţa de a mă duce la ea şi, practic, fiecare noapte se încheia cu mâna pe sculă şi cu imaginea ei întipărită în minte.

Cel mai scârbos era că nu ştiam prea bine ce mă atrăgea mai mult – ea sau ceea ce era în ea. Poate puţin din amândouă. Nu avea importanţă.

Josie nu ar fi trebuit să fie aici. Ar fi putut să stea cu Luke şi cu Deacon. Nu avea de ce să stea singură.

Am trecut pe lângă grădinăreasa aia, care probabil era mai bătrână decât pământul pe care îl săpa, şi am înaintat cu paşi neauziţi pe cărarea de-acum cunoscută. Josie habar nu

avea că eram acolo. Nici nu voiam să afle. Aveam să stau mereu ascuns şi să aştept până ce urma să plece, după care să mă asigur că ajungea în dormitor, după care...

Când am auzit-o râzând încetişor, m-am oprit brusc.

— Nu-i chiar aşa de interesant, a spus ea. În cea mai mare parte a timpului nici nu ştiu ce fac.

Ce naiba? Am sărit peste un zid scund de piatră şi am făcut ceea ce probabil n-a făcut niciodată un bărbat. Cu grijă să nu calc peste tufa de bujori, am ajuns la un nou nivel de perversitate şi am tras cu ochiul prin iedera frunzoasă. Mi s-a strâns instantaneu stomacul.

Pe toţi zeii, ce...

Lângă ea, pe bancă, nu era Luke. Sau Deacon. Era tot individul ăla care fusese cu ea când invocase elementul aer. Colin îl chema.

— Oricum e mişto, a spus el şi *o, da, era mişto de tot.*

Era întors cu totul spre ea.

— Tatăl tău e Apollo. Asta-i tare de tot!

Mi s-au încleştat fălcile. Ce îi povestea ea fraierului ăsta? Nu îl cunoştea. *Eu* nu îl cunoşteam.

Josie a ridicat din umeri, jucându-se cu hanoracul de pe genunchi. Mereu o parte a corpului ei se mişcă. Degetele. Picioarele. Tălpile.

— Presupun. Nu l-am văzut decât de vreo două ori. E ocupat cu... chestiile lui de zeu.

Colin a clătinat din cap.

— Şi mama ta?

Am îngustat ochii, văzând cum Josie începuse efectiv să răsucească hanoracul.

— Nu e aici, a răspuns ea după o clipă. Adică e cu Apollo. De când cu povestea cu titanii, nu e în siguranţă aici.

— E de înţeles.

În sfârşit şi-a luat ochii de la ea, iar asta era bine, fiindcă deja începusem să cred că ochii lui albaştri ar arăta foarte bine pe pământ, printre bujori.

— Eu am fost destul de norocos, ştii? Mama mea era muritoare şi ştia adevărul. Tatăl meu, care avea sânge pur, a iubit-o. Nu i-a păsat că e muritoare.

Pe mine nu mă interesa nici dacă mama lui era Hera.

Am auzit în spatele meu pe cineva care îşi dregea vocea.

M-am uitat peste umăr la grădinăreasa pe care o căuta moartea pe acasă. Abia dacă-i vedeam faţa sub pălăria aia de paie cu boruri largi, dar îi simţeam privirea dezaprobatoare cu tot corpul.

M-am uitat urât la ea până când piticania a ridicat mâinile în sus şi a plecat bodogănind ceva într-o limbă care semăna cu greaca veche.

În fine! Mi-am îndreptat din nou atenţia spre Josie şi faţa aia de spate.

— Tatăl meu încercase... a încercat să păstreze secretul asupra relaţiei lor. Pleca din comunitate şi venea să ne viziteze pe mine şi pe mama în fiecare weekend – mereu petrecea cu noi câte un weekend. De vineri până luni. Când eram mic, nu mi-am dat seama că eram diferiţi. Mama nu mi-a ascuns niciodată cine e tata. Nu ştiam că mai are o familie în comunitate, o familie pură. O soţie. Un alt copil. Cred că mama ştia. Sunt aproape sigur că ştia, dar nu-i păsa. Îl iubea aşa de mult, încât nu o interesa că după ce pleca de la noi se ducea la altă familie, la o familie cu care comunitatea era de acord.

— Oh! a murmurat Josie.

Lui Colin nu i-a tăcut gura decât o nenorocită de secundă.

— Când a rămas însărcinată cu fratele meu mai mare, lucrurile s-au schimbat. Tata s-a mutat la noi. Vreo doi ani presupun că am fost ca o familie normală de muritori. Cel puţin aşa mi se părea mie.

Acum Josie se uita la el, iar pe faţa ei se citea numai simpatie. La naiba!

— Şi ce s-a întâmplat?

Colin s-a uitat la cer.

— Eu eram mic. Într-o seară, daimonii l-au urmărit pe tata până acasă. Au prins-o pe mama şi au omorât-o doar ca să se distreze. Tata a reuşit să-i oprească înainte să ajungă la noi, dar mama... a murit încercând să ne apere pe mine şi pe fratele meu. Ea nu era antrenată sau ceva. Ştia cine sunt, dar a încercat să se lupte cu ei. Datorită ei a putut tata să-i înfrângă pe daimoni.

— Se pare că era o femeie foarte curajoasă.

— Era curajoasă.

A zâmbit uşor.

Josie părea gata să-l strângă în braţe.

— Îmi pare aşa de rău!

— Mulţumesc!

S-a întors spre ea.

— În fine, e o poveste destul de deprimantă şi am impresia că nu ai nevoie de asta acum.

Da, ca şi cum ştia el de ce avea ea nevoie. Mâna pe care o ţineam pe lângă corp s-a strâns în pumn. Aveam să-i smulg limba aia lui Colin şi să i-o bag în fund. Poate era o reacţie exagerată, dar să fiu al naibii dacă nu mi-ar fi adus o satisfacţie imensă!

Mâinile ei nu s-au mai mişcat.

— E aşa de evident?

Colin a lăsat capul pe spate.

— Ei, pur şi simplu arăţi... ca şi cum ai avea nevoie de un prieten.

Josie a strâns buzele şi n-a răspuns. M-am încordat, pregătit să aud că era de acord. Chiar avea nevoie de prieteni. Luke şi Deacon erau în regulă, dar, cu cât erau mai mulţi, cu atât era mai bine, un rahat de genul ăsta. Dar nu putea să găsească şi ea o fată? M-am pus în mişcare înainte să-mi dau seama ce făceam. Am ieşit din spatele iederii pe alee şi acela a fost momentul în care puteam să fac ce trebuia, dar nu. Din câte se părea, nu puteam să fac lucrurile decât pe jumătate. M-am dus direct la ei.

— Nu te-am mai văzut cu... cu Seth.

Vorbise încet, dar l-am auzit.

— Mi se pare ciudat. Niciodată nu te-am văzut fără el şi...

— Şi iată-mă!

Josie a scos un ţipăt slab şi a ridicat capul. Ochii ei, ochii ăia adânci, s-au făcut mari de uimire.

— Seth?

M-am oprit în faţa lor, uitându-mă urât la ticălosul de pe bancă.

— Îmi spui numele, Josie, ca şi cum n-ai fi sigură că sunt eu. Având în vedere cum obişnuieşti să mă strigi, sunt puţin surprins.

— Poftim? a izbucnit ea şi am văzut bine cum se încorda. Ce-ai zis?

— Cred că ai auzit foarte bine, am răspuns, cu ochii numai la idiot. E a doua oară când vă găsesc aşa. A treia oară n-o să mai fie cu noroc.

Pieptul lui Josie – pieptul acela minunat, superb – s-a ridicat repede.

— Nu cred că se întâmplă aşa ceva! a spus ea. E imposibil să se întâmple aşa ceva!

— Stai!

Colin a ridicat mâinile.

— Nu ştiu ce crezi tu că se întâmplă aici, dat nu e aşa.

— Nu e?

Am râs răutăcios şi răguşit, şi mi-am spus în gând să mă opresc şi să plec.

— Colin, nu trebuie să dai nicio explicaţie, a spus Josie cu obrajii îmbujoraţi. Seth are halucinaţii...

— Ştii, halucinaţii sau nu, eu unul nu ard de nerăbdare să mor, a intervenit Colin, clătinând din cap.

— Nu vreau să intervin în relaţia voastră.

— Relaţia noastră? a întrebat Josie încet. *Cu el?*

— Mă bucur să aud asta, am zis eu pe un ton dur.

Colin şi-a pus mâinile pe genunchi.

— Cred că este o fată foarte de treabă şi îmi face plăcere să stau de vorbă cu ea.

S-a uitat spre Josie.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine şi mi-a părut bine să...

— Pe toţi zeii!

Josie a strâns din ochi.

— Nu cred că se întâmplă asta.

— Vreau să spun, îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine şi...

— Ar fi mai bine să te opreşti cât eşti în avantaj, l-am sfătuit eu şi m-am apropiat de el. Ghetele mele erau lipite de ale lui.

— Pentru că, vezi tu, mie nu îmi place...

— Pe Colin nu-l interesează ce-ţi place ţie.

Josie a sărit în picioare şi a aruncat jos hanoracul.

— Iar eu nici măcar nu îmi dau seama ce faci aici. M-ai urmărit?

Păi...

M-am întors spre ea. Privirile ni s-au întâlnit şi, la naiba, a fost ca şi cum am primit un pumn în piept.

Colin s-a ridicat şi s-a dat la o parte.

— E clar că voi doi trebuie să vorbiţi.

A făcut o pauză.

— Ne vedem mai târziu, Josie!

Spre satisfacţia mea, abia dacă l-a băgat în seamă pe individ, făcând un gest cu capul. Se uita numai la mine, şi, cu toate că era furioasă, ba chiar ofticată, nu putea să privească în altă parte. Nici eu nu puteam.

— M-ai urmărit? a repetat ea şi, când a văzut că nu răspund, a clătinat încet din cap. M-ai urmărit, nu-i aşa? M-ai urmărit mereu de când...

— Nu e ce crezi tu.

Am făcut un pas în spate. Josie a clipit repede.

— Nu ai de unde să ştii ce aş putea să cred eu! Vreau doar să-mi răspunzi...

— Trebuie să fii mai prudentă, am întrerupt-o.

— Mai prudentă cu ce?

Am făcut un gest spre zona unde dispăruse Colin.

— Să nu ai încredere în oricine. Îi povesteai de Apollo.

OK. Argumentele mele sunau penibil până şi pentru urechile mele, dar dacă tot mă apucasem să vorbesc...

— Şi vorbeai cu el despre mama ta...

— Pe toţi zeii! Ai tras cu urechea la ce-am vorbit. Ce naiba, Seth!

Furia îi încorda trăsăturile şi, cum evident era ceva în neregulă cu mine, mi s-a întărit. O Josie furioasă era o Josie sexy.

— Ai terminat-o cu mine fără să-mi spui măcar de ce. Nu te-am văzut de atâtea zile, iar acum vii aici, ca să tragi cu urechea la ce vorbesc eu cu un băiat?

— Nu am tras cu urechea, m-am dezvinovăţit, dându-mi seama instantaneu cât de stupid suna. Nu din motivele pe care le bănuieşti tu.

A mijit ochii.

— Astea-s tâmpenii, Seth, şi tu ştii bine!

— E stupid.

În principal, eu eram stupid. Am mai făcut un pas în spate.

— Nici măcar nu ştiu ce-am avut în cap.

— Nici eu nu ştiu ce-ai în cap. Pe toţi zeii, mi-ar plăcea să ştiu ce-ai în cap, dar îmi e foarte clar ce simţi.

A arătat cu un deget în direcţia mea.

— Eşti gelos!

— Gelos?

Am râs.

— Pe el?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Da! Pe el! Altfel de ce te-ai fi ascuns în grădină să asculţi ce vorbim?

Rahat!

Chiar nu aveam un răspuns bun la asta.

— N-ar fi trebuit s-o fac, am spus eu după o clipă.

M-am aplecat, am luat de jos hanoracul şi i l-am întins.

— Trebuia să vă fi lăsat în pace.

Gura ei s-a întredeschis, atrăgându-mi atenţia. Nu trebuia să fac prea multe eforturi ca să-mi amintesc senzaţia gurii ei. Ce gust avea.

Mi s-a întărit şi mai mult.

Ea a inspirat adânc şi a închis o clipă ochii.

— L-ai tratat pe Colin ca pe un rahat şi nu merita asta. N-a fost deloc frumos, dar... mă bucur că eşti aici acum.

— Cum ai spus?

Josie şi-a prins cu degetele părul strâns în coadă. A început să-l răsucească.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Nu am putea să... stăm de vorbă? Adică, eu vreau să stăm de vorbă. Cred că ar fi bine şi...

— N-ar fi bine.

S-a încruntat.

— Mai rău de atât n-are cum să fie.

Vocea îi devenise răguşită la ultimul cuvânt. Josie s-a uitat repede în altă parte şi a lăsat capul în jos.

— Îmi... lipseşti, Seth! îmi lipseşti foarte mult şi te... Pur şi simplu îmi lipseşti foarte mult.

Mâna mi s-a încleştat pe hanorac. Cuvintele *Şi mie îmi lipseşti* îmi ardeau limba, îmi ardeau tot corpul.

Şi-a întors spre mine ochii umezi.

— Nimic? a şoptit ea, apoi a râs nesigur. Pur şi simplu voiam să... Înţeleg ce am...

Îi tremura vocea.

— Vreau să ştiu doar cu ce am greşit.

Cu ce greşise? Amuţisem de uimire şi nu puteam decât să mă uit la ea. Ea credea că greşise cu ceva? Că era vina ei? Nu făcuse absolut nimic greşit. Era un înger.

Genele ei dese i-au acoperit ochii.

— OK. Bine.

Când a deschis ochii, s-a uitat în jos.

— Trebuie să... ăăă, să plec...

N-a mai continuat şi s-a îndepărtat în grabă, dispărând în spatele statuilor acoperite de iederă.

Iar eu stăteam acolo, strângând tare în mână hanoracul ei, când tot ce voiam era s-o strâng în braţe pe ea.

13 – Josie

Peste încheieturile degetelor de la mână mi s-au aprins scântei mici, de un alb roşiatic. Mă uitam la flăcări, destul de mirată că puteam să fac chestia asta din nimic şi că o puteam controla cu adevărat.

Şi, da, era al naibii de mişto!

Nu era cazul să mă gândesc prea mult că avusesem nevoie de trei săptămâni de antrenamente cu Laadan ca să ajung în situaţia de acum, când eram un piroman oficial. Trei. Săptămâni. Lungi.

Laadan era un profesor excelent şi incredibil de răbdător, chiar dacă i-am pârlit genele şi nu doar o dată. Deacon mă mai ajutase şi el din când în când şi nu fusese aşa de rău pe cât părea. Deacon putea controla focul. Marcus avusese dreptate. Antrenamentele în vederea controlării focului m-au ajutat şi în cazul celorlalte trei.

Cu două zile în urmă a fost ultima oară când am invocat incorect un element, iar atunci a fost doar o greşeală. Îmi pierdusem concentrarea, fiindcă stăteam în faţa lui Laadan, încercând să invoc elementul pământ, când l-am văzut pe Seth pe o alee din apropiere.

Din greşeală, am trântit-o pe biata Laadan.

Seth...

Am simţit un junghi în piept, iar flăcările au dispărut. Nu prea îl mai văzusem din ziua aia în grădină. Nu-mi venea să cred că încercasem să mai vorbesc cu el după ce fusese aşa de jigodie, dar eram disperată să aflu ce se întâmplase cu noi. Şi acum eram, într-un fel. Cu ce greşisem?

Dar Seth o ţinea pe-a lui, iar eu nu am cedat impulsului de a mă duce la el. Ai fi zis că durerea se va mai potoli odată

cu trecerea timpului, dar nici gând. Suferinţa era la fel de mare şi de intensă ca în prima zi.

Dar... îmi vedeam de viaţa mea. Stăpâneam acum elementele şi deveneam tot mai şmecheră în privinţa luptelor corp la corp, facându-le faţă cu brio lui Solos sau Luke. Muream de ciudă că mă gândeam la asta, dar Seth ar fi fost mândru de mine dacă ar fi văzut cum îl doborâsem pe Solos, căruia îi fugiseră, efectiv, picioarele de sub el.

Am făcut câţiva paşi de dans. Probabil arătam ca un pui cu gâtul tăiat, dar am executat cu entuziasm dansul acela şi aveam de gând să i-o scot pe nas lui Solos de câte ori aveam ocazia.

După antrenamente, am evitat să mă mai duc în grădină. Locul care până atunci reprezenta pentru mine o oază în mijlocul rahaturilor de care eram înconjurată acum mă tulbura, îmi venea să mă ascund cu faţa în pernă şi să nu mă mai ridic de acolo. Dar Seth nu reuşise să-l sperie pe Colin.

M-am uitat spre locul unde stătea rezemat de copac, cu picioarele întinse, foarte atent la ce citea. În partea cealaltă, Luke învăţa, iar Deacon, ei bine, Deacon nici măcar nu se prefăcea că învaţă. Luke ţinea manualul deschis lipit de piept, iar Deacon stătea cu capul pe picioarele lui. Ba chiar aţipise câteva minute. Acum, la fiecare două secunde bătea cu degetele în manual. Luke avea fie puterea de concentrare a unei cobre, fie răbdarea unui sfânt, dacă nu-l pocnise.

M-am uitat în jos la cartea pe care o luasem cu câteva zile în urmă din camera lui Deacon, după ce făcusem tradiţionala verificare a bibliotecii. Era *101 mituri şi istorii,* cu poveşti autentice din istorie, poveşti ca nişte filme artistice, despre cupluri în care partenerii sunt nemuritori, au superputeri şi se înşală unul pe celălalt. Toţi zeii se cuplează cu orice fel de fiinţă care poate să meargă, adică, efectiv cu orice fel de fiinţă.

Orice fel.

M-a cuprins un frison gândindu-mă la capitolul despre tatăl meu. Pe toţi zeii, rămăsesem traumatizată! La fel ca nimfa aceea care se transformase într-un copac ca să scape de Apollo.

S-a. Transformat. În. Copac.

Pe urmă, mai fusese un amărât care ajunsese să fie prefăcut într-un tufiş şi ăsta nu era cel mai grav caz.

Nici pe departe.

Tatăl meu era inventatorul cuvântului „curvă”.

Apropo de chestii mai puţin traumatizante legate de Apollo: nu-şi mai făcuse apariţia de când eu şi Seth... am abandonat repede gândul. Nu mai aveam nicio veste. Deci nu mă transformasem într-un copoi semizeu, dar, în mod ciudat, începusem să-i simt pe puri şi pe semipuri. Era ceva ce se manifesta ca un soi de impuls de energie abia sesizabil. Ori de câte ori mă aflam în apropierea unui pur, mă lua cu călduri. Nu simţeam asta când eram cu Luke, Colin sau Solos. Îi povestisem lui Laadan, iar ea era de părere că puterile mele de semizeu începeau să se facă simţite, încet, dar sigur, şi credea că probabil vor mai fi şi alte semne. Dacă ajunsesem să simt *eterul* din puri, mă întrebam dacă până la urmă nu voi putea să-i găsesc şi pe ceilalţi semizei. La cum mergeau lucrurile, era posibil să fiu nevoită s-o fac, fiindcă tăticuţul meu scump era dispărut în misiune.

Chestia asta cu mirositul *eterului* era destul de mişto.

Dar ciudată, tare ciudată!

În fine, situaţia era oarecum liniştită. De fapt, nu ştiu dacă era neapărat aşa. Era destul de liniştită pentru mine. Cam toată lumea mă lăsa de capul meu. Doar câteva suflete curajoase se apropiau de mine când eram cu Colin. Vorbeau cu el, încercând să se uite la mine discret. În afară de asta, părea că nu interesa pe nimeni că era un semizeu în campus.

Pe de altă parte, situaţia în care se găseau purii şi semipurii nu era deloc bună. Din câte înţelesesem, nu se aflase nimic despre asasinul semipurului sau despre cel responsabil pentru lucrurile oribile pe care le suferise fata aia, Felecia. Colin era de părere că cei de la putere – Consiliul din campus – nu se chinuiseră prea mult să descopere adevărul, cu toate că jumătate din membri erau semipuri. Era una dintre chestiile alea pe care nu vrei să le crezi, dar pe care eşti nevoit să o faci, pentru că sunt adevărate.

În ultima săptămână mai fuseseră vreo două întruniri, la care semipurii ceruseră să se facă investigaţii serioase cu privire la situaţia din campus şi din alte comunităţi. La ultima dintre ele, eu şi Deacon merseserăm împreună cu Colin, dar până acum, atmosfera fusese paşnică. Probabil că asta

avea de-a face cu Marcus şi cu faptul că tot timpul erau de faţă un milion de gardieni.

Când mă uitam în curte, divizarea dintre grupuri era dureros de evidentă.

Cum era destul de cald – nu cald, călduţ –, mulţi dintre studenţi stăteau în curtea principală, întinşi pe iarbă sub razele soarelui de amiază sau jucându-se cu un fel de Frisbee cam ciudat, pe care nici nu îl atingeau, dar totul părea mult mai greu şi mai periculos.

Semipurii erau grupaţi vizavi de noi, mai aproape de dormitoare. Era sâmbătă şi doar câţiva aveau pe ei uniforma neagră de antrenament.

Nu eram singurul grup în care semipuri şi puri stăteau laolaltă. Mai erau şi altele, dar mai mici, amestecate. Îmi plăcea asta.

Am urmărit cu privirea discul argintiu care traversa curtea. Un pur a sărit şi a întins mâna. Discul s-a oprit înainte să ajungă la mâna lui. Purul a făcut o mişcare din încheietură, iar discul a zburat înapoi.

De ce nu puteau şi ei să prindă şi să arunce discul, ca nişte oameni normali? Am simţit iar durerea aceea enervantă.

Am închis ochii şi mi-am frecat tâmplele. Durerea surdă care revenise în fiecare zi, toată săptămâna, apăruse iar. Ai fi zis că dacă tot devenisem semizeu, n-ar mai trebui să am probleme gen migrenă sau menstruaţie. Ar fi fost mişto.

— Dacă adormi iar, o să iau un marker şi o să-ţi fac mustăţi, l-am auzit pe Luke.

Colin a râs.

— Sper să se întâmple asta.

— Nu dorm, a protestat Deacon. Sunt atent şi toate cele.

Am continuat să-mi masez tâmplele.

— La ce eşti atent? l-a întrebat Luke.

Deacon a pufnit.

— Ascultă la mine, observ chestii pe care un străjer profesionist nu le observă.

— De fapt, acum nu mai sunt străjer, i-a reamintit Luke.

— Da-da, iar eu nu zac aici gândindu-mă la punguţa aia de iarbă pe care aş vrea s-o fumez.

Am zâmbit obosită.

— Orice ai zice tu, întotdeauna vei fi străjer, a continuat Deacon. În fine, vedeţi grupul ăla de puri?

Am deschis ochii şi m-am uitat spre locul indicat de Deacon cu piciorul gol. Erau cinci. Toţi băieţi. Doi dintre ei se prosteau cu discul ăla idiot.

— Ce-i cu ei? a întrebat Colin, închizând cartea.

Deacon s-a aşezat pe o parte şi apoi s-a sprijinit cu obrazul de coapsa lui Luke.

— Pun ceva la cale, sunt sigur. Tot şuşotesc între ei şi se duc la tipul ăla roşcat.

Roşcatul îi arunca discul unui tip blond din partea cealaltă a curţii.

— I-am urmărit. Cu fiecare aruncare a discului, se apropie tot mai mult de semipurii care stau cu spatele la ei.

Colin a lăsat cartea deoparte şi s-a aplecat un pic, îndoind un picior.

— Bună observaţie, Deacon!

— Cum am spus, sunt foarte atent.

Luke a pufnit.

Am închis din nou ochii şi mi-am apăsat mai tare degetele pe tâmple. Aveam o presimţire urâtă în legătură cu discul acela blestemat.

— Rahat! a mormăit Colin. Sper să nu fiu iar ameninţat.

Am dat să mă încrunt, dar mi-au îngheţat buzele şi am simţit un fior pe şira spinării când am înţeles. O nouă senzaţie, pe care o avusesem de multe ori în ultimele zile, dar numai o dată înainte, atunci când Seth se apropiase şi aşteptase să termin antrenamentul ca să stea de vorbă cu Solos.

Reacţia lui Colin era logică dacă era Seth. Se părea că, în ultimul timp, ocupaţia lui preferată era să-l ameninţe pe Colin, unica ocupaţie de care ştiam. Eram convinsă că avea şi alte îndeletniciri, mai plăcute, la care nu voiam să mă gândesc.

Şi care îmi amplificau durerea din tâmple.

Inima începuse să-mi bubuie şi mi-am fixat privirea pe iarba care mi se aşternea la picioare. Nu că Seth ar fi venit într-adevăr aici. Mă evita la fel de convins ca şi mine.

— Eşti OK?

Am simţit cum aerul mi s-a blocat în plămâni când i-am auzit vocea. Trecuseră trei săptămâni de când nu îl mai auzisem. Trei. Săptămâni. Lungi. Nu îi uitasem vocea, dar amin-

tirile mă trădau. Acel accent uşor era tot acolo, sugerând o origine exotică.

— Josie? a întrebat el.

— E pe mut, l-a ironizat Deacon şi l-am auzit ridicându-se. Luke nu ţi-a spus asta la verificările tale zilnice.

Cu inima bubuind, am ridicat încet capul şi mi-am încleştat pumnii când i-am întâlnit privirea. Muşchii mi s-au încordat şi a apărut impulsul „luptă sau fugi". Îmi venea să mă ridic şi s-o iau la goană. Eram slabă, extrem de slabă, dar făcusem tot ce îmi stătuse în putinţă ca să-l evit din ziua aceea, când ne întâlnirăm în grădină.

Sufeream când îl vedeam.

Muream când îl vedeam acolo, în faţa mea.

Pe toţi zeii, Seth era frumos, aşa de frumos! Uitându-mă la el, cum stătea cu sprâncenele puţin ridicate, de un blond ceva mai închis decât părul ciufulit de pe cap, cu buzele alea pline, m-am gândit dacă nu cumva fumasem nişte iarbă ca să ajung să cred că era posibilă o relaţie între noi. Că el chiar era atras de mine. Doar megalomania mea m-a adus aici.

Frate! Ascultă ce spun! Cred că aveam nevoie de nişte afirmaţii încurajatoare pe care să mi le repet zilnic sau ceva de genul ăsta.

Sprânceana lui dreaptă s-a ridicat şi mai mult.

Ar fi *cool* să spun ceva.

— Migrenă.

El a clipit.

— Migrenă?

Cum scosesem deja un cuvânt, demonstrând că nu eram lovită de muţenie, am dat din cap.

Sprâncenele lui Seth s-au încruntat şi mai mult, uitându-se la Luke.

— Nu mi-ai spus că are migrene.

M-am încruntat şi mi-am regăsit vocea.

— De ce să-ţi fi spus? Oricum nu te interesa.

El s-a uitat repede la mine, cu ochii mijiţi. Poate nu mai auzise nimeni?

— Mă interesează, a spus el, apăsând fiecare cuvânt.

S-a aşternut o tăcere stânjenitoare în timp ce eu şi Seth ne uitam unul la altul. Cât de aiurea ar fi dacă aş sări acum în picioare şi l-aş lua de gât, agăţându-mă de el ca o caracatiţă?

Ar fi aiurea. Şi penibil. Dar dacă aş sări şi l-aş pocni în boaşe? Şi asta ar fi aiurea. Plus violent.

Colin s-a ridicat încet, şi-a scuturat blugii, atrăgându-i astfel atenţia lui Seth.

— Iar tu, a spus el.

— Da, a răspuns Colin, fără să se uite la el. Iar eu.

— Ura! a murmurat Seth.

Am oftat.

— Vrei ceva?

Seth şi-a îndreptat iar ochii spre mine.

— Trebuie să vreau ceva ca să vin aici?

Mi-am încleştat pumnii şi mai tare.

— Da, aşa cred.

— Mi-a fost tare dor să-i văd împreună, a spus Deacon, îndoindu-şi genunchii şi sprijinindu-şi braţele pe ei. Sunt aşa de drăguţi şi de amabili, nu crezi? Simpatici.

Seth nu l-a băgat în seamă.

— Nu ştiam că trebuie să am un motiv ca să vin să-mi salut prietenii.

— Tu ai prieteni? am ripostat şi instantaneu m-am simţit ca o jigodie.

El a mijit ochii.

— Am prieteni la fel de buni ca tine.

Înţepătura lui m-a făcut să sar în picioare cu o rapiditate care ne-a uimit pe amândoi.

— Eşti un împuţit!

M-am aplecat şi am luat de jos cartea pe care o împrumutasem. Seth mi-a smuls-o repede din mână.

— Hei!

El s-a dat un pas în spate, a întors-o cu coperta spre el şi a ridicat din sprâncene.

— Pe bune? *101 mituri şi istorii?* Citeşti asta de plăcere?

— Şi ce dacă o citesc?

M-am repezit să-i iau cartea, dar el s-a ferit.

— Dă-mi-o!

— Poate vreau s-o citesc şi eu de plăcere.

M-am uitat fix la el.

— Ai doişpe ani sau ce?

— Şi eu mă întrebam asta, a spus Luke, iar Seth i-a aruncat o privire urâtă.

Deacon râdea precum Pălărierul Nebun.

Seth a rânjit şi a ridicat ochii spre mine.

— De fapt, dacă mă gândesc bine, să citeşti asta de plăcere e cel mai jenant lucru...

— Rahat! a ripostat Colin, uitându-se cu ochii mari în cealaltă parte a curţii.

M-am întors odată cu Seth şi i-am smuls cartea din mână chiar în clipa în care am văzut discul ăla nenorocit zburând din mâna purului. Cineva a ţipat, dar era prea târziu. Discul pe steroizi s-a izbit de ceafa unei fete cu un sunet oribil, trântind-o la pământ. A căzut imediat, iar roşul sângelui se amestecase deja cu blondul părului. Cei care se aflau în apropiere au sărit în picioare. Câţiva s-au adunat în jurul ei. Mi-a scăpat cartea din mână când l-am auzit râzând pe purul roşcat care aruncase discul. Individul chiar a râs.

Un semipur dintr-un grup de lângă noi s-a ridicat şi a luat-o la fugă. Era rapid ca o maimuţă. Acum era lângă noi, iar în secunda următoare îl trântise la pământ pe purul roşcat.

S-a declanşat haosul.

Totul s-a întâmplat aşa de repede! În câteva secunde cele două tabere s-au repezit una la cealaltă şi a început încăierarea. Deacon a sărit în picioare, lângă Luke, exact în clipa în care un pur s-a repezit la Colin. Au căzut amândoi la pământ, lovindu-se cu pumnii şi cu picioarele.

Frate, cineva sigur se va prăji!

M-am trezit cu Seth în faţa mea.

— Trebuie să te duci în dormitor acum.

M-a luat de braţ şi m-a întors spre Deacon.

— Ai grijă să...

— Tu chiar vorbeşti serios?

Mi-am smuls braţul din mâna lui.

— Ştiu să mă lupt şi să...

N-am mai apucat să termin, pentru că el m-a împins într-o parte şi s-a repezit în faţă, lovind un pur direct în piept cu o mişcare amplă de braţ şi trântindu-l la pământ.

S-a uitat la mine cu înţeles.

— Ce ziceai că ştii?

— Ştiu să lupt, nesimţitul nesimţiţilor!

Văzând cu coada ochiului un pur care era gata să atace undeva, la câţiva metri în stânga mea, am ridicat braţul şi am

deschis palma. Am invocat elementul apă şi am început să zâmbesc când am auzit deasupra noastră pârâitul fulgerului şi am văzut lumina albă care îmi învăluia mâna. Puterea a ieşit din mine, dar era *akasha.* Când impulsul de energie a ţâşnit, s-a transformat într-un jet de apă. S-a izbit în pur, care a căzut cu faţa în jos. Am închis palma, m-am întors spre Seth şi i-am arătat degetul mijlociu.

— Ce zici de asta?

El a ridicat o sprânceană, apoi s-a întors şi l-a prins pe un semipur care era gata să cadă. L-a susţinut pe băiat, apoi l-a împins uşor.

— Ar trebui să stai deoparte.

Nu eram de acord cu el în privinţa asta.

Conflictul escalada repede şi nu aveam de gând să stau deoparte, cum se întâmplase în ziua aceea, la cantină, în timp ce nişte oameni nevinovaţi se aleseseră cu răni groaznice.

Nici măcar nu am mai stat să mă gândesc şi poate mai târziu, când aveam să privesc înapoi, aveam să fiu niţel şocată de rapiditatea cu care m-am implicat în conflict, dar, în clipa aceea, am acţionat doar din instinct.

Purii nu luptau cinstit. Asta era clar.

Unul dintre puri, o fată, îl ţintuia pe un semipur cu spatele de un copac, prin elementul aer. Am plecat de lângă Seth şi m-am dus în spatele ei. Am prins-o de umăr şi am răsucit-o spre mine. A făcut ochii mari de uimire şi i-a dat drumul semipurului.

— Nu e frumos ce faci! i-am spus.

Buza de jos a început să-i tremure şi am crezut că o să o ia la fugă după ce aveam să îi dau drumul. N-a făcut-o. A întins mâna spre mine şi mi-am dat seama că voia să invoce elementul aer.

— O idee proastă!

Am prins-o de mână şi i-am răsucit-o, apoi am trecut în spatele ei şi am făcut-o ghem, exact cum mă învăţaseră Seth şi Solos încă de la început. Mi-am pus piciorul între picioarele ei şi am întors-o spre dreapta. A căzut imediat.

În timp ce era la pământ, am ridicat capul chiar la timp ca să văd un pur care se apropia în goană de mine. Adică în goană mare, ca un fundaş de la fotbal. Am avut un moment de panică, dar am trecut repede peste el. M-am ferit de indi-

vidul masiv, m-am aplecat uşor, l-am lovit şi i-am zburat picioarele de sub el. A căzut pe spate cu un zgomot înfundat.

M-am întors şi i-am văzut pe ai mei. Deacon era cu telefonul în mână şi făcea poze, zâmbind, în timp ce Luke avea câte un pur în fiecare mână. I-a apropiat şi i-a dat cap în cap. Colin pusese la pământ un pur care înjura, iar Seth...

Seth trântea la pământ un pur, cu puterea unei bombe.

Uau!

Asta era tare!

Am simţit o mână care mă apuca de coadă, dându-mi capul pe spate. Am ţipat, mai mult de furie decât de durere. Am prins braţul subţire care mă ţinea de păr, m-am întors şi mi-am pregătit piciorul. Am lovit-o cu genunchiul în abdomenul plat. A scăpat coada din mână şi s-a îndoit de mijloc, iar eu am sărit în spate.

— Nu sunt zdraveni? am întrebat, ferindu-mă de o minge de foc care a nimerit într-un copac, deasupra capului lui Deacon. Sunt semizeu. Pe bune?

— Iar eu sunt un Apollyon, şi, da, sunt idioţi.

Seth a trecut repede în spatele meu şi l-a prins pe un pur de umeri, trântindu-l la pământ A ridicat pumnul.

— Chiar idioţi.

— Nu idioţi, s-a stropşit purul. Puri. Suntem puri şi vom continua să facem asta. Oi fi un Apollyon, dar nu eşti altceva decât un nenorocit de...

Pumnul lui Seth a încheiat propoziţia. În aer au sărit stropi de sânge şi de salivă.

— Fanatismul este o idioţenie, să ştii de la mine, dacă n-ai aflat până acum.

Purul nu l-a mai auzit, pentru că era deja în lumea viselor. Într-un fel, parcă nici nu-mi venea să cred ce se întâmpla. M-am răsucit şi am evitat la mustaţă un pumn în faţă.

— Pe toţi zeii, am exclamat mai mult decât iritată.

Purul se apropia greoi, cu sângele picurându-i din nas. Făcea pe furiosul şi iutele cu mine şi lovea cu un entuziasm care ar fi putut să producă ceva pagube, dar nu avea să se întâmple asta.

Nu mai eram aceeaşi Josie care venise la universitate acum câteva luni.

Eram aproape de un ninja dat naibii.

L-am prins de mână şi m-am folosit de forţa loviturii, dar şi de greutatea lui, apoi m-am lăsat în jos şi l-am tras după mine. L-am dat pe spate şi a căzut lat la pământ. Puteam să bag mâna în foc că vedea stele verzi. Sau poate minotauri. În fine...

— Fir-ar...

Seth se uita fix la mine.

— Ce?

Mi-am scuturat braţele, m-am ridicat şi mi-am dat coada pe spate.

— Ce credeai, că am stat şi am frecat menta pe aici şi nu m-am perfecţionat deloc?

OK. Frecasem menta o groază în timpul meu liber, dar nu era cazul să ştie el asta.

Buzele lui au avut o tresărire, iar ochii parcă i-au devenit mai adânci cu o fracţiune de milimetru. Trăsăturile i s-au înăsprit şi am recunoscut expresia aceea. Flămând. Lihnit de-a dreptul, iar ceva din mine, ceva la fel de flămând şi absolut stupid, i-a răspuns. Am întredeschis gura. Seth a făcut un pas spre mine.

Aerul a început să vibreze de o putere nefirească. M-am uitat în ochii lui Seth. Căpătaseră o nuanţă arămie, strălucitoare.

— Un zeu?

El a clătinat din cap, uitându-se atent în curte.

— Nu ştiu ce e. Nu am simţit...

S-a oprit, cu ochii mari de uimire.

— Ce naiba...

M-am întors să mă uit în direcţia aceea şi am rămas cu gura căscată. La nici treizeci de metri de noi apăruseră nişte uşi duble. Adică, efectiv, apăruseră aşa, din senin, şi aveau un aspect antic. Rama uşii era dintr-un material argintiu, presupun că titan, iar restul era din bronz neted.

Cei care se luptau în apropiere s-au îndepărtat la câţiva metri. Uşile erau pline de simboluri – o literă veche, care semăna cu un „F" şi, curios, un simbol al păcii care semăna cu un om stilizat. Am încercat să descifrez semnificaţia semnelor, dar eram mult prea agitată ca să izbutesc. Pe ambele uşi era câte o cuşmă romană, iar sub ele era schiţat un soi de

câine cu trei capete. Am avut o tresărire când am înţeles semnificaţia desenelor.

Uşile s-au deschis larg şi un val de aer rece şi umed a făcut să se înfioare iarba. Firele verzi s-au chircit şi au căpătat imediat o nuanţă maronie, după care şuvoiul de aer s-a retras în hăul întunecat. Au apărut două siluete vag conturate.

— Rahat! a mormăit Seth.

M-am încordat, pregătindu-mă să văd o hoardă de titani sau de umbre. Eventual de urşi turbaţi sau de lame surescitate care scuipau. Dar nu asta a ieşit pe uşă.

A ieşit o fată.

Părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu mine, poate cu un an sau doi mai mică, iar cuvântul „frumoasă" nu era suficient pentru a o descrie. Nu era foarte înaltă, dar blugii strâmţi şi topul pe care le purta lăsau să se vadă un corp zvelt şi plin de rotunjimi. Părul lung, castaniu, îi cădea în valuri pe umeri şi pe piept. Ochii aveau o nuanţă caldă de căprui, iar buzele pline şi rozalii se potriveau perfect cu faţa ei în formă de inimă. Fata era de-a dreptul superbă.

Nu era singură.

Alături de ea era un bărbat înalt, brunet, şi, pe toţi zeii, era... uau! Era mai înalt decât Seth, dar nu la fel de solid, cu părul castaniu-închis, aproape negru, iar ochii săi aveau o nuanţă tulburătoare de gri. Faţa îi era aproape perfectă – pomeţi înalţi, nas drept şi o gură expresivă. Avea pe el blugi şi un tricou obişnuit, dar nu ştiu de ce aveam impresia că s-ar fi simţit mai confortabil într-o uniformă de străjer.

În spatele lor, uşa s-a închis şi s-a strâns cumva, până când nu a mai rămas nimic în afară de splendidul cuplu.

— Ei bine...

Fata s-a uitat în jur şi a ridicat sprâncenele văzând un semipur care fusese ridicat din aer şi aruncat ca o minge de fotbal. A strâns dm buze.

— Asta e de-a dreptul neaşteptat.

— Nu chiar, a spus bărbatul de lângă ea, apoi ochii lui argintii s-au îndreptat spre noi şi s-au fixat asupra lui Seth, în timp ce fata s-a apropiat.

Deacon a strigat, acoperind haosul cu o voce plină de bucurie, şi am văzut cu coada ochiului că se îndrepta spre cei

doi. Cu toată nebuneala din jur, bărbatul cel frumos i-a zâmbit ca răspuns, arătându-şi dinţii albi şi drepţi.

În timp ce doi scandalagii, un pur şi un semipur, se apropiau de nou-veniţi, am început să înţeleg. Cu o lovitură de pumn, semipurul l-a aruncat pe pur câţiva metri în spate. Acesta s-a lovit de fată şi s-a întors spre ea cu pumnii în flăcări.

Reacţia ei a fost tare de tot.

A întins repede braţul, iar mâna sa a aterizat pe umărul lui. L-a răsucit, s-a aplecat şi l-a lovit cu piciorul. L-a lovit exact sub genunchi, retezându-i picioarele. Când purul, acum ameţit, a căzut în faţă, l-a lovit cu palma în spate. Energia statică a ţâşnit şi a început să pârâie, iar purul a zburat prin aer, după care a aterizat cu faţa în jos, icnind, la câţiva metri distanţă.

La naiba!

Controlându-şi perfect fiecare muşchi al corpului, fata a revenit la poziţia normală. Lumina alburie a început să-i dispară din mâna dreaptă. Buzele sale au schiţat o jumătate de zâmbet, care îmi era oarecum cunoscut, apoi şi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Salut, Seth!

Seth se uita fix la cei doi, aproape nemişcat. Glifele începuseră să lumineze pe pielea lui aurie, se apropiau şi se schimbau atât de repede, încât n-aveam idee ce spun, însă expresia lui încordată era suficientă.

— Alex, a îngăimat el.

14 – Seth

Mi se electrizase pielea. Sângele îmi zvâcnea în vene. Pulsul mi se accelerase. Eram aşa de plin de energie, de parcă mi s-ar fi injectat o doză de cafeină direct în inimă. Glifele, mărcile de Apollyon, dansau fericite pe mine, ca reacţie la Alex.

Ca reacţie la un alt Apollyon.

La naiba!

La naiba!

Conexiunea se reactivase brusc, se trezise la viaţă ca o cobră adormită, care stătea acolo, gata să atace. Tot universul meu se rezuma la această fată. Chestia aia din mine, pe care o simţeam a mea, dar, în acelaşi timp, o simţeam perfect străină, urla acum ca şuieratul unui marfar.

Pe neaşteptate, printre gândurile mi s-a ivit o frântură de idee. *Pot să mă folosesc de ea. Pot să mă folosesc de ei.* Gândurile astea parcă s-au risipit chiar din clipa în care au apărut. La fel ca un cuvânt pe care îl ştii, dar care îţi stă pe limbă şi nu poţi să-l spui. De la Iluminare, asta mi se întâmpla destul de des. Multă vreme nu am priceput, m-am gândit că eram pur şi simplu distrat, apoi mi-am dat seama că asta se întâmpla tocmai din cauza Iluminării şi a celorlalte lucruri care se petrecuseră. La fel păţise şi Alex. Informaţii adunate în mii de ani, transmise din generaţie în generaţie de toţi Apollyonii, se descărcau în creierul meu. Erau tone de rahaturi pe care le ştiam, dar de care nu eram întotdeauna conştient, fiindcă erau ascunse undeva, în fundul creierului.

Iar acum gândurile alea ciudate, deşi atât de alarmante, s-au împrăştiat ca frunzele toamna.

Alexandria Andros stătea în faţa mea. Era chiar ea. Ea, în carne şi oase, numai că nu mai arăta deloc aşa cum o ştiam eu. Avea părul mai lung, exact cum îl avusese când fuseserăm aduşi amândoi pe Insula Zeităţii. Cicatricile care, practic, îi acopereau fiecare centimetru al pielii, dispăruseră. Cicatricile pe care le avea de când Ares îi rupsese, efectiv, fiecare oscior. Cum purta un tricou fără mânecă, vedeam că nu mai avea nici semnele de pe braţ, nici pe cele de pe gât.

Era mai mult decât o simplă transformare fizică. Greutatea emoţiilor pe care o ducea pe umeri nu mai era, dispăruse. Ochii săi de culoarea whisky-ului erau veseli, cu o sclipire de râs. Toţi anii aceia de suferinţă păreau să se fi şters, ca şi cum nu se întâmplase nimic, numai că se întâmplase.

Eu mă întâmplasem.

Totuşi, eram oarecum uşurat s-o văd aşa. Planul meu era să n-o mai văd niciodată. Ar fi fost ideal, pentru că... În fine, cine şi-ar dori să mai dea ochii cu persoana care murise din cauza lui? Pentru că asta se întâmplase, iar faptul că ştiam ce-am făcut m-a ajutat să trec peste ceea ce se petrecea cu mine.

Alex avusese o moarte de muritor, din cauza mea.

Dar arăta bine. Arăta foarte bine, de fapt. Şi părea fericită.

Nu era singura care părea aşa de fericită.

Evident, Deacon s-a repezit la Aiden – *sfântul* Aiden St. Delphi – gata să-l trântească peste un pur căzut pe jos. Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat, ignorând luptele din jur. În afară de ochi, nu aveau absolut nimic în comun.

De-asta îmi şi plăcea Deacon.

Aiden s-a desprins din îmbrăţişare, ţinându-l pe fratele mai mic de obraji.

— Uită-te la tine! a spus el răguşit. Oare începe să-ţi crească barba?

Râsul lui Deacon era puţin înecat.

— Da, cum să nu! Nu creşte niciun fir de păr pe feţişoara asta frumoasă.

— Mai degrabă pe feţişoara asta de copil. Pe toţi zeii, a spus Aiden, apoi l-a luat pe după ceafă şi l-a tras iar spre el. Mi-a fost dor de tine!

— Şi mie, a murmurat Deacon, cu umerii tremurând.

M-am încordat când am văzut-o pe Alex apropiindu-se de mine. S-a oprit când am clătinat din cap. A strâns din buze şi, o clipă, am crezut că va face ce voia ea, pentru că era acea Alex pe care o ştiam eu, dar ea m-a surprins. S-a întors spre cei doi fraţi. S-a apropiat de ei, iar ei au primit-o într-o îmbrăţişare de grup. În clipa următoare li s-a alăturat şi Luke – cu toate urletele furioase din jur, tot puteam să aud chicotele bucuroase scoase de Alex. În sfârşit, împreună.

Mi-am întors privirea de la fericita adunare, m-am uitat după Josie şi am văzut-o imediat. Stătea într-un colţ şi se uita la Alex cu ochii mari, părând să nu observe fumul care se ridica în fuioare din măslinul ars din spatele ei. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez ce credea, dar intuiţia îmi spunea clar că ştia exact cine erau nou-veniţii. Alex s-a desprins din îmbrăţişarea de grup şi a măsurat curtea campusului.

— Ce naiba se întâmplă aici, fraţilor?

I-am urmărit privirea şi l-am văzut pe Colin punând la pământ un alt pur. Am început să rânjesc.

— Pur şi simplu vor să fie mai apropiaţi. Atingeri iubitoare şi chestii de genul ăsta.

A ridicat o sprânceană.

— Aha.

— Situaţia la noi nu e prea grozavă, i-a explicat Luke, apoi s-a desprins de grup şi a luat-o pe după umeri. Vă explic eu mai târziu.

Alex s-a uitat cu atenţie, apoi şi-a fixat privirea pe cineva şi s-a încruntat.

— Aia e... Balcoane?

M-am întors să văd la cine se uita şi am râs înăbuşit. Era normal ca Alex s-o observe imediat.

— Da, ea e.

— Aha.

Alex s-a uitat la mine cu sprâncenele arcuite şi nu trebuia să fii vreun mare savant ca să-ţi dai seama ce gândea.

— Interesant!

Nu chiar.

Curtea răsuna de strigăte care ordonau încetarea luptelor. Au năvălit străjerii şi gardienii şi i-au despărţit pe toţi. Era bine de ştiut că îşi puteau mişca fundurile aşa de repede.

Din mijlocul lor s-a desprins un străjer înalt, care părea că înlemnise.

— Tată! a strigat Alex şi a luat-o la goană spre el.

El şi-a desfăcut braţele, iar ea s-a aruncat, efectiv, pe el. S-a lipit cu faţa de pieptul lui, iar bărbatul a strâns-o cu putere.

Imaginea asta, da, mi-a creat nişte senzaţii pe care nu credeam să le mai am vreodată. Eu nu mi-am cunoscut tatăl. Ştiam doar că murise de mult. Când era mică, Alex credea că şi tatăl ei murise, dar nu era adevărat. Acesta era ascuns la Consiliul din Catskills şi l-a cunoscut exact înainte ca noi doi să ajungem faţă în faţă cu Ares.

Aveau multe de recuperat, pentru că eram convins că ultima oară când se văzuseră nu fusese suficient.

Alex şi-a dat capul pe spate, râzând, şi l-a apucat de mână pe taică-său. L-a tras pur şi simplu după ea spre locul în care stăteau Aiden, Deacon şi Luke. În clipa următoare, deloc surprinzător, şi-a făcut apariţia şi Solos. Acum se reunise toată gaşca.

Mai puţin cei care muriseră şi nu reveniseră ca semizei.

Pe toţi zeii, mă furnica pielea, dar nu în mod neplăcut, ci într-unul pe care sperasem să-l mai simt şi care nu putea să însemne decât un lucru.

Ea şi-a dat părul după ureche şi s-a uitat la mine. Privirile ni s-au întâlnit şi mi-am dat seama că şi ea simţea acelaşi lucru. O, da, bâzâitul ăla vesel care avea gust de *eter* era acolo. Mama mamelor mă-sii!

Cum de nu m-am gândit nicio clipă la asta? A, da! Mintea mea fusese preocupată de o altă fată. Trebuia să fiu pregătit pentru asta. Să fiu pregătit pentru posibilitatea reală ca noi doi...

La naiba!

Ca noi doi să fim şi acum conectaţi.

Fusese prea mult să sper că nu va fi aşa?

Mi-am trecut mâna prin păr, m-am întors şi m-am uitat la un pur care zăcea cu faţa la pământ. Am îngenuncheat, i-am căutat pulsul şi am văzut că avea. Toată lumea ştia că purii erau greu de ucis, la fel ca şi semipurii, dar nu era imposibil. Puteau suferi răni grave. Am ridicat capul şi am văzut că fata care fusese lovită de disc era dusă cu targa. O lovitură puternică la cap putea fi la fel de periculoasă ca la un muritor.

M-am ridicat şi mi-am îndreptat atenţia spre Josie. Stătea tot în locul acela, ţinându-se de mijloc, cu ochii la Alex şi Aiden. Încet-încet, privirea ei a alunecat spre mine. Am văzut-o cum înghiţea în sec, cu buzele strânse.

Picioarele m-au purtat spre ea înainte să-mi dau seama ce făceam. M-am oprit în faţa ei.

— Eşti OK?

Josie a dat din cap că da. S-a uitat puţin la mine, apoi a privit peste umărul meu. A vorbit aproape în şoaptă.

— Este... este ea, nu-i aşa?

— Da.

M-am întors spre micul grup fericit. Alex făcea un fel de dans cu Deacon. Am simţit o tresărire în buze.

— Ea e.

A tăcut o clipă.

— E aşa de frumoasă!

M-am uitat la ea puţin iritat.

— Vreau să spun, nu că nu mă aşteptam, a adăugat ea repede. Numai că, nu ştiu... pur şi simplu nu ştiam cum arată. Uită-te ce fericiţi sunt! E atât de... vorbesc aiurea, pe toţi zeii, nu a fost o adevărată nebunie? Bătaia asta? Ca şi cum s-ar bate estul cu vestul. Marcus are o groază pe cap.

A continuat să turuie cu o sută de kilometri la oră.

— Sper ca fata aia să fie OK. Crezi că e OK? Vreau să spun, lovitura pe care a primit-o ar fi omorât un muritor. Pe loc, din prima. Şi jumătate dintre cei de aici nici n-au remarcat că uşa aia a apărut aşa, din senin, şi...

— Hoo!

I-am atins braţul. Electricitatea a pornit dansând de pe pielea ei pe a mea. Am încercat s-o ignor, dar n-am reuşit.

— Mai încet, Josie!

Ea şi-a privit braţul, apoi a ridicat ochii spre mine.

— Nu vorbesc repede.

Am ridicat o sprânceană.

— Cum zici tu.

S-a îndepărtat şi a început să se uite iar spre grupul lor, iar eu am lăsat mâna jos.

— N-ar trebui să fii şi tu acolo?

Am râs, sec.

— Ăăă. Nu.

— De ce?

Şi-a încreţit nasul. Dulce. Fir-ar! La fel de dulce.

— Sunt convinsă că le-ar plăcea să, ştii tu, să te îmbrăţişeze şi toate celelalte. Ai făcut multe pentru ei. Ai făcut totul pentru ei. Ai...

— Am făcut pentru ei ce trebuia. Ce trebuia să fi făcut de prima oară, am întrerupt-o eu, pentru că nu eram capabil s-o aud vorbind de parcă aş fi înfăptuit ceva eroic.

— N-ar fi acolo unde sunt dacă nu erai tu.

— Ai dreptate.

Şi-a lăsat braţele jos şi m-a privit în ochi.

— N-ar fi fost aici, nemuritori şi toate cele, dacă nu ar fi existat sacrificiul tău. Şi eu cred, sau cel puţin sper, că ei îşi dau seama de asta. Iar dacă nu-şi dau seama înseamnă că nu au meritat ce...

— Nu ştii despre ce vorbeşti, am izbucnit eu, pentru că ceea ce spunea ea mă făcea să mă simt prost, tot ce se întâmpla mă făcea să mă simt prost. *Totul.* Asta-i problema, Josie! Tu nu vezi decât ce vrei tu să vezi. Habar n-ai ce spui, mai ales despre ei, despre ea. Aşa că las-o baltă, am spus eu, făcând un gest violent cu mâna, fiindcă nu e treaba ta!

Ea s-a albit la faţă, a făcut un pas în spate şi şi-a acoperit abdomenul cu mâna. Genele ei dese au coborât, acoperindu-i ochii.

— Nu, a spus ea cu o voce subţire. Acum îmi dau seama şi ai dreptate. Ei. Ea. Nu sunt treaba mea.

A mai făcut un pas, apoi s-a întors şi mi-a spus încet.

— Pa...

Fir-ar!

Furia mea se ridica la suprafaţă ca apa care dă în clocot. Îmi vărsasem nervii pe ea ca un nemernic. Nu avea nicio vină în toată povestea asta şi intenţiile ei erau bune. Intenţiile ei erau întotdeauna bune.

Situaţia noastră era aiurea, dar Josie chiar nu merita mizeriile astea de la mine. Cele trei săptămâni în care mă ţinusem departe de ea mă făcuseră să ating niveluri ameţitoare de nemernicie, dar ea era ultima care merita asta.

Am plecat după Josie, dar nu am ajuns prea departe. Marcus îşi făcuse în sfârşit apariţia. A avut loc a suta reuniune fericită, şi, înainte să dispar, adică să mă duc după Josie,

m-am trezit înconjurat de ceea ce Deacon numea Armata Formidabililor.

În timp ce Marcus s-a dus să investigheze ultima criză civilă, noi am ajuns într-una dintre sălile mari de conferinţe din clădirea principală de la Covenant. Habar nu aveam ce căutam acolo, dar de fiecare dată când încercam să plec, cineva mă oprea cu o întrebare.

Cineva, mai precis Alex, care stătea pe o canapea de piele, înghesuită între Aiden şi tatăl ei. Deacon se cocoţase pe braţul canapelei, lângă Aiden, iar Luke stătea pe o canapea mai mică. Solos stătea rezemat de perete, zâmbind. Toată lumea era fericită.

Nu că eu nu eram, numai că nu voiam să stau aici, cu ei, aşa că rămăsesem lângă fereastră, uitându-mă după gardienii care îi escortau pe puri şi pe semipuri încolo şi încoace. Dar atenţia mea revenea de fiecare dată la canapea. În curtea campusului, reuşisem s-o ignor, dar acum mi-era imposibil. Fiecare fibră din corpul meu era conştientă de *eterul* puternic ce emana de la cei doi semizei, dar nu era numai asta. Legătura mult timp latentă se trezise acum la viaţă, iar eu făceam tot posibilul să...

— Ce te uiţi aşa la mine?

Am clipit, dându-mi seama că, de fapt, mă holbam la Alex. Naşpa!

Aiden s-a rezemat mai bine de pernă şi şi-a întins braţul pe spătarul canapelei.

— Bună întrebare!

I-am aruncat o privire rece, apoi m-am uitat la ea.

— Arăţi la fel ca... atunci când ne-am întâlnit.

— Într-adevăr, nu?

Şi-a ridicat părul cu amândouă mâinile şi l-a fluturat uşor. Ultima oară când o văzusem, avea părul mai scurt. Ares o prinsese de păr şi i-l retezase cu un pumnal.

— Se pare că atunci când mori, primeşti şi un cicatrizant, ceva...

Am strâns din fălci şi m-am uitat în altă parte. *Atunci când mori...*

— Nu că a murit cu adevărat, a intervenit repede Aiden, ca întotdeauna, mediatorul. Dar când pătrunzi în Tartar aşa cum trebuie, eşti cumva...

— Reasamblat? a spus Alex, râzând. Caleb e la fel. Olivia şi Lea sunt la fel.

Numele celor pierduţi mi-au răsunat în creier.

— Ce mai fac ei? a întrebat Luke.

— Bine. Caleb şi Olivia sunt şi acum împreună, cum au fost... ăăă, aici. Deasupra. De vreo două ori am jucat *Mario Kart* cu Persefona.

Auzind asta, Alexander a ridicat din sprâncene.

Ea a chicotit.

— Dar se supără rău când pierde.

— Şi când se supără, Hades are o dispoziţie mai proastă ca de obicei.

Aiden a schiţat un zâmbet, uitându-se la Alex.

— Când se întâmpla asta, ne făceam nevăzuţi.

— Înţeleg că v-aţi distrat, a spus Solos, dar tonul lui sugera exact contrariul.

— Serios, nu e aşa de rău. Ai acolo cam tot ce vrei, a răspuns Alex, rezemându-şi capul de umărul tatălui ei. Dar ne-a fost dor de voi, băieţi. A fost naşpa că timp de şase săptămâni nu am avut voie să comunicăm cu nimeni dintre cei de sus. Ni s-a părut o veşnicie.

Tatăl ei a întors capul spre ea şi a sărutat-o pe frunte.

Aiden s-a aplecat uşor în faţă, iar ochii lui cenuşii au căpătat o expresie serioasă.

— În fine, am auzit ce se întâmplă cu titanii.

Şi-a oprit privirea asupra mea, iar eu mă gândeam că era caraghios că nu au putut să comunice cu noi, dar au aflat cumva care era treaba.

— Ceva nou?

— Nu chiar.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Hyperion a fost indisponibil o perioadă, dar sunt sigur că a revenit sau va reveni. Aşteptăm ca Apollo să vină cu un semizeu care să ne ajute să-i localizăm pe ceilalţi şi să-i îngropăm pe...

— Pe ceilalţi semizei? s-a încruntat Alex. Semizei ca Aiden şi ca mine?

— Pe-asta n-o ştiaţi? am întrebat eu.

Aiden a clătinat din cap.

— E prima oară când auzim ceva de semizei.

— De ce nu mă surprinde să aud că voi nu ştiţi decât jumătate din ce e important?! am oftat eu, sprijinindu-mă cu umerii de perete. O să vă prezint varianta pentru copii.

— Vai, ce drăguţ eşti! a exclamat Alex. Altfel s-ar putea să nu înţelegem.

Am rânjit.

— Când am fost eu creat, zeii ştiau că se întâmplă ceva şi că ar exista o şansă ca noi să ne unim, iar unul dintre noi să se întoarcă împotriva lor ca Ucigaş de Zei, aşa că şi-au luat măsuri de precauţie.

— Frate!

Aiden şi-a trecut palma peste faţă.

— Chestia asta explică multe.

— Zeii au coborât pe pământ, şi-au făcut de cap cu tot felul de bărbaţi şi de femei şi au produs doisprezece semizei. Semizei *din naştere.* Nu făcuţi semizei, ca voi. Adică semizei *autentici,* am subliniat eu, iar Alex şi-a dat ochii peste cap. Zeii le-au încătuşat puterile, cu alte cuvinte, i-au transformat în semizei latenţi. Evident, Hera a reuşit să mai omoare câţiva dintre ei. La fel... la fel şi Ares. Au rămas şase. Titanii au pus mâna pe doi dintre ei, dar Apollo spune că un semizeu autentic va fi capabil să-i găsească pe ceilalţi trei. Dacă reuşim să-i adunăm pe toţi şase, atunci puterile lor vor fi descătuşate imediat.

— Titanii îi au pe doi dintre ei? a întrebat Aiden.

— Se hrănesc din ei, a intervenit Solos. În felul acesta îşi recapătă puterea.

— O, pe toţi zeii! a şoptit Alex. Se hrănesc din ei? Ca daimonii?

— În linii mari.

Solos s-a desprins de perete.

— Nu ştim în ce stare se află şi nici unde sunt ceilalţi trei. Îl aşteptăm pe Apollo, care nu se prea grăbeşte.

— Ştiai că Ares îi ucide pe semizei?

Aiden m-a fixat cu privirea.

Mi-am reprimat impulsul de a mă răsti la el. Suspiciunile lui erau îndreptăţite.

— Contrar credinţei populare, nu ştiam tot ce făcea Ares. De asta nu am ştiut până când nu mi-a spus Apollo.

— Nu ne-am imaginat că ştiai totul, a spus repede Alex, dar, de, nici ea nu prea credea asta.

Aiden s-a uitat la ea, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine.

— Stai niţel!

— Stau, am murmurat eu.

Nu m-a băgat în seamă.

— Ai spus că şase semizei sunt în viaţă. Că doi sunt cu titanii şi că mai trebuie să găsiţi trei. Nu patru? Sau am uitat eu să număr?

— Da. Ai uitat tu să numeri, am replicat eu sec.

Aiden nu a părut impresionat de comentariul meu. Mie mi se păruse destul de şmecher.

— Noi trebuie să mai găsim trei sau patru?

— Îmi place că ai folosit cuvântul „noi".

Am zâmbit ironic.

— Noi o să rămânem aici timp de şase luni, a spus Alex rar, ca şi cum aveam nevoie de timp să pricep. Deci, da, o să vă ajutăm cât stăm aici. Nu am venit în vacanţă.

Îmi venea să mă dau cu capul de perete.

Aiden a încuviinţat.

— Deci, sunt...

— Ei, mama mă-sii!

Deacon a sărit de pe canapea, s-a uitat în cameră şi colţurile gurii i s-au lăsat în jos.

— Unde e Josie?

— La naiba! a mormăit Luke, după ce s-a uitat şi el în jur, ca şi cum Josie putea să fie ascunsă după vreun fotoliu sau ceva. Am uitat de ea? Nu a rămas în curte, nu?

Ba da, am vrut eu să-i spun. *Ba da, aţi uitat complet de Josie.*

— S-a dus în camera ei.

Deacon şi-a încruntat sprâncenele.

— De ce a făcut asta?

Păi, dă-mi voie să enumăr motivele...

— Cine e Josie? a întrebat Alex, nedumerită.

— Păi...

M-am uitat la Deacon.

— Vrei să faci tu onorurile? Ştiu cât de mult îţi plac discuţiile bizare.

El a zâmbit larg.

— Desigur, mai ales când discuţiile bizare nu sunt despre mine.

Luke s-a strâmbat.

— Deci...

Deacon a plesnit din palme şi s-a întors spre Aiden şi spre Alex.

— N-aţi observat, din întâmplare, o fată deosebită în curte, după ce aţi făcut chestia aia cu uşa magică?

Aiden s-a uitat la Alex. Ea a ridicat din umeri.

— Erau mulţi oameni acolo pe care nu i-am mai văzut.

A făcut o pauză.

— Am remarcat-o pe Balcoane, totuşi.

Am clătinat încet din cap.

— Hmm, nu la ea mă refeream. În fine, a spus Deacon, cu ochii lui cenuşii luminoşi. E destul de înaltă. Mă rog, mai înaltă decât tine – de fapt, toată lumea e mai înaltă decât tine, Alex. Are părul blond-castaniu. Un păr destul de ciudat.

— Un păr superb, a adăugat Luke.

Alexander s-a încruntat, tăcut.

— Chiar aşa. O splendoare de nuanţe! Acum pare blond. În clipa următoare e castaniu-închis şi apoi se schimbă iar. Foarte mişto! a continuat Deacon, iar eram nevoit să fiu de acord cu el. Şi când o s-o vezi, o să zici, uau, fata asta mi se pare cunoscută! La început n-o să-ţi dai seama de ce, dar o să te obsedeze şi după aia, când o să-ţi dai seama, o să...

— Deacon! l-a avertizat Aiden. Cine e Josie?

Fratele lui s-a îmbufnat puţin, apoi a oftat.

— Bine. E semizeu. Adică e semizeu autentic. Cu puterile descătuşate şi tot ce trebuie, şi este super-cool şi supersimpatică.

S-a uitat la mine cu un aer şmecher.

— Nu-i aşa, Seth?

L-am fixat cu privirea.

— Aşa e.

Aiden părea că începe să înţeleagă povestea. A închis ochii şi şi-a frecat o sprânceană.

— Pe toţi zeii!

— Ce?

Alex s-a uitat la el şi apoi la mine.

— Al cui copil e?

— Al lui Apollo, a răspuns Deacon şi a zâmbit cu gura până la urechi când Alex s-a uitat la el. Da. Josie este fiica lui Apollo.

Alex a rămas cu gura căscată.

— Se cheamă că voi sunteţi un soi de veri cu ea? Presupun, s-a încruntat Luke. Mă rog, nu ştiu exact ce sunteţi, dar cumva sunteţi rude. Într-un fel. Nu ştiu precis cum, dar şi ea are ceva din manierele voastre. Uneori e foarte ciudat.

Alex s-a întors spre tatăl ei, iar acesta a dat din cap. Nu s-a mai clintit până când Aiden a strâns-o uşor de genunchi, iar atunci s-a întors repede spre el. Câteva secunde şi-a mişcat buzele fără să scoată un cuvânt.

— Ce chestie! Nu... nu ştiu ce să spun.

— Cam aşa am reacţionat şi noi la început, i-a spus Luke, înţelegător, apoi s-a aşezat picior peste picior. Seth a adus-o la Covenant.

Alex a ridicat uimită din sprâncene.

— Serios?

— Apollo l-a pus să aibă grijă de ea, a adăugat Solos, puţin răguşit, arătând cu bărbia spre mine. Şi el se ocupă cu mare grijă de ea.

— Aha.

Aiden şi-a lăsat capul într-o parte.

— Vedeţi voi, Hyperion voia să pună mâna pe Josie. Seth a avut grijă s-o aducă aici, s-au întâmplat nişte rahaturi, dar Seth a avut *mare* grijă de ea, a continuat Solos.

Data următoare când o să-i pun piciorul pe gât n-o să mă mai opresc.

Alex s-a uitat cu atenţie la mine.

— Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc. Vreau să spun, e rudă cu mine. Ceea ce e destul de ciudat. Şi, de fapt – s-a oprit puţin şi s-a uitat înainte – sunt multe lucruri pentru care trebuie să-ţi mulţumesc.

L-a privit pe Aiden.

— Multe lucruri pentru care *noi* trebuie să...

— Nu trebuie să nimic.

M-am desprins de perete într-o nanosecundă.

— Trebuie să plec.

N-am aşteptat vreun răspuns. Am ieşit din cameră şi am pornit pe holul destul de pustiu. Uşa nu se închisese în spatele meu.

— Seth!

Să mă ia naiba!

— Tu mergi! a spus Aiden. Eu mă ţin după tine.

Normal.

Am lăsat capul în jos, mi-am înghiţit potopul de înjurături, după care m-am întors.

— Ce vrei?

Aiden s-a apropiat de mine şi câteva secunde am stat aşa, faţă în faţă, fără un cuvânt. De câte ori nu mai stătuserăm aşa în trecut? De prea multe ori ca să le număr. Adesea mai aveam puţin şi ne strângeam de gât. Trecutul nostru nu fusese prea grozav, dar ultima oară văzusem în el... un om distrus.

Acum vedeam în el un om întreg.

— Trebuie să-ţi spun nişte chestii şi vreau să te întreb ceva.

Aiden a lăsat capul în jos în timp ce vorbea.

— Îmi dau seama că nu eşti prea încântat că suntem aici, dar Alex e nerăbdătoare să te vadă din clipa în care a aflat ce-ai făcut. Ştiu că nu doreşti să auzi asta, dar tot am s-o spun, iar data viitoare când Alex va vrea să-ţi vorbească, tu o s-o laşi să vorbească.

Am deschis gura, dar el a continuat.

— Ţie îţi datorăm totul, suntem conştienţi de asta. Ştiu că nu vrei s-o auzi, dar îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Am închis bine gura şi mi-am fixat privirea pe perete.

— Nu o să uităm asta, a continuat el, după o pauză, chiar dacă vor fi zile, luni şi poate ani în care mi-aş dori să uit.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs şi m-am uitat la el.

— Sincer, nu-mi placi deloc, Aiden.

Buzele lui au zvâcnit.

— Bine. Pentru că nici eu nu te plac.

— Perfect.

Am dat să plec.

— Mai e ceva, Sfântule?

— Da. Mai e ceva.

Ochii lui căpătaseră nuanţa ţevii de puşcă.

— Mai eşti conectat cu Alex?

— De ce n-o întrebi pe ea?

— Te întreb pe tine.

Am inspirat adânc. N-avea niciun sens să mint.

— Da. Da, mai sunt.

15 – Josie

— **Destul de ciudat,** a spus Colin, uitându-se prin cantina aproape goală. E ca o navă-fantomă. În fine, eventual o cantină-fantomă.

Cu farfuria de bacon şi cu sticla de suc de mere în mâini, am admis şi eu că era ciudat. În mod normal, într-o dimineaţă de duminică, erau mult mai mulţi studenţi aici. Acum puteai să-i numeri pe degete şi toţi erau puri.

Unii dintre ei ne-au privit cu suspiciune când ne-am aşezat la o măsuţă rotundă de lângă peretele de sticlă prin care se vedeau statuile celor unsprezece zei care mai rămăseseră în Olimp. Le-am simţit ochii aţintiţi asupra mea când am desfăcut capacul sticlei.

Ciudat era şi că Deacon şi Luke, care, de obicei, fie mă aşteptau pe holul dormitorului, când întârziam, fie erau deja înăuntru, nu se vedeau pe nicăieri. Luke se trezea devreme şi din cauza asta îl trăgea pe Deacon din pat chiar dacă era pe jumătate adormit.

Nu erau aici.

Bine, într-un fel, era logic. Probabil, Deacon îşi petrecea timpul cu fratele lui. Poate aveau să îşi facă apariţia mai târziu. Din câte înţelesesem, Luke era foarte apropiat de Alex. Era posibil ca toată gaşca să se ivească aici din clipă în clipă. Aşa că era logic, dar în acelaşi timp era şi ciudat, fiindcă veniseră atât de puţini oameni.

Iar Seth?

Seth nu mai apăruse la micul dejun din ziua în care nu m-a mai antrenat. Încă nu mă obişnuisem cu asta.

— Crezi că se ascund? m-a întrebat Colin, tăindu-şi omleta din albuşuri.

Bleah! Cum să mănânci ouă fără gălbenuş? Gălbenuşul e partea cea mai bună.

— Sau o fi fost vreo megapetrecere azi-noapte şi noi nu am fost invitaţi...

— Şi acum sunt toţi mahmuri?

Am zâmbit şi am luat o felie de bacon.

— Tot ce e posibil.

El s-a strâmbat şi şi-a rezemat cotul de masă.

— Suntem naşpa!

Eu una aşa mă simţeam şi aş fi avut nevoie cu disperare de o petrecere de compasiune, dar nu îl cunoşteam destul de bine pe Colin ca să pot să mă port cu el ca un pui de balenă nefericit.

— Probabil e ceva legat de bătaia de ieri. E posibil ca lumea să nu se simtă chiar în siguranţă.

— Posibil. Dar îmi place ideea mea cu megapetrecerea.

Şi-a mestecat ouăle.

— Sau poate e ceva legat de faptul că acum mai avem doi semizei în campus.

Baconul delicios s-a acrit puţin în stomacul meu.

— Sunteţi ca nişte *mogwai* care sunt hrăniţi după miezul nopţii.

Am zâmbit la cuvintele lui. Cu toate că niciunul dintre noi nu era aşa de simpatic ca un *mogwai.*

Colin şi-a terminat ouăle şi a trecut la pâinea integrală. Nici dacă ai fi pus tot untul din lume pe felia aia tot nu ai fi putut să-i schimbi gustul de carton presat.

— Deci, îi cunoşti pe cei doi? Pe Aiden şi Alex?

Am clătinat din cap şi am lăsat baconul, pentru că nu-mi mai era foame, ceea ce era o adevărată crimă.

— Nu. Ieri i-am văzut prima dată.

— Frate, sunt ca nişte legende!

A clătinat din cap, iar din tonul lui entuziast se vedea limpede admiraţia.

— Printre ai noştri sunt chiar legende.

— Serios? am murmurat eu, cu ochii aţintiţi la mormanul de bacon.

Colin îşi rumega pâinea.

— Nu i-am cunoscut oficial, dar eram aici când au venit prima oară, înainte să se ducă să se lupte cu Ares. Faptul că

s-au dus de bunăvoie e mai mult decât uluitor. Vreau să zic, cine ar vrea să se lupte cu zeul războiului?

Eu, nu, dar asta nu era o mare surpriză.

— Sunt daţi naibii, a continuat el, iar eu mi-am înăbuşit un oftat. Cred că mi s-a pus pata pe Alex.

Am ridicat încet privirea. Pe bune?

El a roşit.

— Vreau să zic, nu în sensul ăla. Sunt suficient de inteligent să-mi dau seama că Aiden m-ar ucide. Mi s-a pus pata pe ea ca respect. E tare de tot! S-a dus să lupte cu Ares ştiind cum o să se termine.

Cât de repede aş putea să-mi scot fundul din cantină?

— A avut coaie ca lumea.

A făcut o pauză, uitându-se încruntat la felia de pâine.

— Mă rog, ovare ca lumea. Habar n-avea că Apollo, tatăl tău, îi dăduse ambrozie. Sau cel puţin aşa e legenda, şi ea...

Odele lui Colin s-au transformat într-un bâzâit surd din cauza durerii pe care o simţeam în spatele ochilor. Îmi dădeam seama că iritarea mea era nerezonabilă şi înţelegeam perfect motivul furiei mele.

Gelozia.

Probabil că eram verde. Când o văzusem ieri pe Alex, mi se confirmaseră toate bănuielile. Era fix ceea ce eu nu eram.

Cum să fie vreodată Seth interesat de mine după ce, într-un fel, avusese o relaţie cu ea?

Ea nu avea nicio vină. La naiba, tipa nici nu ştia de existenţa mea. Ea concura în liga mare, iar eu abia mă chinuiam să intru în liga mică. Eram iritată şi frustrată.

De asemenea, eram şi destul de matură să o recunosc.

După micul dejun, m-am despărţit de Colin, fiindcă el voia să alerge sau ceva – cine naiba credea el că sunt, să fac aşa ceva de bunăvoie? Ha! M-am dus la bibliotecă, am hălăduit pe acolo câteva ore fără niciun rezultat şi, în final, m-am târât înapoi în camera mea.

M-am oprit în faţa uşii şi m-am întors spre dormitorul lui Seth. Muşcându-mi buzele, mi-am dorit ca uşa să se deschidă, iar Seth să iasă afară. Nici măcar nu ştiam de ce voiam asta. Îmi explicase situaţia destul de clar cu o zi în urmă. Îmi explicase clar situaţia cu câteva săptămâni în urmă.

M-am întors, am intrat în apartament, m-am dus în dormitor şi am luat vechea fotografie în care eram eu, bunicii şi mama. Mi-ar fi plăcut să mă întorc în timp şi să-mi întipăresc momentul acela în memorie, pentru că nu-mi aminteam nici ce fusese inainte, nici ce fusese după.

Nimeni nu primeşte a doua şansă.

Mă rog, nimeni în afară de Aiden şi de Alex. Şi de Seth. Şi de mine, într-un fel. Mulţi am avut a doua şansă, dar nu am reuşit să facem alegerea corectă.

Judecând după cum arătam, eram probabil în gimnaziu. Dolofană bine, o mogâldeaţă făcută din grăsime, iar tricoul cu modele arăbeşti nu mă avantaja deloc. Dar zâmbeam. La fel şi bunica. Şi bunicul. Şi mama. Fusese o zi bună.

Am pus fotografia pe noptieră şi mi-am şters ochii. Aveam obrajii uzi şi nu-mi dădeam seama de ce sau pentru cine plângeam. Ştiam doar că în ultimul timp plânsesem o grămadă şi mă enerva asta, pentru că plânsul mă făcea să mă simt slabă.

Şi de ce era aşa de nasol să fii slab? Ca şi cum era cel mai grav lucru pe care l-aş fi putut face acum. Bine, aş fi putut să capăt un comportament autodistructiv sau riscant. Să mă îmbăt sau să mă droghez. Nu. Eu boceam şi aveam convingerea că există oameni care cred că dacă ieşi, te iei la bătaie cu cineva sau bei până vomiţi e mai bine decât să te saturi de plâns.

Pe de altă parte, în clipa aia, ideea că ai putea să bei până când nu mai ştii de tine suna destul de inspirat. Pur şi simplu... chiar nu voiam să... mai simt ceva. Îmi era dor de familia mea. îmi era dor de Erin, şi, chiar dacă aş fi vrut să-i sparg ouăle lui Seth, îmi era dor de el – de el, cel de dinainte.

Pe toţi zeii, cuvintele lui mă dureau şi acum, dar îmi dădeam seama de adevărul care le determinase. Probabil îmi dădusem seama mai demult, dar nu am vrut să văd.

M-am trântit pe spate, cu ochii în tavan. Eram convinsă că ştia că se va apropia de Alex când aceasta va reveni. N-avea cum să nu ştie. Nu când avea o astfel de conexiune cu ea. Eram convinsă că ştia de sosirea ei.

Văzusem cum se uitau unul la altul.

Şi când am plecat din curte, Seth nu a venit după mine. A rămas cu ei, cu ea. Nu vorbea gelozia din mine. Asta era, pur şi simplu, realitatea.

Chiar dacă între Alex şi Aiden era genul ăla de dragoste despre care se bat câmpii în poezii, între Alex şi Seth era o relaţie puternică. Cum spusese şi Deacon de atâtea ori, o relaţie practic indestructibilă.

Îmi imaginasem mereu că reticenţa lui de a vorbi despre Alex era determinată de sentimentul lui de vinovăţie, dar acum îmi dădeam seama că era ceva mai mult. Seth nu uitase de Alex şi de relaţia lor.

Şi asta era naşpa.

Pentru că nu puteam să concurez cu cineva care e o legendă. Cu cineva pentru care Seth renunţase la nemurire.

Eram îndrăgostită de un tip care încă mai era îndrăgostit de altcineva, de altcineva care, printre ei, era o legendă.

O bătaie în uşă mi-a întrerupt gândurile. M-am ridicat în fund, mi-am dat picioarele jos din pat şi m-am ridicat. Speram să fie Deacon sau Luke, sau amândoi. Deacon s-ar fi uitat cu mine la *Supernatural* şi aşa, totul ar fi fost bine în lume, cel puţin câteva ore, iar eu nu m-aş fi simţit... uitată.

Am deschis uşa şi am dat nas în nas cu Alex.

La naiba!

Am tresărit, m-am dat un pas înapoi şi am simţit că rămăsesem cu gura căscată. Ce căuta aici? Greşise uşa? O, pe toţi zeii, dacă greşise uşa şi voia de fapt să bată la uşa lui Seth?

Atunci aş fi pocnit-o.

OK. Probabil atunci m-ar fi bătut să-mi meargă fulgii, aşa că trebuia s-o pocnesc şi după aia să fug.

Ea şi-a împreunat mâinile şi s-a uitat la mine.

— Bună, a spus. Ştiu că nu ne cunoaştem, dar voiam să te întreb dacă ai câteva minute libere, să stăm puţin de vorbă.

M-am dat la o parte din uşă, uşor năucă. Aş fi putut să refuz aşa ceva? Ăăă. Evident nu. Alex a intrat şi a închis uşa în urma ei. M-am întors spre musafira mea, fără să am cea mai vagă idee despre ce se întâmpla.

Cum stăteam faţă în faţă cu ea, aşa de aproape, mă simţeam ca un... Yeti. Un Yeti blond. Efectiv puteam s-o iau de acolo şi s-o bag în buzunar.

— Eu sunt Alex An...

— Ştiu cine eşti.

După ce am rostit cuvintele, m-am simţit penibil. Puteau să apară ţurţuri în cameră.

— Vreau să spun, ştiu cine eşti. Toată lumea ştie cine eşti.

A ridicat sprâncenele.

— Cam sinistru...

Mi-am ţinut gura.

— Nu că eşti tu sinistră fiindcă spui asta. Doar că nu sunt obişnuită cu ideea că mă ştie toată lumea.

A făcut o pauză şi şi-a încreţit nasul – pe toţi zeii, am făcut ochii mari. Eu făceam asta. Tot. Timpul.

— Mă rog, eram oarecum cunoscută şi înainte de chestia cu semizeul care „se trezeşte din morţi", dar, de cele mai multe ori, nu era de bine.

— Ah, am murmurat eu, holbându-mă la ea.

Pe buzele ei a apărut un început de zâmbet.

— În fine... Deci tu eşti Josie.

Am dat încet din cap.

Alex a început să râdă. Avea un râs profund şi cald.

— În fine, da... Ştii şi tu cine eşti.

Am dat iar din cap.

— Nu-mi iese prea bine, a spus ea şi a râs din nou. Voiam să te cunosc. Am auzit că avem ceva în comun.

— Amândouă am fost cu Seth? am scăpat eu.

La naiba, nu am spus asta!

Exact asta spusesem.

Ochii ei căprui s-au făcut mari de uimire şi buzele au format litera „O".

— O, pe toţi zeii, am vrut să zic, nu că ai fost cu Seth, adică cuplată cu el. Nici eu nu am fost cu el în sensul ăsta.

Obrajii îmi ardeau. Nici măcar nu ştiam dacă Seth şi Alex fuseseră cuplaţi, dar speram din tot sufletul să nu fi fost, fiindcă atunci ea ar mai fi avut încă un ascendent asupra mea.

Uf! Nici nu-mi venea să cred că îmi ieşeau toate chestiile astea din creier.

— Am vrut să zic că pe el îl avem în comun, asta am vrut să zic, am încheiat eu, penibil.

— Hmm... Nu la asta mă referem, a spus Alex, clipind încet, după care şi-a dat părul pe spate. Mă referem la faptul că îl avem în comun pe Apollo.

— A. Asta... are mai mult sens.

Am trecut pe lângă ea şi m-am trântit pe pernuţele de pe canapea, epuizată brusc. Clasica diaree verbală mă obosise.

— Apollo. Da, este, hmm, este o figură, nu?

— Da, a spus ea tărăgănat şi s-a aşezat pe fotoliu. Voiam să vorbim despre Apollo, dar hai să ne întoarcem o clipă. Tu şi Seth... sunteţi împreună?

Faţa mea se scurgea, efectiv. Limba mi se împleticise şi habar n-aveam ce să răspund, fiindcă eu şi Seth nu mai eram împreună, iar Alex era ultima persoană din lume cu care aş fi vrut să vorbesc despre asta. Dar era vina mea că-mi dădusem drumul la gură.

Alex îşi coborâse pleoapele, dar tot îi simţeam intensitatea privirii.

— OK. Îmi dau seama că nu mă cunoşti, dar o să afli repede că sunt o persoană deschisă şi vreau să aflu tot în legătură cu asta, fiindcă nu am ştiut că avem şi altceva în comun în afară de Apollo. Şi e posibil să pocnesc pe cineva dacă nu mă pune la curent.

Pe toţi zeii! Am strâns din ochi.

— Ştii că eu şi Seth...

— Ştiu cine sunteţi, am întrerupt-o eu. Ştiu destule despre cele întâmplate. Mi-a povestit Deacon, iar Seth... mi-a spus şi el câte ceva.

S-a uitat la mine atent.

— OK. Atunci Seth ţi-a povestit că noi doi am fost împreună circa o secundă extraintensă?

M-am foit, stânjenită.

— Ei, nu am intrat aşa de mult în detalii.

— Înţeleg.

A făcut o pauză, uitându-se la mâini.

— Eu şi Seth nu am fost niciodată un cuplu.

Ceva din pieptul meu a început să danseze, un sentiment de-a dreptul nepotrivit.

— Ne-am prostit de câteva ori, a adăugat ea şi a ridicat ochii spre mine, iar chestia aia care dansa s-a oprit brusc şi a scos imediat pumnalele Covenant. Dar Aiden a fost primul meu iubit şi va fi şi singurul.

Ah... Chestia din mine a lăsat jos pumnalele.

— Să nu mă înţelegi greşit! Am ţinut la Seth, ţin şi acum la el. Relaţia noastră este cam... aiurea. Complicată e puţin spus, şi dacă într-adevăr ştii ce s-a întâmplat, cred că înţelegi, nu?

Am dat din cap.

— Înţeleg.

Alex mi-a susţinut o clipă privirea, apoi şi-a întins mâinile şi şi-a înfăşurat părul pe ele.

— Eu şi Seth nu am ajuns niciodată atât de departe.

A început să-şi răsucească părul şi, iar, oh, pe toţi zeii, şi eu făceam asta tot timpul. Era aşa de ciudat! Aşa de ciudat! Şi-a răsucit părul ca într-o funie.

— Dar voi doi?

— Nu. Adică, am fost împreună, dar nu... nu mai suntem.

S-a uitat atent la mine.

— A fost ceva serios?

— Da. Adică, eu aşa am crezut. Eu... ăăă, chiar am ţinut la...

M-am întrerupt şi m-am uitat în altă parte, clătinând încet din cap.

— Nu mai contează.

— Eu cred că contează dacă tu şi el eraţi într-adevăr împreună, dar nu a făcut sex cu tine.

Atenţia mea s-a îndreptat fulgerător asupra ei.

— Seth, cel pe care îl ştiam eu, era gata să sară şi pe un copac, dacă avea vreo scorbură, a spus ea, iar eu mi-am încreţit nasul. Şi niciodată nu era serios cu vreo fată.

— Nu cred că mă simt mai bine dacă ştiu că voi doi nu aţi ajuns până acolo, am admis eu şi, când am văzut că deschide gura, am continuat. Uite, în ce relaţie am fost noi la un moment dat nu mai contează.

— Ba da. Contează!

A încetat să-şi mai răsucească părul.

— De când îl cunosc eu pe Seth, niciodată nu a avut vreo relaţie serioasă. Vreau să spun, nicio fată nu ar fi trăit cu impresia că a fost ceva serios, dacă nu era. Seth nu avea relaţii de genul ăsta.

Se părea că Seth nu le avea cu relaţiile şi că, oricât aş fi fost de geloasă pe Alex, nu ea era problema. Era îndrăgostită de Aiden, dar nu însemna că Seth nu avusese ceva sentimente pentru ea. Era clar că avusese.

Şi că încă le mai avea.

Şi chiar nu aveam chef să discut despre astea cu ea.

Mi-am frecat tâmplele, încercând să găsesc o modalitate de a pune punct discuţiei, fără să fiu prea mitocană cu mitul, cu legenda cunoscută sub numele de Alex Andros.

— Nu vrei să vorbeşti cu mine despre Seth, este? m-a întrebat Alex.

M-am uitat la ea încruntată.

— Ştii să citeşti gândurile?

Alex şi-a lăsat capul pe umăr şi a început să râdă.

— Nu, dar te simt. Vreau să-ţi spun un singur lucru. Sper ca relaţia voastră să nu se fi terminat, pentru că Seth...

S-a lăsat pe spătar şi a expirat încet.

— Seth este... merită puţină fericire.

Instantaneu lacrimile mi-au urcat în gât şi mi-au ars ochii. Şi eu credeam acelaşi lucru, numai că nu eram eu sursa fericirii lui. Nici măcar nu ştiam ce eram mai exact pentru el, dar asta, nu.

— Nu am vorbit cu el. Mă evită. Nu mă surprinde, a spus ea şi a lăsat părul din mână.

Şuviţele dese se desfăceau lent.

— Scuze! Nu vrei să auzi asta.

Într-un fel, într-un oarecare fel, voiam şi nu voiam să aud povestea cu ea şi Seth, cu faptul că o evita, dar eram lacomă de suferinţă, aşa că...

— Deci...

S-a aplecat în faţă şi şi-a pus palmele pe genunchi.

— Apollo este tatăl tău, iar pentru mine este un fel de stră-stră-de un milion de ori-străbunic, aşa că suntem, cum ar veni, nişte rude, la modul ciudat, cum nu se întâmplă în viaţa reală?

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Da, ceva de genul, presupun.

Alex şi-a trecut palmele peste genunchii acoperiţi de denimul blugilor.

— Deci, Deacon şi Luke mi-au spus că până a apărut Seth nu aveai idee ce eşti...

Şuieratul ascuţit al unei sirene a amuţit-o pe Alex. Am ridicat repede capul, iar ea a sărit imediat în picioare, ducând mâna la spate. În clipa următoare în mână îi apăruse un pumnal. Habar n-aveam de unde îl luase. Pur şi simplu din

aer? Dintr-o teacă perfect mascată? Nu mai conta, pentru că ştiam ce semnificaţie avea ţipătul sirenei.

Covenant era atacată.

16 – Seth

Am încercat să scap de agitaţia interioară care pusese stăpânire pe mine ca o armată de furnici războinice, umblând de colo, colo prin cameră. Alergasem deja vreo opt kilometri, boxasem cu Solos, făcusem duş, făcusem şi o labă, stârnit de gândul la ce-aş face cu Josie şi n-o să fac niciodată, şi tot nu mă calmasem.

Nu cât timp voiam să fiu în cealaltă parte a holului. Nu când voiam să-l caut pe Colin şi să-i extirp bilele cu un pumnal bont, centimetru cu centimetru, fiindcă aflasem că fusese împreună cu ea la micul dejun în dimineaţa asta. Nu era prima oară, dar, de obicei, erau acolo şi Deacon, şi Luke, iar asta era altceva.

Şi nu când ştiam că Aiden şi Alex se frecau fix în dormitorul de alături.

O simţeam pe Alex.

Era ca un bâzâit slab în fundul creierului, ca un far care lumina undeva, departe, vizibil, dar nu strălucitor. Nu mai semăna deloc cu ce fusese înainte, era ceva mai estompat şi, la naiba! mult mai suportabil. Slavă zeilor că nu puteam şi să simt ce simţea ea, fiindcă atunci ar fi trebuit să-mi fac naibii o lobotomie! Sau poate ea şi Aiden făceau acum sex ca un zeu olimpian după o lungă abstinenţă, şi poate de-aia nu simţeam prea multe. Pe toţi zeii, speram să nu fie asta! Dacă începeam să simt ce se întâmpla cu ei, cred că aş...

Deodată au izbucnit sirenele, spărgând tăcerea şi făcându-mă să mă răsucesc în loc. Şuieratul acela mi-era aşa de cunoscut, încât am trecut imediat la acţiune. O bucurie perversă a luat locul neliniştii şi îmi dădeam seama cât era de

aiurea asta, dar în clipa aia? O, da, o bătaie pica la fix. Cu o zi în urmă, în curtea campusului, fusese doar o joacă de copii.

Am luat Glock-ul încărcat cu gloanţe de titan, l-am pus în toc şi l-am fixat la centură. Am smuls din şifonier pumnalele şi m-am îndreptat spre uşă, fără să mă mai obosesc să-mi iau şi un tricou.

M-am oprit brusc când am văzut că uşa de la camera lui Josie tocmai se dădea de perete.

Pe toţi zeii, ce făcea Alex împreună cu Josie? Pentru câteva clipe, toţi trei am rămas înlemniţi, uitându-ne unii la alţii, în timp ce sirenele urlau.

Apoi Alex a spart tăcerea.

— Pe bune? a spus ea pe un ton sec şi uitându-se la mine cu un zâmbet ironic. Te duci să lupţi cu minunăţiile tale de pătrăţele pe post de armă?

Am ridicat o sprânceană.

— Păi, da, ştii, voiam să verific expresia aia cu abdomenul de oţel. Pistolul de la centură şi pumnalele sunt doar de recuzită. Mai mult de fiţe. N-aş vrea să umbrească cumva splendoarea corpului meu.

Zâmbetul acru s-a îndulcit.

— Cum zici tu!

A luat-o înainte. Niţel mai încolo a apărut un personaj înalt, ce avea în mâini nişte pumnale de titan în care se reflecta lumina. Aiden. Normal că dormitorul lor trebuia să fie aşa de aproape de mine.

Normal.

Mi-am întors privirea spre Josie.

— Tu ce vrei să faci?

Tocmai încerca să închidă uşa şi s-a încruntat.

— Pot să fiu şi eu de ajutor...

— Poţi să fii de ajutor dacă rămâi în siguranţă în camera ta şi nu deschizi uşa nimănui în afară de mine şi de băieţi.

— Pot şi eu să lupt, a insistat ea, cu obrajii îmbujoraţi. M-ai văzut ieri. Ştiu că...

— Auzi sirenele astea?

Am arătat cu bărbia spre tavan.

— Asta nu este o luptă între puri şi semipuri. Înseamnă că ceva ce nu trebuia a pătruns aici.

Albastrul ochilor ei s-a întunecat ca norii de furtună.

— Știam. Pot să...

— Îți aduci aminte ce s-a întâmplat data trecută?

Am făcut un pas spre ea, iar pieptul și stomacul mi s-au strâns de la amintirea aceea.

— N-o să stau să te caut până la ziuă ca să te găsesc cum te-am găsit atunci.

Am văzut-o pălind.

— Și atunci am fost luată din camera ta. Știi tu, locul acela sigur!

Păi... Rahat! Avea și ea dreptate. Am clătinat din cap. Timpul era esențial aici.

— Atunci nu deschizi ușa decât dacă sunt eu.

— Seth...

— Rămâi în camera ta, Josie! O să fii în siguranță acolo.

— Văd că lui Alex nu-i spui să rămână în cameră, s-a răstit ea. Și nici Aiden nu încearcă s-o oprească.

— Asta pentru că știu că Alex se descurcă.

Și dacă ar fi să spun adevărul? Nu aș lua-o razna dacă Alex ar păți ceva. Dar Josie? Aș exploda ca o bombă nucleară și aș face una cu pământul această universitate blestemată.

Josie s-a dat înapoi, lovindu-se cu spatele de ușă, și atunci mi-am dat seama că i-am spus ceva urât, foarte urât. Nu eram prea sigur ce. Îi spusesem o groază de rahaturi în ultimul timp, dar nu avusesem vreme să-mi pun prea multe întrebări. S-a întors cu spatele țeapăn și a intrat în camera ei.

Cel puțin rămânea acolo.

Mi-am pus pumnalele la centură și am luat-o la fugă pe hol. Când am ajuns la intrare, l-am văzut pe Colin într-un grup de semipuri. Am vrut să-i poruncesc să stea cu ochii pe Josie, dar aveam încredere în ea că nu va deschide nimănui. Nu puteam să îi încredințez misiunea asta lui Colin. Era un semipur tânăr, putea să cedeze, iar eu nu aveam idee ce se întâmpla afară.

Am ieșit în fugă pe ușa din față, în aerul rece al serii, și am trecut pe lângă mica armată de gardieni. Deja începuseră să se așeze în linie în fața dormitoarelor.

M-am oprit și l-am luat de guler pe un gardian mai în vârstă. El a făcut ochii mari de uimire când l-am ridicat în vârful picioarelor.

— Aveţi grijă să-i apăraţi pe studenţi. Dacă găsesc linia ruptă când mă întorc, n-o să fiu deloc fericit, iar asta înseamnă că tu n-o să mai poţi merge pe picioare o săptămână sau o lună. M-ai înţeles?

Bătrânul a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap. I-am dat drumul, sperând din tot sufletul că, pentru binele lui, a înţeles naibii mesajul. Ultima dată, gardieni şi străjeri posedaţi intraseră direct în dormitor şi direct la Josie.

În timp ce grăbeam pasul, gândul ăsta nu îmi dădea pace. După cele întâmplate în noaptea cu pricina, îmi jurasem că n-o să mai pun niciodată datoria mai presus de Josie, iar acum exact asta făceam. În stomac mi se formase un ghem de spaimă greu ca plumbul. Cuvintele nimfei îmi răsunau în cap în timp ce traversam curtea, îndreptându-mă spre ziduri. Oare se repeta povestea?

Ceva mai în faţă vedeam străjeri alergând. Din apropierea zidului se ridica un fum care se împrăştia în curte. Prin vălătucii denşi se vedeau umbre mişcându-se, iar de la distanţă părea un dans macabru. În nici zece secunde i-am ajuns din urmă pe Alex şi pe Aiden. A fost mai mult decât ciudat să merg alături de ei. Când ne-am apropiat, am simţit miros de lemn ars şi încă ceva foarte înţepător.

Aiden s-a uitat la mine.

— Ţi-ai pierdut tricoul, frate?

Altădată, o întrebare ca asta ar fi adus după sine o ripostă perfectă, una care, de obicei, o implica şi pe Alex. Acum? Am făcut un gest de lehamite cu mâna.

— Ştie cineva ce se...

Un gardian în uniformă albă a ieşit din valul de fum împleticindu-se, cu pieptul plin de stropi de sânge. Avea gâtul tăiat, iar prin despicătură se vedeau ţesuturile rupte şi oasele sfărâmate. Nefericitul a căzut într-un genunchi şi apoi s-a prăbuşit la pământ.

— Daimoni, a spus Alex, răsucind pumnalul în mână. Sau o pumă.

Am dus mâna la centură şi am scos un pumnal.

— Mai degrabă daimon.

— Asta-i bine.

Alex a încetinit pasul.

— Fiindcă nu-mi place să ucid pisicuţe.

M-am oprit cât să o privesc. Ea mi-a aruncat un zâmbet.

Aiden a mai mers câţiva paşi, apoi a ridicat mâna, să ne oprească.

— Staţi puţin!

A întins mâna cu palma în sus, spre norul de fum. A invocat un mic val de putere. În spatele nostru, vântul s-a înteţit şi s-a transformat în vijelie. Curentul a ieşit din curte, ridicând fumul şi împingându-l înapoi.

La naiba, erau daimoni peste tot, iar poarta de titan era deschisă! Pe jos zăceau o mulţime de cadavre, iar când vântul s-a potolit, mi-am dat seama că cei care mai erau încă în picioare erau semipuri. Aşa se explica de ce nu invocase până acum vântul, iar pe jos...

La naiba!

Puri morţi şi/sau sau muribunzi.

Din unii încă se mai hrăneau daimonii. Era ca o scenă scoasă fix dintr-un horror cu zombi.

Aiden s-a uitat peste umăr.

— E destul de mişto să poţi controla toate elementele.

Ha! Uită-te la el, mare semizeu şi toate cele!

— Drăguţ, am spus eu, păşind peste un străjer căzut. Dar să te lupţi mai ştii?

Alex a pufnit, exact când un daimon a ridicat capul de la gâtul unui amărât de pur, care nu ar fi trebuit să fi fost acolo, crezând că avea o şansă. Daimonul era semipur. Nu avea dinţi ascuţiţi şi nici ochii ăia sinistru de negri. Părea un bărbat normal. Mă rog, cu excepţia sângelui care i se scurgea din gură şi a pielii care îi rămăsese între dinţi.

Daimonii mâncau foarte murdar.

Mestecau şi muşcau ca să obţină *eterul* din sânge, iar pentru ei nu conta prea mult din care parte a corpului se hrăneau. Ăsta era şablon, ca şi cel de dinainte. Se repezise drept la gât. Daimonii erau atraşi de puri pentru că aveau mai mult *eter.*

Bărbatul a ridicat capul şi a început să adulmece. Pe faţa lui hidoasă a apărut încet un zâmbet, iar în clipa următoare a sărit în picioare. În spatele lui, alţi daimoni s-au întors cu faţa spre noi.

Doi semizei şi un Apollyon? Eram plini ochi de *eter* zeiesc, iar apariţia noastră era pentru nenorociţii ăştia precum clopoţelul care te cheamă la masă.

— Dacă mai ştiu să mă lupt? a întrebat Aiden, rânjind.

Am pregătit pumnalul şi am dat ochii peste cap. În clipa următoare, un daimon semipur a sărit în spatele lui Aiden şi, în ultima clipă, acesta s-a întors şi a lovit cu piciorul. Gheata sa l-a nimerit pe daimon chiar sub genunchi, iar impactul i-a rupt osul. Daimonul a căzut la pământ şi, o, da, scârba aia nu mai putea fi pusă la socoteală. A vrut să se ridice, dar Aiden l-a lovit cu pumnalul în piept.

Daimonii care în trecut fuseseră semipuri nu explodau într-o pulbere sclipitoare. Când mureau, mureau ca noi toţi. O grămadă de carne şi de oase care arăta ca orice cadavru. Ăsta a căzut pe spate, cu ochii întunecaţi.

— Da, a spus Aiden. Mai ştiu să lupt.

— Ce noroc pe capul nostru! am mârâit, înaintând. Ce ne-am fi făcut fără tine?

Orice ar fi spus Aiden s-a pierdut în ţipătul enervant de ascuţit al unui daimon care se repezise spre noi. Era un pur şi arăta ca naiba. Pielea nu mai avea deloc culoare. Ochii nu erau decât nişte găuri negre. Dinţii, ca nişte colţi de rechin nenorocit.

Şi era momentul să ne jucăm.

L-am întâmpinat pe daimon fix din faţă, m-am băgat pe sub braţele lui larg deschise, apoi i-am sărit în spate. A căzut pe burtă, eu am sărit peste el şi i-am înfipt pumnalul în spinare. Daimonul a îngheţat, apoi a explodat ca o minibombă de sclipici.

M-am aruncat în luptă. Puteam să le dobor dintr-o singură lovitură pe jigodiile alea, dar, na... Trebuia să scap de frustrări. Trebuia să le scot din mine.

Aşa că am început să mă joc cu duşmanul. Pe daimonii puri îi terminam imediat cu o lovitură de pumnal, pe semipurii transformaţi – cei care fuseseră antrenaţi ca gardieni sau străjeri – îi aşteptam. Ăia ştiau să lupte. Cu ei mă luptam corp la corp, făceam schimb de lovituri, ca fiecare pumn primit să izgonească amărăciunea care îmi măcina sufletul. Din când în când, prindeam un val de putere – Alex şi Aiden,

care foloseau elementele – şi fiecare mic impuls de energie mă întărea.

M-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu un daimon semipur, o femeie cu gura mânjită de sânge. Avea un ochi vânăt, probabil după o înfruntare cu vreun alt străjer. Foarte atrăgătoare.

Am coborât pumnalele, rânjind.

Daimonul semipur a deschis gura exact în clipa în care a început să-i ţâşnească sângele din piept. Vârful unui pumnal Covenant a apărut şi s-a retras, iar inamicul s-a prăbuşit.

În spatele ei era Solos. Pe obrazul stâng avea nişte tăieturi.

— Scuze! îi eram dator.

A arătat spre tăieturile din obraz cu vârful însângerat al pumnalului.

— Nu aş fi vrut să mă cresteze simetric.

— Cred.

Mi-am şters fruntea cu braţul şi mi-am privit pieptul. Eram plin de sânge.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Celula de lângă Rapid City s-a mărit... La naiba!

Solos s-a lăsat în jos, în timp ce un daimon se repezise la el.

S-a ridicat şi a înălţat pumnalul.

— Cum spuneam, a zis el, scuturându-şi părul umed, idioţii ăia de gardieni puri nu şi-au dat seama cine erau când au ajuns la poartă – erau străjeri transformaţi. I-au lăsat să intre şi restul a fost floare la ureche.

Peste umăr, Aiden a plasat o lovitură din întoarcere şi i-a zburat dinţii unui daimon.

— Şi zidurile exterioare?

— Au trecut de ele.

A prins un daimon, icnind, şi l-a aruncat spre mine.

— Daună totală, frate! Daună totală!

Am prins daimonul de un umăr şi i-am înfipt pumnalul în piept. A urmat bomba sclipicioasă.

— La naiba! a spus Solos.

Am ridicat capul, dar nu am reuşit să-i descifrez expresia pe care o avea ştergându-şi sângele de pe faţă cu dosul palmei. Am scos pumnalul din pieptul daimonului, m-am întors şi am înţepenit. Era gata să cad naibii acolo. Nu se putea. Îmi

jucau feste ochii ăştia nenorociţi, pentru că era imposibil s-o văd pe Josie stând în faţa mea.

Josie

Mi-am încleştat pumnul pe mânerul pumnalului pe care îl luasem de la... bărbatul îmbrăcat în alb. Bărbatul care zăcea la pământ cu gâtul despicat. Puteam să-i văd şi traheea. Habar n-aveam cum arată o trahee, dar eram convinsă că o vedeam. Sau laringele. Abia după ce trecusem de el mi-am dat seama că avea pumnale şi că mi-ar fi fost de folos.

M-am simţit aiurea luându-i pumnalul, dar arma era grea şi caldă în mână, aşa că m-am silit să plec mai departe fără remuşcări, ştiind că făceam ce trebuia. Nu era o slăbiciune care trebuia să fie ascunsă.

Eram un semizeu, la naiba!

Un semizeu autentic, nu unul făcut repede la microunde, ca Alex şi Aiden. Eu eram gen mâncarea pe care trebuie s-o coci lent, o zi întreagă.

Puteam să lupt.

Nu eram slabă.

Puteam să mă descurc.

În timp ce priveam trupurile de pe jos, dintre care unele mai mişcau sau se târau, iar altele aveau deja pe faţă paloarea morţii, nu mai eram chiar aşa de sigură, pentru că... nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Era un teatru de război. Urletele îmi cutremurau oasele. Mirosul metalic de sânge amestecat cu fum. Inima îmi bubuia auzind ţipetele care îmi însoţeau paşii.

Ăsta nu era antrenament. Se întâmpla în realitate. Era lucrul de care se temuseră toţi oamenii ăştia.

Fumul se ridica din diverse locuri. Îi vedeam pe Alex şi pe Aiden, luptând umăr la umăr, un duo dinamic – un duo extrem de atrăgător, şi de agil, şi de dinamic – şi ceva mai încolo, pe Seth, pe jumătate dezbrăcat, lângă Solos. M-am întors spre dreapta, simţind că-mi stătea inima. *Ceva* mă fixa cu privirea.

Ceva alb ca varul, cu nişte ochi complet negri şi nişte dinţi care parcă îi aparţineau unui câine demonic.

La naiba, ce era chestia asta? M-am dat înapoi, de uimire, apoi am înţeles brusc. Era un daimon – la naiba, aşa arăta un

daimon pur! Acum puteam să văd un daimon în realitate şi, pe toţi zeii, nu era deloc simpatic.

M-am tras repede într-o parte şi m-am răsucit exact când picioarele lui goale au ridicat din lovitură bucăţi de pământ şi praf. Creatura s-a repezit spre mine.

Ăsta nu e antrenament. Ăsta nu e antrenament.

Mi-a îngheţat aerul în plămâni când mi-am fixat piciorul stâng mai în spate. *Nu sunt slabă.* Daimonul a aterizat în faţa mea. *Pot să mă descurc.* M-am repezit spre el, luându-mi elan cu ajutorul piciorului stâng. Cu sângele zvâcnindu-mi în vene, am ţinut strâns pumnalul în mână şi m-am avântat în luptă. Braţele noastre s-au atins, apoi eu m-am lăsat pe vine şi l-am lovit cu picioarele.

Daimonul a căzut lat pe spate, iar eu am sărit în sus. Instinctul a pus stăpânire pe mine şi am ridicat pumnalul. Nu m-am gândit la nimic în clipa în care l-am lăsat jos şi l-am izbit în piept. Arma a trecut prin bluza lui ruptă şi prin cutia toracică, de parcă pielea de daimon era din apă. Nu era mai nimic sub ea să opună rezistenţă. Nu-mi venea să cred. Pumnalul a trecut uşor prin el, până aproape de pământ.

Daimonul s-a crispat, şi-a arcuit spatele, apoi a explodat într-un nor sclipitor de praf. S-a întâmplat aşa de repede, încât era gata, gata să cad peste el, apoi mi-am recăpătat echilibrul şi am trecut prin ce mai rămăsese din daimon.

— La naiba! am şoptit, apoi am scos un hohot de râs, şocată. Am făcut-o! Chiar am făcut-o, iar Seth a crezut că nu sunt în stare să dobor un daimon. Dar am făcut-o!

Întremată de vitejia demonstrată, m-am îndreptat spre grupul celor patru, care încă se mai luptau cu daimonii rămaşi. Seth a doborât unul şi acela, la fel ca daimonul meu, a explodat într-o strălucire stranie. Privirea mea s-a intersectat cu cea a lui Solos.

— La naiba! a bombănit el.

Seth s-a întors şi jur că era gata să cadă. Pe faţa lui s-a citit un adevărat şoc, după care ochii lui au devenit luminoşi, de un arămiu profund.

Oh!

Cu pieptul gol stropit de sânge şi cine ştie de ce altceva, Seth s-a apropiat de mine încet.

— Te rog, spune-mi că am fost lovit la cap şi că am început să am vedenii, fiindcă...

Un urlet care îţi îngheţa sângele mi-a ridicat părul de pe tot corpul. M-am răsucit şi am inspirat precipitat. O femeie-străjer venea direct spre mine. Sângele care îi mânjea chipul părea un ruj întins oribil. Ochii săi albaştri şi strălucitori priveau în gol. Nu avea pumnal. A scos iar un urlet. Îmi dădeam seama că nu era prea prietenoasă, dar nu părea să fie un...

— Josie! a strigat Seth şi a sărit în faţă, după care totul s-a petrecut foarte repede.

Pregătindu-mă de atac, aşa cum făcusem şi înainte, m-am aplecat ca s-o lovesc la picioare, dar ea s-a răsucit, obligându-mă să mă dau un pas înapoi. Şi-a îndoit braţul şi a ţipat iar, rotindu-se ca un profesionist, adică ştia perfect cum să dea o lovitură nimicitoare. M-am ferit şi mi-am tras braţul înapoi, pregătindu-mă să lovesc cu pumnalul, dar...

Am ezitat.

Pe toţi zeii, o clipă am îngheţat! Greşit, absolut greşit, dar femeia arăta ca toţi străjerii. Părea muritoare. Părea *om.* Nu vreo creatură grecească scrântită, disperată să mă rumege ca pe o jucărie de dentiţie.

Un pumnal a explodat în mijlocul pieptului ei, amuţind urletul acela înfiorător. Tricoul meu s-a umplut de stropi de sânge. Nu m-am mişcat. Nu puteam să mă mişc când ea a căzut cu faţa în jos. Nu auzeam decât sunetul oribil făcut de pumnalul scos din ea.

Alex stătea în faţa mea, iar părul ei bogat îi înconjura capul ca o aură.

— Voiai s-o strângi în braţe sau ce?

— Eu am terminat, a mârâit Seth.

Nu aveam idee ce voia să spună, dar şi-a pus pumnalele în teacă, după care a făcut un pas în faţă şi şi-a ridicat braţul drept. Bicepşii i-au fost învăluiţi de o lumină chihlimbarie, iar glifele i-au apărut pe piele. Lumina de culoarea ochilor săi îi înconjura braţul ca o funie strălucitoare. Aerul s-a umplut de energie în timp ce el invoca *akasha.*

Seth i-a mătrăşit rapid pe ceilalţi daimoni. Avea mişcări fluide, de dansator profesionist, îşi mişca braţul ca şi cum ar fi aruncat o minge de baseball şi îi lovea pe daimoni cu o repeziciune uluitoare. În dipa când aceştia erau loviţi de lumina

chihlimbarie încetau să mai existe. Acum erau aici, în clipa următoare nu mai era nimic. Nimic, nici măcar vreun fir de praf sclipitor. La fel se întâmpla și cu daimonii semipuri.

— Mă rog, merge și așa, a spus Alex, sec, dar nu e la fel de distractiv.

Seth avea o expresie încordată când s-a întors cu fața și a venit spre Aiden și Solos. Nu a spus nimic, m-a luat de mână și m-a ținut strâns, dar nu dureros. Privirile ni s-au întâlnit.

Nu era nevoie de cuvinte ca să pricep mesajul.

Eram într-o mare belea.

17 – Seth

Niciodată nu mi-am mai dorit să încui o femeie într-o cameră izolată cu titan şi păzită de o armată de gardieni de-ai lui Hades. De fapt, nu e chiar aşa. Am mai vrut să fac asta şi cu Alex, o dată sau de două ori, lucru cu care Aiden ar fi fost sută la sută de acord.

Dar de data asta era altfel, pentru că acum...

Acum era vorba de Josie.

— De aici înainte vă descurcaţi şi singuri? am întrebat.

Aiden s-a uitat în jos, spre mâna cu care o ţineam strâns pe Josie.

— Nu a mai rămas mare lucru de făcut, în afară de...

S-a uitat în jur, încruntat.

— De curăţenie.

— Ne descurcăm, a confirmat Alex, uitându-se o clipă la Josie.

Şi-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— Tu ce zici?

Am lăsat capul într-o parte. Pe bune, chiar o întreba asta pe Josie?

— Da.

Josie a dat să plece, apoi s-a oprit. A întins mâna, oferindu-i pumnalul.

— L-am luat de la, ăăă, un gardian care... nu mai avea nevoie de el. Nu e al meu.

Solos, care se uita dacă un străjer căzut mai trăia, a ridicat capul.

— Ai ucis cu el un daimon?

Ea s-a uitat în jos, spre armă, apoi a dat din cap, luându-mă prin surprindere.

— Da, am... am ucis cu el un daimon.

— Atunci este al tău, a spus Solos, apoi s-a ridicat şi a oftat, ştergându-şi mâinile de pantaloni.

— Ah, a şoptit ea, şi o clipă am rămas ca prostit la gândul că a reuşit să ucidă un daimon.

Privind-o, mi-am dat seama din expresia ei că era destul de uimită.

Groaza care îmi strânsese mai devreme stomacul se intensificase parcă. Era ceva de-a dreptul stupid, dar o parte din mine detesta faptul că Josie ucisese un daimon, detesta până şi faptul că fusese pusă în situaţia de a o face. Era al naibii de stupid! Pentru că Josie fusese creată ca o armă. În viitorul ei aveau să fie o mulţime de ucideri.

— Ei, deci asta e...

Am tras-o pe Josie după mine.

— Vorbim mai târziu, copii!

Josie a mormăit ceva în şoaptă când am pornit cu ea de mână.

— Seth, nu e...

— Nu acum!

Vocea mea avea ceva ameninţător.

— Nu cred că e bine să vorbesc acum cu tine.

Exclamaţia ei furioasă s-a auzit foarte bine când am condus-o pe lângă un daimon mort.

— Cred că exagerezi!

— Iar eu cred că nu ai înţeles ce ţi-am spus.

A încercat să-şi elibereze mâna. Nu a reuşit.

— Tu ai înţeles că eu m-am antrenat ca să lupt? Şi că sunt semizeu? A, stai, aşa e! Nu prea ai fost pe aici ca să ştii...

— Pe toţi zeii! m-am oprit eu brusc, făcând-o pe Josie să se împiedice.

Am prins-o şi de celălalt braţ, în încercarea de a o face să-şi recapete echilibrul.

— Ai idee ce-am simţit când m-am întors şi te-am văzut acolo, cu pumnalul ăla nenorocit în mână?

Ea s-a uitat la mine atent.

— Dar asta e datoria mea...

— Nu-mi pasă.

Şi când am spus asta, era perfect adevărat.

— Nu eşti pregătită.

I-am dat drumul la braţ şi i-am arătat cu mâna măcelul din jur.

— Puteai să păţeşti ceva. Mai rău, putea să fie o capcană şi un titan ar fi putut să dea acum iama prin Covenant, iar dacă s-ar mai fi întâmplat asta o dată, eu...

M-am oprit, incapabil să rostesc cuvintele. Când o văzusem, parcă îmi stătuse inima în loc şi nici acum nu mi se părea că funcţiona tocmai normal.

— Tu, ce?

A inspirat uşor.

— Până la urmă, ce-ţi pasă ţie? Tu...

— N-ai priceput.

M-am întors şi am pornit iar, trăgând-o de mână. Abia după ce am trecut de clădirea principală de la Covenant a vorbit iar.

— Nu e nevoie să mă ţii de mână.

M-am uitat urât la ea.

— Ba se pare că e. Dacă nu te ţin, cine ştie unde te mai duci?

— Nu sunt un copil, s-a răstit ea. N-am nevoie de dădacă.

M-am strâmbat.

— Te rog, dă-mi voie să nu fiu de acord cu tine.

Josie a încercat din nou să-şi elibereze mâna. Rezultatul final a fost acelaşi ca şi prima oară.

— Ţi-ai pierdut privilegiul de a mă ţine de mână, Seth.

— Ţinutul de mână e un privilegiu?

— Să ştii că e.

M-a strâns atât de tare de mână, încât am simţit că-mi pârâiau oasele.

— Mai ales când e vorba de mine. Dacă îmi amintesc bine, ai spus că ai terminat-o cu mine.

Am oftat.

— Josie...

— Şi mi-ai spus să nu mă fac de râs, a continuat ea cu vocea mai ridicată, când treceam pe lângă un grup de gardieni. Ai spus că nu mai vrei să ai de-a face cu mine. Aşa că nu mai...

M-am oprit brusc, m-am întors cu faţa spre ea, am tras-o şi am lipit-o de mine. Nu am gândit nicio secundă când i-am prins în palmă obrazul şi i-am înclinat capul pe spate. N-am

avut nici măcar un gând în minte când mi-am apropiat gura de buzele ei.

Am sărutat-o.

Am simţit-o că se încorda şi am fost uimit de moliciunea buzelor ei, de dulceaţa lor. La naiba! Trecuseră săptămâni întregi de când nu o mai ţinusem aşa în braţe. De când nu o mai sărutasem. De când nu îi mai simţisem gustul. Respiraţia precipitată îi agita pieptul şi, undeva, în capul meu, îmi dădeam seama că nu era în regulă. Pieptul meu era plin de sânge. La fel era şi al ei. Oamenii treceau pe lângă noi, iar eu eram în stare s-o rănesc într-un fel pe care ea nici măcar nu îl înţelegea.

Nimic din toate astea nu m-a oprit.

Vârful limbii ei mi-a atins limba şi excitaţia bruscă aproape că mi-a înmuiat genunchii. Am gemut cu gura lipită de buzele ei şi mi-am strecurat degetele prin părul ei. Sărutul a devenit mai intens şi mi-am venit în fire doar când am auzit undeva, în apropiere, un ţipăt. Mi-am dezlipit buzele de ea, dar am rămas aproape de gura ei.

— Ce..., a murmurat ea.

Buzele noastre s-au atins când am vorbit.

— A fost singura chestie care mi-a venit în minte ca să te fac să taci.

Toţi muşchii i s-au încordat.

— Asta nu e... nu e deloc în regulă.

Da, avea dreptate!

M-am îndepărtat şi mi-am dat seama ce noroc am avut că nu m-a înjunghiat cu pumnalul acela pe care îl ţinea strâns în mâna dreaptă.

Buzele îmi fremătau şi parcă îmi era mai greu să merg, dar am continuat s-o ţin de mâna stângă. Ea nu a mai spus nimic. Sărutul avusese efect. Dar cu ce preţ? Nu ar fi trebuit să fac asta. Iar îi provocam suferinţă.

Iar eu mă întărisem ca un pumnal din titan.

Pe toţi zeii!

Clădirea dormitoarelor s-a ivit la orizont, iar gardianul pe care îl ameninţasem mai devreme a părut uşurat că am trecut pe lângă el fără să-i bag capul în propriul fund. Am ridicat mâna liberă şi am invocat elementul vânt ca să deschid

uşa. Acţiunea mea nu a atras atenţia semipurilor şi purilor care erau adunaţi în hol, separaţi de nişte... la naiba!

M-am oprit brusc. La fel şi Josie, care parcă încremenise. Holul căpătase o decoraţiune nouă-nouţă, mai exact trei statui. Toate înalte de vreo doi metri, toate din marmură pură. Semănau cu nişte îngeri care se rugau, cu mâinile împreunate sfios sub bărbie şi cu aripile strânse pe spate. Expresia lor era senină, dar eu ştiam că dacă piatra va ajunge să se crape, nu va mai fi deloc aşa.

— Ce sunt... ce sunt alea? a bâiguit Josie.

— Furii, am răspuns. O problemă pe care n-ar trebui s-o avem în clipa asta.

Josie a clipit nedumerită. .

— Furii? E şi Erin acolo?

— Nu cred. Probabil sunt trei dintre milioanele ei de surori.

Am condus-o pe lângă statui, observându-le de la distanţă.

— Îşi fac apariţia atunci când zeii sunt nemulţumiţi de ceva. Reprezintă un avertisment, chiar dacă în dipa asta sunt închise în piatră.

— Un avertisment?

— Un avertisment că, dacă nu încetează chestia aia care i-a enervat, le vor elibera, iar genul ăsta de furii nu sunt ca Erin. Distrug tot ce găsesc în cale.

Mergeam prin hol şi ea se uita cu gâtul întins la statui.

— S-ar putea să mă înşel, dar părerea mea e că zeii s-au enervat din cauza situaţiei în care se află semipurii şi purii. Până acum nu le-a păsat.

Josie nu a mai spus nimic cât am mers cu ea pe hol, iar când am ajuns la etajul cu dormitoarele noastre, am luat decizia într-o fracţiune de secundă şi am dus-o în camera mea. I-am dat drumul la mână imediat ce am închis uşa. Ea s-a oprit în sufrageria apartamentului.

— Ce caut eu aici?

Bună întrebare!

— Stai liniştită câteva clipe şi pe urmă te duc în camera ta! S-a uitat urât la mine când am trecut pe lângă ea. La naiba!

O Josie furioasă era şi acum o Josie sexy. Eram la fel de tare şi nu cred că aveam să mă înmoi prea curând, dar asta nu era o chestie, fiindcă oricum eram tot timpul un penis umblător. După ce am intrat în baie, am luat un prosop şi

l-am înmuiat în apă. Mi-am șters sângele de pe piept, m-am întors în cameră și am găsit-o exact unde o lăsasem.

— Sunt surprins că de data asta chiar m-ai ascultat.

— Nu am...

S-a întrerupt, privirea i-a alunecat pe mâna în care țineam prosopul, apoi s-a fixat undeva pe umărul meu.

— Nu am rămas aici fiindcă mi-ai zis tu.

— Normal că nu, am murmurat.

Și-a încreţit nasul.

— Am rămas fiindcă sunt de părere că e cazul să lămurim situaţia.

— Serios?

Am aruncat prosopul pe spătarul unui scaun.

Josie a făcut un pas de la ușă și a pus pumnalul pe măsuță, apoi s-a retras, ștergându-și mâna pe blugi. A ridicat încet ochii spre mine.

— Știu ce s-a întâmplat cu noi.

Mi s-a strâns stomacul.

— Josie...

— Nu!

A rostit cuvântul cu atâta forță și hotărâre, încât mi-a atras atenţia. M-a amuţit.

— O să mă asculţi, pentru că merit măcar atât. Ai înţeles?

Am înţeles perfect că scula mea presa cu forţă fermoarul pantalonilor într-un moment absolut nepotrivit. Am strâns din fălci și am dat din cap.

— La început nu am înţeles. Am fost șocată, pentru că eu credeam...

A înghiţit în sec înainte de a continua.

— Nu contează ce credeam, dar vreau să-ţi fie clar un lucru. Nu îţi spun toate astea fiindcă vreau compasiunea ta sau vreo explicaţie adevărată. Ţi le spun pentru că va trebui să colaborăm. O să ne mai vedem pe aici și nu vreau să mă simt ciudat sau penibil.

— OK.

I-au scăpărat ochii.

— Și trebuie să stabilim niște limite... niște reguli, ce poţi să faci și ce nu poţi să faci cu mine și cum vei vorbi cu mine de acum încolo.

Sprâncenele mi s-au ridicat până la marginea frunţii, dar mi-am ţinut gura, pentru că sclipirea din ochii ei îmi spunea că era în stare să bage cuţitul în mine.

— Bine?

Când am încuviinţat din cap, a expirat adânc.

— Ştiu că eşti încă... ăăă, atras de Alex.

În prima clipă m-am holbat la ea, pentru că nu eram sigur că am auzit bine. OK. Auzisem bine. Poate glumea. Judecând după seriozitatea cu care spusese asta, nu puteam să cred decât că nu glumise.

A lăsat ochii în jos şi şi-a împreunat mâinile.

— Vreau să spun, e evident că voi doi sunteţi atraşi şi de alte persoane. Am priceput asta, numai că ceea ce simţi pentru ea e mai profund.

— Stai! Ce? am făcut eu, pierzându-mi calmul.

Ea s-a dat înapoi şi s-a aşezat pe marginea unui fotoliu.

— Adică, acum am înţeles perfect şi mă simt ca o idioată că nu mi-am dat seama până acum. Am înţeles că tu... eşti îndrăgostit de ea şi că...

Am început să râd. Nu m-am putut abţine. Ce prostie!

Ea a mijit ochii.

— Nu mi se pare amuzant.

— Ba cam e, crede-mă!

— Nu, nu e!

A sărit în picioare cu pumnii strânşi.

— N-ai decât să râzi, fiindcă ori eşti o mare javră, ori nu vrei să recunoşti, dar eu am văzut cum te uitai la ea...

— Cum mă uitam la ea?

M-am holbat la ea, uluit.

— Când a venit atunci, în curte, te uitai la ea ca şi cum... ca şi cum nu te-ai fi aşteptat s-o mai vezi.

— Pentru că într-adevăr speram să n-o mai văd, am admis încruntat.

— Înţeleg perfect asta. Crede-mă, chiar înţeleg.

Şi-a cuprins mijlocul cu braţele.

— Să vezi o persoană pe care o doreşti, dar pe care nu o poţi avea...

— Nu de asta, Josie! Nu o iubesc pe Alex.

M-am uitat atent la ea o clipă.

— Nu am iubit-o niciodată. N-am avut o relaţie de genul ăsta.

— Adică nu a fost nimic între voi? N-ai simţit nimic pentru ea? m-a întrebat ea, provocator.

Parcă nici nu-mi venea să cred că aveam o astfel de discuţie. M-am întors cu spatele, mi-am trecut degetele prin păr şi m-am apucat cu mâna de ceafa.

— Evident că am simţit ceva pentru ea, dar nu asta. Nu ce simte ea pentru Aiden sau el pentru ea.

— Poate nu-ţi dai seama, a spus ea încet după o clipă. Dar eu văd. Înţeleg ce...

— Nu ştiu ce naiba vezi tu!

M-am răsucit spre ea, respirând precipitat.

— N-are nicio legătură cu ea, cu Alex! N-are nicio legătură cu tine.

Ea a închis ochii, a clătinat din cap, şi-a întors obrazul şi a fost o secundă în care mi-am dat seama că dacă aş lăsa-o să creadă asta, lucrurile ar fi mult mai simple, dar nu am făcut-o.

— Pe toţi zeii, Josie! Tu chiar crezi că pentru mine tu şi ea sunteţi la fel? Alex e Alex, iar trecutul meu cu ea e doar trecut, dar tu... tu eşti *totul* pentru mine.

Ochii ei albaştri se făcuseră aşa de mari, încât păreau că îi înghiţiseră toată faţa.

— Eu sunt totul pentru tine? În cazul ăsta nu pricep. De ce nu vrei să fii cu mine? De ce vrei să...

Vocea îi răguşise, iar eu detestam lucrul ăsta, dar nu mă puteam opri. Am făcut un pas spre ea, dar ea s-a apărat cu mâna.

— Cum sunt totul pentru tine, când mi-ai frânt inima?

Cum?

M-am oprit. Mă uitam la ea şi parcă totul se oprise.

Josie a clătinat din cap şi şi-a lipit palma de piept.

— E imposibil să fiu totul pentru tine. Dacă ar fi aşa, ai fi cu mine. Ai fi cu mine, iar eu nu m-aş simţi ca acum. Inima mea nu ar fi frântă.

A făcut un pas înapoi, cu ochii strălucindu-i ca nişte safire.

— Dacă aş fi totul pentru tine, m-ai iubi la fel de mult cât te iubesc eu.

18 – Josie

Pe toţi zeii!

Cuvintele îmi răsunau în tăcerea care se aşternuse şi păreau că se izbeau de noi. Nu-mi venea să cred că spusesem asta cu glas tare. Ce fusese în capul meu? Nu mă controlasem deloc.

Îmi venea să-mi dau un pumn în gură.

Seth şi-a înclinat capul, uitându-se la mine.

— Ce-ai spus?

Am mai făcut un pas în spate, cu ochii la uşă. Nu puteam s-o iau la fugă? Seth ar fi putut să mă ajungă din urmă, desigur, dar în clipa aceea probabil că nu ar fi vrut asta.

— Josie?

Inima aproape că mi-a stat în loc când i-am auzit vocea. Aş fi vrut să uit că rostisem cuvintele acelea, dar nu puteam. Cum să pot, dacă aşa fusese, şi nu mai puteam să le retrag?! Nu se mai putea.

Am lăsat mâna jos şi am inspirat cu greutate.

— Te iubesc, sunt îndrăgostită de tine!

Seth a tresărit de parcă i-aş fi dat o lovitură.

— Nu poţi să mă iubeşti.

Am rămas cu gura căscată.

— Iar faci asta! îmi spui ce pot şi ce nu pot! îmi spui tu mie ce simt. Termină cu astea!

— Dar eu...

A clătinat din cap.

— Nici nu ştiu ce să spun.

— Uite că s-a întâmplat şi asta, am zis eu, sec, dar faptul că el nu ştia ce să spună mă înţepase de parcă aş fi dat peste un cuib de viespi. Nici măcar nu-mi dau seama de ce ţi-am

spus. De parcă nu m-aş fi făcut de râs în faţa ta. Nici măcar nu ştiu de ce te iubesc. Eşti un nesimţit! Şi eu am nişte gusturi de rahat în privinţa...

— Opreşte-te!

A venit în faţa mea aşa de repede, că nu l-am văzut decât când a fost acolo.

— Te rog, nu... eu, pur şi simplu... nu ştiu ce să spun, Josie.

Am clipit, simţind că era cu adevărat sincer.

— Asta... asta spune totul, Seth, pentru că dacă nu...

Vocea mea părea că a crăpat în acelaşi timp cu frânturile rămase din inima mea.

— Dacă nu ştii ce să spui, asta e.

— Nu ai înţeles...

Vorbea încet.

— Nu pricep...

Cu inima frântă, m-am îndepărtat de el, dar a venit după mine.

— Te rog, lasă-mă să plec! Am putea să uităm că am avut această...

El mi-a prins obrajii în palme cu un gest delicat.

— Nimeni nu mi-a mai spus vreodată asta.

— Ce? am şoptit eu după o clipă.

Ochii lui erau mari şi uşor dilataţi.

— Nimeni nu mi-a mai spus că mă iubeşte sau că e îndrăgostit de mine, sincer vorbind.

Nu-mi venea să cred. Nici măcar mama lui? Bine, aia era o altfel de iubire, apoi mi-am amintit cum fusese mama lui şi mi-am dorit din nou să fi fost vie, ca să pot s-o trimit eu în eternitate pe nemernică. Dar să trăieşti atâţia ani ca el şi să nu trăieşti niciodată o iubire nu era doar aiurea, era trist. Mi-aş fi dorit să nu fi fost aşa.

Mâinile lui Seth au alunecat pe gâtul meu şi s-au oprit cu degetele mari pe locul în care se simţea pulsul.

— Dar tu...

La momentul ăla am avut o şansă. Recunosc. Puteam să scap cu faţa curată şi să termin. Puteam să mă retrag şi să ies din cameră, dar mă durea inima de mila mea şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, mă durea inima şi de mila lui. Poate asta a fost.

— Dar eu te iubesc.

Mâinile lui au început să tremure – mâinile lui Seth. Mâinile alea care erau aşa de sigure în luptă, acum tremurau atingându-mă pe mine.

— Nu merit să fiu iubit de nimeni, darămite de tine.

Se uita cercetător la faţa mea, iar vocea îi devenise aspră şi răguşită.

— Este un dar aşa de preţios, dar pe care... nu îl merit.

Am tras aer în piept. Frate, asta chiar a durut! Cuvintele lui m-au rupt, m-au terminat, dar după aia am priceput. Am priceput de ce se retrăsese. Faptul că m-a respins nu avea nicio legătură cu Alex sau cu mine. Avea legătură cu el, cu convingerea lui că nu merita altceva decât pedeapsă.

Cu faptul că era încredinţat sincer că, de acum, el nu mai avea altceva de făcut decât să plătească pentru greşelile din trecut.

Lacrimile mi-au înţepat ochii şi i-am prins încheieturile în mâini. Trebuia să-i arăt că nu era adevărat ce credea el.

Să-i arăt că el era definit de suma tuturor lucrurilor pe care le făcuse, nu numai de părţile obscure, de care se ruşina, şi voiam să fac asta pentru că îl iubeam şi îl acceptam aşa cum era, cu toate greşelile lui. Asta înseamnă să iubeşti.

Iubirea îţi dă curaj.

M-am ridicat pe vârfuri, mi-am făcut curaj, i-am strâns mai tare încheieturile şi l-am sărutat uşor. El s-a încordat şi a vrut să se retragă, dar eu l-am urmat şi, în tot timpul ăsta, stomacul meu se strângea şi fremăta de parcă şi-ar fi luat zborul de acolo vreo sută de păsări colibri.

— Te înşeli, i-am spus eu, revenind pe picioarele mele. Te înşeli în aşa de multe privinţe, Seth!

Genele lui dese s-au lăsat în jos, adumbrindu-i ochii ăia fantastici, care ascundeau atâtea secrete. I-am tras mâinile în jos şi am pornit cu spatele spre dormitor. Nu mi-am dat voie să mă gândesc la ce făceam, la ce voiam să fac.

— Pe mine mă meriţi, i-am spus eu, iar el nu m-a contrazis.

Părea să fi amuţit.

— Ţi-am mai spus o dată, chiar în camera asta. Nu mint, eam. Nimic nu s-a schimbat. Mă meriţi.

El a tresărit iar.

— Josie, eu...

L-am făcut să tacă printr-un sărut în care am pus tot ce simţeam, fiecare dram de iubire şi de speranţă, fiecare dram din durerea încercată atunci când el m-a respins şi din durerea provocată de vorbele pe care le spusese acum. L-am sărutat ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară.

— Meriţi iubire.

L-am împins şi l-am forţat să se aşeze pe marginea patului, cu pulsul înnebunit.

— Meriţi iubirea mea cu vârf şi îndesat.

Seth se uita la mine cu ochii strălucitori când mi-am aşezat genunchii pe pat, în jurul coapselor sale şi m-am suit pe el. M-am aşezat şi l-am simţit, tare şi ferm, prin materialul aspru al pantalonului de uniformă.

I-am lăsat încheieturile, am respirat adânc şi am apucat marginea tricoului meu murdar. L-am tras peste cap repede, ca să nu-mi pierd curajul. Pieptul lui Seth s-a ridicat repede din cauza respiraţiei precipitate când mi-am scos bluza.

Nu a spus nimic, dar şi-a pus mâinile pe şoldurile mele. Am interpretat asta ca pe un semn pozitiv.

Cu degetele tremurătoare, mi-am dus mâinile la spate şi am desfăcut sutienul. Mi-am ţinut respiraţia când bretelele mi-au alunecat pe braţe, iar lenjeria a căzut pe podea. Nu că el nu mai văzuse asta, dar până atunci eu nu avusesem niciodată iniţiativa şi în viaţa mea nu mă mai simţisem aşa de vulnerabilă.

Câteva clipe, Seth nu a făcut nicio mişcare, apoi a închis ochii. Inima mea parcă pierduse ritmul. A lăsat capul jos şi şi-a lipit obrazul de sânii mei. I-am simţit pe pielea sensibilă barba uşor crescută şi m-am înfiorat.

— Tu eşti... eşti cu adevărat o zeiţă, a spus el, mutându-şi mâinile de pe şolduri pe spatele meu. Uneori nici nu sunt sigur că eşti adevărată.

Gura mea s-a întredeschis în respiraţia uşoară.

— Sunt adevărată.

— Am senzaţia că visez.

Şi-a mişcat încet capul, cu faţa între sânii mei.

— Ca şi cum o să mă trezesc la un moment dat şi o să-mi dau seama că nimic nu a fost real.

L-am prins de ceafă, mi-am trecut degetele prin părul scurt, am lăsat capul jos şi l-am sărutat pe creştet. Nu aveam

curaj să vorbesc, mi se părea că eram pe punctul de a izbucni în plâns şi atunci aş fi stricat tot momentul.

— Sau că toate astea, a continuat el ridicând capul şi uitându-se la mine, se vor transforma într-un coşmar şi vei ajunge să mă urăşti cu fiecare fibră a corpului.

— Niciodată, i-am promis eu, mângâindu-i obrazul.

Ochii lui au strălucit.

— Cum poţi să fii aşa de sigură, Josie?

În loc să-i răspund, i-am luat o mână şi i-am aşezat-o pe pieptul meu. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă gândeam că şi semizeii pot face infarct.

Seth s-a uitat la mâna lui, iar când i-am dat drumul, n-a luat-o de acolo. Şi-a trecut degetul mare peste sân, iar eu am scos un geamăt.

— Ce facem acum?

Mie mi se părea destul de clar.

— Te vreau!

El a scos un geamăt ca de durere.

— Nu la fel de mult ca mine.

M-am cutremurat auzindu-l.

— Atunci ia-mă!

A urmat un lung moment de tăcere, iar eu nu ştiam ce avea de gând să facă. Sexul nu era un remediu universal. Avansasem destul de mult în studiul psihologiei ca să ştiu asta, şi, hei, aveam şi eu destulă judecată, numai că pentru mine era... modul perfect în care să-i arăt cât de mult îl iubeam.

Seth a lăsat ochii în jos şi după un moment a spus:

— Pot să fac asta.

Chiar nu am înţeles ce a vrut să spună şi nici n-am avut timp să-l întreb, pentru că el s-a ridicat brusc, cu mine în braţe, ca şi cum aş fi avut greutate zero, deşi în mod clar cântăream ceva. Mi-am înăbuşit o exclamaţie, m-am prins de umerii săi şi mi-am strâns picioarele în jurul coapselor, iar el s-a întors şi m-a aşezat pe pat.

Mi-a strâns părul în pumn şi mi-a tras capul pe spate până când buzele noastre s-au apropiat.

— Eşti sigură?

Era o nebunie! Săptămâni la rând abia dacă ne spuseserăm o vorbă, iar când în sfârşit o facuserăm, ne luaserăm la harţă. Nu îmi imaginam ca prima oară pentru mine să fie aşa.

Poate după o cină sau după un film, după nişte tandreţuri, dar acum asta nu mai era important. *Seth* era important pentru mine. Să-i arăt că iubirea era un dar pe care îl merita, asta era important pentru mine.

Am închis ochii.

— N-am fost mai sigură în viaţa mea.

Seth m-a luat.

În prima clipă mă ţinea în braţe şi în clipa următoare mă săruta. Limba lui se atingea de limba mea şi nu era un sărut dulce. Ni se ciocneau dinţii, dar mie nu îmi păsa. Mi-a dat drumul la păr şi m-a prins de şolduri. M-a ridicat pe sus şi într-o fracţiune de secundă eram lipită de pat.

Şi el era deasupra mea.

Am fost chiar impresionată de cât de repede a reuşit să-mi scoată pantalonii, cu toate că rămăseseră agăţaţi în tenişi. Apoi au urmat chiloţii, apoi ghetele şi pantalonii lui. S-a desprins doar cât să ia din sertarul noptierei un prezervativ, pe care l-a aruncat în pat lângă noi.

Stătea în picioare la capătul patului, cu penisul ridicat, gros şi tare, şi o clipă am avut o mică temere. Chestia asta... s-ar putea să cam doară.

Merita.

Dar dureros.

S-a aplecat şi mi-a prins piciorul în mână.

— Nu e milimetru din tine pe care să nu vreau să-l savurez.

Mi-a desfăcut picioarele, descoperindu-mă, iar eu m-am străduit să-mi stăpânesc impulsul firesc de a mă ascunde.

— Nici milimetru pe care să nu vreau să-l gust.

— Pe toţi zeii...

Doar atât puteam să spun. Creierul meu clacase.

Buzele i s-au ridicat într-o parte, demonstrând că vechiul Seth era acolo. Zâmbetul acela, cu un colţ al gurii, era pe cât de exasperant, pe atât de sexy.

M-am uitat la el, cu stomacul strâns, cum se apropia de mine de la marginea patului. A început cu glezna, sărutându-mă şi lingându-mă din ce în ce mai sus, apoi oprindu-se în locul acela surprinzător de sensibil din spatele genunchiului, după care a continuat cu coapsa. Respiraţia îmi devenise un fel de geamăt uşor, iar când a ajuns la pliul de la coapsă,

şi-a trecut limba pe el, fâcându-mă să transpir. Apoi a început să coboare pe celălalt picior.

Când a ajuns în interiorul coapsei, a scos un sunet înfundat, ca un motan care toarce, apoi mi-a prins pielea cu vârful buzelor. Îmi încleştasem mâinile în pătură, iar şoldurile mi se mişcau. Seth a pornit mai sus, depunând săruturile acelea fierbinţi şi umede pe abdomenul şi pe sânii mei. Şi-a trecut degetele şi apoi limba peste sfârcurile întărite şi nu a mai durat mult, l-am prins de ceafă, mişcându-mă agitată, pentru că voiam şi aşteptam, o, mult mai mult.

— Seth, l-am implorat, apucându-l de braţ şi încercând să-l trag spre mine.

— Savurez...

A plecat din nou în jos şi şi-a adâncit limba în buricul meu.

— Răbdare, Josie!

Respiram greu.

— Nu mai am răbdare.

El a râs încet, cu gura lipită de partea de sub buric.

— Va trebui să mai lucrăm la asta.

— Nu, am protestat eu. Nu trebuie s-o facem chiar acum.

Seth s-a oprit chiar deasupra locului dintre coapsele mele şi a ridicat capul. Zâmbetul care i s-a aşternut încet pe faţă m-a făcut să-mi doresc să-l sărut şi... să-l pocnesc.

— Eşti sigură?

— Da.

A ridicat o sprânceană şi mi-a înconjurat coapsa cu braţul, desfăcându-mi mai mult picioarele.

— Ei, Josie, ştii cum se spune...

— În clipa asta nu mă interesează cum se spune.

— Ar cam trebui. Lucrurile bune li se întâmplă celor care aşteaptă.

Mi-am înăbuşit un hohot.

— Eu am aşteptat. Tu ai aşteptat. A venit momentul pentru lucrurile bune.

Seth a lăsat privirea în jos.

— Fir-ar! Sunt perfect de acord cu asta.

A aplecat capul şi spatele meu s-a arcuit, în timp ce din gât mi-a ieşit un ţipăt sugrumat. Pe toţi zeii, nu mai puteam să respir, în timp ce el gusta şi gusta, muşca şi sugea! Nu mai era loc de raţiune, doar de simţire, şi fiecare atingere a limbii

lui îmi facea corpul să se ridice. Gemeam fără să vreau. Debordam de o dorinţă amestecată cu ceva mult mai profund. Pieptul îmi era plin de emoţie şi, când a ridicat din nou capul şi s-a uitat la mine cu ochii aceia chihlimbarii, am ştiut că niciodată nu va mai exista un alt bărbat în viaţa mea.

— Ai fost singurul pentru mine, i-am spus, simţind fierbinţeala care îmi cuprindea obrajii. Întotdeauna vei fi singurul pentru mine, Seth!

Trăsăturile lui parcă s-au încordat şi apoi s-a ridicat deasupra mea, privindu-mă cu nişte ochi parcă flămânzi. Am început să tremur când s-a întins după prezervativ. M-am crispat când am văzut că şi-l pune.

S-a uitat în ochii mei în timp ce şi-a trecut mâna peste umezeala care începea să se adune.

— Asta-i a mea.

Nu era o întrebare. Pe toţi zeii, era o afirmaţie, dar eu am dat din cap, fiindcă era a lui! Ca şi cum pielea mea fusese marcată de mirosul şi de aura lui, eram *a lui.*

Şi-a strâns palma la baza erecţiei.

— Asta e a ta.

Eram mai mult decât încântată să aud.

Seth şi-a apropiat buzele de gura mea şi a început să cerceteze cu limba la fel cum a cercetat mai întâi cu un deget, apoi cu toate, trimiţându-mă rapid în punctul în care aveam senzaţia că o să explodez. S-a oprit chiar înainte de asta, iar eu am scâncit, apoi l-am simţit, mai întâi doar vârful care presa în mine.

Inima îmi bătea nebuneşte când s-a uitat iar în ochii mei.

— Nu vreau să te doară, a spus el cu voce răguşită, luând mâna de acolo. E ultimul lucru pe care l-aş face.

— Te cred.

A strâns tare din ochi şi între sprâncene i-a apărut o cută. Nu a făcut nicio mişcare, nici măcar nu eram sigură că respira. Era pregătit să se retragă. Simţeam asta, dar nu puteam să-l las s-o facă.

L-am prins de coapse şi am ridicat un picior înainte de a mă gândi cu adevărat ce făceam. L-am cuprins cu picioarele şi am scos un geamăt.

Seth a gemut şi el, iar muşchii braţelor s-au încordat.

— Pe toţi zeii, Josie, eu încerc s-o iau uşor!

— Nu vreau s-o iei uşor.

Râsul lui era sugrumat.

— O să mă omori.

Inima îmi bătea repede.

— Nu vreau să fac asta.

— Ştiu.

Şi-a strecurat mâna printre coapse şi mi-a ridicat puţin piciorul. Braţul de sub capul meu a început să tremure când privirea lui intensă mi-a studiat faţa.

— Vreau... vreau să fie perfect pentru tine.

Mi-am lins buzele.

— Este... deja e perfect, fiindcă eşti tu.

Seth şi-a lipit fruntea de a mea, în timp ce trupul lui era scuturat de un frison. Niciunul dintre noi nu a făcut nicio mişcare şi nu a scos niciun sunet o perioadă care semăna cu o mică eternitate, apoi m-a sărutat uşor. Era ceva infinit de dulce în felul în care buzele lui se mişcau pe buzele mele. Mâna cu care îmi ţinea coapsa a mai zvâcnit o dată, apoi şoldurile lui s-au apăsat până la capăt.

Mi s-a oprit aerul în gât şi am scos un ţipăt uşor, în timp ce mâinile mele s-au încleştat pe coapsele lui. Am strâns ochii, simţind o durere ascuţită, care a lăsat loc unei senzaţii fierbinţi, care nu era propriu-zis durere. Nu ştiam cum s-o descriu. Adjectivele mă trădau. Simţeam o presiune adâncă în mine, nici deranjantă, dar nici prea plăcută.

Seth şi-a mişcat braţele, cu coatele sprijinite pe saltea, prinzându-mă de obraji cu mâinile lui mari. Era în mine, numai pieptul lui se mişca pe pieptul meu şi numai degetele lui mari îmi mângâiau obrajii. Lacrimile îmi ardeau ochii, dar nu erau lacrimi de durere, pentru că într-adevăr nu era aşa de rău. O, nu, era doar o emoţie profundă şi delicată care îmi umplea pieptul.

— Josie?

Cu gâtul uscat, am înghiţit în sec şi am deschis ochii. Mi s-a oprit iar respiraţia când l-am văzut. Chipul lui era încordat, iar ochii aceia de chihlimbar erau luminoşi, atât de luminoşi încât depăşeau în strălucire orice stea de pe cer. Aştepta, voia să se asigure că eram bine şi nimic nu m-ar fi liniştit mai mult decât asta.

— Sunt OK.

— Slavă zeilor! a spus el încet, cu vocea înfundată.

Apoi Seth a început să se mişte.

Şi-a flexat coapsele şi s-a retras încet. Mişcarea aceea şi fricţiunea mi-au accelerat pulsul. Muşchii mi s-au încordat. El şi-a trecut degetul peste buza mea de jos.

— Relaxează-te. Vreau să te relaxezi, OK?

— OK, am şoptit eu, străduindu-mă să nu mai stau aşa de... ţeapănă.

S-a împins iar, profund, şi eram sigură că unghiile mele îi zgâriau pielea. Cu un geamăt care mi-a adus fiori pe şira spinării, şi-a apropiat buzele de gura mea. S-a oprit iar, desfăcându-mi buzele. Sărutul a început încet, lejer, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, şi m-am pierdut puţin în el. Arsura s-a mai domolit, dar presiunea a crescut, devenind o pulsaţie care cerea mai mult.

Mi-am unduit uşor şoldurile, dar m-am oprit când am simţit pe buze geamătul lui.

— Nu trebuie să te opreşti, a spus el. Vrei mai mult, *agapi,* te mişti! Faci exact ce vrei, pentru că nu ai cum să faci ceva greşit.

Agapi.

Iubire.

Un cuvânt pe care nu l-aş fi înţeles înainte să-mi fie descătuşate puterile de semizeu, dar pe care acum îl înţelegeam.

Apelativul m-a încălzit şi am vrut să mă mişc. Aşa că m-am mişcat. Mi-am arcuit coapsele şi le-am rotit încet. Mişcarea aceasta a stârnit nişte spirale de plăcere, care iradiau din interiorul meu, iar Seth a rămas nemişcat, cu fruntea lipită de a mea, în timp ce începeam să mă obişnuiesc cu atingerea lui.

Am căpătat curaj, mi-am plimbat mâinile pe spatele lui, peste muşchii încordaţi ai mijlocului, şi apoi mai jos. El a scos iar sunetul acela, iar când şi-a mişcat şoldurile, a fost rândul meu să gem.

Seth şi-a sprijinit greutatea corpului într-un singur braţ şi a început să-şi mişte şoldurile, alunecând încet înainte şi înapoi, apoi mai repede şi mai adânc. Mi-a strâns coapsa în mână, imobilizându-mă, iar el s-a împins, facându-mă să ţip de plăcere.

Seth s-a cutremurat când a auzit. L-am strâns de umeri şi i-am prins mijlocul între coapse. Când s-a împins mai tare, a scos o înjurătură aspră. Se mişca într-un ritm care mă înnebunea, nu era destul, dar, în acelaşi timp era prea mult.

— Seth...

Mâinile mele se mişcau spasmodic peste muşchii lui, peste spatele lui.

— O, pe toţi zeii...

Spatele lui s-a arcuit, iar buzele i s-au plimbat pe gâtul meu şi mai jos, peste sâni. Am tresărit, mi s-a arcuit spatele, iar ritmul mişcării lui s-a accelerat, devenind febril. Lavă fierbinte a început să-mi curgă prin vene în timp ce simţeam fulgere de plăcere ascuţită.

— Pe toţi zeii! a gemut el.

Gura lui era acum lângă tâmpla mea şi se mişca aşa de repede, încât coapsele lui se loveau de ale mele.

— Asta, a spus el, punându-şi mâna pe abdomenul meu, chiar deasupra locului unde eram conectaţi. Asta vreau. Nimic altceva. Pe nimeni altcineva.

— Da, am gemut eu şi eram în stare să repet cuvântul acela la nesfârşit, într-un fel care mi s-ar fi părut penibil dacă mi-ar fi păsat în clipa aceea.

Seth făcea cu degetele nişte lucruri despre care nici măcar nu ştiam că erau posibile.

Era peste tot – gura lui, mâinile lui – pe mine, în mine, şi era prea mult. Nu puteam să ţin pasul. Nu trebuia s-o fac. Mi se învârtea capul, iar intensitatea plăcerii care se acumula în mine a ajuns în punctul în care şoldurile mele au sărit, efectiv, din pat.

Mi-am dat capul pe spate, i-am strigat numele, având impresia că totul se dezintegra. Eliberarea a venit ca o explozie, zguduitor, aprinzându-mi fiecare celulă din corp, iar plăcerea mă cuprindea în valuri dese şi intense, care mă făceau să-mi pierd gândurile. M-am auzit spunându-i că îl iubeam, cu o voce ciudată, abandonată, cu o voce pe care nu o recunoşteam.

Seth s-a dezlănţuit. Nu s-a mai reţinut, presiunea şoldurilor sale şi-a pierdut ritmul, apoi şi-a strecurat mâna pe sub spatele meu. M-a ridicat, m-a lipit de el şi s-a împins în mine, stârnindu-mi alt val de plăcere imensă. Şi-a întins celălalt

braţ mai sus, pe spate, şi m-a ţinut ridicată de pe pat, în timp ce şoldurile lui se mişcau înainte. Puterea lui era copleşitoare. Mă ţinea sus şi mă lua... aşa cum voiam eu să fiu luată. Momentul acela era incredibil, nu semăna cu nimic din ce trăisem până atunci.

Apoi a fost peste mine, lipindu-mă de saltea, iar între noi nu mai era nici măcar un milimetru, şi el mă săruta apăsat. Şoldurile lui au avut o tresărire, şi încă una, şi apoi l-am simţit că pulsa.

Mi-a rostit numele cu gura lipită de buzele mele şi mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când inimile noastre şi-au domolit bătăile şi transpiraţia ni s-a răcit pe piele.

— Eşti OK? m-a întrebat el.

— Perfect, am murmurat. Atât de perfect că nu pot nici să mă mişc, nici să gândesc.

El a râs încet şi s-a mişcat. A ridicat capul şi m-a sărutat pe frunte, apoi pe sprânceană. Pe urmă, pe fiecare pleoapă, pe vârful nasului, după care mi-a găsit gura, şi, pe toţii zeii, sărutul acela era cel mai dulce şi mai tandru lucru din lume. Spunea cele două cuvinte pe care eu le rostisem, şi el nu. Sărutul acela spunea totul şi chiar mai mult.

Nu spunea doar iubire.

Spunea speranţă.

Seth

Stăteam pe o parte, cu Josie ghemuită lângă mine, şi îmi spuneam iar şi iar că aş putea să fac asta cu ea.

Dar trebuia s-o fac bine. Josie s-a lipit de mine şi şi-a mişcat fundul încet, pe zona mea inghinală, şi, la naiba, eram întărit de când adormise, iar de fiecare dată când ea se mişca simţeam un şoc care se ducea din sculă pe toată şira spinării. Am prins-o de mijloc şi am strâns-o, nevoind s-o trezesc.

Era epuizată şi adormise la câteva minute după ce mi-am scos prezervativul şi am adus un prosop cald şi ud cu care am şters dovada că nu mai avusese pe nimeni înaintea mea. Nu că aş fi avut nevoie să văd asta cu ochii mei ca să cred, dar, pe toţi zeii, aveam un nod în gât care nu mai dispărea. Voiam s-o ador întruna.

Niciodată sexul nu fusese aşa. Nimic din viaţa mea nu fusese aşa. Totul fusese o experienţă nouă pentru mine, din

primul moment în care o întâlnisem. Era cu adevărat un miracol şi chiar simplul fapt că stăteam întins lângă ea era o plăcere.

Eram treaz, dar corpul meu era relaxat. Cu mintea era altceva.

Pot să fac asta.

Fusesem aşa de aproape de punctul în care să-i spun ce făcusem, iar sentimentul de vinovăţie pentru acest secret îmi ardea stomacul, dar... puteam să îndrept situaţia.

Puteam să fac asta.

Pe toţi zeii, nu aveam altă şansă! Trebuia să mă controlez. Trebuia să mă asigur că nu o să-mi mai permit vreodată să iau de la ea ceea ce nu era pentru mine. Nu trebuia să-mi mai permit vreodată să mă hrănesc din ea.

Josie mă iubea.

Fir-ar!

Am aplecat capul şi am sărutat-o pe umărul gol. Josie mă iubea. Nici măcar o singură parte din mine nu se îndoia de asta. Nu meritam acest dar, însă... puteam să fiu mai bun. Puteam să fiu demn de iubirea ei.

Asta trebuia să fac.

Trebuia să ajung să fiu demn de iubirea ei.

Pentru că Josie merita cu vârf şi îndesat. Merita mult mai mult, iar eu aveam să-i ofer asta. Nu va mai fi loc pentru altceva, pentru că după ce am avut-o, după ce am ştiut că a fost a mea, ar fi de-a dreptul imposibil să mă mai despart de ea.

Aşa că o să fac ce trebuie.

Chiar dacă asta mă va ucide.

Am sărutat-o pe gât şi am zâmbit când ea a murmurat ceva, din care am auzit clar „brioşe". Am fost surprins că nu a spus „bacon", fiindcă eram sigur că visa la el. Am sărutat-o pe obraz, apoi mi-am pus capul pe pernă.

Josie s-a mişcat iar, şi eu mi-am înăbuşit un geamăt. O voiam din nou, dar toate astea, momentele astea de linişte în doi, noi doi, unul lângă altul, erau o binecuvântare. Nu exista un alt cuvânt pentru aşa ceva.

Niciodată nu va exista. Era o bucăţică de paradis splendid, un lucru pe care aveam să-l preţuiesc atunci când va veni momentul să plătesc.

Apoi o voce rece mi-a şoptit, înfiorându-mă: *va dura?*

19

M-am trezit în toiul nopţii, iar de data asta nu mai eram altruist. Eram întărit şi lipit de curbura fundului ei. Nu aveam idee cât era ceasul şi nici ce se întâmpla pe afară, dar chiar nu-mi păsa.

Toată concentrarea mea era aţintită pe trupul moale din braţele mele.

Aveam s-o trezesc pe Josie prin cea mai bună metodă posibilă.

Am prins-o de mijloc, apoi de şold, şi mi-am strecurat degetele între coapse. Am găsit punctul acela, trecându-mi policarul peste mica suprafaţă. Ea şi-a desfăcut coapsele şi a scos un geamăt somnoros. Am făcut o mişcare cu mâna şi mi-am furişat degetele înăuntru.

Am zâmbit în întuneric, apoi am făcut o cărare de săruturi pe ceafa ei şi mi-am împins coapsele în faţă. Ea începuse să se mişte sub atingerea mea în cercuri mici şi agitate. Respiraţia i-a devenit precipitată şi am simţit momentul în care s-a trezit complet. Şi-a lipit capul de pieptul meu şi şi-a pus palma peste mâna mea, care se juca între coapsele acelea drăgălaşe.

— Seth! a gemut ea cu voce răguşită. E o senzaţie... minunată!

— O să te simţi şi mai bine, iubito.

Pieptul i s-a ridicat brusc simţindu-mi mâna pe sânul ei, pe sfârcul întărit. Era un punct foarte sensibil pentru ea, iar eu l-am frecat uşor între degete, ceea ce a făcut-o să-şi mişte şoldurile şi mai tare.

M-am întins puţin spre noptieră, să iau un pachet cu prezervative. L-am pus în timp record. Josie a vrut să se întoarcă

spre mine, dar am oprit-o. M-am lipit de ea şi mi-am strecurat mâna printre coapse. I-am ridicat piciorul şi i l-am pus peste al meu.

— Nu... nu ştiu ce să fac, a recunoscut ea.

— Ssst! Tot ce trebuie să faci e să fii aici.

Am sărutat-o în zona aceea de sub ceafă. Inima îmi bătea al naibii de tare.

— De restul mă ocup eu.

Ne-am aliniat coapsele şi am penetrat-o prin spate, încet şi cu grijă, pentru că nu ştiam dacă n-o durea, iar ea s-a încordat la început, apoi, după ce m-am oprit, s-a relaxat. I-am dat timp să se obişnuiască, pe urmă am pătruns încet, încet, până la capăt.

— O, pe toţi zeii! a gemut ea. Te simt... mă simt altfel.

Mi-am lipit mâna de locul acela cu nervii excitaţi, unde eram uniţi.

— E mai bine aşa?

— Da.

Când am lăsat înăuntru numai vârful, a scos un sunet slab şi feminin, apoi am intrat iar.

— Mai intens, a murmurat ea. E mult mai intens.

— Stai să vezi cum o să fie în genunchi!

Am început să mă mişc mai repede, mângâind-o în faţă cu două degete, în ritmul mişcării.

— O, pe toţi zeii!

— O să-ţi placă.

Am scos un geamăt când ea s-a lipit mai mult de mine cu fundul.

— La naiba! Cred că deja îţi place.

În scurt timp, în camera întunecată se auzeau suspinele ei uşoare şi gemetele uşor răguşite, iar sunetele pe care le făceau trupurile noastre amplificau tensiunea din mine.

Am simţit în stomac un fel de dorinţă dureroasă, care s-a răspândit apoi în piept. Aveam acum un alt fel de foame. Aşa de simplu ar fi fost să gust puţin – doar puţin de tot. Era suficient să-mi iau mâna de pe pieptul ei şi să...

Nu.

Mi-am alungat din minte dorinţa aceea şi m-am concentrat asupra ei, cum se potrivea cu mine mănuşă, cum îşi mişca picioarele în ritm cu mine, abandonându-se. M-am concentrat

asupra mişcărilor ei, puţin nepotrivite, neantrenate, iar asta mi se părea mai excitant decât orice. M-am concentrat asupra iubirii şi a încrederii ei până când acea dorinţă a dispărut şi nu am mai simţit-o decât pe ea, nu ce era în ea.

Nu a fost uşor, dar am facut-o, şi, la naiba, nu o puteam ţine aşa la nesfârşit. Aş fi vrut. Aş fi vrut să stau în ea ore în şir. Era atât de excitată şi atât de sexy, încât mă termina şi, da, nu putea să dureze prea mult.

Am simţit eliberarea pe şira spinării, iar când s-a întâmplat asta şi cu ea, trupul ei s-a lipit de al meu într-un fel care m-a trimis la orgasm şi mi-am înfundat capul în ceafa ei. Ca şi data trecută, orgasmul mă epuizase, efectiv. Nu se mai termina, iar când pulsul mi s-a domolit, în sfârşit, aveam impresia că nu mai puteam să mă mişc.

— Eşti bine? am şoptit cu gura pe gâtul ei.

— Da, a răspuns ea şi mi-a mângâiat coapsa. N-o să mă distrugi.

Chestia era că, dacă nu aveam grijă, puteam s-o fac.

Gândul acesta mi-a dat energia de a mă ocupa de prezervativ, iar când m-am întors în pat, am lipit-o iar de mine. A adormit înaintea mea, dar am urmat-o repede şi eu, cu toate gândurile care mă chinuiau. Când m-am trezit din nou, peste câteva ore, era dimineaţă şi voiam s-o trezesc pe Josie printr-o altă variantă plăcută.

Cu o porţie de bacon!

M-am ridicat de lângă ea cu grijă să nu o trezesc şi m-am dat jos din pat. În lumina palidă care se strecura pe fereastră, am reuşit să găsesc o pereche de pantaloni de trening şi să mi-i pun. Am luat un tricou fără guler dintr-un teanc de haine şi am intrat la baie. M-am spălat pe dinţi şi pe faţă, fără să fac zgomot, după care am revenit în dormitor.

Câteva clipe am rămas nemişcat, uitându-mă la ea.

Dormea pe o parte, iar cuvertura îi alunecase de pe coapse, descoperind o mare parte din pielea ei rozalie. Uşor rozalie, ca sfârcul care se vedea pe sub braţul pe care îl ţinea pe piept. Arăta exact ca o zeiţă cum stătea aşa, dar ce mă frapase era expresia aceea de seninătate pe care o avea în somn.

Niciodată n-aş fi vrut s-o văd altfel decât aşa.

Şi ştiam că asta nu era posibil. Ne aşteptau o groază de chestii nasoale, dar eu aveam de gând să le fac mai uşoare pentru ea.

M-am apropiat de pat, am luat pătura şi am acoperit-o. M-am aplecat şi am sărutat-o uşor pe obraz. Apoi mi-am îndreptat spatele şi m-am strecurat afară din cameră cu tricoul în mână. Ajuns pe hol, mi l-am pus şi am pornit spre ieşire. Clădirea era tăcută, pentru că era prea devreme ca studenţii să se trezească într-o dimineaţă de luni, iar după ce se întâmplase cu o zi în urmă, mă îndoiam că se vor ţine cursuri. Am ieşit în holul de la intrare şi după fiorul pe care l-am simţit pe piele, mi-am dat seama că aveam companie.

Am încetinit şi m-am încruntat când am văzut-o pe Alex la câţiva paşi de furiile captive în statui. Nu s-a uitat la mine când a vorbit.

— Sunt ciudat de cunoscute, nu-i aşa?

— Da.

O groază de rahaturi erau ciudat de cunoscute.

— Într-un fel, speram să nu le mai văd vreodată pe javrele astea.

Alex a zâmbit.

M-am oprit şi m-am frecat pe piept.

— De ce te-ai trezit aşa devreme?

— Nu prea am apucat să dorm. Am ajutat la curăţare, a explicat ea, iar eu m-am gândit că dacă aş fi fost mai bun, m-aş fi simţit prost că nu i-am ajutat şi eu.

Dar nu mă simţeam prost.

Chiar deloc.

M-am uitat în jur, aşteptându-mă să-l văd pe Aiden.

— Unde ţi-e umbra?

— E şi acum la ziduri, cu Solos. Poarta a fost distrusă în timpul atacului, aşa că vor sta acolo până o vor repara.

— Cât de responsabil e! am mormăit eu.

Alex s-a întors cu faţa spre mine. Deşi nu dormise, nu avea nici măcar o umbră sub ochi.

—Solos nu mi-a dat de înţeles că universitatea are probleme mari cu daimonii, aşa că atacul unui grup aşa de numeros mi se pare bizar.

— Nu neapărat.

Privirea mi-a alunecat spre statui.

— Avem o groază de puri aici. O groază de semipuri. Un Apollyon. Şi trei semizei. Avem atât de mult *eter*, încât...

Am strâns din fălci.

— Încât aici e un adevărat restaurant pentru ei.

— Ai dreptate. Şi nu e ca şi cum ei nu ar şti locul ăsta.

— Nu.

— Dar ce zici de doamnele astea încântătoare? a arătat ea cu mâna spre furii. Solos e de părere că e ceva legat de conflictul dintre puri şi semipuri.

— Ce altceva ar putea fi?

Ea mi-a întâlnit privirea şi a ridicat o sprânceană.

Se referea la mine.

Am lăsat bărbia în piept şi am hohotit.

— Am fost foarte cuminte, Alex.

Oarecum.

— Mă bucur!

A făcut o pauză.

— Pot să-ţi spun ceva fără să fugi şi fără să mă întrerupi?

Colţurile gurii mele s-au ridicat.

— Depinde.

— Vorbesc serios!

Alex şi-a prins părul în mâini, răsudndu-l la fel cum făcea şi Josie când era agitată, şi, frate, era ciudat rău.

— N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc, pentru că nu mi-ai dat voie, aşa că lasă-mă să o fac acum.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc imediat, amintindu-mi de cuvintele lui Aiden. Nu am tăcut din cauza lui. M-am gândit, însă, că dacă îi dădeam voie lui Alex să-şi ceară scuze, se termina mai repede.

Alex a tras aer adânc în piept.

— Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine şi Aiden. Ţi-ai sacrificat pentru noi viaţa muritoare şi viaţa de apoi.

Am întors capul şi mi-am trosnit gâtul. Să stau aici şi să ascult asta... Fără cuvinte.

— Dar vreau să-ţi mai mulţumesc şi pentru ziua aceea, a spus ea încet.

— Care zi?

A trecut o clipă.

— Când ne-am luptat cu Ares. Nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc că ai rămas lângă mine când... În fine, ştii la ce mă refer...

— Pe toţi zeii!

Am strâns din ochi, dar asta nu a împiedicat năvala amintirilor. S-au năpustit asupra mea cu forţa unui tren de marfa. Ea, în picioare în faţa mea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, implorându-mă să nu o părăsesc, să rămân cu ea, iar eu am rămas. Am ţinut-o de mână până când s-a dus.

— Alex, nu trebuie...

— Ţi-am spus mulţumesc şi am fost sinceră. Îţi mulţumesc din suflet, dar...

Şi-a dres glasul, apoi, pe neaşteptate, s-a repezit la mine şi m-a luat în braţe.

Eram la fel de împietrit precum statuile furiilor.

Alex m-a strâns cu putere.

— Mulţumesc, a şoptit ea cu faţa lipită de pieptul meu, apoi s-a retras la ceva distanţă.

— Şi acum visez din când în când să-ţi dau pumni.

Am scos un hohot de râs răguşit.

— Da. Crede-mă. Şi eu visez câteodată să-mi dau pumni. Şi lui Aiden. Lui mi-am dorit întotdeauna să-i dau pumni.

Ea a chicotit încet şi s-a întors spre furii.

— Ce face Josie?

Am devenit precaut la schimbarea de subiect.

— De ce crezi că aş şti ce face? Şi, apropo, ce-ai căutat ieri în camera ei?

Ea a zâmbit.

— Păi, ca să-ţi răspund la a doua întrebare, eu şi ea suntem oarecum rude, aşa că mi s-a părut logic s-o întâlnesc. Ca să-ţi răspund la prima întrebare, a doua ta întrebare te cam dă de gol.

Am mijit ochii.

Ea a oftat.

— Şi am vorbit cu Luke puţin mai devreme. Mi-a spus că voi doi aţi fost împreună, dar...

În prima clipă n-am zis nimic. Nu că mi-ar fi fost ruşine de relaţia mea cu Josie sau că mi s-ar fi părut jenant să vorbesc cu Alex despre ea, după ce se întâmplase între noi în trecut. Adică, bine, era destul de aiurea, dar amândoi fuseserăm de

foarte multe ori în capul celuilalt, deci, nu mai avea importanţă. Numai că Josie era... aşa de preţioasă pentru mine, încât eram foarte atent ce spuneam despre ea şi cui.

Dar aici era vorba de Alex.

Mi-am frecat pieptul cu palma şi am oftat.

— Josie se simte bine. Acum doarme.

— Aha.

A făcut o pauză.

— În patul ei sau...

Mi-am dat ochii peste cap.

— Într-al meu. Alex! într-al meu!

— A-ha, a accentuat ea. Deci, presupun că voi doi sunteţi...

— Împreună? Da. Suntem împreună. Ştii ce, mă duceam undeva! O să merg şi eu la ziduri, în dimineaţa asta, mai târziu, sau poate la prânz.

Sătul de discuţii, am pornit spre uşă, dar ea m-a oprit, strigându-mă pe nume.

— Da?

Alex a ridicat capul.

— Tu eşti OK, Seth? m-a întrebat ea după un moment. Vorbesc serios, eşti chiar OK?

Statuile alea stăteau între noi ca un simbol al cât de ne-OK puteau deveni lucrurile. Alex nu credea că prezenţa lor acolo era legată de conflictul dintre vlăstare, ştiam asta. Şi poate că nici nu era legată. Poate era legată de ce făcusem eu, poate că ceea ce respira în mine, odată cu mine, le adusese aici. Şi poate că eram gata să mint.

Indiferent cum ar fi fost, am dat din cap.

— Acum... sunt OK.

Josie

Trecând pe lângă rafturile imense cu cărţi, atingeam copertele prăfuite. Nu mă aşteptam ca vizita de azi să fie altfel decât de obicei, dar Seth se dusese să discute cu Marcus şi cu Soios despre atac, iar eu simţeam nevoia să ies şi să mă plimb, pentru că nu aveam chef de şedinţe.

Aveam senzaţia că dacă nu o să plec din camera lui Seth şi o să mă găsească tot acolo la întoarcere, n-o să mai plec niciodată. Nu suna chiar aşa de rău, dar aveam o mulţime de chestiuni de rezolvat.

Mintea nu-mi stătea deloc la treburile alea şi poate asta însemna că eram un semizeu prost, dar aşa stăteau lucrurile. Ultimele cincisprezece ore... îmi schimbaseră viaţa în cel mai uimitor mod. Poate că eram doar o gâsculiţă naivă, dar chiar nu îmi păsa. Deloc. Iubirea şi viaţa sunt la fel de importante ca lupta şi supravieţuirea, iar a fi gâsculiţă este echivalent cu a te simţi minunat, aşa că...

Am lăsat ochii spre podeaua de marmură, mi-am muşcat buza, dar zâmbetul tot mi s-a întins pe faţă. Aseară şi azi-dimineaţă, şi după aia, chiar înainte să plec, fusese... frate... exploziv, până atunci chiar nu ştiusem nimic despre sex.

Uau!

Eram bucuroasă că Seth a fost primul bărbat din viaţa mea şi eram încredinţată că tot el va fi şi singurul.

Cu obrajii în flăcări, m-am lovit de un raft de cărţi gândindu-mă la ce făcusem cu Seth.

Mă încălzisem toată şi simţeam cum căldura aceea îmi înfierbânta sângele. Seth era de nepotolit, iar eu nu puteam să-i reproşez asta.

Dar oricât de minunat, de fantastic şi de uimitor fusese sexul, zâmbetul meu nu era legat de el.

Agapi.

Da, de asta era legat. De cum îmi spusese el „iubito". De speranţa care creştea în pieptul meu. De tot ce ne-am spus şi nu ne-am spus.

Bine, şi sexul avea o oarecare legătură. Adică, să fim serioşi! M-a luat din pat şi m-a ţinut în aer! Uau! Şi dimineaţă mi-a adus o porţie de bacon.

De bacon.

Clar o să mă mărit cu tipul ăsta, chiar dacă el nu ştie. Iar căsătoria noastră va fi perfect posibilă în viitor, pentru că vom supravieţui poveştii ăsteia cu titani şi zei, iar eu o să găsesc o modalitate de a-l lua din mâna zeilor, pe vecie. Ştiam cine ar putea face asta şi aveam şi un plan pe care îl clocisem dimineaţă la duş, un plan al naibii de bun...

— Bună!

Am tresărit auzind salutul rostit cu un accent ciudat, m-am dat un pas în spate şi am ridicat ochii din podea. Primele chestii pe care le-am observat au fost pantofii ei negri cu toc înalt. Cu vârf ascuţit şi toc cui. Genul ăla de toc pe care

dacă l-aş purta, aş arăta ca un pui de girafă. Privirea mea a trecut apoi peste gambele fine, spre fusta neagră, strâmtă şi conică. Bluza albă era vârâtă în fustă, încreţită pe talia subţire şi pe piept. Buzele roşii ca sângele erau strânse într-o linie subţire, iar ochelarii de soare, negri şi gigantici, îi ascundeau ochii. Şi de data asta avea părul prins în coc, dar puteam să jur că era creaţă. Mă holbam uluită la femeia înaltă şi subţire.

În faţa mea se găsea bibliotecara.

20

Mă uitam la ea cu gura căscată, de teamă să nu dispară dacă clipeam.

— Te-am căutat peste tot, săptămâni în şir, şi probabil sună aiurea, dar...

— Ştiu că m-ai căutat, a răspuns ea cu răceală, ridicându-şi bărbia cu un milimetru mai sus. Dar nu erai pregătită să mă găseşti.

Dacă avusesem vreun dubiu cum că ar fi o bibliotecară obişnuită, sau măcar normală, acum nu mă lecuisem. Iar faptul că ştia că o căutam era mai mult decât straniu, dar trebuia să încerc să mă comport firesc. Nu voiam s-o îndepărtez spunând ce nu trebuia. Tata îmi zisese să dau de ea, iar asta însemna că era o persoană foarte importantă.

— Trebuie să vezi ceva!

S-a răsucit pe călcâie uşor, fără să aştepte măcar să răspund. A ridicat mâna şi mi-a făcut semn s-o urmez, cu o mică mişcare din încheietură.

— Vino cu mine!

Mă cuprinsese agitaţia. N-aveam nici cea mai vagă idee unde ne duceam sau cine era ea, dar mă bazam pe faptul că îmi spusese tata s-o caut. Aşadar speram că nu intenţiona să mă omoare.

— Deci, am spus eu, dregându-mi vocea în timp ce mergeam după ea. Cum ţi-ai dat seama că acum sunt pregătită?

— Am simţit că s-a produs vărsarea de sânge, a răspuns ea, mergând ca şi cum ar fi plutit.

Nici măcar nu eram sigură că picioarele ei atingeau podeaua, pentru că tocurile nu i se auzeau deloc.

— Asta schimbă situaţia.

— Vărsarea de sânge?

M-am încruntat. Mi se părea că buclele acelea ţinute strâns în coc... vibrau. Că se mişcau. Am clipit repede. Credeam că aveam vedenii.

— Ce înseamnă asta?

Ea s-a uitat la mine peste umăr. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar buzele ei strânse nu aveau o expresie prea caldă.

— Nu mai eşti virgină, corect?

M-am împiedicat. Am întins mâna, încercând să mă echilibrez, şi am dărâmat o carte din raft. Volumul gros a căzut cu zgomot pe podea.

— Poftim?

— Ai întreţinut relaţii sexuale? Ai fost penetrată...

— Pe toţi zeii, am înţeles perfect ce vrei să spui! Nu trebuie să-mi mai explici.

Îmi ardea faţa.

— De unde...

— Simt lucrurile astea.

Eram gata s-o întreb cum aşa, apoi m-am gândit că era unul dintre acele lucruri pe care nici măcar nu voiam să le ştiu.

— Nu ştiu... ce e mai ciudat: faptul că vorbesc cu tine despre asta sau faptul că tu poţi simţi asta.

Râsul ei a sunat ca sticla care se sparge.

— Dacă asta ţi se pare ciudat, stau şi mă întreb: oare ai destulă cutezanţă pentru ceea ce ne aşteaptă?

Am avut nevoie de o clipă să înţeleg ce voia să spună, fiindcă, pe bune, eram în secolul al douăşunulea, nimeni nu mai folosea cuvinte de genul ăsta.

— Nu mi-e teamă!

Nu puteam să-i văd ochii, dar aveam convingerea fermă că ar trebui să mă bucur.

— Vom vedea.

A întors capul şi a pornit cu paşi mari şi grăbiţi, m-a condus pe sub scară şi s-a oprit în faţa uneia dintre uşile pe care le mai văzusem cu Deacon. A deschis-o pe cea din mijloc şi a intrat.

Cu speranţa că nu o să mă trezesc într-un soi de răpire olimpiană infantilă, am pătruns într-un hol îngust şi puternic

luminat. Bibliotecara a pornit în faţa mea şi iar am văzut cum i se mişca părul. Sau şerpuia?

Am scuturat din cap.

— Apropo, eu sunt...

— Josephine Bethel. Ştiu.

— Normal că ştii, am mormăit. Vreau să zic, ştii că nu mai sunt virgină, aşa că... În fine, eu nu ştiu cum te cheamă.

Sau cum poţi să mergi cu tocurile alea fără să faci vreun zgomot. Partea asta nu am rostit-o cu voce tare.

S-a oprit în faţa unui... perete. M-am uitat în jur, dar nu vedeam nicio uşă. Nimic. M-am uitat iar la ea. Fraţilor, era clar că o să devin statistică într-un raport privind persoanele dispărute!

— Cum mă cheamă? Tatăl tău nu ţi-a spus?

Am clătinat din cap.

Ea a râs din nou, dar de data asta a şi zâmbit. Buzele roşii şi pline s-au desfăcut, dând la iveală *colţi.*

La naiba!

Colţi ascuţiţi ca de vampir.

M-am dat un pas înapoi, cu pulsul accelerat, regretând instantaneu că nu îmi luasem un pumnal la mine. Următorul gând care mi-a venit a fost că nici nu aveam nevoie de o armă, de vreme ce eram semizeu şi aveam o groază de puteri şmechere. Dar ea avea colţi, care nu semănau nici măcar cu dinţii de rechin ai daimonilor. Mintea-mi scotocea înfrigurată prin cărţile cu mituri care îmi căzuseră în mână vreodată.

A lăsat capul într-o parte, iar mişcarea aia avea ceva foarte, foarte... şerpesc.

— Nu ştii cine sunt?

Mă uitam la ea simţind cum mi se făcea pielea de găină. Ochelarii de soare. Părul ondulat, strâns, care părea să se mişte. Colţii. Mişcările de şarpe. Privirea mi-a fugit spre picioare. Cum de nu făceau niciun sunet tocurile alea? Ăsta era probabil indiciul cel mai puţin important, dar *ochelarii de soare*? Putea să fie oare...

Nu!

Imposibil!

Am înghiţit în sec.

— De ce porţi ochelari de soare?

— Ai prefera să-i scot?

A ridicat mâna şi a agăţat braţul ochelarilor cu un deget.

— În general, lumea nu vrea asta.

— Nu! am spus eu repede şi am ridicat mâna. Nu e nevoie!

A zâmbit, cu buzele lipite.

Am luat o gură de aer.

— Eşti... cumva eşti...

Nici măcar nu-mi venea să spun cuvântul, pentru că simpla lui rostire mi se părea o nebunie. Bine, o groază de chestii care odinioară mi se păreau doar nişte mituri tâmpite s-au dovedit a fi foarte reale, dar asta... Imposibil!

— Mă întrebi dacă sunt una dintre cele trei Gorgone?

Mi-a căzut inima în stomac.

— Odinioară eram cu totul altfel. O preoteasă în templul Atenei, numai că apoi m-a găsit Poseidon.

Zâmbetul i-a dispărut, iar una dintre şuviţele ondulate de la tâmplă i s-a desprins din coc, apoi s-a întins. Vârful părului nu era un vârf de păr.

Oh, pe toţi zeii!

Vârful părului era, de fapt, capul unui şarpe minuscul. Am făcut ochii mari când l-am văzut cum deschidea gura şi şuiera, arătându-şi limba despicată. Bibliotecara era Meduza.

— El a luat de la mine ceea ce nu i-a aparţinut niciodată, iar Atena, fiind zeiţa raţiunii şi a inteligenţei, m-a transformat într-un monstru.

Şi-a încreţit buzele, strâmbându-se.

— Grozav mai judecă şi Atena! Am fost pedepsită pentru acţiunile lui Poseidon.

— Nu e normal.

Nu ştiam ce altceva să spun.

— Aşa sunt zeii, a bombănit ea.

Nu-mi credeam ochilor – cine stătea în faţa mea...

— Dar am crezut că ai...

Frate, cum să zic aşa ceva?

— Am crezut că ai fost ucisă.

— De jigodia aia de doi bani? De Perseu? Te rog...

Meduza a început să râdă.

— Nu era în stare să scape nici de o haită de pisici fără gheare dacă nu intervenea tăticul lui, Zeus.

Am deschis gura, dar chiar nu ştiam ce să spun.

— Eşti atât de naivă! Incredibil!

M-a ciupit uşor de nas cu degetele reci, facându-mă să clipesc.

— Eşti simpatică. Nu la modul plăcut, dar simpatică.

Am ridicat sprâncenele. Meduza m-a ciupit de nas? Cum e viaţa asta?

— Există mituri şi există adevăruri. Povestea cu Perseu care m-a decapitat este, evident, un mit. La momentul acela, oamenii aveau nevoie de un erou. Zeii le-au oferit unul. Mă rog, mai precis Zeus le-a oferit, dacă ne gândim că micul semizeu e odrasla lui.

Şerpişorul a şuierat din nou, după care s-a lipit de obrazul ei.

— Dar Perseu a încercat să se lupte cu mine. Nu a reuşit.

Mi-au trebuit vreo două minute să-mi găsesc cuvintele.

— Ce faci aici, în biblioteca de la Covenant...

— E o pedeapsă.

A ridicat dintr-un umăr.

— Am probleme cu controlarea furiei.

— Ah, am murmurat eu.

S-a întors într-o parte.

— Când pielea mea devine verde nu e bine.

Era... logic. Cam ca Incredibilul Hulk.

— Şi... ăăă, ochii? Chiar te transformă în stană de piatră?

— O să afli răspunsul în câteva clipe.

S-a întors cu faţa la perete şi a fluturat din mână.

Aerul din faţa blocului de marmură a părut să se unduiască. Atmosfera s-a umplut de electricitate şi îmi gâdila pielea. Peretele s-a curbat, apoi s-a despicat pe mijloc, trăgându-se înapoi. A apărut o uşă făcută din bucăţi de lemn prinse între ele cu o bară neagră de metal. Când s-a deschis, balamalele au scârţâit.

— Tatăl tău ţi-a spus să mă cauţi pentru că nu sunt bibliotecară, Josephine.

Meduza a pătruns pe uşă cu o mişcare fluidă.

— Pedeapsa mea a fost să devin gardianul după modelul căruia au fost formaţi toţi gardienii. Aveam în pază comori, bogăţii uriaşe. Uneori, era o persoană importantă, o entitate care avea menirea de a ajunge mare, iar acum... asta.

Am inspirat adânc şi am urmat-o într-o încăpere impresionantă. M-am uitat în jur şi am simţit fiori pe şira spinării.

Nişte torţe amplasate din doi în doi metri ardeau, aruncând o lumină caldă şi tremurătoare peste zeci de statui de piatră:

Nu erau statui obişnuite. Ci oameni. Unii stăteau în picioare. Alţii stăteau chirciţi. Mulţi dintre ei îşi acopereau feţele cu palmele sau cu braţele. În mâini aveau arme. Pe chipurile tuturor era întipărită o expresie îngrozită, săpată definitiv în piatră.

Da.

Deci partea aia din mit era adevărată. Ochii Meduzei puteau transforma oamenii în stane de piatră.

Am fugit pe lângă ei, fiindcă nu voiam să văd. Meduza a trecut pe sub o boltă şi a intrat pe un alt hol. Pereţii de aici erau acoperiţi de aceleaşi glife pe care le văzusem pe pielea lui Seth. Simboluri pentru invincibilitate, curaj, forţă şi putere.

Şi străluceau exact cum străluceau şi pe pielea lui Seth.

— Acum, vino! m-a chemat ea, apropiindu-se de o uşă din argint, în mijlocul căreia era un fulger. E vremea!

— Vremea pentru?

Am tăcut când a deschis uşa. Nu puteam decât să privesc. Un soare superb şi strălucitor lumina o pajişte verde, plină de flori de un violet şi albastru intens. Copacii se înălţau spre cer la fel de albaştri ca ochii tatălui meu... când avea ochi.

Ca vrăjită, am mai făcut un pas, am intrat pe uşă, înaintând pe... nu ştiu exact pe unde, dar era limpede pentru mine că nu era acelaşi tărâm în care se găsea biblioteca. Aerul avea ceva dulceag, un miros pe care nu-l puteam identifica, iar briza era caldă şi îmi mângâia părul. Am inspirat adânc şi m-am întors încet. Energia era puternică aici. O simţeam cum se lipea de piele, cum pătrundea în carne şi în oase.

— Unde mă aflu? am întrebat.

— Te afli în faţa uneia dintre porţile de intrare în Olimp.

S-a întors şi şi-a desfăcut larg braţele.

— Locul acesta, şi altele asemenea lui, trebuie să fie păzit cu orice preţ. Dacă titanii sau Ucigaşul de Zei ar descoperi poarta, ar putea pătrunde în Olimp.

— Ucigaşul de Zei?

Creierul meu a început pe dată să caute ce ştia despre cei doi Apollyoni şi cum fusese cu Ucigaşul de Zei. Alex devenise personajul acesta, dar se presupunea – adică eu presupu-

neam – că după ce îşi încetase existenţa de muritoare, nu mai era Ucigaşul de Zei. Tocmai de asta şi murise.

— Nu există niciun Ucigaş de Zei.

— Hmm, a murmurat ea. Nu există?

M-am uitat urât la ea, dar înainte s-o iau la întrebări, pajiştea a fost luminată de o strălucire ciudată, care m-a orbit o clipă. Când a pălit, mi-am înăbuşit un ţipăt de uimire şi mi-am acoperit gura cu palma.

Pe pajişte, la vreo trei metri în faţa mea, se afla cel mai frumos animal pe care îl văzusem vreodată. Mai înalt decât mine şi solid, calul alb s-a scuturat, fluturându-şi coada. Era mândru şi puternic, cum nu mai văzusem până atunci.

Dintr-o parte şi din cealaltă, chiar de deasupra picioarelor din faţă, se ridicau arcuite nişte aripi mari şi graţioase.

— Pe toţi zeii!

Am întins mâinile spre Pegas, dar mi le-am retras imediat.

— Vreau să-l ating. Pot să-l ating? Pot, nu?

Meduza s-a uitat la mine, ridicând o sprânceană pe deasupra ochelarilor de soare.

— Dacă nu vrea să-l atingi, o să-ţi dea de veste.

Probabil lovindu-mă în faţă cu copitele, dar chiar şi aşa, merita. M-am apropiat de creatura magnifică încet, ca vrăjită. Inima îmi bătea cu putere când calul şi-a lăsat aripile masive în jos şi a scuturat capul, fluturându-şi coama deasă. Am pus mâna pe el. Am simţit cum la atingerea mea i s-au încordat muşchii, dar Pegas nu m-a lovit nici când l-am mângâiat uşor pe spatele puternic.

Am simţit un nod în gât. Nici nu ştiu de ce, dar îmi venea să plâng. Înţelegi, era mult mai frumos decât o vizită la o fermă de lame sau ceva! Atingeam un Pegas!

— Este...

Am înghiţit în sec.

— E superb!

Meduza a rămas nemişcată.

— Este, este...

— Ce caută aici?

— Pegaşii vin întotdeauna când există activitate la porţi, mi-a explicat ea. Sunt creaturi curioase, uneori chiar sociabile. În sângele lor e ceva, o substanţă paralizantă, de care se folosesc nimfele.

— Am văzut cum acţionează.

Îmi tremura vocea, iar creatura minunată s-a îndepărtat plutind parcă spre copaci. Aş fi vrut să mă duc după ea, eventual să o îmbrăţişez, dar m-am gândit să nu forţez lucrurile.

— Vor mai veni... şi alţii?

— Nu cred că o să stăm aici atât de mult.

A mai fluturat o dată din mână, iar pământul a început să se cutremure.

Mi-am depărtat picioarele ca să mă echilibrez. Pegasul părea indiferent şi continua să pască. M-am uitat în jos, cu pulsul accelerat. Florile tremurau. Pământul a erupt, aruncând în aer pietricele. Apoi au apărut douăsprezece coloane strălucitoare, care au format un cerc în jurul meu şi al Meduzei. Când lumina a mai scăzut, am văzut douăsprezece busturi de piatră, aşezate pe nişte piedestale.

— Ei sunt Cei Doisprezece.

Meduza s-a apropiat de statui.

— Îi reprezintă pe olimpieni. Pe fiecare dintre statui se găseşte un simbol, acel lucru de care au nevoie copiii zeilor pentru a-i înfrânge pe titani.

Băi, frate! M-am răsucit să mă uit la fiecare dintre busturi. De-asta îmi spusese Apollo s-o caut pe bibhotecară, pe Meduza. Ea păzea poarta şi simbolurile.

Am văzut bustul tatălui meu şi m-am apropiat de el. De gâtul lui atârna o mică harpă de aur, cam cât mâna mea.

O harpă!

Nici măcar nu avea dimensiunea normală a unei harpe.

Pe bune!

Artemis avea un arc. Poseidon, un trident. În faţa Atenei era o lance. În faţa Demetrei, o torţă neaprinsă. Hades avea o coif, iar eu... o harpă. Bine, în faţa Afroditei era o scoică, deci se putea şi mai rău. Dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce aş putea face nici cu o scoică, nici cu o harpă.

Era trist să vezi simbolurile care nu vor fi niciodată atinse. Sceptrul lui Zeus nu va fi niciodată ridicat. Nici scutul lui Ares. Nu îi cunoscusem pe copiii lor, dar moartea acestora apăsa greu în tăcerea aceea.

— Atâtea vieţi pierdute! a murmurat Meduza, citindu-mi gândurile. Şi câte se vor mai pierde!

M-am cutremurat, nu pentru că mă speriaseră cuvintele ei, ci pentru că ştiam că era adevărat Am respirat adânc şi am întins mâna spre harpa de aur. Când m-am apropiat de ea, vârfurile degetelor au început să freamăte, ca şi cum corpul meu recunoştea importanţa simbolului.

— Nu e momentul, a spus Meduza, făcându-mă să tresar.

Era chiar lângă mine.

— Odată ce iei acel simbol, el nu mai poate fi pus înapoi.

— OK.

M-am uitat la ea.

— Puterile mele au fost descătuşate...

— Şi dacă iei simbolul, vei dobândi mai mult *eter* decât orice fiinţă de pe tărâmul muritorilor.

Buclele de pe capul ei au început să se unduiască şi au apărut o mulţime de capete mici de şerpi. Sinistru!

— Vei fi extrem de puternică şi mult mai utilă în mâinile titanilor şi ale altora.

Probabil că se referea la daimoni.

— Când îi vei găsi pe ceilalţi semizei, adu-i aici! Atunci va trebui să iei simbolul.

Chiar dacă nu-i vedeam ochii, îi simţeam fixându-mă.

— Trebuie să ai grijă în cine crezi, copilă, cui i-ai oferit inima.

M-am încordat.

— Puterea este cel mai ispititor viciu. Corupe şi distruge, a spus ea, coborând vocea. Şi este cel mai ascuns dintre păcate.

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Te referi la Seth.

— Nu este ceea ce pare, a continuat ea, iar unul dintre şerpi a muşcat aerul. Apollyonul a comis acte de mare trădare.

— Ştiu.

Mi-am încleştat pumnii.

— Ştiu de ce e capabil. Ştiu şi cum a fost, şi ştiu cum e acum.

Ea a întors capul încet, auzind vaietul unei bufniţe, apoi a oftat.

— Desigur. Vine *ea.*

— Cine?

Meduza s-a dat un pas înapoi, în timp ce vântul s-a înteţit. Şuviţele de pe cap au devenit mai groase şi s-au desprins

din coc. Am rămas cu gura căscată. Apăruseră şerpi de toate mărimile care şuierau şi zvâcneau în aer. Am încercat să nu mă holbez prea tare sau să nu mă sperii prea tare, apoi bufniţa a ţipat iar. Am clipit des, văzând pe neaşteptate o femeie înaltă la marginea luminişului.

Părul şaten îi cădea în valuri până la mijloc, acoperindu-i şi pieptul, ceea ce mi-am imaginat că era bine. Rochia ei albă atingea iarba şi era transparentă ca sticla.

Nu era adepta epilatului.

— Atena, a şuierat Meduza. Ce drăguţ din partea ta să apari!

Am făcut ochii mari. Cred că nici n-am mai respirat.

Zeiţa i-a aruncat o privire urâtă Meduzei, amuţind-o, şi s-a apropiat. Nu ştiam ce trebuia să fac. Poate o plecăciune? Să îngenunchez? Nu făceam aşa când venea Apollo, dar zeiţa asta nu era tata. Era zeiţa Atena, care le pedepsea pe victimele violurilor transformându-le în monştri. A ajuns în faţa mea înainte să fac eu ceva şi am rămas cu ochii în ochii aceia complet albi.

— Aceasta, a spus ea, ridicând mâna.

Ţinea în mână o sticluţă în care era un lichid roşu-albăstrui.

— Aceasta e pentru tine, fiică a lui Apollo.

Aha...

Atena mi-a întins sticluţa.

— Este sânge de Pegas. Ştii ce poate face.

Era cea mai ciudată zi din viaţa mea, iar asta spunea ceva.

Am ridicat încet mâna şi am luat sticluţa. Când i-am atins pielea Atenei, m-a străbătut un curent electric.

Atena a zâmbit cu un colţ al gurii.

M-am uitat la sticluţă. Cu siguranţă îmi va fi de folos, mai ales că avea efect asupra titanilor.

— Trebuie să ştii ceva, a spus Atena, iar vocea ei părea să fie purtată de vânt.

Se auzea de peste tot.

— Meduza păzeşte această poartă şi aceste simboluri, dar puterea ei de a transforma pe cineva în stană de piatră nu are efect asupra zeităţilor.

— Din păcate, a mormăit Meduza.

Atena n-a luat-o în seamă.

— Nu poate să-i oprească pe titani, nici pe semizei şi în niciun caz pe Apollyon.

Am ridicat capul repede. Nu ştiusem asta. Credeam că ochii ei sinistri aveau efect asupra oricui. Dar nu-mi plăcea nici că vorbea de Seth ca şi cum el ar fi fost cel mai mare pericol. Pe bune? Poate că ar fi trebuit să-şi facă mai multe griji în privinţa titanilor, de fapt, dar înţelegeam de ce erau aşa de agitaţi din cauza lui Seth. Se coalizase cu Ares şi se luptase cu ei, încercând să cucerească tărâmul muritorilor şi Olimpul. O să mai treacă ceva timp până o să uite asta.

— Vei avea nevoie de această toxină, m-a avertizat Meduza, făcându-mă să mă întorc spre ea.

Din fericire, părul ei revenise la normal.

— Dar nu pentru cine crezi tu.

21 – Seth

M-AM FOIT IRITAT pe canapea, întrebându-mă cum naiba ajunsesem să stau lângă Alex şi Aiden, când ei se chinuiau să-şi ţină mâinile acasă.

Eu mă aşezasem primul aici, când în cameră erau doar Solos, Marcus şi Alexander şi discutam despre penetrarea porţii şi despre atacul de azi-noapte. Era şi Aiden, dar stătuse rezemat de zid, cu o faţă întunecată şi solemnă, până când apăruseră Alex, Deacon şi Luke.

Aduseseră de mâncare.

Venise după aceea şi Laadan, dar plecase cu Alexander să facă acele chestii care probabil o traumatizau pe Alex. Normal că după ce m-am gândit la asta, mintea mea a zburat la Josie şi la tot felul de lucruri pe care aş fi preferat să le fac cu ea.

Şi din cauza asta mă simţeam aşa de naşpa, fiindcă mă aflam atât de aproape de Alex, încât simţeam ce simţea şi ea. Nu la fel de intens ca înainte, când, practic, percepeam aceleaşi lucruri, ca şi cum eram una şi aceeaşi persoană. Acum depistam o urmă de emoţie, ca un cuvânt care îţi stă pe limbă. O senzaţie slabă şi caldă de excitaţie şi un fior rece de spaimă. Foarte ciudată combinaţia de emoţii care radia dinspre ea!

Asta însemna, probabil, că şi ea mă simţea, aşa că îmi era clar că nu trebuia să mă mai gândesc s-o caut pe Josie ca să văd de câte ori aş putea s-o fac să mă strige pe nume.

M-am foit iar, depărtându-mi picioarele.

Alex mi-a aruncat o privire scurtă, cu obrajii îmbujoraţi. Perfect! Mi-am frecat o sprânceană, în timp ce Deacon s-a întins spre masă şi a luat o mână de crochete de cartofi din cutia lui Luke.

— Ce credeţi, mâine se vor relua oare cursurile? a întrebat el, umplându-şi farfuria cu crochete. Ar fi trebuit să-l întrebăm pe Marcus când era aici.

— Probabil se va face o slujbă pentru cei căzuţi în atac, a spus Solos, apropiindu-se de masă.

A întors un scaun şi s-a aşezat pe el, cu mâinile pe spătar.

Degetele lui Deacon au rămas în aer deasupra omului de zăpadă pe care voia să-l facă din crochete.

— Pe toţi zeii! a murmurat el, rezemându-se de spătarul scaunului. Mi-aş dori să existe măcar vreo două luni fără slujbe.

Puţin probabil să se întâmple asta!

M-am uitat la uşă. Josie se dusese din nou la bibliotecă, dar credeam că până acum ar fi trebuit să se întoarcă. Îi spusesem unde o să fim, ca să vină aici. O parte din mine ar fi vrut să meargă cu ea la bibliotecă.

— E ciudat, a spus Alex, luându-i mâna lui Aiden.

Nu pricepeam ce făcea, părea că îi masa degetele sau aşa ceva.

— Vedem atâţia oameni intrând zilnic în Tartar şi ai zice că ne-am obişnuit, nu?

A clătinat din cap şi s-a uitat lung la mâna lui Aiden. Şi-a trecut degetele peste ea.

— Dar tot nu m-am obişnuit. Presupun că acolo e altceva, fiindcă ştii că vor fi fericiţi, dar eu... bat câmpii.

— E OK.

Aiden s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pe tâmplă.

— Acolo nu se ţin slujbe.

— Logic, a spus Solos, rânjind. Acolo toţi sunt cam morţi.

Alex şi-a dat ochii peste cap.

— Credeţi că am putea face şi noi o vizită? a întrebat Deacon, luând un plic de ketchup. Adică, mi-ar plăcea să văd...

A fost întrerupt de zgomotul unei explozii, urmat de un bubuit puternic, ca de tunet. Am sărit în picioare, odată cu Alex. Aiden a ajuns primul la geam.

— Pe toţi zeii! a exclamat el.

Eram la parter, în clădirea principală a universităţii, spre spate, iar pe fereastră se zărea o porţiune bună din curtea de nord, aşa că vedeam destul de bine răfuiala dintre grupurile

de semipuri şi puri. Zgomotul fusese provocat, probabil, de căderea statuii aflate lângă clădire. Reuşiseră s-o dărâme.

— Vai! a murmurat Alex, văzând un semipur care dădea o lovitură puternică.

Am strâns din buze când am sesizat că un pur a invocat elementul aer şi l-a aruncat pe un semipur într-un grup de alţi cinci, care au căzut ca nişte popice.

— Repede s-au mai încăierat!

Solos a oftat şi a pus capul pe masă.

— Pe toţi zeii, ar fi chiar aşa de rău dacă m-aş preface că nu ştiu ce se întâmplă afară?

Luke a băgat mâna în cutie să ia o crochetă, dar, negăsind niciuna, s-a uitat încruntat spre farfuria lui Deacon.

— Marcus vrea să impună nişte restricţii, de mâine, s-ar părea, dar nu cred că va putea să împiedice chestiile astea.

— Nimic nu va putea împiedica chestiile astea.

Alex şi-a lipit mâinile de geam. Respiraţia ei aburea sticla.

— Nu asta am vrut eu, noi...

Alex şi Aiden se implicaseră în abrogarea Ordinului Vlăstarelor şi a Elixirului. Oare chiar îşi imaginaseră că toată lumea va accepta fără probleme noul stil de viaţă?

Curtea începuse să se umple de gardieni.

— Mă duc s-o caut pe Josie.

M-am răsucit pe călcâie, am străbătut camera şi am dat uşa de perete. Am luat-o în dreapta şi am făcut doi paşi.

Josie era în mijlocul holului, iar părul prins sus, într-o coadă, îi sălta la fiecare pas. Uşurat să văd că nu era afară, în hărmălaia aia, m-am apropiat de ea, simţind cum se năşteau în mine două nevoi diferite. M-am concentrat asupra celei corecte, singura care conta.

— Seth...

I-am cuprins mijlocul cu braţul, am luat-o de ceafă şi am tras-o spre mine. Gura mea a ajuns pe buzele ei într-o nano-secundă. Avea gust de mentă şi aproape că am luat-o pe sus, lipindu-i şoldurile de ale mele. Geamătul ei m-a întărit şi mai mult, ceea ce până atunci mi se părea imposibil. Ea m-a prins cu braţul de gât şi s-a lipit cu pieptul de mine. Cât de repede aş fi putut să ajung într-un loc discret? La dreapta era o magazie. Diverse săli de şedinţă.

— Pe bune?

Solos a trecut pe lângă noi, clătinând din cap.

— N-o lăsa cu burta la gură pe hol, Seth!

— O, pe toţi zeii! a mormăit Josie, ascunzându-şi capul în umărul meu.

I-am făcut lui Solos un semn cu mâna. El a râs şi a ieşit din clădire. Am prins-o pe Josie de coadă şi mi-am lipit gura de locul acela de sub ureche.

— Eu, de fapt, mă gândeam să profităm de magazia aia de colo.

Josie a râs încetişor.

— N-am mai făcut asta niciodată.

— Atâta lucru mi-am închipuit şi eu.

I-am prins între buze lobul urechii, iar asta a facut-o să scoată un mic ţipăt.

— Şi, dacă vrei să ştii, sunt mai mult decât dispus să-ţi prezint sexul semipublic.

— Seth! a şoptit ea. Eşti groaznic!

Mi-am plimbat nasul pe obrazul ei.

— Păi, eu vreau doar să-ţi spun că mă preocupă educaţia ta sexuală. Trebuie să descoperim ce îţi place şi ce nu.

— Ce săritor eşti!

— Ăsta-s eu!

M-am retras puţin şi am sărutat-o pe nas. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am zâmbit fără să vreau. Mi s-a părut ciudat. M-am simţit bine.

— Mă bucur că eşti aici! Ai avut ceva probleme afară?

— Nu. Nici nu m-au băgat în seamă.

S-a dat puţin înapoi, luându-şi braţul de pe gâtul meu.

— Iar gardienii păreau să controleze situaţia.

— Perfect!

Am vrut s-o apuc de mână şi am văzut că avea ceva acolo.

— Ce-i aia?

Ea a desfăcut palma, cu ochii plini de entuziasm. În palma ei era o sticluţă cu ceva lichid albastru-închis.

— Sânge de Pegas.

Am ridicat capul.

— De unde îl ai?

— De la Atena.

— Poftim?

— Ai auzit bine.

S-a legănat pe călcâie, gata să ţopăie.

— Am găsit-o pe bibliotecară. Dar nu este bibliotecară. Nu chiar. Adică e, la modul ciudat, dar n-o să-ţi vină să crezi ce am văzut, pe cine am văzut şi apoi am găsit...

— Hoo, mai încet, gură mare!

Şi-a încreţit nasul.

— Gură mare?

— Sună cumva sexual. Ca şi cum superputerea ta ar fi să sugi...

— Seth! s-a răstit ea, mijind ochii.

— Am vrut să spun că vorbeai aşa de repede, încât abia înţelegeam ce spui.

Josie a clătinat din cap.

— Sunt convinsă.

I-am făcut cu ochiul.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă în camera aia? Practic toată lumea e acolo.

Am luat-o de mâna liberă, dar ea nu s-a clintit. M-am uitat cu atenţie la faţa ei.

— Eşti OK?

— Toată lumea e acolo?

— Da. Luke, Deacon, Alex, Aiden.

Am făcut o pauză.

— Ştii că poţi avea încredere în ei, nu?

— Sigur, a răspuns ea repede. Dar nu voiam să deranjez. M-am uitat o clipă la ea, nedumerit.

— Să deranjezi?

— Da.

Şi-a eliberat mâna şi s-a uitat la sticluţă.

— Vreau să zic, nu s-au mai văzut de şase luni şi n-aş vrea să deranjez.

Nu ştiam dacă să râd, s-o îmbrăţişez sau s-o scutur puţin. Am prins-o cu degetele de bărbie şi i-am ridicat capul.

— OK. Sunt nişte chestii pe care trebuie să le afli.

A ridicat o sprânceană.

— Nu, pe bune?!

— Da, pe bune, am răspuns. Alex şi Aiden sunt aici temporar. E ciudat. Crede-mă! Sincer, tu ştii cum mă simt eu faţă de ei, bine sau nu, dar tu nu ai niciun motiv să crezi că îi deranjezi. Nu îi deranjezi.

A lăsat genele în jos şi a oftat.

— Ştiu. Dar... ei sunt aşa de apropiaţi şi nimic din toate astea nu e aşa de important acum, dar presupun că... nu sunt tocmai sociabilă când vine vorba de asta.

— Atunci suntem doi care nu suntem sociabili.

A râs încetişor şi a ridicat capul.

— Perfect!

— Nu trebuie să-ţi faci griji! La naiba, să mai treacă ceva timp, iar Alex va ajunge să fie prietena ta cea mai bună.

A făcut ochii mari, apoi a clipit.

— De asta nu ştiu ce să zic. Adică, e chestia asta cu Apollo şi mai e şi chestia aia cu tine... E cam ciudat să avem atâtea lucruri în comun.

— Josie!

Am început să râd, apoi am aplecat capul şi am sărutat-o.

— Eşti...

— Minunată? a completat ea.

— Voiam să spun nebună, dar merge şi minunată.

Am râs când m-a plesnit peste mână. Din fericire, nu cu mâna în care avea sticluţa cu sânge de Pegas, fiindcă atunci chiar ar fi fost nasol.

— Eşti gata?

— Da. Numai o clipă.

I s-au îmbujorat obrajii.

— Mai întâi trebuie să-ţi spun ceva.

— OK!

S-a întins spre mine şi mi-a spus la ureche:

— Te iubesc!

La naiba! Muşchii mi s-au încordat. Inima mi-a luat-o razna. Pielea mă furnica. Iar magazia aia mi se părea că ar fi un loc numai bun de investigat.

Josie m-a sărutat pe obraz, apoi s-a retras.

— Am crezut că trebuie să îţi aduc aminte de asta.

Mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o uşor.

— Gata?

Acele două cuvinte mă reduseseră la tăcere în timp ce o conduceam spre camera unde era echipa. Erau două cuvinte pe care nu eram obişnuit să le aud şi nu credeam că mă voi obişnui vreodată cu ele.

Toţi erau cam în acelaşi loc unde îi lăsasem, singura diferenţă fiind că cutiile cu mâncare erau închise, iar Aiden stătea jos, în timp ce Alex era în picioare, lângă Deacon şi Luke.

— Am găsit-o!

Am închis uşa în urma noastră, conştient că toţi observaseră că ne ţineam de mână. Eram... ciudat de mândru de asta.

— Şi are ceva foarte interesant să ne spună.

Josie a făcut un mic semn cu mâna în care avea sticluţa, iar când m-am uitat în treacăt la ea, am văzut că faţa ei căpătase o nuanţă undeva între roşu şi roşu ca focul. S-a oprit cu ochii la Deacon.

— Am fost din nou la bibliotecă şi am găsit-o, în sfârşit, pe bibliotecară.

— Cum?

Cu o expresie dezamăgită, a plesnit cu palmele masa, făcând să se clatine sticlele goale de apă.

— Îţi baţi joc de mine? Ai găsit-o în singura zi în care nu am venit cu tine?

— Pe bibliotecară? a întrebat Aiden, aplecându-se în faţă. Josie le-a povestit, lui şi lui Alex, despre mesajul lui Apollo, care îi spusese s-o caute pe această bibliotecară.

— Azi am văzut-o. Şi nu e singurul lucru pe care l-am văzut. S-a răsucit să se uite la mine, debordând de încântare.

— Pe toţi zeii, am uitat să-ţi spun! Azi am văzut un Pegas. Adică unul adevărat, viu, şi era superb! L-am şi atins. M-a simpatizat. Cred. Vreau să zic, nu m-a lovit şi nici nu m-a muşcat.

Aiden şi-a lăsat capul într-o parte, cu sprâncenele ridicate. Expresia aia prostită de pe faţa lui făcea toţi banii.

— Ai luat ceva? a întrebat-o Deacon, apoi a început să râdă. Dacă e aşa, vreau şi eu ce ai fumat tu.

Fratele lui s-a întors şi s-a uitat la el.

— Ce? a ridicat Deacon din umeri şi s-a aşezat pe scaun. Pare să fie marfă de calitate.

— Nu am fumat nimic.

Josie mi-a lăsat mâna şi s-a apropiat de masă. A pus sticluţa jos.

— Aici e sânge de Pegas.

— I-ai luat sânge lui Pegas?

Pe faţa lui Alex se citea oroarea.

— Frate! Nu! Nu e sângele celui pe care l-am văzut eu. Cel puţin, aşa cred.

Josie s-a încruntat, apoi s-a îndepărtat de masă şi a venit iar lângă mine.

— Atena l-a adus.

— Atena?

Luke s-a uitat la sticluţă, apoi a luat-o cu grijă şi a început să o răsucească în mână.

— Cum ar fi, *acea* Atena?

— Da. Iar bibliotecara – copii, n-o să vă vină să credeţi – e Meduza! Aia cu şerpi în păr, ochi siniştri şi tot aşa.

Josie a început să povestească grăbită, iar acum mă uitam şi eu la ea cu aceeaşi expresie ca a lui Aiden.

— Se pare că Perseu n-a omorât-o. A fost o minciună.

— Frate! a murmurat Deacon. Aş fi putut-s-o văd pe Meduza! Ce aiurea e!

Aiden i-a aruncat o privire.

— Eu unul cred că probabil e mai bine că n-ai văzut-o.

— Probabil. Am impresia că nu-i simpatizează prea mult pe oameni, a spus Josie, în timp ce Alex s-a îndreptat din nou spre canapea.

Aiden s-a rezemat de spătar, iar ea s-a aşezat pe genunchii lui.

— M-a dus la uşa de sub scări, ceea ce a fost destul de sinistru, iar după aia într-un fel de hol ciudat, unde a făcut să apară din senin o uşă. Era acolo o cameră plină de indivizi împietriţi.

— Meduza, a repetat Alex, clătinând încet din cap. Şi Pegas?

Josie a dat din cap.

— Am găsit simbolurile şi...

S-a încruntat.

— Am găsit simbolurile. Ştiu cum să le luăm după ce îi găsim pe ceilalţi semizei.

— Sunt în bibliotecă? am întrebat eu.

— Nu ştiu. La locul unde sunt păstrate se ajunge prin bibliotecă, dar nu cred că e tot acolo, a explicat ea, uitându-se la sticluţa pe care Luke o pusese înapoi pe masă. Apoi a apărut şi Atena. Ea mi-a dat sticluţa. Presupun că e pentru...

S-a încruntat.

— Presupun că e pentru titani, din moment ce are efect asupra lor.

— Are efect asupra oricui, a spus Luke. Poate ucide un muritor dacă ajunge în contact cu pielea.

— Totuşi este o veste bună! a exclamat Aiden, punându-şi braţele în jurul taliei lui Alex. Am aflat unde sunt simbolurile. Putem să bifam măcar un lucru de pe listă.

— Aşa e.

Josie s-a uitat în sus, la mine, şi a zâmbit.

— Acum trebuie doar să aflăm unde sunt ceilalţi...

A făcut ochii mari.

— Glifele! a şoptit ea.

Am simţit prezenţa unui zeu cu o secundă înainte ca energia să facă să vibreze încăperea. Lângă masă au apărut două coloane strălucitoare, după care s-a ivit şi Apollo.

Nu era singur.

Lângă el se afla un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată. Un tip care avea peste doi metri şi era mare cât un tanc.

— Copii, v-am adus un musafir! a spus Apollo.

Nu „bună”. Tipic pentru Apollo! Să apară aşa, cu cine ştie cine, fără măcar să salute. Un nesimţit!

— Vi-l prezint pe Hercule.

Toată lumea a făcut ochii mari.

Apollo a zâmbit, iar ochii lui complet albi au făcut nişte irisuri albaştri, exact ca ai lui Josie.

— Exact, a spus el, *acel* Hercule.

22 – Josie

Dacă m-aş fi gândit că ziua aceea era cea mai bizară din viaţa mea, nu m-aş fi înşelat. A trecut de la ciudat la nebunie totală. O văzusem pe Meduza, apoi pe Atena şi chiar şi un Pegas.

Iar acum mă holbam la tatăl meu, Apollo, care stătea lângă Hercule – *acel* Hercule.

Parcă mi se golise creierul, dar asta era bine, pe undeva, fiindcă de când plecasem de la bibliotecă fusese suprasolicitat. Avertismentul pe care mi-l dăduse Meduza în final era mai mult decât neliniştitor. Aveam impresia că îmi dăduseră toxina cu ideea că nu era doar pentru titani. Mi se strânsese stomacul de neliniște. Nu că aş fi crezut că voi fi vreodată nevoită să o folosesc împotriva lui Seth, ci pentru că ei credeau că o voi face.

Asta mă deranja.

— La naiba! a murmurat Deacon, spărgând tăcerea.

Am clipit o dată, apoi de două ori. Hercule era tot acolo, cu un rânjet lipit de buzele lui bine conturate. Semizeul îţi lua ochii. Un cap plin de bucle blonde şi mătăsoase. Ochi albaştri precum cerul dimineţii şi muşchi care aveau la rândul lor muşchi. Ţipau pe sub cămaşa albă pe care o avea pe el. Până şi coapsele se umflau în blugi într-un mod care mă făcea să cred că va crăpa cusătura.

— Văd că toată lumea ştie cine sunt, a spus Hercule. Nici nu mă aşteptam la altceva. La urma urmei, eu sunt Hercule.

Am ridicat sprâncenele.

Seth s-a strâmbat.

— Hercule e o jigodie! a declarat Apollo, iar semizeul a ridicat din umeri.

Era limpede că nu auzea asta pentru prima oară.

— Dar e singurul căruia Zeus îi permite să iasă din Olimp. El va putea să-i găsească pe ceilalţi semizei.

— Pentru că sunt aşa de grozav, a spus Hercule.

Apollo a oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

— Şi cum am spus, e un pic cam jigodie.

— Un pic? a murmurat Seth, uitându-se la el de la vârful ghetelor până la capul lui blond. Adică o are mititică?

Pe toţi zeii!

Alex şi-a dus mâna la gură.

— Ai vrea să vezi asta, nu? a ripostat Hercule.

Seth a rânjit.

— Nu e nevoie să fac cercetări ca să descopăr ceva evident.

Pe toţi zeii!

Semizeul a făcut un pas în faţă. Sticlele goale de pe masă s-au zgâlţâit.

— Am auzit de tine, Apollyon! Ştiu totul despre tine.

— Frate! a şoptit Deacon.

I-a dat un cot lui Luke, cu ochii strălucitori. Aiden şi Alex s-au ridicat în picioare.

Apollo şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Văd că o să vă înţelegeţi.

— Nu mă surprinde, a spus Seth, fără să-l ia în seamă pe Apollo.

A zâmbit cu un colţ al gurii.

— La urma urmei, eu sunt *acel* Apollyon.

— Motiv de mare mândrie, a replicat Hercule.

Clar, treaba se împuţea!

Seth a ridicat bărbia.

— Măcar ceea ce ai auzit tu despre mine e adevărat. Dar despre tine? În mare parte sunt mituri, nu? Pun pariu că tăticul are grijă ca lumea să creadă că eşti mare şi rău...

— Nu! s-a răstit Apollo, când Hercule a ridicat mâna.

Pe pumnul semizeului dansa o lumină albă.

— Nu ai cum să-l loveşti pe Apollyon.

Rânjetul lui Seth se întinsese până la urechi.

— Normal că nu.

— A, nu mă înţelege greşit, copil-problemă ce eşti! a spus el, iar Seth s-a strâmbat. Herc poate să te lovească, dar eu

i-am spus să nu o facă. Valabil şi pentru tine. Vreau să vă purtaţi frumos amândoi.

— Dar nu e deloc amuzant, a pufnit Hercule.

— Stai!

Deacon se uita când la unul, când la altul.

— Putem să-ţi spunem Herc?

Semizeul s-a uitat peste umăr la el.

— Toată lumea îmi spune aşa.

— Ce tare! a murmurat Deacon, cu ochii lui argintii măriţi.

Simţeam nevoia să mă aşez.

Apollo a aruncat o privire spre cuplul care stătea în picioare în faţa canapelei şi un zâmbet i-a încălzit chipul frumos. Mi s-a strâns inima.

— Nu v-am mai văzut de mult timp, a spus el. Păreţi foarte fericiţi.

— Chiar suntem, a răspuns Aiden.

De lângă el, Alex a scos un fel de chiţăit şi s-a repezit la Apollo. Acesta a izbucnit în râs şi şi-a deschis larg braţele. A cuprins-o cu entuziasm. Şi ea l-a îmbrăţişat. Inima mi se strângea şi mai tare.

M-am încordat şi m-am străduit să nu reacţionez. Nici n-ar fi trebuit să am vreo reacţie. Era o scenă... tandră. Era evident că nu se mai văzuseră de mult. Mi-am luat ochii de la ei şi m-am uitat la Herc. Îl privea curios pe Apollo, ca şi cum nu-l mai văzuse niciodată îmbrăţişând pe cineva. Apoi ochii lui s-au oprit asupra mea. Am întors capul şi l-am zărit pe Seth. I-am zâmbit. Era totul în regulă.

Nu se întâmplase nimic rău.

Mi-am prins coada şi am aruncat-o neglijent pe spate. Habar n-aveam de ce mă deranjau toate astea. OK. Ştiam perfect. Pe mine, Apollo nici măcar nu mă salutase. Pe fiica lui. Stăteam acolo ca proasta.

După ce Alex s-a retras, Aiden l-a bătut cu palma pe umăr şi i-a spus ceva, prea încet ca să pot auzi. Alex i-a mai zâmbit o dată lui Apollo, iar eu am respirat adânc. Era cazul să mă comport matur. Între Apollo şi mine fusese o relaţie ciudată, în timp ce Alex îl cunoştea de multă vreme, adică efectiv îl cunoştea. Eu îl ştiam doar ca pe Apollo cel prefăcut şi puteam să număr pe degete de câte ori îl văzusem.

Seth mi-a cuprins umerii cu braţul, iar eu mi-am păstrat zâmbetul acela lipit de buze.

— Deci, care-i planul de bătaie? l-am întrebat pe Herc.

Apollo s-a întors spre noi, s-a uitat la braţul de pe umerii mei, iar eu l-am provocat în gând să comenteze ceva.

— E destul de simplu. Vad că ai găsit-o pe bibliotecară. Altfel, nu văd cum ai avea o sticluţă cu sângele lui Pegas.

— Am găsit-o.

Am încercat să am un ton neutru.

— Am găsit şi simbolurile.

— Perfect! Ştiam că ai să reuşeşti.

Zâmbetul lui a fost abia schiţat, nici pe departe cu gura până la urechi ca atunci când Alex s-a aruncat pe el chiţăind.

— Acum nu mai avem nevoie decât de semizei.

— Şi aici intervin eu. De aceea sunt aşa de uimitor de util.

Herc s-a uitat prin cameră, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că toată lumea se uita la el. Peste umărul lui, l-am văzut pe Luke dându-şi ochii peste cap.

— Eu pot să-i simt pe ceilalţi semizei...

— Da, l-a întrerupt Seth, cu un ton plictisit. Ştim. Simţurile tale superspeciale de spion îţi permit să-i miroşi pe ceilalţi semizei.

Hercule şi-a îngustat ochii.

— *Eu* sunt superspecial.

Aiden a închis ochii şi s-a scărpinat prin părul negru. Lângă el, Alex şi-a muşcat buzele.

Am intervenit, înainte ca discuţia să degenereze.

— Dar cum putem să ne folosim de abilitatea asta? În momentul acesta îi simţi pe semizei?

Herc a zâmbit, uitându-se cercetător la mine, fără măcar să încerce să ascundă asta. Privirea lui a întârziat pe anumite zone, iar asta mi-a dat impresia că stăteam acolo dezbrăcată.

— Ce-ar fi să mergem noi doi să discutăm...

— Vrei să mori? l-a întrebat Seth, pe un ton indiferent. De data asta, pe bune?

— Nu vorbeam cu tine!

Herc mi-a făcut cu ochiul, iar eu nu-mi dădeam seama dacă individul glumea sau nu.

— Poate nu ştiai, dar am ucis o mulţime de monştri: leul din Nemeea, Hidra cu nouă capete, gigantul Cacus, care scuipa flăcări. Aş putea continua...

— Nu, te rog, a spus Apollo, oftând, iar eu l-am apucat pe Seth de tricou. Scuteşte-ne de detalii, nu interesează pe nimeni.

Herc s-a strâmbat.

— Pe toată lumea interesează.

— Pe mine mă interesează... într-un fel, a sugerat Deacon. Adică mi-ar plăcea să aflu povestea Hidrei cu nouă capete...

— Taci din gură, Deacon! l-a repezit Aiden.

Herc a zâmbit, uitându-se peste umăr.

— Vorbim mai târziu!

Deacon radia.

— Asta nu e prima lui vizită, a explicat Apollo. De-asta a durat aşa de mult. Întâi l-am purtat pe tot globul ăsta...

— A fost foarte mişto, a adăugat Herc.

— A fost oribil, a ripostat Apollo, cu răbdare, iar mie mi-au zvâcnit buzele. Am reuşit să aflăm unde se află trei semizei, cei care nu au fost capturaţi de titani. Pe cei capturaţi nu i-am putut găsi.

— Aha! Deci nu e chiar aşa de special...

Luke a scos un sunet, ceva între tuse şi râs.

Irisurile lui Apollo au dispărut, fiind înlocuite de nişte globi oculari albi, din care ţâşneau mici fulgere.

— O-o! a făcut Alex, încet.

— Unul dintre semizei este în Canada, în apropierea oraşului Thunder Bay. Altul se află într-un mic sat numit Pluckey. În Marea Britanie. Sunt convins că n-aţi auzit de el.

— De fapt, a început Luke tărăgănat, se spune că este unul dintre cele mai bântuite sate din Marea Britanie, aşa că e cumva ironic că un semizeu... OK, a spus el cu ochii mari, când l-a văzut pe Apollo întorcându-se spre el cu o faţă deloc impresionată. Nu contează!

— Celălalt semizeu este în sudul Californiei, prin Malibu, a continuat Apollo. Nu mă interesează cu care începeţi, dar trebuie să-i găsiţi pe toţi trei.

A făcut o pauză, apoi s-a uitat la mine. Sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. Nu puteam să fiu sigură, din moment ce nu avea ochi normali.

— Trebuie să plec! Mă voi întoarce când voi putea.

Apoi Apollo – tatăl meu – a dispărut, a dispărut, pur şi simplu, ca şi cum nici nu fusese vreodată acolo. A plecat fără măcar să dea mâna cu mine.

Ce să mai zic de o îmbrăţişare!

Înainte să pot să întreb ceva de mama sau de Erin.

Seth

— Herc ăsta e cam nesimţit.

— Cam?

Am început să râd, în timp ce traversam împreună cu Josie curtea dinspre nord. Singurul semn care amintea de bătaia de mai devreme era statuia dispărută.

— E fix o javră. Una de duzină.

Ea a râs, uitându-se în jur. Soarele începuse să-şi piardă puterea în după-amiaza târzie, iar temperatura scăzuse.

— Pare foarte plin de el, dar dacă poate să ne ducă la ceilalţi semizei, va trebui să-l tolerăm.

— Nu pot să-ţi promit.

Ea s-a uitat la mine, zâmbind.

— Crezi că Solos va putea să folosească sângele lui Pegas?

După plecarea lui Apollo îşi făcuse şi Solos apariţia. După ce şi-a revenit din uimirea pe care i-a produs-o vederea lui Hercule, Josie îi arătase sticluţa. Bătrânul străjer avea de gând să ungă armele cu toxina aceea. Nu pumnalele Covenant, pentru că ar fi fost prea periculos. Ci cuţitele care semănau cu nişte ţurţuri de gheaţă când erau aruncate. Cu ele, cel puţin, nu mai trebuia să ne facem griji că am putea mătrăşi pe cineva din greşeală.

— N-am fost niciodată în California, a comentat Josie, legănându-şi braţele pe lângă trup. Îmi pare bine că am hotărât să mergem acolo mai întâi. E ceva în neregulă că mă simt oarecum încântată?

— Nu. De ce să fie?

Ea a ridicat din umeri, uitându-se la cer.

— Fiindcă nu e ca şi cum am pleca în vacanţă. Ştiu că o să fie periculos sau că ar putea să fie. Va trebui să convingem pe cineva că e semizeu.

— Probabil va merge ca pe roate, am încercat să o încurajez.

Ea a râs din nou.

— Da. În plus, sunt atâtea probleme! Chestia cu semipurii şi cu purii. Nu mai ştiu nimic de mama sau de Erin. Habar n-avem cum să-i găsim pe semizeii capturaţi de titani, nici nu ştim ce s-a întâmplat cu ei, iar eu...

— Am priceput ce spui. Avem o groază de chestii pe cap la care să ne gândim, dar asta nu înseamnă că nu poţi să te bucuri puţin de viaţă.

— Aha.

A strâns din buze.

— Ce vrea să însemne asta?

Josie s-a oprit şi s-a întors cu faţa la mine. Vântul i-a adus pe obraji câteva şuviţe care scăpaseră din coadă.

— E ciudat să te aud spunând asta.

Am ridicat o sprânceană.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Nu mi se pare că-ţi trăieşti viaţa după principiul ăsta.

M-a ciocănit cu degetul în piept.

— Nu mi s-a părut că te-ai bucurat aşa tare de viaţă până de curând.

Am deschis gura, cu intenţia s-o contrazic, dar ce naiba aş fi putut să spun? Avea dreptate.

— *Touche!*

Josie mi-a zâmbit mai larg, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a continuat să meargă.

— Ce mult mi-ar fi plăcut să-l vezi pe Pegas!

— E doar un cal cu aripi.

Ea şi-a luat un aer şocat şi s-a uitat peste umăr la mine, arcuindu-şi o sprânceană.

— Cred că nu mai putem fi prieteni.

— E OK. Nu aveam nicio intenţie să fim doar prieteni.

Josie şi-a dat ochii peste cap.

— O să mă antrenezi iar?

— De ce nu?!

Mă pricepeam la lupte corp la corp, dar la elemente? Nu era indicat să mă bag.

— Numai că plecăm în două zile, aşa că o să fie destul de greu să te antrenez.

— E adevărat.

Câteva momente nu am mai vorbit. Ne apropiaserăm de clădirea dormitoarelor, iar eu mă gândeam că în următoarele două zile nu o să avem prea multe ocazii să fim singuri. În clipa aceea, cu siguranţă Deacon era grămadă pe Hercule, ca un fan înfocat. Frate, îmi părea rău de Luke! Când am plecat noi, dădea impresia că era gata să-şi smulgă timpanele şi să le arunce pe jos, ca să le calce în picioare. În scurt timp, va trebui să ne întâlnim iar, ca să facem planurile de călătorie. Întâi de toate, voiam să vorbesc cu Josie despre o chestie.

— Hei!

Am prins-o de mână şi am tras-o spre mine.

— Eşti OK?

— Da. Sigur.

Şi-a lipit palma de pieptul meu şi şi-a dat capul pe spate.

— De ce mă întrebi?

— Pe bune?

Şi-a încreţit nasul.

— Pe bune.

— OK.

Am tras-o spre o bancă, m-am aşezat şi am silit-o să stea pe genunchii mei. În prima clipă s-a încordat, apoi s-a relaxat.

— Am văzut mai devreme ce faţă ai făcut când s-au întâlnit Alex şi Apollo.

Josie s-a uitat o clipă la mine, apoi a privit în altă direcţie. Nu aveam de gând să las lucrurile aşa. Am prins-o de bărbie, obligând-o să-şi îndrepte ochii la mine. Ea a oftat.

— A fost aşa de evident?

— Nu.

M-am uitat în ochii ei. Mai devreme, când am văzut-o crispându-se la vederea tatălui ei, care era aşa de prietenos cu Alex, mi-am dorit să-l lovesc pe Apollo cu *akasha* de vreo sută de ori.

— Nu a fost evident...

I-am înconjurat şoldurile cu braţele.

— Am observat fiindcă sunt întotdeauna atent la tine. Dacă ai şti cât de atent, probabil ţi s-ar părea sinistru.

— Seth! a spus ea râzând.

— Vrei să ştii adevărul? M-am uitat la fundul tău tot drumul până aici.

— Pe toţi zeii!

A clătinat din cap.

— Eşti caraghios, Seth!

— Sunt sincer.

Câteodată.

— Da...

A oftat iar.

— Eu doar... Ştii, abia dacă vorbeşte cu mine. Şi niciodată nu am timp să-l întreb ceva. Apare şi dispare, şi nu avem niciodată o discuţie adevărată. Părea aşa de... bucuros că o vede pe Alex. Adică, s-au îmbrăţişat şi eu...

Eu îmi doream să-l snopesc pe Apollo.

A respirat întretăiat.

— Bunicii mei nu mai sunt lângă mine. Nici mama, iar el e tatăl meu, dar nu se poartă ca un tată. Uneori mă simt orfană, asta-i tot. De fapt, chiar sunt.

— Ştiu ce simţi.

Josie s-a apropiat şi şi-a rezemat obrazul de umărul meu. Am ridicat braţul şi am luat-o de gât.

— Nu eşti singură. Te înţeleg.

— Da, a murmurat ea.

M-am uitat la ea, zâmbind. Ochii ei frumoşi erau închişi, iar genele îi adumbreau obrajii. Apoi a ridicat capul. Mi-a prins obrazul în palmă şi şi-a apropiat gura de buzele mele.

Atingerea a fost uşoară la început, abia i-am simţit buzele, iar asta m-a zguduit. Mi-am dat seama că a simţit reacţia mea. Nu aveam cum să ascund ceea ce presa cu putere pe fundul ei sau cum mi se strânsese mâna pe ceafa ei.

— Îmi place să te sărut, a spus ea. Cred că trebuia să-ţi spun.

I-am prins colţul gurii şi am muşcat-o uşor de buză.

— Păi, când vrei s-o faci, fă-o!

— Oricând?

Am aplecat capul, am sărutat-o mai apăsat, iar Josie a răspuns la fel. Ca şi cum nu am fi fost afară, unde ne putea vedea oricine. Nu conta. S-a foit pe picioarele mele, agitată, dornică de mai mult. Mâinile mi-au intrat în acţiune, i-au mângâiat corpul şi toate rotunjimile, pe sub haine. Voiam s-o explorez. Totuşi nu avea să se întâmple chiar atunci.

Am simţit-o pe Alex şi m-am retras.

— O să avem companie.

— Ah...

Josie a clipit, apoi s-a uitat peste umărul meu.

— Oh! Ce ciudat e!

N-am răspuns, mi-am schimbat poziţia şi am întors-o în aşa fel, încât picioarele i-au căzut între ale mele. Mă aşteptam să se ridice şi să se îndepărteze. Nu eram sigur că era OK pentru ea să facem publică relaţia noastră, având în vedere... În fine, trecutul meu cu cei doi.

Aiden şi-a încetinit paşii, apropiindu-se de noi. Era limpede că expresia de pe faţa mea nu era una primitoare.

— Scuze, a spus el, cu ochii la cer.

— Nu am vrea să vă deranjăm.

— Dar o s-o faceţi oricum?

— Da.

Alex a zâmbit uşor.

— Tocmai am plecat de acolo. Nu ştiu cum o să supravieţuim cu Hercule. E un mare nesimţit.

Josie a început să râdă.

— Exact asta am spus şi eu.

— Marile minţi gândesc la fel.

Zâmbetul lui Alex a devenit mai cald.

— Voiam doar să ne asigurăm că nu vă deranjează să venim şi noi cu voi.

— Deloc, a spus Josie, rezemându-se de mine.

Nu se ridica şi nici nu se îndepărta de mine. Nu era deloc jenată sau îngrijorată de ce puteau crede alţii.

La naiba!

— Bine, a spus Alex.

I-am mângâiat şoldul lui Josie.

— Nu că dacă am fi spus că nu vrem să veniţi schimba ceva.

— Nu, a spus Aiden, rânjind.

M-am uitat la el.

— Exact ca pe vremuri.

A urmat o pauză, apoi ochii lui cenuşii au căpătat o nuanţă argintie când a punctat:

— Să sperăm că nu!

23 – Josie

— **Nu mă poţi opri,** a declarat Deacon, ferm, probabil pe cel mai grav ton pe care îl auzisem eu vreodată. Sunt adult.

Aiden a inspirat adânc, dar nu l-a ajutat la nimic.

— Pot să te opresc. Foarte uşor.

— Vreau să văd că încerci.

Mă uitam la cearta celor doi fraţi, ca şi cum aş fi stat în rândul întâi la un meci de tenis. Habar n-aveam cine avea să câştige. Deacon voia să vină cu noi în căutarea semizeilor. Aiden nici gând să accepte.

— Nu cred că vrei.

Aiden stătea pe canapea, în apartamentul în care locuia împreună cu Alex şi care era unul destul de mare. Mai mare decât al meu sau al lui Seth. Avea o sufragerie în toată regula: o canapea în toată regula, două fotolii-scoică şi o canapeluţă, pe care acum stătea Alex. Chiar nu aveam idee ce căutam eu aici.

După ce Alex şi Aiden ne găsiseră pe bancă, am plecat toţi patru spre clădirea dormitoarelor. Am intrat în apartamentul lor şi, în timp ce eu mă minunam de dimensiunile camerelor, Seth a plecat să-l caute pe Solos, spunând că se va întoarce imediat.

Asta fusese acum o oră.

Speram din tot sufletul să nu fi dat peste Hercule, fiindcă eram convinsă că nu s-ar fi terminat bine.

— Probabil crezi că vreau să merg pentru că vine şi Luke.

Deacon stătea în faţa canapelei, cu obrajii îmbujoraţi de frustrare.

— Nu pentru el vreau să vin.

S-a uitat la Luke.

— Nu te supăra, iubire!

— Nu mă supăr, a spus Luke, din marginea canapelei.

— Pe de altă parte, aş vrea să subliniez că şi el pierde cursurile plecând la vânătoare de semizei.

— E altceva, a spus Aiden, calm. El este antrenat, Deacon. Ştii şi tu asta. Călătoria asta va fi periculoasă.

— Of, de parcă nu am avut discuţia asta de un milion de ori! Am priceput că vrei să mă protejezi. Apreciez asta, dar nu mai sunt copil.

M-am uitat la Alex, care strângea din ochi. Înţelegeam perfect ce voia Deacon. Îl înţelegeam şi pe Aiden, că dorea ca prietenul lui să rămână aici, unde era în siguranţă. Niciunul dintre noi nu ştia ce o să fie acolo.

— Ştiu că nu mai eşti copil, Deacon!

Deacon a clătinat din cap.

— Nu ştii. Pot să am grijă de mine şi singur! Şi mai e ceva: nu te-am mai văzut de o jumătate de an, Aiden. Adică de şase luni. Nu mai pot ajunge la tine, a spus el, iar în vocea lui s-a simţit tulburarea. Ca şi cum ai fi mort.

Luke s-a aplecat în faţă, iar Aiden a strâns uşor din ochi.

Aiden a spus:

— Deacon...

— Nu! Trebuie să mă asculţi! Amândoi trebuie să mă ascultaţi! Mă bucur mult că sunteţi OK. Că veţi trăi etern şi că sunteţi împreună, dar pentru mine nu e uşor, a spus el, cu ochii strălucitori, iar eu aveam impresia că nu ar fi trebuit să fiu aici, martoră la durerea reală pe care o exprimau cuvintele sale. Mi-e dor de tine, iar ăsta e timpul meu. Am şase luni să te văd. Înainte să te întorci. Şi cine ştie cât va dura căutarea asta? Poate să dureze şi şase luni. Ai putea fi plecat toată perioada asta. Vreau să te văd! Aşa e cinstit.

Fratele lui şi-a plecat privirea şi şi-a trecut mâna prin părul des. Nu a spus nimic, în timp ce Luke s-a ridicat şi s-a dus la Deacon, l-a prins cu braţul de umeri şi l-a tras spre el. L-a sărutat în creştetul capului, pe buclele blonde.

— Fir-ar!

Aiden a lăsat mâna jos şi a ridicat capul.

— Nu m-am gândit la asta.

— Normal că nu te-ai gândit! a mormăit Deacon. De-asta ai nevoie de mine. Eu mă gândesc la toate.

Aiden a scos un hohot de râs, apoi s-a uitat la Alex. Ea i-a zâmbit încurajator. Era aşa de clar că ei doi erau fix pe aceeaşi lungime de undă, de parcă sufletele lor erau unite.

Oare eu şi Seth vom ajunge vreodată aşa? Vom avea şi noi şansa asta? Am inspirat scurt şi am dat aerul încet afară. Vom avea şi noi o şansă. Aveam un plan. Nu cel mai grozav. Numai că era nevoie ca Apollo să stea pe aici suficient de mult ca să reuşesc.

Uşa s-a deschis şi m-am uitat într-acolo. A intrat Hercule. A strâmbat din buza de sus. Pe faţa lui frumoasă se citea limpede dezgustul.

— Până şi apartamentul ăsta e mic! De ce aici e totul aşa de mic?

— E un cămin, a explicat Luke şi trebuia să apreciez că măcar încerca. În cămine, camerele sunt destul de mici.

Mi-am amintit de camera mea de la Radford.

— Şi, de fapt, apartamentul ăsta e mai mare decât...

— Nu e deloc mare, m-a întrerupt Herc, după care a ridicat braţul, flexându-şi bicepsul. *Asta* înseamnă mare.

Am deschis gura, dar, da, nu aveam cuvinte.

— De ce toţi aveţi camere mai bune decât a mea? a întrebat el, privind în jur cu ochi critic.

S-a uitat la Aiden.

— Adică, până la urmă, cine sunteţi voi?

— În fine...

Alex s-a ridicat repede de pe canapeluţă.

— Mie mi-e foame. Vrei să vii cu mine să mâncăm?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că vorbea cu mine. M-am ridicat încet, în timp ce ea pornise spre uşă, aruncându-mi o privire care îmi sugera că ar fi mai bine să mă grăbesc. Aşa am făcut.

Când am ajuns în hol, a ridicat braţele spre tavan, cu pumnii strânşi, şi a început să bată din picioare. Criză de-adevăratelea.

Am zâmbit.

— Pe toţi zeii, nu pot să-l sufăr pe individul ăla! a izbucnit ea. E aici doar de două ore şi deja îmi vine să-i scot ochii cu unghiile de la picioare.

— De la picioare?

— Da, a spumegat ea. Fiindcă alea sunt mai boante şi l-ar durea mai tare, asta după ce i-aş da un picior în faţa aia de prost.

Am început să râd, imaginându-mi scena.

— E o javră, clar.

— Nici măcar nu mă surprinde că Apollo a reuşit să-l găsească pe cel mai enervant semizeu, a spus ea, după ce am pornit pe hol. În afară de faptul că sincronizarea lui e impecabilă, mai are şi superputerea de a descoperi jigodiile.

Faptul că Alex ştia de abilitatea lui Apollo de a nimeri cel mai prost moment m-a făcut să mă întreb cum aflase asta. Am ajuns în holul principal, care era aglomerat. Mai mulţi studenţi care stăteau pe lângă statuile furiilor s-au holbat la ea fără jenă, când s-a îndreptat spre uşă. Se înnoptase.

— Stai!

Am ajuns-o din urmă şi i-am spus încet.

— Nu s-au impus nişte restricţii de circulaţie?

Alex s-a strâmbat şi a deschis uşa.

— Ba da, dar nu ni se aplică nouă.

Am ridicat uimită din sprâncene, am ieşit şi am trecut chiar pe lângă gardienii care asigurau ordinea, foarte sigure pe noi. Nu au spus nimic. Nici măcar când Alex le-a făcut cu mâna.

Atunci, bine.

— Sper că mai există ceva de mâncare la cantină, a spus ea, uitându-se la mine. Apropo, mie mi-e foame cam tot timpul.

— Şi mie la fel.

Aş fi vrut să am hanoracul la mine. Vântul era tot rece, deşi era iunie.

— Trebuie să aibă ceva hrană rece. În mod normal au. Uneori o păstrează toată noaptea.

— Mişto!

Am mers câteva clipe în tăcere, după care ea a spus:

— Eşti OK cu povestea asta? Cu plecarea în Cali şi cu ce am putea întâlni acolo?

Am dat din cap şi am refuzat să caut un sens ascuns în întrebarea care părea inofensivă.

— Da. Vreau să zic, n-am idee cam ce vom întâlni acolo, dar am... am mai întâlnit titani şi până acum.

A strâns din buze.

— Am auzit. L-ai terminat pe Hyperion.

— Oarecum, am spus în timp ce înaintam pe aleea ciudat de pustie din curte. L-am scos doar din funcţiune.

— După ce... ai fost singură cu el, a adăugat ea, încet.

M-am uitat repede la ea. Alex privea drept în faţă. Nu am răspuns.

— Ştii că m-am luptat cu Ares, nu? m-a întrebat ea.

— Da.

Şi-a umezit buzele, apoi s-a oprit şi s-a întors cu faţa la mine.

— Ares m-a snopit. M-a... distrus pentru multă vreme, încât nu credeam că o să îmi mai revin vreodată.

Fiecare cuvânt al ei era dureros de sincer şi se vedea clar că nu îi era uşor să vorbească.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat când ai fost tu cu el. Nimeni n-a spus nimic, dar eu ştiu ce... ce înseamnă demonicul.

Am închis ochii, apoi am întors capul şi am înghiţit în sec. În ultimele două zile nu mai avusesem coşmaruri. Speram să nu mai apară. Sindrom tipic de evitare, dar chiar nu era momentul pentru o criză.

— În fine, a zis ea. Am vrut doar să-ţi spun. Dacă vrei să vorbeşti despre povestea cu Hyperion, eu sunt aici.

— OK.

Mi-am dres vocea şi mi-am aruncat coada peste umăr.

Alex a schiţat un mic zâmbet, un zâmbet care m-a făcut să mă simt prost că mă supărase faza cu ea şi Apollo.

În timp ce ne uitam una la alta, dându-ne seama că mai aveam un lucru în comun, a început să se lege ceva între noi. O legătură fragilă, neaşteptată, dar amândouă fuseserăm în situaţia de a privi demonicul în ochi, şi, cu toate acestea, amândouă supravieţuiserăm.

— Aşaaa, a lungit ea, după ce am pornit din nou la drum. Tu şi Seth...

Băi, frate, treceam de la o discuţie penibilă la alta!

— Se pare că situaţia s-a schimbat de când am vorbit ultima oară.

Apoi a râs, şi toată gravitatea de dinainte a dispărut brusc, ca şi cum Alex era obişnuită să treacă iute peste lucrurile groaznice.

— Şi asta a fost, când, abia ieri?

— Da.

Am început și eu să râd.

— Zici că au trecut vreo câteva săptămâni de atunci, nu?

— Așa e întotdeauna când se întâmplă multe chestii.

A sărit pe un zid scund și a început să meargă pe el. OK, începeam iar s-o antipatizez, fiindcă eu aș fi căzut de acolo ca o lamă cu trei picioare.

— Deci se pare că ați rezolvat situația.

Pe de o parte, nu aș fi vrut să vorbesc despre asta, dar limba mea, ca întotdeauna, și-a dat drumul.

— Cred că da. Da, m-am corectat. Am rezolvat situația.

Cel puțin așa credeam eu. Nu avuseserăm ocazia să stăm de vorbă, propriu-zis. Eram împreună, dar probabil ar fi fost bine să stăm puțin și să vorbim despre noi.

Când am văzut că nu spunea nimic, m-am uitat la ea. Expresia ei era indescifrabilă.

— El are impresia că nu merită să fie fericit sau să aibă ceva bun în viață, i-am spus eu și, poate, n-ar fi trebuit, dar mi se părea că Alex nu înțelegea foarte bine ce trăise Seth până atunci și ce trăia acum. În bună măsură, e legat de ceea ce a fost forțat să facă. Zeii s-au folosit de el pentru a-i ucide pe toți cei care au fost de partea lui Ares. Practic, a fost asasinul lor.

Alex a rămas cu gura întredeschisă.

— Nu am... avut habar de asta.

— Și știu tot ce a făcut atunci când a lucrat cu Ares. Nu și-a iertat-o niciodată. Nu că lucrurile alea ar fi grozave sau pardonabile, dar... e obsedat de asta și nu e în regulă, am spus eu, dar m-am oprit când Alex s-a apropiat de marginea zidului și s-a uitat atent la mine. Știu că simt niște lucruri pentru care, probabil, n-o să-l ierți niciodată și pe care nici n-o să le uiți.

Ea și-a lăsat capul într-o parte.

— Uneori mi se pare că l-am iertat. Alteori încă simt nevoia să-l iau la bătaie.

— De înțeles.

M-am uitat în ochii ei.

Au trecut câteva clipe, apoi Alex s-a uitat la cer. A ridicat din umeri.

— Îmi fac griji pentru el.

— Tu...

— Mă îngrijorează ce poate să facă, a adăugat ea, iar eu m-am încordat. Ştiu că nu vrei să auzi asta şi te rog să mă crezi că nu sunt... rău intenţionată. Seth este... a renunţat la toate ca eu şi Aiden să avem nemurirea. Are o parte bună, foarte bună, dar...

Mi-am adus aminte ce-mi spusese Meduza.

— Dar, ce?

A lăsat genele în jos, să-i acopere ochii.

— Are şi o parte întunecată.

— Ştiu, am şoptit eu. Dar poate să găsească lumina.

Alex nu a spus nimic.

— Merită o viaţă adevărată, am insistat pe un ton hotărât. Merită a doua şansă.

— De acord.

A sărit de pe zid şi a aterizat cu graţie lângă mine.

— Vreau să spun, Seth are nişte probleme, dar merită să fie fericit. Chiar merită.

— O să am eu grijă de asta, i-am spus şi aş fi vrut să-mi strig iubirea din vârful unui munte.

Alex s-a uitat la mine cu ochii mari.

— Pari foarte convinsă.

Am ridicat din umeri.

— E adevărat.

A urmat o pauză.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

Nu am avut nicio ezitare.

— Îl iubesc din tot sufletul.

24

Cu inima bubuindu-mi în piept, am încercat să rămân nemişcată, să fac exact cum mi-a spus Seth, dar era o adevărată tortură.

O minunată, nebună şi delicioasă tortură.

Palmele aspre ale lui Seth alunecau pe interiorul coapselor mele, după care m-au prins de fund. Mă uitam acum la creştetul capului său aplecat. Într-un fel, nu puteam să-mi revin din uimirea că *el* stătea în genunchi în faţa mea.

Tensiunea se acumula tot mai mult, iar când limba lui s-a mişcat pe încheietura coapsei mele, mi-am muşcat limba. Mă ucidea. Lent. Aşa cum mă ucisese şi cu o noapte în urmă, după ce se întorsese, în sfârşit, de la întâlnirea cu Solos şi ne strecuraserăm în camera lui. Nu avuseserăm prea multe de discutat. Limbile şi gurile noastre fuseseră ocupate cu alte lucruri. Nici azi nu fuseserăm prea mult timp singuri. Nu, când aproape toată ziua ne pregătiserăm pentru călătoria de a doua zi dimineaţă.

Şoldurile mi-au tresărit când limba i s-a apropiat de locul în care aş fi vrut eu să fie, în care chiar aş fi vrut să fie.

— Nu te mişca! mi-a poruncit el cu o voce răguşită, care m-a înfiorat tot corpul.

Degetele de la mâini, pe care le ţineam pe lângă corp, au avut un spasm din cauza impulsului de a se înfige în părul său, pentru a-i îndruma gura aceea minunată şi cumva încă incredibil de enervantă cu doar câţiva centimetri mai departe.

— Nu mă mişc!

Mi-a sărutat interiorul coapsei.

— Răbdarea e o calitate care poate fi învăţată.

M-am uitat urât spre creştetul lui.

— Una pe care eu nu am învăţat-o prea bine.

A ridicat ochii, iar aerul mi s-a oprit în gât când ni s-au întâlnit privirile.

— Ceea ce va fi oarecum evident în câteva secunde.

Răsuflarea lui caldă parcă dansa pe locul acela în care îl voiam aşa de tare. Mi-am ţinut respiraţia. El şi-a mişcat mâinile şi m-a desfăcut cu degetele.

— Pe toţi zeii! am şoptit eu.

Limba i s-a plimbat pe pielea înfierbântată, iar eu am scos un geamăt înăbuşit. S-a mutat pe cealaltă parte, evitând centrul, şi a continuat să mă lingă şi să mă guste până când coapsele au început să-mi tremure.

— Ambrozia nu poate fi mai dulce decât tine, a spus el răguşit, apoi şi-a înfundat limba acolo. A lins şi a supt, iar eu nu reuşeam să-mi ţin coapsele nemişcate. Era imposibil. M-am împins spre gura lui.

Într-o fracţiune de secundă, gura i s-a închis pe mine. Am scos un ţipăt şi mi-a căzut capul pe spate când el a început să sugă cu putere. Am simţit că mă prăbuşesc în zeci de valuri cutremurătoare de plăcere.

Pe neaşteptate, m-a întors cu faţa în jos. I-am simţit mâna pe spate, ghidându-mă. Mâinile mi s-au lovit de pat şi braţele mi-au zvâcnit când mi-a apucat şoldul cu cealaltă mână. Încă mai pluteam când el a intrat în mine prin spate.

Poziţia asta era nouă şi, la naiba, nu mai simţisem niciodată ceva asemănător. Era acolo, adânc, mişcându-se ritmic. Mişcările erau puternice şi rapide, şi îmi aruncau părul pe obraji. Mi-au cedat mâinile, dar când era să cad, m-a ridicat iar. Mă muta şi mă controla cu o uşurinţă uluitoare.

Şi sexy.

Extrem de sexy.

M-am trezit pe spate, cu picioarele pe umerii lui, iar el a intrat în mine, plonja şi se retrăgea, iar tensiunea începea iar să se acumuleze.

Chipul lui straniu era acum întruchiparea determinării, cu fălcile încleştate şi cu buzele strânse. Ochii îi căpătaseră o nuanţă incredibilă de ambră luminoasă. Şoldurile mi s-au strâns şi mi s-a arcuit spatele în timp ce el se mişca întruna, până când m-am detensionat, odată cu el. S-a încordat şi şi-a

lăsat capul pe spate, rostindu-mi numele cu voce înăbuşită. Am simţit o descătuşare totală când el a continuat să pulseze în mine. După ce mi-a dat jos picioarele şi a ieşit, s-a suit peste mine şi m-a sărutat pe buze. Cu greu am reuşit să-mi adun puterile ca să fac şi altceva decât să zac acolo, în timp ce el a plecat să arunce prezervativul. Până s-a întors, nu am făcut nicio mişcare.

Seth nu era deloc supărat din cauza asta.

S-a întins şi el şi şi-a pus peste mine o mână şi un picior. M-a tras mai aproape, astfel încât eram lipiţi unul de altul de sus până jos. Amândoi eram goi şi transpiraţi şi era perfect. În clipe ca acestea, îmi era foarte simplu să cred, să visez că noi doi eram normali, la fel ca orice alt cuplu din lume.

M-a mângâiat pe sâni.

— Mă gândeam...

— Nu ştiam că poţi face şi asta, l-am tachinat eu.

El a râs.

— Câteodată.

Degetul lui hoinar mi-a găsit sfârcul întărit.

— Dar mă gândeam dacă aş putea să te conving cumva să rămâi aici când plecăm în California.

Chestia asta m-a scos instantaneu din moleşeala pe care mi-o dăduse plăcerea. Am întors capul spre el.

— Ce-ai spus?

— Chiar nu e nevoie să vii. Jigodia asta de Hercule poate să-i găsească şi fără tine, mi-a explicat el, în timp ce eu am mijit ochii. Putem să ţi-i aducem aici pe semizei, într-un loc sigur.

— Cu excepţia hoardelor de daimoni, a eventualelor umbre şi a titanilor ori a nesfârşitelor lupte dintre semipuri şi puri, am subliniat eu.

A ridicat capul şi şi-a sprijinit obrazul în pumn.

— Da, dar universitatea e protejată de titani.

— Pentru moment...

— Tot vei fi în siguranţă.

Şi-a trecut degetul peste sfârcul meu, dar asta nu putea să-mi distragă atenţia.

— Pur şi simplu nu vreau să vii într-un loc periculos...

— Nu mai spune nimic!

Am ridicat mâna şi i-am acoperit buzele cu degetele.

— Înţeleg, Seth. Chiar înţeleg. Vrei să mă ştii în siguranţă. Şi eu vreau să te ştiu în siguranţă, dar nu mă poţi ţine aici, eşti conştient de asta. Până la urmă, tot va trebui să mă lupt cu titanii.

Bătăile inimii mi s-au accelerat, chiar dacă vocea îmi era calmă. Suna aşa de matur, ca şi cum aş fi fost împăcată cu viitorul meu, încât aveam impresia că aş merita o porţie de degeţele de pui sau ceva.

— Asta se va întâmpla.

I-a zvâcnit un mușchi pe obraz, dar mi-a sărutat vârful degetului. I-am zâmbit.

— Nici măcar nu ştim ce o să fie acolo. Poate n-o să fie nimic în afară de o discuţie tâmpită cu cineva care nici nu visează că o să-i spunem noi că e semizeu.

— Da, m-am gândit că asta o să zici, dar trebuia să încerc.

— Şi ăsta e singurul motiv pentru care nu te pocnesc în clipa asta – am făcut o pauză şi i-am zâmbit dulce – cu dragoste.

El a schiţat un zâmbet.

— Dar vrei să-mi promiţi ceva?

Am aşteptat.

— Da. Promit că te voi folosi întotdeauna ca pe o pernă de pluș.

Seth a râs.

— Mă bucur să aud, dar nu la asta mă referem.

Am râs şi eu.

— OK. Atunci, ce?

A urmat o pauză.

— Dacă o să avem probleme, promite-mi că o să stai aproape de Alex şi de Aiden!

Am crezut că nu am auzit bine, aşa că m-am uitat iar la el.

— Ce?

— Dacă se întâmplă ceva, să stai aproape de ei! a repetat el. Ştiu că te-ai antrenat. Ştiu că poţi să te lupţi şi să foloseşti elementele. Nu spun asta fiindcă mă îndoiesc de capacitatea ta de a lupta şi de a te apăra.

A făcut o pauză, încruntându-se.

— Chiar dacă, într-un fel, am sugerat asta, dar am fost un nemernic, fiindcă, în fine, sunt un nemernic.

M-am strâmbat.

— Dar vreau numai să stai pe lângă ei, bine?

Nici nu ştiam de unde să încep.

— De ce îmi spui să stau pe lângă ei şi nu pe lângă tine?

Mâna lui s-a oprit pe pieptul meu.

— Eu pot să fiu destul de... necontrolat când situaţia se împute.

Am ridicat din sprâncene.

— Pur şi simplu nu vreau să fac ceva... care te poate afecta, a adăugat el, coborându-şi pleoapele. N-aş putea suporta gândul că din cauza mea ai...

— N-o să se întâmple nimic din cauza ta.

I-am pus mâna pe obraz şi i-am ridicat bărbia, ca să se uite la mine.

— Şi ştiu că nu mi-ai face niciodată vreun rău.

I-a tresărit un muşchi pe obraz.

— Cum de sunt eu...

Când am văzut că nu voia să continue, mi-am trecut degetul pe sub buza lui, mângâindu-l.

— Cum de eşti ce?

S-a uitat iar în ochii mei.

— Cum de sunt eu aşa de norocos să te am pe tine?

— Bună întrebare! am chicotit.

El a râs, dar râsul acela uşor s-a stins repede, ca şi cum n-ar fi fost.

— Ştiu că sună stupid să spun asta, dar eu... nu m-am aşteptat niciodată la tine, Josie. Nici măcar o secundă nu mi-am imaginat că se poate întâmpla asta.

A făcut o pauză şi şi-a mutat mâna pe abdomenul meu.

— N-am avut niciodată o relaţie serioasă.

— Şi asta este serioasă? l-am întrebat şi am vrut să închid ochii.

— Mai serioasă decât tot ce a fost în viaţa mea, a spus el şi nu mă îndoiam de vorbele lui.

Şi-a mişcat uşor obrazul în palmă.

— Dar ştii că asta... nu va dura mult.

Am simţit că îngheţ.

— Nu contează cât de mult aş vrea eu, şi chiar vreau, Josie.

A închis o clipă ochii.

— Vreau asta mai mult ca orice, dar am făcut un pact şi, la un moment dat, ei mă vor sili să-l onorez.

— Iar eu voi fi acolo să-i opresc, l-am asigurat.

A deschis repede ochii. Pe faţa lui se citea uimirea.

— Josie...

— Dacă va fi nevoie să mă lupt cu toţi zeii, inclusiv cu tata, ca să te scap de pactul ăsta, o voi face.

Eram hotărâtă.

— E un cec cu care poţi să te duci la bancă să iei banii.

— Stai puţin! Ai spus cumva „un cec cu care poţi să te duci la bancă”?

Mi s-au încins obrajii.

— Bunica mea avea expresia asta.

Seth s-a uitat o clipă la mine, apoi şi-a lipit faţa de faţa mea. Nu m-a sărutat, doar a pus buzele pe obrazul meu.

— Încă eşti aşa de muritoare!

— Şi încă îţi place asta la mine?

— Da.

Apoi m-a sărutat pe obraz, coborându-şi mâna ceva mai la sud. M-a strâns uşor.

— Şi asta îmi mai place la tine.

— Perversule!

— Crede-mă!

Şi-a mutat mâna de acolo, apoi s-a uitat la mine zâmbind, dar zâmbetul acela nu i se citea şi în ochi.

— Trebuie să înveţi să ai mai multă încredere în tine, i-am spus şi l-am bătut uşurel pe obraz. Poate începi cu nişte afirmaţii zilnice sau ceva.

— O, da, Joe, încep chiar de mâine-dimineaţă. Imediat!

— N-o să spun nimănui.

Am zâmbit.

— Cum vrei tu!

A început să râdă, mângâindu-mi abdomenul.

Bucuroasă că glumeşte şi râde din nou, mi-am lăsat privirea să rătăcească pe chipul lui uimitor. Plecase genele, iar colţurile gurii erau ridicate. Mă uitam la el şi îmi aminteam ce-mi spusese Alex mai devreme. Am gonit gândurile acelea, apoi mi-a venit un altul, unul de care uitasem din cauza apariţiei lui Hercule şi din cauza lui Seth, care... mă rog, fusese Seth.

— Hei, am spus, iar el a ridicat genele. Crezi că ar fi posibil ca Alex să fie şi acum Ucigaşul de Zei?

A ridicat o sprânceană.

— Nu. Tocmai de aceea zeii au insistat ca ea... să aibă o moarte de muritor. Pentru că aşa nu mai era Ucigaşul de Zei.

M-am încruntat. Atunci ce naiba spunea Meduza?

— De ce întrebi?

Am ridicat din umeri.

— Pur şi simplu.

Mi-a cuprins şoldul.

— Alex nu este Ucigaşul de Zei. Cum, necum, e tot un Apollyon. Şi semizeu, şi Apollyon.

M-am încruntat mai tare.

— Cum poate să fie şi una, şi alta...

M-am oprit când mi-am dat seama ce spunea. Mi s-a strâns stomacul.

— Încă mai sunteţi conectaţi?

A ridicat repede ochii spre mine.

— Da.

M-am încordat toată. Stăteam acolo, incapabilă să mă mişc. Mi se blocase creierul la gândul că Alex şi Seth erau conectaţi, uniţi într-un mod pe care nici nu puteam să mi-l imaginez, nu puteam să...

— Josie!

A luat mâna de pe şoldul meu şi mi-a pus-o pe obraz.

— Între Alex şi mine e şi acum o conexiune, dar nu cum era înainte. Nu e nici pe departe atât de puternică.

Am respirat cu greu şi l-am prins de încheietura mâinii. Mă ustura stomacul şi îmi venea să vomit.

— Îmi spui asta doar ca să mă simt mai bine?

— Nu. Îţi jur. Abia dacă mai pot simţi ceva venind dinspre ea, iar când se întâmplă, e ceva foarte slab.

A aplecat capul şi m-a sărutat pe vârful nasului.

— Crede-mă, nu mă încântă treaba asta, dar, comparativ cu ce a fost înainte, e mai nimic.

E mai nimic. Îmi repetam asta întruna, dar când ştii că bărbatul pe care îl iubeşti e legat de o altă femeie la un nivel mistic, celular, nu e deloc nimic!

Seth şi-a plimbat degetul pe buza mea de jos.

— Nu ne afectează, Josie. Nu ne-a afectat niciodată. Nu ne va afecta niciodată. Ceea ce avem noi...

— E OK.

Trebuia să fie OK, iar eu trebuia să mă calmez. Alex îl iubea pe Aiden, iar Seth ţinea la mine mai mult decât ţinuse vreodată la cineva. Ştiam asta. Am întors capul şi i-am sărutat palma.

El şi-a strecurat mâna după gâtul meu şi m-a strâns de ceafa.

— Sigur?

— Sigur.

I-am lăsat încheietura şi i-am pus mâna pe piept, simţindu-i pielea caldă şi fermă. Sincer, nu era chiar OK, dar trebuia să mă ţin tare şi, eventual după ce-l găseam pe semizeul din California, puteam să-mi permit o mică criză de nervi.

— Eşti pregătită? O să fie o zi al naibii de lungă, a spus Seth după câteva clipe. Facem peste douăzeci de ore până la Malibu.

— Da.

M-am întins şi mi-am mişcat degetele de la mâini şi de la picioare.

— Dar refuz să merg în aceeaşi maşină cu Hercule.

— Contrasemnez, a răspuns. Contrasemnez, la naiba!

25 – Seth

Treaba s-a împuţit chiar din clipa în care am ajuns cu toţii la zidul exterior, pregătiţi să ne îmbarcăm în cele două SUV-uri de la Covenant.

În primul rând, era foarte devreme, iar eu şi Josie nu ne petrecuserăm noaptea dormind în mod responsabil, ca să ne odihnim. Poate mai moţăiserăm, când şi când, dar nu fuseserăm liniştiţi.

Mai degrabă ridicol de neliniştiţi.

Ceea ce îmi spusese, că se va lupta cu zeii, inclusiv cu tatăl ei, mă apăsa. Cine încerca să se lupte cu javrele alea sinistre fie murea, fie era transformat într-un soi de legumă pentru distracţia lor.

Nu voiam să lupte pentru mine.

Nu voiam nici s-o supere slaba conexiune dintre mine şi Alex. Dar nu puteam s-o condamn că o deranja. Sincer, chiar o admiram pentru felul în care suporta asta.

A doua chestie care m-a convins că, în călătoria asta, o să avem parte de tot soiul de hopuri era Deacon.

De ce naiba venea şi el cu noi era peste puterea mea de înţelegere, dar nu avea să fie problema mea.

— Eu stau în faţă, a strigat Hercule.

Şi uite şi a treia şi cea mai mare durere de cap. M-am întors şi m-am uitat la el printre gene, în lumina rece a soarelui de dimineaţă.

— Pe toţi zeii! a murmurat Josie, mutându-şi privirea de la mine la el, cu ochii mari.

S-a mai uitat o dată la el. Nu-mi venea să cred ce-mi era dat să văd.

Hercule era îmbrăcat la fel ca mine. Cu nişte blugi uzaţi şi un tricou cenuşiu, fără guler, cu mânecile suflecate până la cot. Avea în mână un pahar cu cafea care mirosea a... vanilie şi mentă?

— Avem tricouri la fel, a subliniat el, rânjind.

— Numai că mie îmi vine mai bine, am remarcat.

Josie a chicotit încet, în timp ce semizeul şi-a lăsat capul într-o parte, cu o expresie perplexă.

— Asta e imposibil. Tu nu ai corpul meu. Sunt perfect!

M-am uitat la el cu sprâncenele ridicate.

— Tu eşti pe bune?

— Nu mă vezi stând aici?

Hercule a început să râdă şi a ridicat paharul cu cafea.

— Ştiu! Ştiu! E greu să crezi că mă vezi pe mine, pe Hercule, să crezi că o astfel de legendă...

— Ştiu că partea cu legenda e greu de crezut, i-am spus eu şi am luat-o de mână pe Josie. Dar nu mă interesează şi dacă ai putea să, nu ştiu, să-ţi înghiţi rahatul şi să taci naibii din gură, ţi-aş rămâne veşnic recunoscător.

Am tras-o pe Josie după mine în spatele SUV-ului şi i-am dat drumul ca să deschid portbagajul. I-am luat geanta de pe umăr, am aruncat-o acolo, apoi am pus-o şi pe a mea.

— Cred că te place.

Aiden se rezemase de maşină.

Alex, care trecea pe lângă noi, s-a strâmbat.

Am luat ochelarii de soare de pe capul lui Aiden şi mi i-am pus la ochi.

— Iar mie mi-ar plăcea să mai taci din gura aia...

— Seth!

Josie m-a plesnit peste mână, apoi a zâmbit, parcă cerându-şi scuze.

— Scuze! Nu e o persoană matinală.

— Nu aş fi bănuit.

Aiden şi-a încrucişat braţele la piept.

— Mă gândeam să înnoptăm lângă Vegas. Aşa, a doua zi am mai avea cinci ore şi am ajunge la Malibu după-amiaza, depinde când plecăm.

Luke s-a oprit lângă noi, cu fesul lui cenuşiu tras până la ochi.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă la daimoni. O să ne aflăm la o aruncătură de băţ de o colonie de-acolo.

Am dat din cap.

— Am înţeles.

Alex l-a lovit pe Aiden cu şoldul.

— Nu e metodă mai bună să scapi de plictiseală, după un drum lung, decât să omorâm ceva daimoni.

— Ca în vremurile vechi.

Aiden a aplecat capul şi a sărutat-o.

— Dar să încercăm să nu repetăm trecutul.

— Aşa e.

Luke s-a îndepărtat şi s-a dus la Deacon, care scotocea în portbagaj, iar asta m-a făcut să-mi aduc aminte de ceva.

Mi-am luat geanta din portbagaj şi am deschis-o. Am băgat mâna şi am scos de acolo tableta subţire.

— Ţi-ai uitat asta.

Ochii lui Josie au început să strălucească de bucurie.

— A, uitasem complet de ea. Mişto!

A sărit de gâtul meu şi m-a sărutat pe obraz, strângând tableta la piept.

— Mulţumesc! Aş fi înnebunit fără ea!

— Ce drăguţ! m-a tachinat Alex, lovindu-mă peste braţ. Eşti aşa de drăguţ, un munte de drăgălăşenie...

— În dimineaţa asta, toată lumea e enervantă, am mormăit eu.

Alex a început să râdă, iar Aiden a tras-o după el spre celălalt SUV.

— Este foarte drăguţ din partea ta, a spus Josie, îndepărtându-se de portbagaj. Mulţumesc!

— A-ha, am mormăit eu.

A apărut la zid şi Marcus, flancat de câţiva gardieni. Întâi a vorbit cu Aiden şi cu Solos, apoi s-a încruntat când Hercule a spus ceva. Doar zeii ştiau ce. Probabil ceva legat de dimensiunea muşchilor săi.

M-am întors şi mi-am scuturat praful de pe mâini, în timp ce Marcus şi echipa lui veneau spre noi. Decanul i-a zâmbit crispat lui Josie, apoi ochii lui reci, de smarald, au aterizat asupra mea.

— Aşteptăm să ne daţi de veste când ajungeţi în California şi îl găsiţi pe primul semizeu.

Am confirmat, apoi Marcus a stat de vorbă cu Alex şi Aiden. Planul de bătaie era să-l aducem pe semizeu la universitate, după care să plecăm în Canada. M-am aplecat şi am luat de jos un alt rucsac. Ăsta avea în el atâtea puşti şi pumnale cât să ne aducă pe cap toată Garda Naţională. Multe dintre arme erau înfăşurate frumos şi protejate, după ce fuseseră înmuiate în sânge de Pegas.

Din cauza asta, avionul nu fusese o opţiune.

Am fi putut să constrângem câţiva muritori, dar toţi poliţiştii ăia şi toată lumea din aeroport? Da, ar fi fost cam greu.

— O să ne vedeţi mai repede decât credeţi.

Hercule a făcut pauză, cât să soarbă din cafea.

— N-o să am nevoie de prea mult timp să-l găsesc pe cel căutat de voi.

— Mă bucur să aud.

Tonul lui Marcus era neutru.

— Bine! Suntem gata de plecare! am anunţat, înainte ca Hercule să se lanseze iar într-un discurs interminabil despre cât de grozav era el.

Hercule a aruncat paharul de cafea, care s-a lovit de pământ şi s-a spart în patru bucăţi mari. Pe tâmpla lui Marcus s-a umflat o venă, în timp ce Hercule s-a apropiat de SUV-ul nostru.

— Merg cu voi, băieţi!

Solos s-a oprit cu geanta în mână, apoi s-a întors repede, îndreptându-se spre Aiden.

— A, nu, am strigat în urma lui. Mergi cu noi, băiete! O, da, o să arzi în flăcări alături de noi.

Josie a început să râdă, iar Hercule a deschis uşa din spate a maşinii. SUV-ul s-a zguduit şi a scârţâit sub greutatea sa.

— După o oră nu o să mai râzi, am prevenit-o.

Solos şi-a târşâit picioarele pe lângă maşină şi şi-a aruncat geanta în portbagaj.

— Ai noroc că te plac.

Am închis portbagajul. Dacă tot trebuia să-l suport pe Hercule-Jigodia, nu aveam de gând s-o fac singur. O, nu, suferinţa mea avea nevoie de companie.

Alex s-a repezit spre tatăl ei, în timp ce eu m-am dus la portiera din dreapta-faţă să o deschid pentru Josie, care deja îşi băgase nasul în tabletă. Abia dacă a ridicat ochii când mi-a

mulţumit în şoaptă. Am închis portiera, m-am întors şi i-am surprins privirea lui Aiden.

Nu se putea spune că zâmbea. Văzusem de zeci de ori expresia aia nenorocită, mai ales înainte de Ares. Înainte ca Alex să renască la împlinirea celor optsprezece ani. Aceeaşi expresie o avea de câte ori mă vedea cu Alex.

Ca şi cum ar fi spus că avea încredere în mine la fel ca într-un daimon însetat de *eter.* Dar nici nu puteam să-l condamn. Nu era ca fratele său, care îţi dădea impresia că vedea peste tot păpuşi ce scot pe gură curcubeie. Nu era nici ca Josie, care pe atunci nu mă cunoştea. Care îl cunoştea doar pe acel Seth care ar fi vrut ea să fiu.

Se uita fix la mine, ca şi cum ar fi ştiut că purtam o mască stranie care spera să-mi cadă curând şi astfel să iasă la iveală adevărata mea faţă.

Ar fi posibil ca Alex să fie şi acum Ucigaşul de Zei?

Ce întrebare ciudată îmi pusese Josie! Ce ciudat să mă gândesc acum la asta!

Aiden s-a răsucit pe călcâie, strângând în pumn cheile de la maşină, iar eu am închis uşa în urma lui Josie. Solos a urcat în spate, iar după ce am trecut la volan nu m-am mai gândit la Aiden. Am băgat mâna în buzunar şi am scos de acolo telefonul mobil pe care îl primisem cu o seară în urmă. L-am pus în suportul pentru pahar.

În spatele meu, Hercule s-a aplecat în faţă şi s-a prins cu mâinile de scaunul meu.

— Ştii, e prima oară când merg cu un SUV. Apollo m-a tot teleportat de colo, colo, aşa că, te rog, nu-mi strica această primă experienţă! Să conduci divin!

Mi-am încleştat mâinile pe volan.

— N-ai mai fost de mult timp pe tărâmul muritorilor, nu-i aşa? l-a întrebat Solos.

— Nu, dar m-am uitat o groază la televizor şi la filme. Ştiu totul despre California, a explicat el înţelept. Am văzut toate episoadele vechi şi noi din *Beverly Hills 90210, Melrose Place* şi *Laguna Beach.*

Tipul ăsta nu era în toate minţile.

M-am uitat la Josie. Se uita în jos cu buzele strânse. A trecut o clipă, apoi a ridicat privirea. În ochii ei licărea amuzamentul.

Solos a oftat.

— O să fie așa de distractiv!

— O, mereu e distractiv dacă sunt eu prin preajmă!

S-a lăsat pe spate, iar genunchii i s-au lovit de scaunul meu.

— Odată, când am primit poruncă de la zei să...

Nu aveam în cap decât atât:

Fir-ar!

26

— **Ar trebui** să conduci tu, fiindcă am de gând să mă sinucid. Când ajungem pe autostradă, o să mă arunc din maşină în faţa unui camion.

Josie, care căsca, a început să râdă.

— E un gest extrem.

Mi-am potrivit ochelarii pe care îi furasem de la Aiden în dimineaţa precedentă şi am rânjit.

Nimic nu mi se părea extrem când era vorba de el.

— Dar nici măcar n-ai muri...

Am oftat.

— Da, dar măcar, o vreme, aş fi inconştient.

Ea a râs şi s-a uitat pe fereastră. Din asfaltul crăpat se ridica aer fierbinte. Temperaturile nu semănau deloc cu cele din Dakota de Sud.

— Băi, frate!

— E tot cu femeia aia, nu-i aşa?

— Da.

Ajunseserăm în Vegas cu vreo oră sau cam aşa înainte de miezul nopţii şi aleseserăm un hotel departe de centru, de unde vedeam doar sclipirile firmelor luminoase. Evident, Hercule dispăruse chiar din clipa în care coborâse din maşină. Într-un fel, nu puteam să-l condamn. Ultima oară fusesem în Vegas cu titanul Perseu{1}, iar dacă voiai să cauţi definiţia beţiei crunte, probabil că găseai acolo o ilustraţie cu mine şi cu el.

De data asta era altceva.

---

1 Traducătoarea îl confundă pe titanul Perses, fiul titanului Crius şi al titanidei Eurybia, cu eroul legendar grec Perseu, fiul lui Zeus şi al lui Danae (n.red.)

Luminile strălucitoare, alcoolul, fetele şi atmosfera de sărbătoare nu mă mai atrăgeau. După ce am închis uşa în spatele lui Josie, nu am mai ieşit până dimineaţă.

Ca un moş, legat cu lanţ şi cu o bilă uriaşă de picior, dar mă simţeam al naibii de OK.

Era evident, însă, că Hercule avusese o noapte foarte grea şi interesantă.

Apăruse de dimineaţă mirosind ca o distilerie, îmbrăcat cu aceleaşi haine ca ieri, atâta doar că tricoul era rupt şi uitase, probabil, să se încheie la pantaloni. Şi nu era singur.

Hercule chiar încerca să ne convingă să o luăm cu noi pe o tipă îmbrăcată în pantaloni scurţi şi franjuraţi din blugi şi sutien. Aşa ceva nu avea să se întâmple. M-am uitat la el peste capul lui Josie. Acum îşi strecurase limba în gura tipei.

Pe toţi zeii!

— Hmm, a făcut Solos, rezemându-şi capul de spătarul scaunului. Ce bine că semizeii nu pot căpăta boli cu transmitere sexuală!

— Pe mine m-ar fi îngrijorat mai mult ce i-ar fi putut da el ei.

Şi asta era adevărat.

În final şi-a urcat fundul imens în SUV şi, slavă zeilor şi gloriei lor idioate, a adormit chiar în clipa în care am intrat pe autostrada care mergea spre sudul Californiei. Din fericire, a dormit tot restul drumului, ceea ce demonstrează că zeii ne zâmbesc şi nouă câteodată.

Josie

California era însorită.

În fine, cel puţin în sud. Era soare... peste tot. Mare şi rotund pe cerul infinit şi albastru, reflectându-se pe capotele şi parbrizele şirului neîntrerupt de maşini care înaintau cu greu pe I-405. Din asfalt ieşeau valuri de căldură şi, cu toate că aerul condiţionat era la maximum, arşiţa începea să se simtă şi înăuntru.

Cele şase ore în SUV fuseseră sinistre, iar serpentinele din munţi pe care conducea Seth m-au făcut nu o dată să mă simt fericită că eram semizeu, dar locurile acelea erau... pe toţi zeii, nu mai văzusem aşa ceva. Munţii şi văile erau superbe şi tare mi-ar fi plăcut să ne oprim la unul dintre

numeroasele puncte de belvedere, însă m-am gândit că nimeni nu ar fi apreciat asta.

Lăsasem geamul jos, iar aerul cald îmi flutura părul prins în coadă şi îmi răcorea faţa, în timp ce înaintam în viteză pe Kanan Road. Când am trecut de ultimul munte şi am văzut oceanul, aproape că am uitat de ce veniserăm acolo.

Oceanul era nesfârşit.

Albastrul apei se făcea tot mai intens şi mai strălucitor pe măsură ce ne apropiam. Nu mai văzusem niciodată oceanul, care se întindea cât vedeai cu ochii, pierzându-se în orizont. Niciodată nu mai simţisem nisipul sub picioare sau spuma albă a valurilor. Mi se părea ireal că eram, în sfârşit, aici.

Şi singurul lucru la care mă gândeam era unde ar locui Malibu Barbie.

După ce am luat repede ceva de mâncare, ne-am oprit pe Pacific Coast Highway, la un motel în stil retro, inspirat denumit Malibu. Nu ne-a luat foarte mult să descărcăm bagajele şi mulţimea aia de arme. Interiorul motelului îmi amintea într-un fel de celălalt, în care stătusem cu Seth, numai că acum nu ne-a oferit nimeni apartamentul matrimonial.

Bazându-ne pe ce descoperiseră enervantul de Hercule şi Apollo, înţelegeam că o vom găsi pe odrasla lui Poseidon pe undeva, prin Malibu, numai că locul nu era chiar mic, iar oamenii de aici erau... frumoşi şi subţirei.

Am ajuns la amiază în zona Paradise Cove şi, deşi eram bucuroasă să simt nisipul sub tălpi, regretam că nu luasem la mine pantaloni scurţi. Transpiraţia se aduna în locuri în care niciodată n-ar fi trebuit să se adune, dar îmi plăcea să simt soarele pe piele. Aveam impresia că trecuse prea mult timp de când nu mai simţisem căldură adevărată.

În plus, pe lângă oamenii ăia, arătam ca un căpcăun. Un căpcăun mare şi păros.

Prima zi de căutări a fost un eşec din nenumărate puncte de vedere. Nu am găsit persoana pe care o căutam. În mai multe rânduri am fost gata să-l pierdem pe Hercule în câte un grup de fete în bikini şi am fost nevoiţi să plecăm cu maşina mai departe de coastă, ca să găsim un magazin din care să-mi iau nişte pantaloni scurţi care să mă încapă.

Trist!

Şi apoi, pantalonii scurţi au fost o greşeală. Seth spunea că arătam sexy cu ei şi mai târziu, în patul nostru scârţâitor, mi-a arătat cât de sexy i se părea lui, dar când eram pe plajă, picioarele mele erau aşa de albe, că te orbeau.

Aproape că se înnoptase când ne-am oprit să luăm ceva de mâncare la The Beach Café. Nu mă puteam abţine să mă întreb dacă patronii localului, muritori, observau ceva ciudat la noi. În afară de faptul că în grupul nostru erau o mulţime de oameni atrăgători – nu că în LA ar fi fost o raritate – oare nu li se părea nimic ciudat?

Oare chiar nu îi simţeau pe semizei, pe copiii de semizei sau pe Apollyonii care erau printre ei? Ceva, poate o vibraţie stranie în aer sau senzaţia aia pe care o ai uneori că ceva nu e în regulă?

Ştiu că eu nu am simţit niciodată nimic atunci când eram un muritor de rând. Eram convinsă că Erin era cine spunea că era. Habar n-aveam că era o creatură mortală cunoscută drept furie.

Când a venit ospătăriţa să ne ia comanda de băuturi, în afară de faptul că se holba fără jenă la băieţi, nu părea să simtă că era înconjurată de creaturi mitice.

Eu mi-am luat cola. Majoritatea au mers pe apă... până i-a venit rândul lui Herc. S-a uitat în meniu.

— O să iau gin tonic.

Ospătăriţa frumuşică, despre care deja bănuiam că venise în zona LA cu visul de a deveni actriţă, fiindcă presupuneam că toţi care veneau aici voiau să devină actori sau modele, a roşit.

— Aţi putea să-mi arătaţi un act de identitate?

Am făcut ochii mari. La naiba! Nu exista niciun act de...

— Păpuşă, mi-ai văzut deja actul de identitate, a spus Herc, ridicând ochii spre ea şi susţinându-i privirea.

Am simţit că mi se ridica părul pe mână când deasupra mesei a apărut energia aceea, emanată de putere.

— Ştii că sunt major...

Ospătăriţa a clipit încet, apoi a spus:

— Nu vreţi nişte aperitive?

Băi, frate!

N-o să mă obişnuiesc niciodată cu folosirea constrângerii psihologice şi, cu toate că fusese folosită pentru ceva atât de neînsemnat, tot nu-mi plăcea.

— N-ar trebui să faci asta.

Herc s-a uitat la mine ca şi cum nu pricepea o vorbă din ce spuneam.

— Vreau să iau ceva de băut, deci o să iau ceva de băut.

— Dar nu ai nevoie de băutură, am încercat să-i argumentez, strângând între degete hârtia laminată a meniului. Constrângerea n-ar trebui să fie folosită pentru ceva atât de... trivial.

A ridicat o sprânceană.

— De ce nu?

M-am uitat la cei din jur. Alex părea că era gata să-şi lipească meniul de faţă. Aiden îl privea pe Herc cu o expresie în care se citea un amestec de fascinaţie morbidă şi dezgust. Solos studia cu atenţie o femeie blondă care părea că juca în *Housewives* sau ceva asemănător. Luke avea aceeaşi expresie ca Alex, iar Seth, care stătea lângă mine, părea că era gata să-l pocnească pe semizeu, dar aşa fusese mereu, din prima clipă când îl văzuse. Deacon era singurul care îl privea pe Herc cu simpatie.

— Nu e în regulă, i-am explicat.

Rar.

— Te joci cu mintea ei. Asta nu e bine.

A ridicat din umeri.

— E o simplă muritoare.

— O simplă muritoare! am repetat eu, stupefiată.

Seth şi-a pus braţul pe spătarul scaunului meu.

— Nu-ţi mai pierde timpul, Josie!

— Nimic legat de mine nu e o pierdere de timp, a intervenit Herc, iar eu am făcut aceeaşi faţă ca Alex.

— În fine, a intervenit Aiden, diplomat. Ziua de azi a fost un fiasco, a spus el încet. Deşi poate nu vi se pare că suntem în criză de timp, cu cât stăm mai mult într-un singur loc, cu atât mai multe şanse sunt să avem probleme.

— Nu doar cu titanii, l-a aprobat Solos, tot cu ochii la blondă. Foarte repede o să avem probleme şi cu daimonii.

— Eu nu sunt îngrijorat, a replicat Herc.

Seth m-a mângâiat uşor pe spate, iar ospătăriţa s-a întors cu băuturile şi am comandat mâncarea. Aiden şi-a luat un burger fără chiflă, ceea ce mie mi se părut o crimă împotriva naturii.

— Îngrijorat sau nu, avem nevoie de tine să-l găseşti un semizeu, nu fata cu cel mai mic bikini, a spus Alex, după ce a plecat ospătăriţa. Chiar dacă se pare că ai un talent impresionant la asta.

Foarte adevărat.

Herc a zâmbit cu mândrie.

— Trebuie să aveţi încredere.

— Eu unul am încredere, a comentat Deacon. Am toată încrederea.

— Pe tine te plac, a declarat Herc, iar Luke a inspirat pe nas, cu ochii mari. De ce? Fiindcă îţi dai seama ce grozav simt.

— La naiba! a spus Seth în şoaptă, apoi, cu glas tare: N-ai putea să taci din gură? Măcar până vine mâncarea.

Herc s-a încruntat, părând nedumerit.

— De ce să tac?

— OK.

Am zâmbit larg şi am continuat înainte ca Herc să mai spună ceva.

— Deci planul pentru mâine e să continuăm căutările aici, în aceeaşi zonă?

Aiden a dat din cap.

— Malibu are o suprafaţă de doar treizeci de kilometri. Trebuie să fie undeva, pe aici.

M-am gândit cum ar fi să luăm la pas treizeci de kilometri şi aproape că aş fi preferat să vorbească Herc despre el însuşi. Discuţia s-a mutat apoi pe un alt subiect, mai precis cum fusese în Tartar pentru Alex şi Aiden, şi am stat mult de vorbă după ce am mâncat. Toată lumea asculta povestea lor, inclusiv Herc, iar eu mă întrebam dacă ar fi posibil să faci un tur prin Tartar fără să fii, în fine, mort. Mi-ar fi plăcut, parcă, să văd globul de foc transformat în dragon despre care povestea Alex.

Atmosfera a fost plăcută pe drumul de întoarcere la motel. Herc se potolise, iar asta contribuia substanţial la gradul de fericire al tuturor, dar, când ne-am apropiat de clădire,

uitându-mă pe geam la apele întunecate, am avut brusc o senzaţie bizară.

Mi s-a uscat gura. A început să mi se strângă stomacul de groază. Aveam o presimţire urâtă, atât de puternică şi de persistentă, încât m-am încordat în scaun. M-am uitat la Seth. Era concentrat la drum. Herc şi Solos, în spate, tăceau.

Îmi zvâcneau tâmplele şi m-am uitat în lungul drumului. Nu se întâmpla nimic, dar nu puteam să scap de senzaţia că liniştea de acum nu va mai dura mult.

⋆

Perioada bună, fără coşmaruri, s-a încheiat în noaptea aceea.

Iar avusesem unul.

Acelaşi. Era un titan necunoscut, de data aceasta în maşina condusă de Seth. Apăruse pe bancheta din spate şi mi-a spus ceva care m-a făcut să îngheţ, trei cuvinte care m-au urmărit toată dimineaţa, când făceam duş şi mă pregăteam pentru ziua aceea.

Sapă un mormânt!

Asta îmi şoptise titanul necunoscut în coşmarul meu. *Sapă un mormânt!*

Inutil să spun că mă înspăimântase.

Ne-am dus iar la Paradise Cove; de data asta, Aiden, Deacon, Luke şi Solos nu au venit, lăsându-ne pe noi să căutăm acul în carul cu fân. Ne aflam în maşină, pe Cliffside Drive, iar eu nu aveam prea mari speranţe că îl vom găsi.

Hercule era, însă, încrezător.

— E aici! Îl simt!

— Ca o turbulenţă a forţei? l-a luat peste picior Seth, uitându-se la el în oglinda retrovizoare.

Am zâmbit. Aluzia la *Războiul stelelor* se potrivea.

— De fapt, da.

Hercule a dat din cap, serios.

Am avut impresia că lui Seth o să-i iasă ochii din cap.

— E aici. Îl simt.

Herc s-a foit pe banchetă.

— Trebuie să tragi pe dreapta. Acum!

— Ai răbdare o clipă!

Nu era simplu să găseşti un loc în care să opreşti. A durat câteva minute şi până la urmă Seth a parcat în apropierea unui loc de popas.

— În regulă. Să-i dăm drumul!

Seth a deschis portiera, eu am sărit din maşină şi m-am întins, din mers.

— Uau! Priveliştea e...

— Superbă, a completat Alex.

La poalele muntelui era un spaţiu construit ca punct de belvedere.

Şi era uluitor. Briza îmi răcorea pielea deja încălzită, în timp ce mă uitam în jos, la plajă şi la ocean. Era o zonă sălbatică. Valurile erau mari. Pe apă se vedeau nişte puncte negre care apăreau şi dispăreau într-o clipă; până la urmă mi-am dat seama că erau surferi.

Stai puţin...

Seth s-a apropiat de mine şi mi-a tras tricoul mai jos.

— Ţi se vedea arma.

— O! Ce ciudat!

M-am întors spre Herc.

— Îl simţi aici pe fiul lui Poseidon?

Semizeul a dat din cap.

— Da. Sigur e aici.

„Aici" era Point Dume, o mică localitate aşezată pe faleză, deasupra plajei şi a oceanului agitat. Un loc căutat de surferi, după cum se vedea.

— Credeţi că fiul lui poate să fie... surfer? am întrebat eu, uitându-mă iar la ocean.

O siluetă s-a ridicat de jos, pe creasta unui val.

— Vreau să zic, e fiul lui Poseidon, şi ar fi...

— ... chiar un clişeu, a sugerat Alex. Dar ar avea logică. Adică, puterile lui sunt încătuşate, dar asta nu înseamnă că nu poate să aibă un soi de afinitate cu apa. Tu nu-ţi aminteşti dacă înainte aveai ceva care să fie legat de Apollo?

Nu, din câte ştiam, dar, după cum mi se întâmpla mie, probabil că lumea mă credea vreo ciudată sau ceva.

Am vrut să răspund, dar Hercule a luat-o la picior. Alex a oftat şi s-a dus după el. Seth m-a aşteptat, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare pe care îi luase de la Aiden.

Eram bucuroasă că-mi cumpărasem şi eu o pereche cu o seară în urmă, în deprimanta repriză de cumpărături.

Am dat rapid de un obstacol: o poartă mare de fier care bloca accesul spre plajă.

— Se pare că e o plajă privată, am comentat eu, transformându-mă pentru o clipă în Căpitanul Deşteptăciune întruchipată.

Seth a trecut pe lângă mine şi şi-a lipit palma de poartă, lângă încuietoare. Fluxul de putere a fost slab, dar în clipa următoare zăvorul s-a deschis. Seth a împins uşor poarta, care s-a dat de perete.

În locul unde fusese mâna lui Seth metalul era topit.

— Ei, cu asta ai rezolvat, am spus eu.

Am pornit după ceilalţi, tulburată la gândul că încălcăm o proprietate. Nu am spus asta cu glas tare, fiindcă tulburarea mea era o senzaţie tipică pentru un muritor. Adică, ce ne-ar face dacă ne-ar prinde? Ne-ar aresta?

O, nu!

Cu inima bătând mai tare, m-am gândit că aveam un Glock înfipt în spatele pantalonilor mei scurţi nu prea simpatici şi mult prea mici.

— Simt mirosul banilor, a comentat Alex, în timp ce coboram pe o cărare abruptă care ducea spre plajă. Credeţi că tipul pe care îl căutăm stă într-o casă din astea?

Pe toată faleza erau vile imense. Genul ăla de locuinţe în care putea fi cazată o întreagă echipă de fotbal. Vile de toate felurile. Puteam să bag mâna în foc că o mulţime de celebrităţi se învârteau pe acolo.

O, pe toţi zeii, ce-ar fi ca fiul lui Poseidon să fie o celebritate?

Hercule cobora cu uşurinţă pe cărarea abruptă, în timp ce eu mă minunam că nu mă dădeam de-a berbeleacul, doborând în drum pe cineva, ca la Angry Birds.

Când am ajuns pe plajă, Hercule a luat-o la dreapta. În faţa noastră era un grup de băieţi care stăteau în picioare, înconjuraţi de plăci de surf înfipte în nisip. Unii aveau pe ei doar pantaloni. Alţii aveau costume întregi, mulate pe corpul lor subţire.

Alex a încetinit pasul, deşi Hercule a trecut hotărât de grupul de băieţi.

— Am senzaţia că nu suntem bineveniţi aici.

— Prea puţin spus, am murmurat, în timp ce unul dintre tineri s-a desprins de grup.

Părul blond şi ud atârna în bucle pe fruntea-i bronzată.

— Hei! a exclamat el, ajungând la Alex. Ce naiba căutaţi aici?

Alex s-a uitat la el şi a râs; a râs şi a continuat să meargă. Surferul nu era deloc amuzat. A prins-o de braţ. Nu a fost nevoie de mai mult.

Alex s-a întors spre el şi l-a apucat de braţ. L-a tras spre ea, folosindu-se de propria lui greutate. Dezechilibrat, tipul s-a împiedicat, iar Alex l-a tras de braţ şi i l-a răsucit la spate.

— Mama ta nu te-a învăţat că nu-i frumos să te iei de fete?

— Ce naiba...

— Răspuns incorect!

Alex i-a răsucit braţul şi l-a împins. Tipul a căzut în nisip pe spate, uluit.

— În locul vostru, aş rămâne acolo!

Din grupul de surferi au început să se audă strigăte. S-au apropiat repede de noi, stârnind nisipul cu picioarele goale.

Seth i-a întâmpinat.

— În locul vostru, nu aş face asta!

Tipii – toţi şase – s-au oprit brusc. Nu ştiu ce au văzut pe faţa lui Seth, dar s-au retras ca nişte căţei muştruluiţi.

Seth a râs.

— O idee deşteaptă. Vă doresc o zi bună, idioţilor!

— Pe toţi zeii!

Am pornit din nou şi m-am uitat la Alex.

— Eşti un ninja.

Ea a ridicat din umeri. Chiar mi se părea că semăna cu un ninja, cu tricoul ei negru şi cu pantalonii scurţi. Evident, un ninja supermişto. Nu un căpcăun blond. Am întors capul să mă uit la băieţi. Se adunaseră în jurul tipului, care şi acum stătea pe nisip. Oare Alex îl rănise...

— Iată-l! a exclamat Hercule.

Am întors repede capul. În prima clipă nu l-am văzut decât pe el, apoi, la câţiva metri mai încolo, am zărit un tip care ieşea din ocean, cu placa de surf ridicată deasupra scăfârliei. Valurile i se spărgeau de genunchi şi de glezne. În câteva clipe a fost pe plajă şi a început să-şi flexeze bicepşii.

Tipul arăta ca un semizeu.

Înalt şi subţire, cu pătrăţele pe abdomen, iar părul negru, dat pe spate, lăsa să se vadă o faţă de o frumuseţe clasică. Pielea era bronzată, iar ochii aveau o nuanţă ciudată, ceva între albastru şi verde; când ne-am apropiat, a zâmbit şi a dat din cap. Părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu mine.

Cel puţin nu părea că avea de gând să ne ia la înjurături.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum trebuia să procedăm. Discutaserăm despre asta şi pe drum, şi aseară, la masă. Avea să fie o nebunie să dai cuiva o veste ca asta.

— Eşti sigur că e el? a întrebat încet Seth.

Hercule a râs.

— Nu m-am înşelat niciodată.

— Asta nu mă linişteşte prea tare, a mormăit Alex, apoi i-a făcut semn cu mâna tipului.

— Salut!

— Salut! Am văzut că aţi avut ceva probleme, a spus el, după care a luat placa şi a înfipt-o în nisip.

I-a zâmbit lui Alex.

— A fost tare faza, dar să ştiţi că ar trebui să fiţi atenţi. Cine nu e din zonă nu e binevenit aici.

— Mersi de sfat, a spus Seth, care s-a oprit lângă mine. Dar noi pe tine te căutăm.

Tipul a ridicat din sprâncene, mirat.

— Pe mine? Îmi cer scuze.

S-a uitat la fiecare dintre noi.

— Nu vă cunosc şi cred că mi-aş aduce aminte dacă v-aş mai fi văzut.

— Eu sunt Hercule, a spus Herc şi şi-a desfăcut larg braţele musculoase, zâmbind. Da, acel Hercule. Am venit din Olimp să te caut... pe tine, fiul lui Poseidon.

Am rămas cu gura căscată. O, pe toţi zeii!

— Plin de tact, a mormăit Alex şi s-a întors într-o parte, cu mâinile în şolduri. Pentru numele zeilor!

Tipul s-a holbat un timp la Hercule, apoi a început să râdă.

— Frate, eşti superdrogat, nu?

Hercule s-a încruntat şi s-a uitat la mine.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că eşti idiot, a izbucnit Seth.

A clătinat din cap.

— Nu e drogat. E doar... un neadaptat din punct de vedere social.

Hercule s-a întors spre Seth, furios.

— Trebuie neapărat să vorbim cu tine, a intervenit Alex. E ceva foarte important şi am bătut drum lung ca să te găsim.

— Uite, nu înţeleg care-i treaba, a spus tipul, uitându-se peste umăr. Dar eu trebuie să plec.

Şi-a ridicat placa.

— Ne mai vedem...

— Stai! Te rog!

Am făcut un pas spre el şi, în mod surprinzător, s-a oprit.

— Ştiu că a sunat complet aiurea...

— Ba nu, n-a sunat, s-a răstit Hercule.

— Tipule!

Seth i-a pus mâna pe umăr lui Hercule.

— N-ai putea să taci cumva din gură un minut? Doar un minut.

Semizeul a părut că se gândea.

— Poate.

Am respirat adânc, plină de frustrare. Deci faza cu semizeul fusese deja lansată, aşa că era momentul să îl zăpăcim de tot pe bietul individ.

— Dar ce a spus el e adevărat. Tatăl meu este Apollo. Eu sunt semizeu, la fel ca Hercule, care este chiar acel Hercule.

Am făcut un semn cu capul spre Alex.

— Şi ea este semizeu. Nu la fel ca mine sau ca tine, dar tot semizeu.

Ochii lui deschişi la culoare s-au mutat de la mine la Alex. Ea i-a zâmbit, puţin crispat. A trecut o clipă.

— Da, a spus el, rostind cu greu cuvântul. Acum o să încheiconversaţia asta şi vă salut cu respect.

A dat să plece, dar m-am repezit la el şi l-am prins de braţ. Capul lui a avut un recul, iar eu am decis că era mai bine să-i arăt concret, decât să-i spun. Am ridicat mâna dreaptă şi am invocat elementul foc. Energia a început să curgă prin mine şi într-o fracţiune de secundă pe încheietura mâinii mele au început să danseze flăcările.

— Uită-te! i-am spus încet, pe un ton ferm.

El a ezitat un moment, apoi s-a uitat în jos. A dat să sară înapoi, dar l-am ţinut bine de braţ.

— La naiba, ţi-a luat foc mâna!

Câţiva oameni care se apropiau au încetinit pasul, iar Seth a venit mai aproape de noi, ca să le blocheze privirile.

— Ar fi bine să stingi focul, ca să nu fiu nevoit să îi constrâng mintal pe toţi.

Am dat din cap şi am scuturat mâna, stingând flăcările.

— Ca semizeu poţi controla focul.

— La naiba! a repetat el, uitându-se şocat la mâna mea fără nicio arsură.

— Dar nu numai asta, a adăugat Alex. Vei putea controla vântul şi pământul, şi pun pariu că deja eşti ultrafamiliarizat cu apa.

El a ridicat ochii spre mine, alb la faţă.

— Mâna ta chiar luase foc. Adică pe bune luase foc.

— Nu chiar, dar pe aproape.

M-am uitat la Seth.

— O să-ţi explicăm totul. Îţi promit!

— Nu este ceva normal, a argumentat el. E o chestie anormală, absolut anormală.

Pupilele lui se dilataseră, înghiţind irisul acela albastru-verzui, iar acesta nu putea fi semn bun. Nu. Chiar deloc.

— A trecut un minut, a anunţat Hercule, încrucişându-şi braţele la piept. Mai trebuie să tac?

— Da, au răspuns în acelaşi timp Seth şi Alex.

Hercule a oftat.

— Sunteţi naşpa.

— Vrem să discutăm mai mult cu tine.

Mi-am păstrat un ton egal şi calm.

— E OK? Pentru că trebuie să-ţi explicăm...

Nu am mai continuat. Nasul mi-a fost gâdilat de un miros ciudat, care nu venea dinspre ocean.

Era un iz de răceală şi de umezeală, care semăna cu mirosul puternic al pământului după ploaie. Mi s-au ridicat toate firişoarele de păr de pe mâini.

Seth a tras o înjurătură şi şi-a încordat braţele.

— Umbrele sunt prin preajmă.

27 – Seth

Nu ne pregătiserăm vreun plan măreţ legat de cum să-i dăm vestea fiului lui Poseidon, dar, pe bune? Să i-o trânteşti aşa, în faţă? Mare belea era Hercule pe capul nostru, dar, în clipa aceea, nu cu el trebuia să ne frământăm minţile.

Mirosul Lumii de Dincolo ne înconjurase.

Am simţit adrenalina curgându-mi prin tot corpul în timp ce cercetam plaja, fără să văd ceva ieşit din comun. Pe lângă noi erau grupuri de surferi. Fetele în bikini se plimbau încolo şi încoace, dar în oricare dintre oameni se putea ascunde o umbră. Nu eram surprins. Lucrurile merseseră mult prea bine în călătoria asta. Era un pericol pe care ştiam că îl vom avea de înfruntat, pentru că, dacă erau umbre, erau şi titani.

—Trebuie să plecăm, am spus eu, luându-l pe tip de braţ, şi m-am uitat la Josie. Chiar acum!

El s-a proptit în picioare.

— Nu vin cu voi nicăieri, cu niciunul dintre voi!

— Nu vrem să-ţi facem rău, a încercat Alex să îl convingă, ceea ce era comic, fiindcă tipul doar ce o văzuse cum pusese la pământ cu o singură mână un individ mai mare cu un metru decât ea. Suntem aici să te protejăm.

— De ce anume?

A încercat să-şi smulgă braţul, dar nu a reuşit.

— De titanii care vor să te secătuiască de vlagă, a răspuns Hercule şi, preţ de o secundă, am savurat fantezia că-i trag un pumn în cap. Va rămâne din tine numai carcasa.

— Poftim?

Vocea tipului devenise stridentă, iar faţa lui deja albită s-a umplut de panică.

— Pe toţi zeii! a mormăit Josie, iar mirosul Lumii de Dincolo a devenit mai puternic. O să-ţi explicăm totul. Îţi promit, dar trebuie să te luăm de aici.

— Nu merg nicăieri cu nimeni! Mă duc să...

— Ba da! Mergi!

Plictisit de toată povestea asta, am scos Glock-ul şi i-am lipit ţeava în spate.

— Nu face o criză! Vreau să fii calm, dar ce simţi acum în spate este exact ce-ţi închipui tu.

Josie a făcut ochii mari.

— O, Doamne! a exclamat tipul, tremurând, iar, o clipă, mi-a trecut prin cap că o să leşine.

— N-avem timp pentru asta! Mai târziu o să ne mulţumeşti, crede-mă, dar acum vreau să te pui în mişcare.

Tipul a rămas inert.

Am oftat.

—Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Seth. Regina Kung Fu e Alex. Individul cu steroizii ştii deja cine e. E Hercule, iar frumoasa blondă din faţa ta e Josie. Pe tine cum te cheamă?

A trecut o clipă.

— G-Gable.

— OK, Gable, o să traversăm plaja asta şi o să urcăm la stradă. O să te suim frumuşel în maşină şi o să plecăm de aici, să sperăm, fără incidente, i-am explicat rar şi clar. Nu vrei incidente, nu?

— Nu, a bâiguit el.

— Perfect. Acum dă-i drumul!

În secunda următoare s-a pus în mişcare. M-am uitat la Alex.

— Sună-l pe Aiden şi spune-i că l-am găsit! Spune-i că ne întâlnim la motel!

— S-a făcut!

Alex a vârât mâna în buzunarul de la spate şi a scos telefonul, după care a luat-o înainte, cercetând plaja în timp ce forma numărul lui Aiden.

Josie încerca să-l liniştească pe Gable, spunându-i că nu aveam de gând să-l împuşcăm în spate, iar Hercule devenise oarecum util, după ce luase placa de surf şi venise după noi.

Escortându-l pe Gable spre cărare, eram atent la vreun comportament ciudat. Lumea se uita la noi, mai ales pentru

că eu stăteam aşa de aproape de Gable. Nu văzuse nimeni arma şi nici nu trebuia s-o vadă.

Urcuşul nu a mers aşa de repede pe cât sperasem eu. Gable se tot holba la Josie, care continua să-i vorbească pe un ton liniştitor, explicându-i despre ce era vorba. Tipul nu pricepea nimic, eram sigur de asta. Din când în când, îi tremura braţul.

Când am ajuns sus, pe faleză, am zărit SUV-ul, dar tot nu se vedea nicio umbră. Josie l-a prins pe Gable de celălalt braţ.

— Totul o să fie bine. Te ducem să-i vezi pe prietenii noştri. Vor fi... ăăă, încântaţi să cunoască...

Gable s-a răsucit pe neaşteptate spre mine, încercând să-şi elibereze braţul, apoi s-a ghemuit, cu muşchii încordaţi. S-a tras înapoi, vrând să mă lovească cu cotul în nas.

Bună mişcare defensivă! Băiatul ăsta făcuse ceva cursuri. Mişcarea de mai devreme ar fi putut să mă doboare.

Asta dacă n-aş fi fost un Apollyon dat naibii...

Mişcările mele erau mult prea rapide ca el să le poată urmări. I-am blocat braţul înainte să intre în contact cu faţa mea, i-am zburat cotul şi l-am împins de umăr. A căzut cu spatele lipit de SUV. A făcut ochii mari şi, înainte să-şi revină, eu eram în faţa lui, cu pistolul în coaste.

— Aşa ceva e imposibil, a spus el, iar pieptul i se ridica şi cobora cu repeziciune. Nimeni nu se poate mişca aşa de repede. Nimeni nu...

— Nimeni dintre muritori, am spus eu, grămadă peste el. De data asta o să fiu băiat bun şi o să mă prefac că nu ai încercat să-mi spargi nasul, dar este ultima dată când scapi. Atât. A doua oară, puţin îmi pasă cine eşti tu şi cât de important eşti, te caftesc de nu te vezi!

Pieptul lui Gable nu s-a mai mişcat. De partea cealaltă a SUV-ului, Alex deschisese portiera. Hercule era în spate, uitându-se când la maşină, când la placa de surf.

— Seth!

Josie s-a apropiat de mine, iar eu am inspirat adânc mirosul şamponului cu care se spălase dimineaţă. Unt de shea. Mirosul acela avea ceva care mă calma.

— E speriat. Are tot dreptul să fie...

I-am întâlnit privirea lui Gable. Se vedea prea puţin din ochii lui albastru-verzui.

— Ar fi şi cazul să fie speriat.

— Asta nu ne ajută deloc, a răspuns ea, după care şi-a compus un zâmbet artificial, cum numai ea ştia. Gable, aş vrea să te linişteşti şi să ne asculţi! Nu dorim să-ţi facem rău. Dacă am fi vrut asta, o făceam până acum.

Privirea îngrozită a lui Gable s-a mutat la Josie.

— Mă răpiţi pentru bani? Fiindcă dacă aveţi nevoie de bani, pot să vă dau. Nu trebuie să faceţi asta.

— Pe toţi zeii! am mârâit, clătinând din cap. Nu te-am luat ostatic.

— Hei!

Gable a tresărit şi s-a uitat repede peste umărul meu.

Am întors capul chiar când Hercule se apropia de buza falezei şi arunca placa de surf ca pe o minge de fotbal. Aproape că-mi venea să râd. Aproape.

Hercule s-a întors şi ne-a văzut pe toţi holbându-ne la el.

— Ce? Nu intra în maşină decât dacă... făceam vreo chestie la banchetă.

Gable şi-a pierdut cumpătul, iar pe faţa lui s-a aşternut un alt fel de oroare.

— Placa mea! Ce naiba, frate! Mi-ai aruncat placa!

— O să-ţi luăm alta, iar Hercule nu o va mai arunca, i-a promis Josie, iar pe mine m-a pufnit râsul. Dar trebuie...

Vântul s-a înteţit şi mirosul a venit iar. Umed. Rece. Mirosul morţii. Rahat! L-a simţit şi Josie.

— Trebuie să plecăm!

Alex a ocolit în fugă maşina, prin faţă. Eu l-am tras pe Gable de lângă portiera pe care Alex o deschisese.

Gable s-a zbătut, dar l-am întors cu faţa, gata să-l arunc în maşină cu capul înainte, dacă era nevoie. Îl ridicam, când în aer a început să se simtă ceva greu, cumva uleios. M-am uitat peste umăr.

Pe cărare venea un tip în vârstă, care arăta ca orice tip în vârstă care se plimbă pe plajă. Pantaloni kaki, lejeri, tricou alb, sandale. La încheietura mâinii lucea un ceas de argint. Duhoarea morţii era foarte puternică, dar tipul era încă prea departe ca să-ţi dai seama dacă era o umbră sau doar un bărbat care se plimba.

— E totul în regulă acolo? a întrebat el.

— Nu, am auzit-o pe Alex avertizându-l pe Gable în şoaptă.

Josie a spus tare.

— E în regulă. Mulţumim!

— Nu ştiu ce să zic, a spus bărbatul. Mie nu mi se pare în regulă.

S-a îndreptat spre noi, cu paşi hotărâţi.

— Am impresia că se întâmplă ceva.

Am mijit ochii, iar Josie, aflată lângă mine, s-a încordat. În clipa în care s-a apropiat suficient ca să-i văd ochii, am tras o înjurătură. Erau apoşi, şterşi şi aproape lipsiţi de culoare.

Omul era posedat de o umbră.

— Hercule! am strigat eu, furios.

Slavă zeilor, a înţeles mesajul. Cu capul aplecat, muntele ăla imens de carne şi muşchi s-a repezit la el, rânjind.

Dându-şi seama ce urma, umbra s-a dat înapoi.

— Vită idioată! a scuipat el. Opreşte-te imediat! Suveranul meu o să-ţi arate milă...

Hercule i-a administrat bărbatului un pumn în falcă. Oasele au pârâit. Impactul l-a răsucit într-un cerc complet, perfect. A părut să cadă, apoi a tresărit o dată şi încă o dată. Pe jumătate căzut, şi-a arcuit spatele şi a căscat gura.

A scos un sunet oribil, ca fierul care se freacă de fler, iar din gură a început să-i iasă un fum negru, care a umplut cerul.

— La naiba!

Gable s-a tras înapoi, până când s-a lipit cu spatele de SUV.

— Fir-ar!

Fuiorul negru a urcat în spirală, ca o minitornadă, după care a coborât rapid, într-un arc. Hercule s-a repezit la el, dar degetele i-au trecut prin fum, care s-a dus în zigzag peste şosea, ca un şarpe nenorocit. Apoi a umplut drumul, blocând traficul, după care a dispărut.

— Trebuie neapărat să plecăm înainte să înceapă întrebările legate de asta sau de tipul care a murit.

Josie a deschis portiera.

— Pe bune, trebuie să plecăm!

O decizie înţeleaptă.

— Ai văzut asta? l-am întrebat pe Gable, iar când am observat că era incapabil să răspundă, l-am pălmuit uşor.

El a clipit repede.

— Aici nu ne jucăm. Mă înţelegi acum? Chestia aia venise după tine.

— După mine? Nu... nu înţeleg. Nu am nimic special.

— Eu am ceva special. Tu, doar ceva oarecum special.

Hercule revenise lângă noi.

— Dar ţi-am mai spus asta. Eşti fiul lui Poseidon, iar titanii te vor fiindcă se pot hrăni din tine.

— O! a murmurat Gable, ameţit. Mi-ai spus asta.

— Da.

Hercule a zâmbit.

Gable nu s-a mai împotrivit când l-am împins pe bancheta din spate. Ceea ce văzuse îi tăiase orice chef de împotrivire. Alex stătea lângă el, iar Hercule în partea cealaltă.

L-am făcut atent pe Herc.

— Stai cu ochii pe el!

M-a salutat cu un deget.

Mi-am dat ochii peste cap, am închis portiera şi, trecând pe lângă Josie, care tocmai urca, am plesnit-o peste fund. Da, nu era chiar momentul ideal, dar nici eu nu eram o persoană ideală. Josie a întors capul repede, iar eu i-am făcut cu ochiul. A clătinat din cap şi a urcat, trăgând portiera după ea. În secunda următoare eram la volan şi îmi făceam loc în trafic.

Nu avea să dureze mult până să descopere cineva cadavrul. Va trebui să scăpăm de maşină şi să stăm ascunşi.

— Te simţi bine?

Josie se întorsese spre Gable, să-l întrebe.

El a ridicat capul, apoi l-a întors încet spre stânga, apoi spre dreapta.

— Frate, asta a fost... fix din *Supernatural.*

Alex a început să râdă.

— Frate, Deacon o să te iubească.

— Ce e *Supernatural?* a întrebat Hercule, încruntat.

— Ai văzut *Laguna Beach* şi n-ai văzut *Supernatural*?

Alex s-a strâmbat la el.

— Frate, asta nu e bine din mai multe puncte de vedere.

În timp ce ei pălăvrăgeau, eu eram atent când la şosea, când la bancheta din spate. Îl aveam pe fiul lui Poseidon, dar umbra aia era încă acolo, şi unde era una, erau mai multe.

Şi apoi erau titanii.

Dacă Gable nu era destul de zguduit, motelul în care l-am adus şi care, sunt convinsă, fusese martor la multe supradoze şi la sute de partide de sex pe bani şi apoi prezentarea restului echipei l-au dat cu totul peste cap.

Eram cu toţi înghesuiţi într-o cămăruţă de motel care mirosea a molii. Solos stătea lângă fereastră, întotdeauna de pază. Lângă Alex se afla Aiden, sprijinit de peretele cu varul verde şters. Plecase cu maşina şi scăpase de ea, revenind cu un Yukon alb, despre care a spus că în niciun caz nu va fi declarat dispărut.

Folosise constrângerea.

Ceva ce eu încă nu încercasem. În principal pentru că nu mi se părea în regulă să te joci cu mintea cuiva. Dar îmi păstram părerea pentru mine, deoarece eram convinsă că nu ar fi bine privită. Probabil s-ar fi şi râs un pic de mine.

Deacon şi Luke stăteau pe jos. Băieţi curajoşi. Seth se rezemase de uşă. Nu se ştie cum, şi nimeni nu stătea să caute calul de dar la dinţi, Herc adormise, iar sforăitul lui acoperea conversaţia la fiecare două minute.

Gable se prăbuşise într-un fotoliu uzat, lângă o măsuţă plină de zgârieturi, iar eu stăteam pe marginea patului. Ascultase tot ce îi spuseserăm, inclusiv introducerea cu lumea purilor şi a semipurilor. Toată lumea încercase să-l facă să înţeleagă, insistând pe războiul lui Ares şi pe tot ce se întâmplase în lume din pricina lui. Eu i-am explicat cât am putut de bine toată chestia cu „tu eşti un semizeu, dar puterile tale sunt încătuşate şi trebuie să-i învingem pe titani".

El se uita în jur cu ochii mari, iar, când am avut impresia că iar nu îi venea să creadă, toată lumea care putea controla elementele i-a oferit câte un scurt spectacol.

Au trecut ore să îi răspundem la întrebări. În fine, să îi răspundă ceilalţi, fiindcă eu, evident, nu aveam ce să zic la toate nelămuririle lui.

Gable părea că se calmase şi că digera informaţiile. Când s-a aşternut liniştea, întreruptă doar de sforăiturile lui Herc, m-am aplecat spre el.

— Ştiu că eşti copleşit. Am fost şi eu în situaţia ta, nu cu mult timp în urmă.

— Mda.

A dat din cap şi şi-a trecut degetele prin păr.

— E... Nici nu ştiu ce să zic. Ştii, mama nu vorbeşte niciodată despre tatăl meu.

A început să râdă şi a lăsat mâna jos.

— Eu am crezut că nu vrea să vorbească pentru că o fi fost o aventură de-o noapte sau ceva de genul ăsta. Vreau să zic, ea a mers mai departe. De mai multe ori. Pentru ea, căsătoria e o afacere.

Seth a ridicat o sprânceană.

— Nici măcar nu ştiam dacă trăieşte, a spus Gable, clătinând încet din cap. Şi, ca să fiu sincer, multe dintre chestiile astea sunt greu de crezut. Aud ce îmi spuneţi. Ba chiar înţeleg, dar tot am dificultăţi să procesez.

— E de înţeles.

Deacon a ridicat capul şi i-a zâmbit.

— Noi am crescut în lumea asta. Tu nu.

Gable a deschis gura, apoi a închis-o.

— Şi tu eşti un... un pur?

— Da. Propriu-zis, se cheamă că suntem *hematoi,* dar asta e varianta snoabă pentru pur.

— Iar el e semipur, a spus Gable, arătând cu capul spre Luke, care l-a încurajat cu degetul mare în sus.

Privirea i s-a mutat la Alex şi la Aiden.

— Iar ei au fost înainte un pur şi un semipur, dar acum... sunt semizei.

După ce a obţinut o aprobare de la cei doi, s-a uitat la Solos.

— Iar el este un semipur.

— Exact asta sunt.

Gable s-a uitat apoi la Seth, cu sprâncenele aproape unite de uimire.

— Iar tu eşti Apot-polla?

Am început să râd.

— Uau! Termenul ăsta nu l-am mai auzit.

Seth a oftat.

— Apollyon.

Gable şi-a mişcat buzele, pronunţând cuvântul fără sunet, şi am avut impresia că nu îl spunea cum trebuie.

— Şi deci... ce facem acum?

— Te ducem la Universitatea din Dakota de Sud, unde vei fi protejat şi unde te vei antrena până îi vom găsi pe ceilalţi.

Seth s-a desprins de uşă şi a traversat camera. Gable s-a încordat în fotoliul lui.

— E mult de digerat şi probabil ai aici o viaţă mişto, dar lucrurile se vor schimba. Aşa trebuie.

Seth nu strălucea la discursurile motivaţionale.

— Eşti foarte important, nu numai pentru noi, ci pentru toată lumea, a spus Aiden, care, evident, văzuse teama care se adunase iar în ochii lui Gable. Ai o menire nobilă, Gable!

M-am uitat urât la Seth, iar el s-a întors, dându-şi ochii peste cap.

— Tu nu vei salva numai lumea, ci şi pe olimpieni. Şi nu numai asta, dar, după ce puterile tale vor fi descătuşate, vei deveni nemuritor, a continuat Aiden. Aşa că viaţa ta de aici şi acum e numai o frântură. Vei putea reveni la ea, cel puţin pentru o perioadă, dar... te aşteaptă lucruri mult mai mari.

Nemuritor!

Un lucru la care nu mă gândisem cu adevărat niciodată până când Aiden nu a ţinut această cuvântare încurajatoare pentru Gable. Şi eu eram nemuritoare. Mai puţin dacă îmi tăia cineva capul? Nu. Potrivit lui Seth, nici măcar asta nu mă putea ucide. Ar fi dureros, dar presupun că mi s-ar lipi gâtul la loc. Numai un zeu sau un semizeu m-ar putea ucide.

Sau Seth.

Sau un titan.

Pe toţi zeii, de ce mă gândeam la asta? Gândurile mele o luaseră razna de-a dreptul, dar eram nemuritoare. Seth nu era. Dacă zeii l-ar lăsa în pace, ar îmbătrâni şi, după ce ar muri, ar fi trimis pentru totdeauna la Hades.

Cum de nu mă gândisem la asta niciodată? Bine, fuseseră o groază de chestii care îmi distrăseseră atenţia, chestii mult mai presante la care trebuise să cuget. Aşa că acum trebuia să-l scot din mâna zeilor, să anulez pactul lui cu Hades fără să-l afectez pe Aiden şi să mă asigur că devine nemuritor.

Trebuia să se poată.

Adică, Apollo îl făcuse pe Aiden nemuritor, ca şi pe Alex. Deci se putea, iar eu eram fiica lui. O făcuse pentru ei. Trebuia s-o facă şi pentru mine. Am dat din cap, în sinea mea,

pentru că trebuia să-mi cimentez convingerea că el nu-mi va putea refuza cererea.

— La ce te gândeşti, Josie?

Am clipit şi m-am întors spre Alex.

— Scuze! Am căzut pe gânduri! Ce e?

Alex a zâmbit.

— Gable spune că acasă la el e loc pentru toţi. Decât să stăm aici... Iar mâine-dimineaţă plecăm.

M-am uitat la Hercule, care dormea în patul pe care îl împărţiserăm eu şi Seth, şi m-am crispat. Partea din mijloc a saltelei deja uzate se lăsase în jos.

— Mi se pare o idee bună.

A durat mai mult decât normal să-l trezim pe Hercule şi să-l facem să se ducă în camera lui să-şi strângă catrafusele, pentru că individul dormea să tai lemne pe el, nu alta. Câteva minute, eu şi Seth am rămas singuri. Ne-am strâns repede lucrurile şi le-am îndesat în genţile enorme. Când am terminat, mi-am aruncat bagajul pe pat şi am vrut să mă întorc, dar Seth a venit pe la spate şi mi-a înconjurat mijlocul cu braţele. Nu a spus nimic, şi-a plimbat doar buzele pe gâtul meu.

Am închis ochii şi m-am rezemat de el, sprijinindu-mă de braţele sale. Respiraţia lui caldă şi gura sa fierbinte mă făceau să tânjesc după mai mult decât câteva minute furate.

— Crezi că e bine? l-am întrebat eu. Adică să mergem acasă la Gable?

Seth a ezitat şi a ridicat capul.

— Nu ştiu. Într-un fel, nu mi se pare o idee bună. Nu-l cunoaştem pe tipul ăsta, dar acasă la el nu are cum să fie mai periculos decât aici. Umbrele l-au descoperit. Acum îl caută. Singurul lucru bun e că nu ştiu unde stă. Altfel l-ar fi înhăţat până acum.

— E adevărat.

M-am întors în braţele lui, l-am luat de gât şi mi-am lipit obrazul de umărul lui.

— A fost uimitor de simplu.

— Da, a făcut el după o clipă. Exact asta mă îngrijorează.

28

— **Cu ce ziceai** că se ocupă mama ta? l-am întrebat eu.

Gable s-a uitat la mine, în timp ce mergeam pe o alee elegantă de piatră, făcută din pavele de culori diferite, care imitau piatra cubică. A avut un zâmbet timid.

— A fost actriţă prin anii 1980-1990. Probabil n-o ştii. A făcut o groază de filme de duzină.

Exact filmele alea de duzină au deschis probabil multe uşi, pentru că fiul lui Poseidon locuia într-o vilă. Într-una dintre casele imense pe care le văzuserăm pe faleză, cu plaja în faţă şi cu oceanul dedesubt. Era o vilă masivă din piatră, cu mai multe etaje, completată de o maşină străină de fiţe parcată în faţa verandei şi de uşi duble de sticlă.

— Filme porno? a întrebat Hercule, iar când ne-am uitat cu toţii la el, a ridicat din umerii masivi. Ce? Avem şi noi filme porno în Olimp.

— Dar nu şi *Supernatural?* a întrebat batjocoritor Alex. N-are nicio logică.

Hercule a strâns din ochi.

— Trebuie să văd şi eu ce e cu *Supernatural* ăsta.

— Acum mama ta e acasă?

Aiden s-a uitat la Solos. Dacă era acasă, ar fi fost cam aiurea. Bine, ar fi folosit constrângerea, aşa că probabil nu aveau de ce să-şi facă griji.

Gable a clătinat din cap şi am urcat împreună pe scările largi, după care am traversat veranda acoperită.

— E în Europa cu noul ei soţ.

S-a oprit în faţa uşii şi şi-a trecut degetele peste o cutiuţă neagră. A bipăit de trei ori, după care s-a aprins un beculeţ verde. A deschis uşa şi imediat ne-a izbit un aer răcoros.

— Nu e nimeni aici.

— Nici servitori? l-am întrebat eu.

El a râs.

— Nu avem servitori care să locuiască aici. Avem nişte oameni care vin să facă curat la două zile, dar acum sunt doar eu. Şi cu voi.

— Cât de sigură e casa?

Solos preluase din mers rolul de străjer şi cerceta camera imensă.

— Mai ceva ca Alcatrazul, a răspuns Gable, care o luase înaintea noastră, trecând pe lângă o masă rotundă, pe care era o ferigă frumoasă. Odată ce se activează alarma, nu poate intra nimeni fără ca noi să ştim. Avem şi detectoare de mişcare în casă şi afară, putem să le pornim şi pe ele. După ce se culcă toată lumea, o să le activez şi pe cele din interior.

Chiar în faţa noastră se afla o scară uriaşă, în spirală, care ducea la etaj. În dreapta părea să fie un soi de bibliotecă şi mai era şi o cameră de zi. Mi-era şi teamă să ating ceva. Mobila aia părea să fie mai scumpă decât taxa mea de la facultate.

— Frumoasă casă! a comentat Luke.

Seth nu a spus nimic cât timp l-am urmat pe Gable în sufrageria în care erau o masă lungă şi nişte scaune foarte mişto, cu spătar înalt, tapisate cu un material gri. Având în vedere că fusese întotdeauna bogat, probabil era obişnuit cu aşa ceva. Toţi de aici erau obişnuiţi cu aşa ceva. Până la urmă, numai experienţa mea de la universitatea lor era suficientă ca să înţeleg că înotau în bani.

Seth, de fapt, nu spusese mai nimic de când plecaserăm.

Eram convinsă că nu vorbea pentru că avea prea multe pe cap. Faptul că eram cam în aceeaşi zonă în care apăruse umbra nu îl ajuta să se relaxeze.

Când mi-am adus aminte de umbră, m-am gândit la bietul om care se prăbuşise la pământ cu falca ruptă. Ştiam că un muritor, odată posedat, nu mai poate fi salvat, dar asta nu însemna că mă puteam împăca în vreun fel cu situaţia. Încă o viaţă pierdută, şi pentru ce? Oare bărbatul acela îşi dăduse seama ce se întâmpla cu el? Oare familia îl căuta?

Am oftat şi mi-am frecat sprâncenele. Aveam iar durerea aia surdă de cap, care dispăruse în ultimele două zile. Era

ciudat. Eram semizeu, deci îmi închipuiam că n-ar trebui să am dureri de cap. Singura explicaţie pe care o aveam era că probabil era ceva legat de lipsa de somn.

L-am urmat pe Gable într-o bucătărie frumoasă, cu dulapuri simple, albe, blaturi de marmură şi cu faianţă superbă, gri. La insula din mijloc puteau sta şase oameni, iar masa de acolo era aproape la fel de mare precum cea din sufrageria elegantă prin care trecuserim.

— Vă e foame?

Gable s-a oprit lângă insulă.

— Nouă ne e mereu foame, a răspuns Deacon. Mereu.

Gable a zâmbit şi s-a întors spre frigiderul cu două uşi.

— Cred că am nişte pizza congelată pe care aş putea s-o pun la cuptor.

A făcut o pauză şi s-a uitat peste umăr la noi.

— Sau putem să comandăm ceva.

— Nu cred că ar fi bine, a răspuns Aiden, rezemându-se de insulă. O pizza congelată e foarte bine.

Gable a ezitat puţin, apoi a dat din cap.

— Foarte bine.

A scos două cutii de pizza, a aprins cuptorul dublu şi s-a întors cu faţa la noi.

— Dacă vreţi, pot să vă arăt casa.

— Da.

Solos apăruse în uşa bucătăriei.

— Vreau să cercetez puţin împrejurimile.

M-am uitat la Seth, dar el îl urmărea pe Gable cu ochi de vultur. Ne-am întors cu toţii în atrium. Turul a durat surprinzător de puţin. În spatele scării era o sală de cinema, adică o adevărată sală de cinema, cu proiector şi cu aparat de făcut popcorn. Lângă sala de cinema era o sală de biliard. Aiden a zăbovit puţin pe lângă mese. Mi s-a părut amuzant, fiindcă nu puteam să mi-l imaginez jucând. Deacon a fost atras de ţintele de darts. Alex se uita la jocurile arcade. Aveam impresia că trebuia să nimereşti nişte asteroizi sau ceva de genul ăsta. Pe perete era un televizor la fel de mare precum cel din sufragerie. L-am pierdut pe Hercule un timp la piscina luminată de afară. Sus erau dormitoare mai mult decât suficiente pentru toţi. Eu una m-am oprit să le număr

când am ajuns la şase. Camerele de luat vederi, aşezate strategic prin casă, i-au impresionat pe Solos şi pe Aiden.

Oamenii bogaţi iau securitatea în serios.

Eu şi Seth am nimerit într-o cameră de oaspeţi care părea să fi fost decorată de un designer profesionist. Totul în nuanţe plăcute de bleu şi alb. Îmi amintea de fotografiile pe care le vedeam în *Good Housekeeping.* Bunica mea era un fan înfocat al revistei.

Eram care în camera lui, aranjându-şi lucrurile, care jos, cu Gable, la cuptorul cu pizza. Solos se ţinea scai de el.

M-am uitat cercetător la Seth, care pusese genţile noastre pe o canapeluţă bleu de la picioarele patului imens.

— Nu prea ai încredere în Gable, nu-i aşa?

— N-am nimic personal cu el.

S-a apropiat de o comodă asortată şi şi-a pus ochelarii de soare.

— Nu îl cunoaştem. Nu ştim nimic despre el. Şi mi se pare că s-a împăcat foarte repede cu situaţia.

— Mult prea repede?

A ridicat din umeri.

— E jos şi ne face pizza. Unor străini care tocmai i-au spus că sunt urmaşii zeilor greci.

M-am lăsat pe marginea patului, cufundându-mă în salteaua moale.

— Ai perfectă dreptate, dar şi eu, după criza iniţială de isterie, mi-am revenit.

S-a apropiat şi s-a oprit în faţa mea.

— Dar ai avut nevoie de o groază de somn ca să-ţi revii din şoc.

— Şi te-am folosit pe tine ca pernă de pluş.

— Şi ţi s-au scurs balele pe mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mi s-au scurs balele, dar ideea e că, da, sunt multe de procesat, dar nu e imposibil să faci asta.

— Hmm...

A îngenuncheat în faţa mea, prinzându-mi gleznele în palme.

Mi-am lăsat capul pe umăr şi am zâmbit uşor.

— Ce-ai de gând?

— Nimic.

Mi-a sărutat genunchiul drept, apoi pe cel stâng.

— OK. Am ceva de gând. Mă gândeam să rupem patul.

— Pe toţi zeii! am râs eu şi mi-am trecut degetele prin părul lui. Ai o idee fixă.

— Dar cel puţin e o idee mişto, nu?

— Da.

Mi-am scos degetele din părul lui şi l-am mângâiat pe obraz. I-am ridicat bărbia şi i-am studiat faţa. Era şocant de frumos, cumva ireal, dar avea aşa de multe calităţi. Nu era doar o frumuseţe sculpturală.

A întors capul şi mi-a sărutat palma.

— Eşti OK?

M-am gândit la coşmarul din noaptea trecută.

— Da. Sigur.

S-a uitat la mine cu ochii ăia ciudaţi.

— Te-ai tot frecat la tâmplă şi la sprânceană. Care-i treaba?

Fir-ar! Avea spirit de observaţie.

— Mă doare puţin capul. Nu-i mare lucru. Cred că din cauza lipsei de odihnă.

— Atunci poate ar trebui să te odihneşti, a propus el, sărutându-mi din nou palma. Mă duc să-ţi aduc câteva felii de pizza.

A dat să se ridice.

L-am oprit.

— Nu mi-e somn. Îţi jur că mă simt bine.

El a părut că reflectează.

— La ce te gândeai mai devreme?

— Când?

— Când eram la motel. Erai în altă lume, a explicat el.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe frunte.

— Mă gândeam la ceva cam ciudat.

— Tu? Să te gândeşti la ceva ciudat?

A început să râdă când m-am retras şi l-am plesnit peste mână.

— Nu aş fi crezut.

— Ha, ha!

— Deci, la ce te gândeai?

— Mă gândeam că eu sunt nemuritoare şi tu nu, i-am explicat eu şi am zâmbit când am văzut că ridica din sprâncene. Dar o să rezolv asta.

Buzele lui s-au mişcat o clipă, fără sunet.

— Cum... cum o să rezolvi asta?

I-am zâmbit.

— Ştiu că Apollo poate să o facă, să te facă nemuritor. I-a făcut nemuritori pe Alex şi pe Aiden, deci e perfect posibil.

— Da, a răspuns el tărăgănat. E posibil, dar cu ei a fost altceva. Apollo nu mă va face nemuritor.

Eu am continuat însă neabătut.

— Ba te va face. Şi tot el va face ca pactul tău cu Hades să fie nul şi neavenit, dacă vrea să-l ajut să-i înfrângă pe titani.

Seth a făcut o faţă şocată.

— Ce?

— Mă gândesc de mult la asta. Ei vor să îi ajut. De fapt, au nevoie de mine.

Simţindu-mă destul de mândră, m-am aplecat să-l sărut iar, dar Seth s-a ferit. S-a ridicat în picioare. Eu m-am încruntat.

— Ce e?

S-a uitat în jos la mine de parcă mi-ar fi crescut un sân pe frunte.

— Ai de gând să negociezi cu zeii?

— Păi, cu tata...

— Care e zeu, Josie! Nu poţi negocia cu zeii, nici măcar cu Apollo. Nu respectă niciun pact, ba îl şi întorc împotriva ta, a spus el. I-am văzut făcând asta, şi tatăl tău e la fel.

Nu era tocmai ce aş fi vrut să aud, dar nu eram surprinsă.

— Dacă vor să-i opresc pe titani, vor face asta pentru mine.

— Eşti nebună! a şoptit el, dându-se înapoi

— Uau! Mersi!

Mi-am dat pe spate o şuviţă de păr scăpată din coadă.

— Ascultă, ceva am să fac. În niciun caz n-o să-i las să te folosească în continuare, iar la sfârşit să-ţi ia şi viaţa de apoi. Nu! Asta nu se va întâmpla. Aşa că împacă-te cu ideea şi mişcă-ţi fundul, că mi-e foame!

S-a uitat la mine cu gura căscată.

— Nu merit să-ţi asumi atâtea riscuri, Josie!

M-am înfuriat.

— Vrei să încetezi odată cu asta? Nu-mi place să te aud spunând asta.

— De ce?

Frustrarea plutea în aer.

— Pentru că e adevărat? De-asta?

— Nu e adevărat, Seth.

A scos un hohot de râs răguşit.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, Joe. Asta-i problema. Nu e vina ta, dar nu ştii despre ce vorbeşti.

— Păi, da, nu că m-ai jigni sau ceva.

— Nu vreau să te jignesc, dar ăsta e adevărul. Eşti gata să te pui într-o postură periculoasă, când nici nu ştii de ce sunt capabil, dar eu ştiu, Josie. Ştiu precis de ce sunt capabil.

M-am străduit să respir calm şi adânc.

— Seth...

— Nu. Am încheiat discuţia asta definitiv. N-o să faci nicio negociere absurdă care o să se întoarcă împotriva ta!

A fluturat din mână, ca şi cum ar fi semnalat încheierea conversaţiei, dar pentru mine nu se încheiase deloc, la naiba!

— Aşa mi-am aşternut patul, aşa dorm în el.

Am aşteptat o secundă.

— Ai terminat?

Ochii lui erau acum ocru strălucitor.

— Voiam să mă asigur, dacă tu tot crezi că poţi să-mi spui ce să fac şi ce să nu fac. Dar ghici ce? Nu poţi! Şi vrei să mai ştii ceva? Am înţeles: crezi că nu eşti demn de mine din cauza lucrurilor pe care le-ai făcut în trecut...

— În trecut?

Seth a râs iar, cu hohotul acela rece şi aspru.

— Crezi că vorbesc despre porcăria cu Ares? Dar ce zici de ce s-a întâmplat cu vreo două săptămâni în urmă?

— Ce... ce vrei să spui?

Preţ de o clipă, Seth s-a uitat fix la mine, apoi a rostit câteva cuvinte care m-au cutremurat.

— M-am hrănit din tine.

— Cum? am şoptit eu, după ce trecuse probabil un minut întreg în care încercasem să procesez ce-mi spusese.

Era imposibil să fi spus ceea ce credeam eu, pentru că n-avea niciun sens.

El s-a întors repede şi s-a îndepărtat de pat.

— La naiba! Trebuia să-ţi fi spus înainte ca tu... să mi te oferi, dar sunt un nemernic egoist. Ai auzit bine, Josie! M-am hrănit din tine, din *eterul* tău.

Buzele mi se mişcau, dar limba mea uitase cum se formează cuvintele. Stăteam acolo, şocată, simţind fiori de gheaţă pe şira spinării. Mi se făcuse pielea de găină. Seth se hrănise din mine?

— Ăsta e genul de... creatură care sunt.

Am ridicat ochii şi l-am văzut trecându-şi mâna prin păr. Degetele i se mişcau spasmodic pe şuviţele de păr şi trăgeau de ele, apoi şi-a dus mâna la ceafă.

— Am o... problemă. O am mai demult şi am încercat... încerc să nu fiu aşa, dar e ceva care face parte din mine şi din când în când iese la suprafaţă. Ştiu că se va întâmpla din nou, iar atunci când se întâmplă, nu îmi pasă pe cine rănesc, cui îi înşel încrederea. În clipa aceea nu îmi pasă pe cine rănesc. Nici dacă ar fi vorba de tine.

Asprimea cuvintelor lui mă tăia ca o lamă. S-a întors încet spre mine, respirând precipitat.

— Nu vreau să fiu aşa. Pe toţi zeii, nu cu tine, dar aşa sunt!

Pe neaşteptate a apărut în faţa mea şi mi-a prins obrajii în palme. Mi-a sărit inima.

— În fiecare zi te doresc, Josie! Doresc tot ce ai tu. Mă uit la tine şi vreau să intru între picioarele tale şi să petrec acolo o veşnicie. Vreau să intru aşa de adânc în tine, încât să nu mai ştii care sunt eu şi care eşti tu. Vreau să te gust şi să fac sex cu tine până uit de toate. Mereu. Vreau mai mult decât atât. N-o să te mint. Vreau să te ţin în braţe.

Nu puteam să respir, pentru că privirea lui mă ţinea captivă.

— Vreau să fiu cu tine. Vreau să-mi petrec fiecare zi cu tine. Fiecare oră, fiecare minut, fiecare secundă nenorocită, a spus el pe un ton aspru.

Ca o lamă.

— Dar nu doar asta vreau. Ce e în tine? *Eter.* La naiba!

A închis ochii pentru o clipă, iar când i-a deschis, am văzut în ei o lumină stranie, care m-a şocat.

— Şi asta vreau la fel de mult. Da. Vreau asta. Am avut asta, atunci când ai avut orgasm pe genunchiul meu.

Inima îmi bătea cu putere. Cuvintele lui Seth trezeau în mine un amestec de dezgust şi de... pe toţi zeii, de dorinţă. Şi dorinţa era acolo, trezită de cuvintele lui. Ceva era în neregulă cu mine. Clar, ceva era în neregulă cu el.

— Nu poți să ai încredere în mine, a spus el, ținându-mi bărbia ca să nu mă uit în altă parte, ca să aud și să văd cuvintele acelea. Și i-am văzut cuvintele. Le-am auzit.

— Și știi ceva? Tu ești singura care nu vede asta. Crezi că Alex nu vede? Că Aiden nu vede? Văd. Pentru o persoană ca asta vrei tu să-i înfurii pe zei. Pentru o persoană ca asta ești dispusă să închei un pact și să renunți cine știe la ce.

Mi-a dat drumul la bărbie, și-a îndreptat spatele și a lăsat mâna jos.

— Nu merit așa ceva.

Seth s-a îndepărtat de mine, iar amorțeala a început să-mi dispară. Am simțit în mine o emoție violentă, ca un uragan care lovește coasta mării. Durerea parcă îmi explodase în piept, în timp ce stomacul îmi era ars de o furie fierbinte.

— De câte ori? l-am întrebat.

A urmat o pauză.

— Are vreo importanță?

— De câte ori?

De data asta am țipat, fără să-mi pese că mă auzea cineva.

A lăsat capul pe spate.

— O singură dată.

Am stat puțin, să procesez. Nu îmi dădeam seama dacă asta schimba ceva sau nu. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce puteam să fac cu informația asta. Mă ardea gâtul, uitându-mă la spatele lui țeapăn. Nici măcar nu puteam să gândesc cu adevărat.

— Când?

În prima clipă nu a răspuns.

— Am făcut-o... În ultima zi în care te-am antrenat. Atunci când ne-am certat și după aceea... ne-am hârjonit. Mi-am pierdut controlul și m-am hrănit din tine.

Creierul meu a trecut repede în revistă ziua aceea.

— Nu înțeleg. Nu am simțit nimic. Ultima oară când s-a hrănit cineva din mine, m-a durut.

Spatele lui părea că înțepenea și mai tare.

— Nu doare întotdeauna. Se poate face și fără durere.

Am respirat adânc. În ziua aceea mă înnebunise cu atingerile lui, iar eu... – am clătinat din cap – eram complet amorțită. Și, brusc, am înțeles. De ce se retrăsese el imediat

după aceea. Nu doar pentru că nu se credea demn de mine, ci şi pentru că făcuse ceva rău, ceva foarte rău. Mie îmi făcuse rău.

Şi nu spusese. Până acum.

Seth se hrănise din mine.

Am sărit din pat ca o rachetă. S-a întors spre mine exact când am ajuns la el. Nici măcar n-am gândit când mi-am tras braţul în spate şi l-am lovit cu pumnul în burtă. Seth s-a încovoiat, gemând.

— Asta, am spus eu, tremurând şi dându-mă cu greu înapoi. Asta e pentru că te-ai hrănit din mine.

— Pe toţi zeii! a icnit el. O merit.

— Cum ai putut? l-am întrebat, îndeştându-mi iar pumnii. Cum ai putut să faci asta, când ştiai că Hyperion... Îmi făcuse şi el asta.

— Eu...

Nu a continuat propoziţia, fiindcă... ce putea să spună?

Aş fi vrut să-l mai pocnesc o dată. Voiam să-l bat. Pe toţi zeii, voiam să-l snopesc! Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi m-am tras înapoi până când m-am lovit de canapeluţă. Aş fi vrut să... să-l scutur şi aş fi vrut să nu-mi fi spus asta niciodată.

— De ce n-ai dat mai tare?

Şi-a îndreptat spatele, iar când a vorbit, ziceai că a înghiţit cioburi de sticlă.

— La început nu mi-am dat seama ce fac. Asta... nu scuză nimic, dar în clipa în care mi-am dat seama, m-am oprit. De asta...

— De asta, ce?

Răguşisem.

Seth s-a uitat în altă parte.

— De asta nu te-a durut. Ai fost doar obosită.

— Doar obosită, am şoptit eu, amintindu-mi cum adormisem în timp ce mâncam.

Îmi tremurau picioarele şi m-am lăsat să cad pe canapea, încercam să pricep.

— Deci te-ai oprit când ţi-ai dat seama ce faci.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia.

O schimba? Sau nu? Nu ştiam ce să spun. Nu aveam niciun termen de comparaţie. Vreau să zic, nu mă înşelase şi nici

nu mă abuzase, aşa cum se întâmplă la oamenii normali, dar era trădare. Iar asta era ceva.

Mi-am trecut mâna peste faţă, zguduită.

— Vreau să fii sincer cu mine. Ai facut-o doar o dată?

Seth a dat din cap.

— Şi din cauza asta te-ai îndepărtat de mine după aceea.

Iar a dat din cap.

Am strâns palma şi mi-am lipit-o de piept.

— Dar nu ai mai făcut-o de când... de când am fost din nou împreună. De ce?

— Eu... n-am vrut niciodată să-ţi fac rău sau să... iau de la tine ceva ce nu e al meu.

S-a apropiat de uşă şi s-a rezemat de ea. A clătinat încet din cap, iar în clipa aceea mi s-a părut aşa de tânăr şi de vulnerabil, cum nu-l văzusem niciodată. Atât de *uman.*

— Şi în noaptea aceea, când am fost împreună, am hotărât să nu mai fac asta niciodată, iar dacă aş mai fi făcut-o...

— Ce? Ce-ai fi făcut atunci?

A închis iar ochii, cu buzele strâns lipite.

— M-aş fi asigurat că n-o să mă mai vezi vreodată.

Încă o dată, furia mi-a acoperit toate celelalte emoţii.

— Aha, în loc să, nu ştiu, să vii la mine ca să vorbim despre asta? În loc să-mi dai voie să te ajut? Să încercăm să rezolvăm împreună...

— Ce să rezolvăm împreună, Josie? Crezi că mă poţi ajuta cu asta, cu chestia asta din mine?

Am închis gura brusc, deşi aş fi vrut să spun o mulţime de lucruri care ar fi putut să fie spuse. Aş fi putut să-i spun nu. Că asta – să fie mai bun şi să se comporte mai bine – depindea doar de el. Aş fi putut să-i spun da. Că aş putea să-l ajut. L-aş putea ajuta să... să ia decizia cea mai bună. Aş putea să fiu atentă şi să-mi dau seama când situaţia îi scăpa de sub control. Aş fi putut să-i spun că îmi venea să-i dau un pumn în faţă. Aş fi putut să-i spun că încă îl mai iubeam.

Şi chiar îl iubeam.

Dar nu-l iubeam.

Pentru că eram furioasă. Mă frigea pielea, efectiv, de furie. Pentru că mă durea. Durerea era în piept şi se făcea tot mai mare, radiind în tot corpul, pentru că... la naiba! Pentru că eram revoltată. Aşteptam de la el ceva bun, iar el îmi trădase

încrederea şi aşteptările. Îmi făcuse acelaşi lucru pe care mi-l făcuse Hyperion. Iar asta îmi întorcea stomacul pe dos.

Am lăsat privirea în jos, mi-am apăsat pumnul de frunte şi m-am chinuit să scap de nodul din gât.

— Deci...

Vocea lui gravă a rupt tăcerea.

— S-a terminat?

Nu am răspuns. Nu mă puteam gândi decât la noaptea aceea, când el îmi spusese că îi era teamă că totul s-ar putea transforma într-un coşmar şi că voi ajunge să-l urăsc. Trăise săptămâni la rând cu secretul acesta, ca şi cum ar fi avut deasupra capului sabia lui Damocles.

A mai trecut un timp, apoi Seth a spus:

— Din tot ce am făcut până acum, ce ţi-am făcut ţie a fost cel mai rău. Ai fost un dar pentru mine, iar eu am stricat tot. E vina mea şi îmi pare atât de rău.

A făcut o pauză, iar eu am strâns tare din ochi.

— Nu e nimic în lumea asta care să...

A fost întrerupt pe neaşteptate de un strigăt venit de jos. Am reacţionat instinctiv şi am sărit în picioare, în timp ce Seth s-a răsucit pe călcâie şi a deschis uşa. O bubuitură puternică mi-a ridicat părul de pe mâini. Am lăsat la o parte toată povestea cu Seth şi am ieşit în fugă din cameră.

29 – Seth

Cu stomacul strâns, am ieşit din cameră şi am pornit în grabă pe hol. În capătul coridorului, Deacon ieşea din camera pe care o împărţea cu Luke, cu o expresie îngrijorată, trăgându-şi peste cap un tricou curat. Ne-a ajuns din urmă când coboram scările.

Mi-era rău de la stomac, deşi procedasem bine că-i spusesem lucrurile acelea lui Josie, împiedicând-o să facă o înţelegere cu zeii.

La naiba! Simţisem gustul fricii în momentul în care îmi spusese că plănuia să încheie pactul acela pentru mine. Zeii ar fi întors situaţia aşa de repede împotriva ei, încât ar fi luat-o ameţeala. În niciun caz nu i-aş fi permis să facă asta.

Aşa că am făcut ceea ce trebuia să fi făcut cu săptămâni în urmă, atunci când îmi spusese că mă iubea. Atunci ar fi trebuit să-i spun adevărul, să-i arăt cine eram şi ce eram pentru ea. Dacă nu ar mai vrea să vorbească cu mine niciodată nu m-ar mira.

Dar nu puteam să mă gândesc la asta chiar acum. Trebuia să dau deoparte totul, să-mi ascund furtuna din suflet. Voi avea o groază de timp să trăiesc în rahatul ăsta, să mă tăvălesc prin el.

Am coborât tropăind treptele din lemn masiv. Am zărit holul de la intrare. Mai întâi am văzut fundul imens al lui Hercule, apoi am dat cu ochii de Aiden. Avea în mâna dreaptă un pumnal Covenant.

— Ce se întâmplă? a întrebat Josie, cu vocea răguşită.

Mi s-au încleştat fălcile.

— E... e mort, a şoptit Gable.

Fără să văd despre cine vorbea, am intrat pe hol şi l-am văzut stând sub scară. Faţa lui era la fel de albă ca a unui daimon. Nu era un semn bun.

— Cine e mort?

Deacon a trecut pe lângă Josie şi s-a apropiat de Luke, care stătea lângă uşa de la sufragerie. Sau salon. Lângă una dintre zecile de camere inutile din casa asta.

— Uită-te afară! m-a îndemnat Alex, intrând în hol din bucătărie, cu geanta de arme în mână, pe care a pus-o jos, chiar în spatele mesei din mijlocul încăperii.

M-am uitat în lungul camerei, spre uşile duble. Erau făcute din sticlă, iar cea din stânga avea în mijloc o fisură ca o pânză de păianjen. Geamul crăpat era mânjit de ceva care părea să fie un amestec de sânge şi un alt soi de fluid.

Apoi m-am uitat jos. Pe verandă era lumina aprinsă, iar în lucirea aceea gălbuie am văzut pe cineva prăbuşit cu faţa în jos. Nişte sandale, nişte picioare palide şi nişte pantaloni scurţi închişi la culoare.

— A bătut la uşă, a spus Gable, apoi şi-a trecut mâna prin păr.

A rămas cu ea agăţată de păr.

— Când am ieşit să ne uităm cine e, ne-a văzut prin geam şi...

— S-a hotărât să se dea cu capul de uşă, în cel mai pur stil zombi.

Luke a scos un Glock din geantă.

— Era o umbră în el. În clipa în care tipul a căzut la pământ, umbra a ieşit din el şi a dispărut.

La naiba!

— Nu e bine.

— Deloc.

Aiden avea umerii încordaţi.

— Cred că individul era o iscoadă.

— Individul? a şoptit Gable. E domnul Nanni. Stă pe strada asta.

— Acum nu mai stă nicăieri, a punctat Hercule. Domnul Nanni e mort.

Aiden s-a întors spre el cu fălcile încleştate şi l-a fixat o vreme cu privirea.

— Nu ajuţi cu nimic.

Semizeul a ridicat din umeri.

— Mă rog, a mormăit el, trosnindu-şi degetele.

A urmat o pauză.

— Nu poate să treacă nimic prin geam, nu-i aşa? a întrebat Gable. E sticlă securizată.

— Sticla securizată e un rahat, i-am răspuns. Nu poate opri nici măcar un daimon.

— C-ce e un d-daimon? a întrebat Gable

— O explicaţie scurtă şi directă?

Deacon s-a întors spre el.

— Iniţial au fost puri sau semipuri, dar curând au devenit dependenţi de *eter,* adică de substanţa pe care o avem toţi în noi şi care ne defineşte. Nu e ceva de bine.

Gable s-a uitat îngrozit pe fereastră.

— Şi acum sunt daimoni afară?

Aiden a râs sec.

— Ar fi fost bine să avem norocul ăsta.

Deasupra noastră s-a auzit o tunet care a zguduit casa şi, da, ăsta era un semn rău, rău de tot. Mai ales că nu fusese vreun fulger.

— Şi se pare că ne ocoleşte, a spus Solos, oftând.

Gable s-a uitat la tavan.

— O să fie furtună?

— Nu genul de furtună de care are nevoie California.

Alex a răsucit pumnalul în mână, apropiindu-se de Aiden.

Am îngenuncheat lângă geantă şi am scos de acolo un pumnal şi o ţeapă. Am ridicat capul. Josie era lângă mine, cu mâna întinsă. Ni s-au întâlnit privirile, apoi eu am întors capul, cu fălcile încleştate. Eram sigur că se gândea la mine. La ce făcusem. Nu eram cu nimic mai bun decât un nenorocit de daimon. Eram doar ceva mai curat.

I-am dat ambele arme.

— Ţeapa e înmuiată în sânge de Pegas, i-am amintit eu.

Ea nu a spus nimic, a luat ţeapa, apoi a întins mâna după pumnal. Nu i-am dat drumul, forţând-o să se uite la mine.

— Eşti pregătită să faci asta? am întrebat-o. Nu e loc de ezitări. Ceva se apropie şi, indiferent ce e, va trebui să-l distrugem. Dacă nu eşti pregătită, trebuie să te ascunzi!

Ochii ei albaştri s-au întunecat.

— Sunt pregătită.

Am mai ezitat o clipă, apoi am dat drumul pumnalului. Am luat şi eu acelaşi set de arme şi m-am ridicat. Afară vântul se

înteţise, iar prin geamul uşilor vedeam cum palmierii se aplecau sub forţa lui.

— Ce naiba vine? a întrebat Deacon. O furtună?

Luke a început să râdă.

— Iarăşi! Dacă am avea norocul ăsta...

Josie s-a îndepărtat de masă, iar eu m-am ţinut aproape. Putea să mă înjunghie cu unul dintre pumnalele alea, dar ea era prioritatea mea. Ca să fiu sincer, în clipa aia mă durea în cot ce se va întâmpla cu Gable. Obiectivul meu era să mă asigur că ea va supravieţui, indiferent ce va urma.

Restul, fiecare pe barba lui!

Aşa cum învăţaseră la antrenament, toţi s-au aşezat în linie la câţiva metri de uşă, în faţa lui Gable. Instinctiv, Josie se aşezase lângă Solos. Ea nu învăţase tehnica asta de poziţionare în faţa inamicului. Nu fusese timp să o învăţăm ceea ce se învaţă în ani. M-am aşezat lângă ea, cu mâinile încleştate pe arme.

Un tunet a bubuit deasupra noastră, asurzindu-ne, iar tablourile de pe pereţi au început să se clatine. Undeva, în casă, s-a auzit ceva căzând şi spărgându-se. Apoi a urmat o pârâitură puternică şi un palmier din apropierea aleii s-a rupt în două.

Afară se stârnise ceva. M-am uitat cu ochii mijiţi, văzând că vântul se intensifica într-o anumită zonă, în apropierea unui SUV. Se rotea şi se rotea pe o suprafaţă restrânsă, ca o mică tornadă.

— Ce... ce e asta? a întrebat Josie.

— Gable! a spus Aiden cu voce calmă. Trebuie să te ascunzi chiar în clipa asta. Indiferent ce se întâmplă, nu ieşi de acolo decât dacă...

Vârtejul s-a repezit în faţă, direct spre uşă. Mă aşteptam să treacă prin sticlă, dar s-a oprit înainte de a ajunge la ea, învârtindu-se într-un singur loc. Turbionul avea peste doi metri înălţime şi era lat cam cât o persoană. Nu-mi plăcea deloc ceea ce era în masa aceea de aer.

— Hmm! a murmurat Deacon.

O fracţiune de secundă a fost linişte, apoi s-a auzit limpede zgomotul făcut de uşa care se descuia.

— Ce naiba...

Alex s-a întrerupt, iar declicurile de la uşă au încetat.

— A căzut sistemul de securitate.

Uşile de sticlă s-au dat de perete, iar vârtejul s-a repezit înăuntru. Vântul s-a risipit în toată camera. Vârtejul de aer s-a învârtit mai încet, dând la iveală o siluetă.

— Nu e prietenos, a spus Solos şi a pus înainte piciorul drept, arcuind braţul în spate. Nu e cazul să aşteptăm.

A lansat unul dintre pumnale.

Acesta a străbătut aerul şi a intrat în minitornadă, înfigându-se drept în mijlocul său. În clipa în care a intrat în contact cu ea, s-a stârnit un curent puternic de aer. O explozie sonică ne-a aruncat pe toţi pe jos, ca pe nişte popice.

Am aterizat în fund lângă Josie. Pumnalul Covenant îi căzuse din mână şi ajunsese pe podea. Ea a tras o înjurătură, s-a întins pe o parte şi s-a îndreptat spre el în genunchi şi pe coate.

— Pe bune?

O voce bubuitoare a zguduit casa, aşa că m-am întors repede. Tornada nenorocită dispăruse, iar în locul ei apăruse un bărbat. Un bărbat foarte înalt, cu un cap plin de păr şaten şi cu nişte umeri mai laţi decât ai lui Hercule.

— Aţi aruncat în mine cu un pumnal?

A lăsat capul pe spate şi a început să râdă, apoi a întins mâna, a apucat pumnalul de mâner şi l-a scos. L-a aruncat pe podeaua de piatră din hol.

— O să fie mai uşor decât mi-am imaginat.

Apoi a deschis ochii. Erau complet negri.

Bărbatul din faţa noastră era un titan.

— Pe toţi zeii! a şoptit Josie când a înţeles cine era tipul, apoi s-a ridicat.

— A fost mai mult de distracţie, a spus Solos, încleştându-şi mâna pe pumnalul mai îngust. Voiam doar să văd ce faci.

Titanul a aplecat capul cu o expresie perplexă. Pielea lui, un amestec de nuanţe rozalii, părea să lumineze şi să-şi accentueze culoarea la fiecare două secunde.

— Tu care eşti? l-am întrebat, ridicându-mă în picioare.

M-am postat în faţa lui Josie, care acum se ridicase şi stătea cu pumnalul în mână.

— Mo? Creţul? Larry sigur nu eşti, fiindcă ăla deja ar fi făcut pe el dacă ne vedea.

Buzele titanului s-au întins într-un zâmbet.

— Eu sunt Atlas, Apollyon. Nu cunosc zeităţile de care spui.

— Atlas? a murmurat Deacon. Băi, frate...

L-am văzut cu coada ochiului pe Luke adoptând aceeaşi poziţie protectoare în faţa lui Deacon, iar de data asta purul nu s-a mai împotrivit.

Rânjetul lui Atlas a devenit un zâmbet batjocoritor.

— Ştiţi cine sunt. Toată lumea ştie cine sunt. Şi ştiţi cum se va termina asta. Îmi daţi lucrul pentru care am venit şi vă voi permite să trăiţi! Nu îmi daţi, veţi muri cu toţii!

Am oftat.

— Eşti aşa de previzibil!

Ochii negri tăciune ai titanului s-au întors spre mine.

— Oi fi tu Apollyon şi oi fi înconjurat de semizei, dar nu mă poţi învinge. Eu nu sunt Hyperion şi...

— Nu sunt un simplu semizeu. Sunt vestitul Hercule, iar tu eşti...

Atlas a ridicat încet mâna, iar în secunda următoare Hercule zbura prin aer. S-a izbit de peretele de lângă scară, crăpând tencuiala.

— Pentru mine eşti un nimic, a încheiat Atlas când Hercule a căzut la podea cu faţa în jos.

— Într-un fel, mă bucur că l-ai făcut să tacă, a spus Alex, încordată. Numai că avem nevoie de el viu.

— De ce? a mirat Atlas. Ca să ne conducă la ceilalţi semizei? Ştiam că o să faceţi asta. Noi putem să aşteptăm.

Nicio surpriză! Probabil pe lângă universitate aveau umbre, care aşteptau momentul să plecăm. Era un risc pe care trebuia să ni-l asumăm, iar acum suportam consecinţele.

Atlas a adulmecat aerul, cu ochii la Alex.

— Eşti semizeu, dar *eterul* tău nu e la fel de pur. Nu e ca al celui care stă grămadă sub scară.

A făcut o pauză şi s-a uitat la Josie.

— Sau ca al ăsteia.

— Nu sunt de mâncare, a declarat Josie, iar eu am zâmbit. Aşa că nu te mai uita la mine ca la o gustare.

— Vai, scumpo, dar exact asta eşti! a zâmbit Atlas, iar în clipa aia era de-a dreptul sinistru. Ăştilalţi sunt de-a dreptul neînsemnaţi.

S-au întâmplat mai multe chestii deodată.

Atlas a ridicat mâna cu degetele desfăcute. Un flux de energie a străbătut camera, îndreptându-se spre Alex şi spre Aiden. Amândoi s-au ferit, răsucindu-se într-o parte, înainte de a fi loviţi. Titanul şi-a schimbat imediat direcţia. Fluxul de energie s-a îndreptat spre Luke, aruncându-l în spate peste Deacon.

Luke a apucat să tragă de mai multe ori cu Glock-ul lui, dar Atlas se ferea într-o parte şi în alta cu o viteză ameţitoare, reuşind să evite gloanţele. Acestea s-au înfipt în perete, fără să-i facă vreun rău, apoi Atlas a aterizat în faţa lui Aiden.

Semizeul s-a aplecat pe sub braţul lui, i-a sărit în spate şi s-a întors, lovind cu piciorul, dar Atlas era un titan incredibil de rapid, mult mai rapid decât Hyperion. A întins braţul în spate, l-a apucat de piept pe Aiden, iar acesta a căzut de-a berbeleacul.

Asta a înfuriat-o pe Alex.

S-a repezit la titan, aterizând la un metru în faţa lui. S-a răsucit în aer, gata să dea o lovitură cu piciorul, din întoarcere.

Nu şi-a atins ţinta.

Atlas s-a întors iar şi a prins-o de picior. A răsucit-o ca pe o bâtă de baseball şi a aruncat-o în Aiden, care tocmai reuşise să se ridice. Au căzut amândoi într-un vălmăşag de mâini şi de picioare.

— La naiba! a mormăit Solos.

— Se bagă prea tare.

M-am răsucit şi am aruncat pumnalul Covenant în capul lui Atlas, mai mult ca să-i distrag atenţia. A mers. Titanul a făcut o mişcare, ca să se ferească, iar eu am invocat elementul foc. Deasupra mâinii mi s-a format o bilă din flăcări. Am aruncat-o ca la baseball.

Dinspre Josie a ţâşnit un flux de energie. Invocase şi ea focul, o secundă după mine, adăugând încă o văpaie.

Atlas s-a răsucit spre noi. Flăcările s-au stins înainte de a ajunge la el, ca şi cum s-ar fi izbit de un câmp de forţă.

— Nu te obosi, fetiţă! Am planuri mari cu tine.

Nu-mi plăcea asta.

Nici lui Josie.

— Scuze, sunt ocupată!

Aerul s-a umplut de o explozie de putere care mi-a atins pielea şi am simţit-o în mine, zbătându-se să iasă. Dinspre Josie a ţâşnit o pală de *akasha,* ca un fulger de energie alb-albăstrui. L-a lovit pe Atlas în umăr, făcându-l să se dea un pas în spate.

— Au! a făcut el şi şi-a scuturat braţul. Asta n-a fost frumos.

A ridicat braţul şi, pe neaşteptate, Josie a pornit alunecând pe podeaua de piatră şi dând din mâini, în încercarea de a-şi recăpăta controlul, dar părea că o mână invizibilă o trăgea spre Atlas.

Am înjurat în barbă, m-am repezit în stânga mea şi am prins-o de mijloc, aruncând-o la podea, ca să întrerup conexiunea. M-am răsucit ca să suport impactul izbiturii, cu ea deasupra. M-am rostogolit repede, înainte ca Atlas să facă o mişcare. Am căzut cu genunchii între picioarele ei. O fracţiune de secundă, ni s-au întâlnit privirile, apoi m-am trezit în aer. M-am pregătit de impact.

Am căzut pe masă, peste o plantă în ghiveci. Lemnul mesei s-a rupt sub mine, iar pământul din vas mi-a sărit pe faţă. M-am redresat înainte de a muşca podeaua şi am aterizat pe o parte. Am ridicat capul şi l-am văzut pe Hercule.

Se ridicase şi acum înainta prin hol. Paşii lui greoi zguduiau masa. S-a repezit cu umărul în titan, încercând să-l doboare, dar nu a mers. Atlas l-a prins cu braţele imense de piept şi l-a ridicat în aer, după care s-a trântit cu el la podea. Piatra a crăpat sub greutatea lor.

Atlas s-a ridicat şi a desfăcut larg braţele.

— Care urmează?

— Pe toţi zeii!

Solos a scos pistolul şi a tras mai multe gloanţe. Ca şi înainte, Atlas a reuşit să se ferească şi s-a repezit la străjer. Solos a aruncat arma şi s-a pregătit pentru luptă corp la corp.

Aiden a apărut de nicăieri şi s-a repezit la titan din spate. A făcut o săritură şi a aterizat pe el, agăţându-se cu picioarele de şoldurile lui. L-a apucat de cap şi l-a răsucit cu putere. Pârâitul oaselor a răsunat în cameră cu o secundă înainte ca Atlas să-şi întindă mâna în spate şi să-l apuce pe Aiden de tricou. L-a tras peste umăr şi l-a aruncat în aer. Aiden s-a izbit de podea, rostogolindu-se de câteva ori înainte de a se opri pe spate.

— Puteam să-ţi zic eu că n-o să meargă, i-am spus, strângând în mână pumnalul otrăvit, în timp ce încercam să găsesc o modalitate de a mă apropia de titan.

— Mersi, a mormăit Aiden, întorcându-se pe o parte.

Următorul care a picat a fost Luke. A fost aruncat ca o minge de fotbal după ce l-a atacat pe Atlas. Deacon a invocat elementul foc, ca să-i distragă atenţia lui Atlas, în timp ce Josie a trimis un alt fulger de *akasha,* din cealaltă parte.

Am strâns din fălci, încercând să ignor mişcarea apăsătoare din piept, şi am invocat şi eu *akasha.* Înainte să apuc să o eliberez, Atlas a zâmbit iar şi şi-a ridicat braţele. De afară a răsunat un ţipăt strident, apoi casa s-a umplut de fum negru, care a pătruns în fuioare subţiri. Umbre!

Erau umbre peste tot!

— La naiba! a ţipat iritată Josie, când una dintre umbre s-a îndreptat direct spre ea.

S-a ferit şi s-a întors. S-a lipit speriată de perete şi s-a uitat cu ochii mari la mine. Scria pe faţa ei ce naşpa se simţea.

— Pe toţi zeii!

Alex s-a lăsat la pământ, evitând la mustaţă o umbră.

— Miros ca fluviul Styx!

S-a rostogolit pe o parte, s-a sprijinit în picioare şi a sărit în sus.

— A naibii duhoare!

— Fereşte-te de atingerea lor, a sfătuit-o pe dată Aiden, ridicându-se. Nu avem ce să facem.

Josie s-a ferit spre stânga şi s-a strâmbat când una dintre umbre a prins-o de coadă.

— Avem nevoie de o furie. Urgent!

Da şi, ca întotdeauna, javrele alea erau imposibil de găsit când aveai nevoie de ele.

Era o nebunie să te baţi cu Atlas, în timp ce te fereai de umbre. Un fuior de fum negru l-a învăluit pe Deacon şi l-a ridicat până la tavan, iar asta le-a distras atenţia lui Luke şi lui Aiden. Au traversat amândoi în fugă încăperea, iar eu am simţit iar apăsarea aceea în piept când Aiden a aruncat un fulger de *akasha* în umbră, care l-a scăpat pe Deacon.

Chiar în capul lor.

Atlas s-a pus în mişcare, îndreptându-se spre scară. M-am apropiat repede din dreapta. În spatele lui am văzut-o pe

Josie, care voia să ajungă la el. Am vrut să-i spun să stea deoparte, dar amândoi aveam pumnalele otrăvite. Ajunsese la jumătatea drumului spre scară, când Solos s-a apropiat în fugă din spatele lui Josie.

Titanul s-a întors aşa de repede, încât, până să ne dăm noi seama ce făcea, era deja prea târziu. L-a prins pe Solos de braţ şi l-a izbit în piept cu celălalt braţ. Nu, nu l-a izbit. Mâna lui a trecut prin pieptul lui Solos.

Josie a început să ţipe când a văzut cum ţâşnea sângele din spatele lui Solos.

M-am oprit brusc, şocat, exact când Atlas şi-a retras braţul. Era sânge peste tot, iar în mâna lui Atlas era ceva care fusese în pieptul lui Solos.

Inima lui.

Sângele s-a scurs instantaneu din trupul lui Solos, iar picioarele i s-au îndoit. A căzut ca o foaie de hârtie. S-a prăbuşit la pământ şi nu a mai mişcat. Terminat! Mort! Gata!

— M-am plictisit de povestea asta, a spus Atlas şi a strâns inima în mână, strivind-o.

N-am mai avut nicio reţinere.

Furia care m-a cuprins m-a scos din minţi. Am scos un strigăt care a răsunat în toată casa, după care, de furie şi de supărare, m-am repezit spre el, cu braţele deschise. Am aruncat pumnalul otrăvit, simţind cum monstrul din mine se trezea. Recunoştea toată acea putere din cameră – din Alex şi din Aiden, din Hercule şi chiar din Gable, dar mai ales din Josie. Îmi şoptea să o iau. Mă cuprindea cu totul, cerând răzbunare şi promiţându-mi răsplată.

L-am lăsat pe monstru să preia controlul.

Buzele mi s-au mişcat şi au rostit cuvintele pe care le mai auzisem şi altă dată, cuvinte care aveau darul de a descătuşa puterea supremă, cuvintele pe care le rostise Alex. Nu înţelegeam cum se întâmpla asta. Nici nu-mi păsa.

— Θάρρος

Curaj.

Am simţit un cutremur în tot corpul, urmat de o căldură puternică Simţeam determinarea în piept.

— Δύναμη, am spus.

Putere.

M-a izbit un alt val de putere, care m-a încărcat. Căldura s-a transformat în fierbinţeală, invadându-mi muşchii, distrugându-i şi reconstruindu-i rapid.

Cineva a scos un ţipăt strident. Am auzit un strigăt şi o exclamaţie aspră şi joasă.

Mi-am continuat drumul, trecând printre umbrele care îl înconjurau pe Atlas.

— Απόλυτη εξουσία.

Putere absolută.

Camera era scăldată într-o lumină chihlimbarie. Se auzeau tot mai multe strigăte, în timp ce fiecare celulă din trupul meu vibra de putere. Glifele mi-au apărut pe piele, transformându-se cu rapiditate. Umbrele au zburat în spate, lăsându-l la vedere pe Atlas.

Am încheiat.

— Αήττητο.

Aerul mi-a ţâşnit din plămâni, iar energia statică m-a învăluit. În toată camera apăruseră raze de lumină. Una. Două. Apoi trei, apoi patru. Cinci. Şase. Şapte. Razele luminoase veneau din toate părţile şi se izbeau în pieptul meu, lipindu-mă cu spatele de perete şi ridicându-mă în aer. În mine, puterea se mişca, pulsând. M-am simţit cuprins de flăcări fierbinţi şi reci în acelaşi timp. Puterea umpluse fiecare celulă.

Eram din nou cu tălpile pe podea, cu capul pe spate. Am văzut cu coada ochiului cum siluetele celor din jur se estompau, dar m-am concentrat pe sursa furiei mele. Toate simţurile îmi deveniseră hipersensibile. Privirea se ascuţise. Simţeam mirosul de pizza arsă, amestecat cu izul metalic de sânge şi mirosul de transpiraţie. Auzeam respiraţiile tuturor.

Tot universul avea un contur alb.

Pe chipul titanului se citea spaima. O, da, ştia ce avea în faţă. Ştia că îi venise sfârşitul şi că nu avea cum să scape, pentru că eu eram acum începutul şi sfârşitul.

— Nu, am spus cu o voce profundă şi gravă, care nu era a mea. *Eu* m-am plictisit de povestea asta.

Am invocat *akasha,* dar, de data asta, a fost altfel. *Eterul* părea să-mi cânte în sânge, invadându-mi corpul. Braţul îmi era învăluit de o lumină chihlimbarie, tivită cu alb, care pârâia şi scotea scântei, coborând.

Atlas a încercat să facă o mişcare, dar era prea târziu.

Akasha l-a lovit pe titan în piept şi a continuat să se scurgă, în timp ce mă apropiam, ţinând pasul cu intensitatea ei, înconjurându-l cu puterea ei.

Au apărut fuioare subţiri de fum şi au ţâşnit mici fulgere de lumină care au lovit umbrele. Lumina le-a înghiţit şi le-a distrus.

Atlas se dădea înapoi, dar mai întâi i-a cedat un picior, după care şi celălalt. A căzut la podea în genunchi, iar eu am zâmbit şi i-am pus palma pe faţă. Mi s-a umflat pieptul când am invocat ceea ce era în titan, extrăgând de acolo fiecare dram de *eter,* după care ceea ce era în mine s-a făcut un foc alb.

Puterea s-a retras.

Mi-am luat mâna de pe el, iar lumina chihlimbariu-alburie a scăzut.

Atlas se uita în sus, la mine, cu gura căscată. Din ochi îi curgea un sânge de un albastru-închis, lucios. Pe sub piele se vedea acum reţeaua de vene luminate din interior. Strălucirea aceea a ieşit afară, învăluindu-i corpul.

Am râs.

În cameră s-a auzit o bubuitură asurzitoare, ca şi cum ar fi explodat în acelaşi timp mai multe bombe, iar când lumina s-a retras, Atlas nu era decât o urmă de arsură pe podeaua de piatră. M-am uitat lung la punctul acela din pardoseală, până când am auzit în spatele meu un fel de scâncet.

M-am întors încet. Erau oameni pe podea. Astea erau chestiile pe care le văzusem estompându-se. Nişte chestii. Nesemnificative. Gemeau. Încercau să se ridice. Enervant!

M-am îndreptat spre ei cu paşi hotărâţi. Ceva s-a mişcat în dreapta mea. M-am uitat. Era mare şi venea spre mine. Hercule! Pe toţi zeii, nu-l plăceam deloc!

Am ridicat mâna şi l-am făcut să zboare. Atenţia mi s-a îndreptat spre purul acela brunet, cu ochii argintii. Stătea în faţa cuiva. Îi curgea sânge din nas.

O, da, nu-mi plăcea deloc de el! Nu-mi dădeam seama prea bine de ce, dar ştiam că aş fi deosebit de încântat dacă l-aş face bucăţi. Am ridicat mâna.

— Seth! Nu! a strigat o femeie.

Vocea îmi părea cunoscută. Mi-a făcut ceva. Mi-a distras atenţia.

— Seth!

Am simţit pe antebraţ o înţepătură, m-am întors şi am ridicat mâna invocând *akasha.* Mi-a învăluit braţul, ca un şarpe.

— Seth! a şoptit ea.

Vocea ei m-a oprit, a pătruns în mine şi m-a făcut să mă cutremur. Lumina chilimbarie-albicioasă s-a stins. M-am uitat în jos şi am văzut nişte ochi albaştri: Josie. Josie a mea. Şi apoi am văzut ce avea în mână. Mâna aceea fină tremura, dar nu era goală. Avea un pumnal. Am deschis gura, dar nu a ieşit niciun sunet. Mi-au cedat picioarele, iar Josie a aruncat pumnalul otrăvit. L-am auzit căzând pe podea, după care nu am mai auzit nimic.

Nu mai era nimic.

30 – Josie

Am aruncat pumnalul şi m-am repezit la Seth, încercând să-l prind. L-am apucat de mijloc, dar era mult prea greu. Toxina pătrunsese adânc, iar eu nu puteam să-l susţin. Nu puteam, pentru că încercarea de a rămâne în picioare, cu el în braţe, îmi consumase şi ultimul strop de energie pe care îl mai aveam.

M-am prăbuşit la pământ împreună cu el, căzând pe şold. Am simţit o durere ascuţită, dar am ignorat-o când am auzit zgomotul făcut de capul lui, care s-a lovit de podeaua de piatră.

M-am întins peste Seth, l-am apucat de mijloc şi l-am aşezat pe spate. Avea ochii închişi, iar genele negre îi adumbreau obrajii aurii. Cu mâna tremurătoare i-am căutat gâtul, să văd dacă avea puls, şi mi-am înăbuşit un strigăt de uşurare când l-am simţit sub degete.

Nu aveam idee ce putea să-i facă sângele lui Pegas. Pe muritori îi putea ucide. Putea imobiliza titani şi semizei, dar un Apollyon? Nu-mi spusese nimeni ce efect putea avea asupra lui.

Era viu.

Inconştient, dar viu.

M-am ridicat în fund şi m-am uitat în cameră. Primul lucru pe care l-am văzut a fost pumnalul. *Vei avea nevoie de toxină, dar nu pentru cine crezi tu.* Cuvintele Meduzei mă obsedau. Ştiuse. Femeia aia ştiuse.

Iar pe titanul Atlas îl mai văzusem.

Fusese în coşmarurile mele. Fusese acolo, iar şi iar. El fusese. Cum asta? Nu înţelegeam, dar aşa era.

Amorţită, am ridicat privirea. Deacon se chinuia să se ridice în picioare, la fel şi Luke. Amândoi arătau de parcă ar fi

fost aruncaţi printr-un zid. Din nasul lui Deacon se prelingea un firicel de sânge, dar, altfel, părea întreg. Vânătăile de pe obrazul lui Luke proveneau de la bătaia cu Atlas. Hercule stătea în fund, cu un aer perfect aiurit.

— Cum a făcut asta?

Alex s-a ridicat cu ajutorul lui Aiden, care a tras-o de jos. Amândoi păreau în regulă.

— Cum a facut-o?

Nu am răspuns, pentru că nu ştiam cum reuşise Seth să invoce energia tuturor, fără măcar să ne atingă.

În final, l-am văzut pe Solos.

— Pe toţi zeii! am şoptit şi mi-am întors repede privirea.

Şi cuvintele pe care mi le şoptise Atlas în vis erau adevărate.

Sapă un mormânt.

Era... Am închis ochii şi mi-am muşcat buza de jos până când am simţit gust de sânge. Mi s-a umplut pieptul de mâhnire, acoperind toate durerile fizice care mă chinuiau.

Solos era mort.

Moartea lui îl făcuse pe Seth să se arunce într-o prăpastie, iar eu nu ştiusem nicio clipă cât de aproape fusese de ea în tot acest timp.

Stăteam ca anesteziată între Seth, care era inconştient, şi Solos, care era mort. Mirosul acesta de moarte era diferit de cel adus de umbre. Acesta era mai puternic, mai... real.

— Solos! l-a strigat Deacon încet.

Se lăsase în genunchi lângă el.

— Pe toţi zeii! Nu e...

A întins mâna, apoi şi-a retras-o.

— Nu e corect!

Niciodată nu era corect.

Alex s-a apropiat încet de Deacon. O clipă, faţa ei s-a strâmbat de durere, apoi s-a plesnit cu palmele peste obraji. S-a întors încet, cu umerii încordaţi, apoi, după câteva momente, a părut că se adună. Când s-a întors iar, pe faţa ei nu se mai citea nicio emoţie.

— Trebuie să-l înmormântăm cu nişte monede, a şoptit ea. Trebuie să-i dăm monede, ca să poată traversa fluviul Styx! Acum!

— De acord!

Aiden a îngenuncheat lângă el şi am văzut că îşi trecea degetele pe faţa lui. Pe toţi zeii, îi închidea ochii.

— Gable?

Uitasem complet de el.

Acesta se strecurase afară prin spatele scărilor. Nu reuşise să ajungă prea departe, pentru că nebunia se declanşase prea repede. Nu era nicio urmă de culoare pe faţa lui când se uita mut la Solos.

— Noi avem... avem o curte mare. Sunt nişte... ăăă, cazmale în magazia de lângă piscină.

Aiden s-a întors spre fratele lui şi spre Luke.

— Duceţi-vă şi voi! Vreau să aveţi grijă de el.

Pentru prima oară, Deacon nu a mai protestat. I-a mai aruncat o privire lui Solos, apoi s-a apropiat de Gable. S-a dus cu Luke şi cu bărbatul îngrozit spre bucătărie. În ultima clipă, a schimbat direcţia şi a intrat grăbit în sufragerie, de unde a ieşit în câteva secunde cu o pătură.

— Nu pot să-l las aşa, a explicat el, apropiindu-se de locul în care zăcea Solos.

A pus cu mare grijă pătura pe el, acoperindu-i faţa, pieptul şi mare parte din picioare.

Apoi a plecat.

— Trebuie să vedem ce facem cu Seth.

Aiden şi-a trecut mâna pe sub buza însângerată.

M-am crispat şi am ridicat capul spre el.

— A scos *eterul* din noi, a spus Hercule, cu o voce de ziceai că avea gâtul de glaspapir. Nu mi s-a spus că poate face asta. Nimeni n-ar trebui să poată face asta.

M-am uitat iar la Seth. Glifele se estompaseră, retrăgându-se sub piele. Ochii nu îi erau chihlimbarii când se uitase la mine. Oare mai văzuse cineva? Erau albi, ca ai zeilor.

— Nu numai că l-a oprit pe Atlas...

Aiden avea un pumnal în mână pe când se apropia de noi.

— L-a... l-a terminat. A ucis un titan.

Hercule a clătinat din cap.

— Asta nu e posibil!

— Mie mi se pare posibil!

Alex şi-a frecat şoldul şi pieptul, apoi s-a apropiat de locul în care fusese Atlas. Piatra era arsă.

— Mi se pare chiar foarte posibil.

— Asta înseamnă că...

Aiden nu a mai continuat.

— Ce înseamnă? am întrebat eu sfârşită, lipindu-mi palmele de podea.

M-am sprijinit în ele şi m-am ridicat în picioare.

— Ce înseamnă asta?

— Numai un semizeu poate ucide un titan, nu?

Aiden s-a apropiat şi s-a oprit lângă capul lui Seth. M-am încordat.

— Sau să îngroape un titan, nimeni altcineva, în afară de...

Iar nu a terminat propoziţia, de parcă îi era cumva teamă să pronunţe acel cuvânt.

— Singurul care poate ucide un titan este cel care i-ar putea ucide pe olimpieni.

Alex a pălit.

— Acesta ar fi Ucigaşul de Zei.

Mi-a ieşit tot aerul din plămâni. Ce spusese Meduza?

— Dar aşa ceva nu se poate. Tu ai fost Ucigaşul de Zei înainte să... În fine, să ajungi în Lumea de Dincolo. Nu e el Ucigaşul de Zei.

Ea s-a uitat în ochii mei.

— N-ar trebui să fie, dar ce a făcut el acum e exact ce i-am făcut eu lui Ares.

— Dar nu eşti conectată cu el, nu? am argumentat eu, refuzând să cred ceea ce încercau ei să spună şi incapabilă să accept că nu ţinusem cont de avertismentul pe care îl primisem.

— Nu.

A ridicat mâinile.

— Nu mai fac parte din Echipa Seth.

M-am încruntat.

— S-a întâmplat ceva tare de tot, a continuat ea, arătând spre Seth. Dar dacă a devenit cumva Ucigaşul de Zei, încălcând cum-necum regula celestă, atunci toţi olimpienii ar fi acum aici, nu? Au apărut imediat atunci când l-am ucis pe Ares. N-au pierdut o secundă.

— Asta pentru că ştiau că eşti de partea lor. Ştiau că eşti conştientă de ceea ce faci. Nu s-au gândit că eşti nebună. În cazul lui Seth însă...

Hercule s-a dat un pas înapoi.

— Dacă e Ucigaşul de Zei, n-o să se apropie de el. Cine ar face asta? I-ar putea ucide.

— Fir-ar! a scuipat Aiden.

— Şi noi, noi ce căutăm aici? Poate să ne omoare pocnind din degete, a continuat semizeul. La naiba! Trebuie să distrugem şandramaua asta şi să...

— N-o să ne omoare!

Mi-am încleştat pumnii.

— Nu mai exagera!

— N-ai de unde să ştii, a răspuns Hercule, rece. Nimeni nu ştie. Eu zic să luăm un pumnal de-ăsta otrăvit şi să i-l băgăm în...

— Încearcă numai şi o să fie ultimul lucru pe care îl faci înainte să te leg cu propriile-ţi intestine! l-am avertizat, sută la sută serios. N-o să-i faci nimic!

Hercule a clipit.

— La naiba! Asta-i puţin exagerat.

— Şi înjunghierea lui nu e exagerată? am ripostat.

Alex se oprise la câţiva metri de Seth şi nu s-a mai apropiat.

— Fir-ar! Ei au avut motive să fie... Îngrijoraţi.

— Poftim? am întrebat eu, pentru că nu înţelegeam.

— Înainte să venim aici, Hades ne-a prevenit. Olimpienii îşi făceau griji din cauza... stabilităţii lui Seth. Înainte să plecăm noi din Tartar, a făcut ceva care i-a speriat, a explicat Alex şi a clipit când s-a uitat la mine. Noi nu am spus nimic, fiindcă uneori olimpienii o iau razna şi când cineva strănută prea tare. Ne-au spus să-l ţinem sub observaţie.

— Asta...

Am clătinat din cap.

— Asta nu e în regulă.

Alex s-a uitat la mine şi nu a răspuns, dar expresia ei spunea totul. Era ceva între milă şi înţelegere.

Am deschis gura să le spun că ar fi trebuit să-i ia apărarea lui Seth, apoi mi-am dat seama care era acel lucru care îi speriase.

— S-a hrănit din mine.

Asta a atras atenţia tuturor.

— A fost un accident, am explicat eu, iar privirea mi-a alunecat spre locul în care zăcea Solos. Situaţia a scăpat de sub control şi s-a hrănit din mine, dar s-a oprit înainte să-mi

dau eu seama ce se întâmplă. S-a întâmplat chiar înainte de a veni voi aici. Nu am ştiut asta... până acum o oră.

Doar o oră trecuse? Aveam impresia că se scurseseră zile întregi.

— Nu a făcut-o intenţionat.

Simţeam nevoia să spun asta.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, dar eu cred.... eu ştiu că a încercat să se controleze.

— La naiba! a murmurat Aiden.

Am avut impresia că a vrut să mai spună ceva, dar s-a lăsat păgubaş.

— În momentul ăsta trebuie să facem ceva cu el.

S-a apropiat de capul lui.

— Înainte să-şi revină.

— Am... un adăpost, în pivniţă.

Gable se întorsese cu băieţii. Nici măcar nu-i auzisem.

— Nu e sută la sută terminat, dar are ziduri şi uşă de oţel care poate fi încuiată.

— Pentru moment, e bine.

Aiden s-a întors spre Hercule.

— Apucă-l de picioare!

— Şi Solos?

Ochii înroşiţi ai lui Deacon s-au îndreptat spre silueta care se zărea prin pătură.

— Trebuie să-l îngropăm.

— O să-l îngropăm.

Luke i-a pus braţul după gât.

— Dar, mai întâi, trebuie să avem grijă de Seth.

Am făcut un pas în faţă.

— Staţi! Nu mi se pare în regulă.

— Înţeleg că nu ţi se pare în regulă, mai ales ţie, dar trebuie să facem asta.

Alex m-a privit drept în ochi.

— Chiar nu ştim la ce să ne aşteptăm când se va trezi, iar eu sper – nu, de fapt, *mă rog* – să fie OK, dar nu putem risca.

Nu-mi plăcea deloc.

Dar înţelegeam. Am strâns din buze şi am dat din cap, scurt. Tot ce s-a întâmplat în ora următoare mi s-a părut ireal. Mă simţeam ciudat de detaşată de toate.

Gable ne-a condus într-o pivniţă pe jumătate terminată. S-a apropiat de un perete care părea gol, dar a lovit cu palma în mijlocul lui. O secţiune din perete s-a separat, s-a deschis şi a lăsat să se vadă... o altă cameră.

— Soţul mamei mele a pus aici o saltea, ca să vadă dacă încape, ne-a explicat el când l-au adus pe Seth şi l-au aşezat pe o saltea subţire. Cred că aveau în plan să termine şi camera asta. Baia nu e gata, însă, şi... nu contează.

Am simţit că cineva mă lua de mână şi am tresărit. Luke.

— Vino cu mine!

M-am proptit în picioare.

— Ştiu că e greu.

Vocea lui era gravă.

— Dar va trebui să-l lăsăm aici, cel puţin deocamdată.

— Nu mi se pare normal. Ar trebui să fiu aici, lângă el, când se trezeşte.

— Şi dacă atunci când se trezeşte are mintea răvăşită şi îţi face rău, din greşeală, cum crezi că se va simţi? a argumentat Luke. Ar fi mai rău!

În clipa aceea nu pricepeam cum ar putea să fie şi mai rău de atât, dar Luke avea dreptate. L-am lăsat să mă scoată din adăpost şi să mă conducă pe scări. Am încercat să nu aud uşa care se închidea în urma lor.

Apoi am ieşit afară cu toţii, iar de data aceasta Aiden şi Hercule l-au dus pe Solos pe un teren din partea de sud a piscinei. Nu au folosit cazmalele. Nu era nevoie de ele, pentru că Alex a invocat elementul pământ şi a apărut o groapă... o groapă adâncă. Mi-am dat seama că Aiden îl trimisese pe Gable afară din cameră cu un alt scop. Poate ca să-şi limpezească mintea, să se simtă util. Deşteaptă mişcare!

Solos a fost depus în mormânt şi i s-au pus pe pleoape două monede. Nu mai văzusem aşa ceva.

Şi nu am plâns.

Cu toate că aş fi vrut. Mult de tot.

Poate aşa aş fi reuşit să scap de ghemul acela de emoţii care îmi apăsa pieptul, dar nu am putut decât să stau acolo, în timp ce ei au acoperit groapa cu pământ.

— Va fi întâmpinat în Tartar cu onorurile luptătorului, a spus Aiden, solemn, iar ochii lui argintii aveau o strălucire ciudată. Nu îi va lipsi nimic.

Nu era prea înţelept să stăm afară. Nu era bine nici înăuntru, dar ce opţiuni aveam în clipa aceea? După ce am intrat în bucătărie, Gable a închis cuptorul, dar mirosului de arsură nu avea ce să-i facă. Toată lumea s-a împrăştiat înainte să îmi dau seama ce se întâmpla şi am fost ultima care s-a târât la etaj. Pe la jumătatea holului, am auzit nişte voci: Aiden şi Alex.

Ar fi trebuit să merg mai departe, dar nu am făcut-o. M-am apropiat încet de uşă şi m-am oprit când i-am auzit vorbind în şoaptă.

— O să-l sun pe Marcus, am auzit-o pe Alex.

— Iar eu aş putea să-l chem pe Apollo, să vedem dacă poate să-i spună lui Hefaistos să facă o cuşcă, zicea Herc, părând uimitor de calculat.

Din prima clipă în care apăruse titanul, se purtase ca un profesionist.

— Aşa va fi oprit.

— Şi pe mine m-a oprit un timp, a spus Alex. Dar eu nu mai eram Ucigaşul de Zei atunci. Şi cred că va trebui să acceptăm cu toţii ideea că Seth a devenit cumva asta... Ucigaşul de Zei.

Rămăsesem blocată la gândul că voiau să-l pună pe Seth într-o cuşcă. Cum, o cuşcă adevărată?

— Întrebarea e dacă Apollo va răspunde chemării mele în timp util, a spus Aiden. În general răspunde când are el chef, chiar dacă e ceva urgent.

— Asta e o problemă...

Herc a făcut o pauză.

— Aş putea să mă întorc în Olimp şi să-l aduc pe Apollo. Sau chiar pe Hefaistos.

— Poftim? a făcut Alex, iar eu m-am întrebat dacă s-ar mai întoarce.

Din câte văzusem, nu voia să se afle în apropierea lui Seth.

— Cum?

— Eu nu aparţin acestui tărâm şi pot reintra în Olimp... într-un anumit mod.

— Normal, a mormăit Alex şi îmi şi imaginam cum îşi dădea ochii peste cap. Şi care e modul?

— Trebuie să pun câţiva stropi din sângele meu în cel mai înalt punct al zonei în care mă aflu, şi e numai bine, că suntem pe faleză, a explicat el.

A urmat o pauză, apoi Aiden a spus:

— Nu pare prea complicat. Poţi s-o faci acum, înainte să apuce Seth să se trezească.

Mi s-a strâns inima.

— Păi, nu pot s-o fac decât în clipa în care răsare soarele, a adăugat Hercule. Nu ştiu de ce, dar nu fac eu regulile.

— Asta ar fi...

Alex a oftat.

— Asta ar fi peste cel puţin şase ore. Nu ştim cât timp are efect sângele lui Pegas asupra lui Seth. Chiar dacă ţine până vine aici Hefaistos, noi nu putem rămâne prea mult timp. Atlas a murit, iar ceilalţi titani i-au simţit probabil moartea. Vor veni după noi.

— Voi trebuie doar să păziţi bine uşa şi să sperăm că Hefaistos poate să ne facă un coteţ, ceva, i-a sfătuit Hercule, iar eu am făcut ochii mari.

Un coteţ?

— Dar, să fim cinstiţi, nu ştiţi cum o să fie când se trezeşte. Poate nici nu va încerca să scape. Poate să fie un Ucigaş de Zei prietenos.

Eram aşa de şocată de faptul că Hercule îi lua apărarea lui Seth, într-un fel, încât era gata să cad din picioare. Ei doi nu se înţeleseseră niciun moment.

— Să sperăm că aşa va fi.

În vocea lui Aiden se simţea îngrijorarea.

— Dar judecând după experienţele pe care le-am avut cu el, când o ia razna, o ia razna total şi nu îl ţine puţin.

Nici măcar nu aveau de gând să-i dea o şansă lui Seth. Nu „o luase razna" de plăcere. Îşi pierduse cumpătul după ce murise Solos. Eram plină de furie. M-am dezlipit de perete, gata să intru în cameră.

— Dar Josie?

Era Alex, iar eu m-am oprit, ţinându-mi respiraţia.

— Chiar credeţi că o să-l lase acolo, în adăpost? Nu am nimic cu ea, dar ea... nu l-a cunoscut pe Seth, aşa cum l-am cunoscut noi.

— Nu cred că va face asta. A văzut şi ea ce violent a fost. N-o să pună în pericol vieţile tuturor celor care sunt aici, a răspuns Aiden. Pe urmă, l-am trimis pe Luke să păzească

adăpostul. N-o să-i facă rău lui Luke, chiar dacă ar vrea să-l elibereze pe Seth.

OK. Era oarecum adevărat. Nu voiam să fac rău nimănui, dacă nu merita, dar aş fi putut să-i fac rău cuiva, ca să protejez pe altcineva. Cu toate acestea, nu îmi propusesem să-l eliberez pe Seth înainte de a vedea dacă era bine mintal şi emoţional. Situaţia noastră era destul de încurcată, dar nu însemna că aş putea să-l las baltă. Nu?!

Nu ştiam ce să mai cred.

M-am simţit dintr-odată epuizată, aşa că m-am îndepărtat de uşă şi am coborât scările, înainte să fiu văzută. Era ciudat. Holul arăta aproape la fel, ca şi cum nu se întâmplase nimic acolo.

Ca şi cum Solos nu-şi pierduse viaţa acolo.

Am tras cu greu aer în piept şi m-am chinuit să-mi târăsc picioarele. Nu ştiu de ce, am intrat în bibliotecă. Poate că prezenţa cărţilor avea pentru mine ceva liniştitor. Mirosul acela cunoscut îmi calma nervii.

M-am îndreptat spre canapeaua din faţa ferestrei şi m-am întins pe ea, cu braţul sub cap. Mi-am trecut mâna peste faţă şi mi-am dat părul din ochi.

Ce se întâmplase?

Pe toţi zeii, aproape că nu puteam să înţeleg!

Totul se schimbase. Într-un fel, ştiusem ce se va întâmpla. Oare Atlas intra în visele mele sau... fusese altceva? În clipa aceea nu avea nicio importanţă. Solos nu mai era, înainte cu o clipă fusese, iar în clipa următoare dispăruse, pur şi simplu. O lacrimă mi s-a desprins de pleoapă şi s-a prelins pe obraz. Am încercat să mă consolez cu gândul că exista o viaţă de apoi. Că Solos va fi OK, până la urmă. Aşa cum spusese Aiden, va fi primit în Tartar cu onoruri, ca un războinic. Dar asta nu m-a consolat. Mai deloc, pentru că moartea era moarte, iar pentru mine însemna tot un sfârşit.

Finalul.

Tristeţea mă apăsa tare, se agăţa de mine cu micile ei gheare care îmi strângeau muşchii şi oasele. N-aveam cum s-o smulg de acolo. Avea să rămână mult timp.

Iar Seth... nici măcar nu ştiam ce se întâmpla cu el, cine o să fie când se va trezi. Va fi acel Seth care făcuse nişte greşeli oribile, dar care voia să se îndrepte? Acel Seth care stătuse

atunci, în dormitor, vulnerabil, aproape distrus, şi care îşi cerea iertare?

Sau acel Seth care ne pusese pe toţi la pământ, inclusiv pe Atlas? Nu invocase numai *eterul* meu. Îl luase de la toţi, ceva ce niciunul dintre noi nu ştiuserăm că putea face şi despre care, în sinea mea, credeam sincer că nici el nu ştiuse că putea să o facă.

Am lăsat mâna jos şi mi-am pus-o pe piept, apoi am respirat adânc, fără să pot scăpa însă de senzaţia de apăsare.

Făcusem ce trebuia când l-am oprit pe Seth. Ştiam asta, dar era OK să stau aici şi să-l las încuiat într-o cameră? Herc va pleca în scurt timp şi va aduce cu el un zeu care ar putea să-l închidă definitiv. Greşeam dacă mi se părea că aşa ceva nu era bine? Nu mai ştiam.

În clipa asta, aveam nevoie, mai mult decât orice, de... tata.

Simţeam nevoia ca el să facă ce fac taţii. Să-mi dea un sfat. Să mă ajute. Să fie de partea mea. Să mă sprijine.

Am închis ochii şi mi-am lipit degetele de bărbie.

— Apollo, am spus eu în liniştea încăperii.

Poate nu i-ar răspunde lui Hercule, dar când i-am rostit numele, în noaptea aceea în care mă prinsese Hyperion, venise.

Nu s-a auzit nimic, în afară de ticăitul slab al unui ceas din apropiere. Am încercat încă o dată.

— Tată?

Tot nimic.

Chiar dacă l-am chemat de mai multe ori, nu a venit. Presiunea din piept devenise tot mai mare şi au început să-mi curgă alte lacrimi. Cădeau continuu, în tăcere, şi am strâns din ochi. Când m-am simţit complet epuizată, nu mai ştiam pentru ce plângeam mai mult.

31 – Seth

Faţa înspăimântată a lui Josie a fost ultimul lucru pe care l-am văzut şi primul pe care mi l-am amintit când am deschis ochii şi am inspirat adânc.

La naiba!

Am mai luat câteva guri de aer.

Ce făcusem?

Vibraţia *eterului* pur încă îmi mai cânta în vene, aprinzându-mi toate terminaţiile nervoase şi umplându-mi fiecare celulă de lumină şi putere. Pielea-mi fremăta, iar simţurile îmi erau ascuţite la maximum.

Ce dracului făcusem?

Cu mine se întâmplase ceva.

Nu fusesem încărcat numai cu *eterul* furat. Fiecare celulă din corpul meu fusese modificată. Prin vene îmi curgea energie pură. Încet, mi-a apărut un zâmbet pe buze şi mi-am mişcat gâtul de la stânga la dreapta. Ştiam ce simţeam.

Eram începutul şi sfârşitul.

Ucigaşul de Zei.

Zâmbetul mi-a devenit mai larg, dar când am conştientizat asta, a îngheţat. Cum? Cum a fost posibil? Am încercat imediat să-mi dau seama dacă legătura dintre mine şi Alex devenise iar puternică, însă era la fel ca înainte, cumva estompată, departe. Asta nu era bine.

Aburul strălucitor al puterii era gata să mă învăluie cu totul, dar euforia mea avea un defect – o, pentru numele zeilor, prin venele mele curgea o bucurie amară. Au năvălit peste mine toate evenimentele care avuseseră loc înainte ca Josie să folosească otrava aceea nenorocită şi mi se derulau în cap întruna. Nu trebuia să închid ochii ca să-i văd spatele

arcuit din clipa în care m-am conectat şi m-am hrănit din ea. Nu trebuia să-mi folosesc imaginaţia idioată ca să-mi amintesc cum i se înmuiaseră picioarele. Sau cum căzuseră toţi ceilalţi la pământ.

Nu mai era nicio îndoială. Nu puteam să mai pretind că aş putea sta lângă Josie fără să fiu cu ea, pentru că, pe toţi zeii, era evident că nu rezistasem mai mult de o secundă.

Eram periculos.

Întotdeauna voi fi periculos.

Mai ales când era vorba de ea.

Mai rău era – pe toţi zeii – cel mai rău lucru era expresia pe care o văzusem pe faţa ei. Era îngrozită, dar nu speriată de mine. Nu părea că se simţea trădată nici de faptul că mă hrănisem din ea, nici de faptul că îi făcusem rău.

Sincer, de ceilalţi mă durea în cot, dar de ea?

M-am ridicat în fund, aproape fără să văd salteaua subţire de sub mine, şi mi-am aruncat picioarele într-o parte. M-am ridicat, iar inima a început să-mi bată cu putere când am făcut un pas. Am ridicat ochii şi am văzut o uşă din oţel armat. Unde naiba eram? Nu conta. Uşa aia nu mă putea opri. Ar fi trebuit să ştie asta, aşa că fie erau incredibil de proşti, fie îl chemaseră deja pe Hef să-mi facă o cuşcă, aşa cum îi făcuseră lui Alex, ca s-o ţină pe loc.

Dar pe mine nu mă putea ţine o astfel de temniţă. Nu acum.

Şi chiar dacă m-ar fi ţinut pe loc, nu puteam să le permit să facă asta. Pentru că şi dacă m-ar fi închis, fără posibilitatea de a ieşi imediat, era şi Josie acolo.

Ea m-ar fi eliberat.

Ştiam că aşa ar face.

Iar eu aş fi distrus-o.

Eram terminat, dar ştiam cum trebuia să procedez. Nu puteam să mă mai prostesc, să mă mint pe mine sau pe Josie, mai ales pe ea. Ar fi trebuit să fac asta din ziua în care mă hrănisem din ea.

Am ştiut că nu eram pe drumul cel bun, am ştiut că nu eram pe drumul bun din clipa în care o văzusem pe Josie pe treptele de la Radford, dar nu făcusem nimic. Acum o voi face. Voi rezolva problema asta, chiar dacă îl voi irita pe Apollo şi pe ceilalţi zei. O voi face, ca ea să fie protejată.

De mine.

M-am apropiat de uşă şi am apucat mânerul. Am invocat elementul foc şi am topit mecanismul încuietorii. Metalul a cedat, inutil. Oţelul ar fi fost bun pentru cineva care ar fi încercat să spargă uşa, să zicem, un muritor, dar pe mine nu mă putea opri. Ar fi trebuit să ştie şi ei asta, aşa că eram convins că în faţa uşii puseseră un paznic.

Undeva, în fundul creierului, speram să fie Aiden, fiindcă mi-ar fi plăcut să-i trag o mamă de bătaie, doar aşa, de plăcere, dar când am deschis uşa, am văzut că nu era el.

În cealaltă parte a camerei, Luke s-a desprins de perete şi a întins mâna după pumnalul cu lamă otrăvită.

— La naiba!

Am sărit pe el aşa de repede, încât n-a apucat să facă nicio mişcare, cu toate că era un străjer bine pregătit. Puterea care îmi curgea prin vene mă scăpa de orice mustrare de conştiinţă. M-am răsucit şi i-am zburat picioarele de sub el. Luke a căzut şi a tras iar o înjurătură, în timp ce eu i-am sărit în spate. M-am răsucit şi l-am apucat de gât. L-am strâns exact cât trebuia. El a ridicat mâinile şi şi-a înfipt degetele în bicepşii mei.

— Scuze, moşule!

Vocea mea era joasă şi răguşită.

— Nu e nimic personal.

Luke m-a lovit cu pumnul în braţ, dar eu am întins mâna liberă şi i-am smuls pumnalul înmuiat în sânge de Pegas. Cu o mişcare fulgerătoare, l-am crestat cu lama subţire pe antebraţ.

Rezultatul a fost instantaneu.

Luke s-a prăbuşit peste mine, cu oasele şi muşchii anesteziaţi de otravă. Îşi va reveni. În câteva ore.

L-am tras în celulă şi l-am aşezat cu grijă pe saltea, unde l-am întins. Privirea lui, plină de furie, mi-a întâlnit ochii. O privire urâtă, paralizată, în care se citea promisiunea mută de răzbunare, apoi ochii i s-au închis, copleşiţi de toxină. Aveam impresia că nu va mai avea ocazia.

Cu pumnalul în mână, am închis uşa după mine şi mi-am dat seama că eram într-o altă încăpere închisă. La naiba, mă băgaseră în adăpostul din pivniţă! Eram gata să izbucnesc în râs, în timp ce urcam scările. În casă era linişte. M-am gândit că toată lumea credea că o să rămân inconştient mai mult

timp. Deloc inteligent. Ar fi aşa de simplu să îi iau prin surprindere, mai ales pe Deacon. Nici nu ar şti ce l-a lovit. Cu Alex şi cu Aiden, fiindcă erau semizei, ar fi ceva mai greu, dar acum nu mi-ar fi făcut faţă. Aş fi putut foarte uşor să...

Am strâns din dinţi, cu ochii închişi. În capul meu era haos, ca şi cum ar fi vorbit sute de voci în acelaşi timp. Trebuia să plec de aici. M-am îndreptat spre uşa din faţă, dar m-am oprit în mijlocul holului. Am respirat adânc şi am ridicat privirea spre tavan. Simţeam clar agitaţie într-unul dintre dormitoare, dar atenţia mea a fost atrasă de camera din faţă – biblioteca. *Ea* era acolo. Şi mai greţos era că ştiam că era acolo datorită *eterului* din ea.

Mă chema, javra!

Intra în mine şi se înfăşura cu degete subţiri de fiecare fibră, mă ademenea, mă ispitea. Mi se umpluse gura de apă.

Am auzit paşi dinspre bucătărie şi am întors repede capul spre arcadă. De sub ea a ieşit Gable, cu părul blond ciufulit şi cu pantalonii boţiţi.

Un moment prost pentru o gustare nocturnă.

Ochii lui erau somnoroşi.

— Hei, nu eşti...

M-am repezit la el şi i-am acoperit gura cu palma. Am vrut să-l înjunghii cu pumnalul, dar nu ştiam dacă nu cumva l-ar ucide. Aşa că mi-am mutat mâna, ca să-i acopăr şi nasul, şi l-am ţinut aşa până când i s-au înmuiat picioarele. L-am prins şi l-am aruncat pe umăr. Mi-am imaginat că Poseidon nu s-ar bucura prea tare dacă ar vedea cum i-am aruncat copilul pe canapea, dar, în fine. Se putea şi mai rău.

Aş fi putut să fac mai rău.

Am ieşit iar în hol şi m-am forţat să merg spre uşă, dar, înainte să-mi dau seama, m-am trezit în faţa bibliotecii, am deschis uşa şi am intrat în camera întunecată, închizând-o în urma mea.

Inima a început să-şi accelereze ritmul, ca reacţie la apropierea de ea, iar când m-am apropiat, nu ştiam prea bine dacă asta se datora puterii care curgea prin venele ei sau pur şi simplu ei.

Ambelor.

Dar era *ea.*

Josie stătea ghemuită pe canapea şi, chiar şi în lumina aceea palidă a lunii care se strecura pe fereastra de deasupra canapelei, am observat că era îmbrăcată tot cu pantalonii scurţi cu care o văzusem ultima oară. Părul era desfăcut şi îi cădea de o parte şi de alta a feţei, pe umeri, pe braţul îndoit.

Era dureros de frumoasă!

Trebuie să plec!

M-am apropiat de ea.

Trebuie să plec naibii de aici!

Am îngenuncheat lângă ea.

Trebuie să plec de lângă ea!

Am întins mâna şi i-am atins uşor buzele cu degetele. S-au desfăcut într-o respiraţie uşoară şi apoi s-a trezit. Genele acelea dese au tresărit, s-au ridicat şi i-am văzut ochii albastru-închis.

Ni s-au întâlnit privirile şi am rămas ochi în ochi, iar într-ai ei am văzut uimire şi apoi, apoi am văzut *uşurare,* şi, la naiba, asta m-a rupt.

M-a rupt în două.

— Îmi pare rău! i-am spus, repetând ultimul lucru pe care i-l spusesem înainte de atacul titanilor.

— Seth! a şoptit ea şi a întins mâna spre mine.

Nu ştiu dacă din cauza uşurării pe care o vedeam în ochii săi, în ciuda celor ce făcusem, sau poate din cauza felului în care a întins mâna şi mi-a rostit numele, ca un fel de binecuvântare, dar toate reţinerile mele s-au evaporat.

Raţiunea mea a zburat pe fereastră cu capul înainte şi într-o clipă am fost peste ea.

M-am ridicat repede, i-am prins obrajii în palme şi i-am dat capul pe spate. Am sărutat-o, iar sărutul acela nu avea nimic delicat sau tandru. Ea a tresărit, surprinsă, apoi m-a prins de umeri, înfigându-şi unghiile mici în tricou şi în piele. I-am prins buza de jos cu gura, iar ea a deschis-o pe a ei cu un geamăt slab. Am gustat-o, am inhalat-o şi mi-am coborât mâinile peste gâtul ei, apoi peste braţele ei. Nu gândeam. Nu era nicio bucăţică din creierul meu nenorocit care să conştientizeze ce se întâmpla. Mă concentram numai asupra felului în care o simţeam, asupra privirii ei, asupra felului în care îmi rostea numele.

Eram pierdut în ea.

Degetele mele au ajuns la marginea tricoului său şi am tras în sus de material. Ne-am îndepărtat doar cât să-i scot tricoul ăla nenorocit şi restul hainelor, în mare grabă. Tricoul meu. Pantalonii ei. Ai mei. Apoi restul. Nu mai era nimic între mâinile şi corpurile noastre.

Am lipit-o de canapea şi m-am urcat peste ea. Josie nu a avut nicio ezitare. Nicio întrebare. Nicio frână. Unul dintre picioare era peste mine. Mâinile ei au alunecat de pe spate pe fundul meu. M-a strâns şi m-a tras mai aproape. Ni s-au lipit piepturile. Sfârcurile ei mici şi tari mă atingeau şi mă scoteau din minţi. În cameră nu se auzeau decât sunetele delicate ale gemetelor ei şi gemetele mele răguşite.

Nu ar fi trebuit să fac asta. Era mult prea riscant. Eram total copleşit de emoţii. Nicio reţinere. Nu era nevoie decât de o clipă să îi invoc puterea, să o iau din ea, să fac exact ce voiau să facă titanii cu ea.

Dar felul în care se mişca, arcuirea şoldurilor sale şi felul în care o simţeam, umedă şi fierbinte pe mine, m-au făcut să merg înainte, fără posibilitatea de a mă opri. Şi-a înfipt degetele de la o mână în părul meu, iar cu cealaltă mână m-a prins de braţ.

— Te iubesc! mi-a şoptit ea la ureche, când eu m-am aşezat între coapsele ei. Te iubesc, Seth!

Cuvintele alea m-au terminat, m-au distrus. Nu meritam asta. Nu meritam asta, dar trebuia să intru în ea, s-o simt pentru ultima oară, pentru că amintirea asta trebuia să-mi ajungă până când zeii îmi vor aplica pedeapsa. Am dus mâna între noi şi am pus-o pe penis. Am scos un geamăt când am simţit-o cu vârful lui pregătită. Nu mai era absolut nimic între noi.

Nu m-am oprit. Josie nu m-a oprit.

Era o nebunie. Era periculos de-a dreptul. Era o mare idioţenie. Dar când am intrat în ea şi am simţit-o aşa, cu nimic între noi, senzaţia aceea m-a terminat, mi-a ajuns până în măduva oaselor.

Nimic! Nimic de genul acesta nu mai simţisem vreodată!

M-am oprit, am ridicat capul şi m-am uitat în jos la ea. Îi vedeam gâtul lung, buzele roşii şi umflate, ochii pe jumătate deschişi. Pieptul i se ridica repede. Şi-a trecut mâna tremurătoare pe pieptul meu.

Atingerea ei. Nu am mai putut...

I-am luat mâna şi i-am aşezat-o pe canapea, deasupra capului. A făcut ochii mari când i-am luat şi cealaltă mână şi i-am dus-o lângă cealaltă. Le-am ţinut pe amândouă cu o mână, iar cu cealaltă i-am apucat coapsa arcuită.

— Seth! a suspinat ea.

Am intrat în ea până la capăt. Ea şi-a aruncat capul pe spate şi a scos un sunet aşa de slab, ca un scâncet, încât era gata să-mi dau drumul.

Era o nebunie!

Îmi mişcăm trupul peste ea, în ea, iar ea şi-a încordat braţele. Voia să mă atingă. Pe toţi zeii, lui Josie îi plăcea la nebunie să mă atingă, dar am ţinut-o pe loc, mişcându-mă în ea. Am simţit-o cu o secundă înainte de a avea orgasm. Şoldurile i-au tresărit, spatele i s-a arcuit şi ochii aceia albaştri s-au făcut mari.

Şi-a înăbuşit un ţipăt, muşcându-şi buzele. S-a ridicat spre mine, strângându-mă cu muşchii încordaţi, iar eu am răsuflat greu şi am continuat să o călăresc până când s-a prăbuşit iar pe canapea.

Nu terminasem.

Am ieşit din ea, i-am dat drumul la mâini, apoi am apucat-o de mijloc şi am pus-o pe burtă. M-am urcat pe ea, mi-am lipit pieptul de spatele ei, în timp ce mi-am strecurat o mână pe sub burtă şi i-am ridicat şoldurile. Am intrat dintr-o singură mişcare, gata să-mi dau drumul când am simţit cât de tare era.

Apoi nu a mai fost niciun ritm. Coapsele mi se izbeau de ale ei, iar eu nu mă opream deloc, ca şi cum aş fi vrut să intru atât de adânc în ea, încât să nu mă mai poată scoate nimeni de acolo, atât de adânc, încât să nu mai existe nici ea, nici eu, doar noi. Era aşa de strâmtă, aşa de umedă, aşa de... perfectă!

Transpiraţia ne acoperise pielea. Plesnetul făcut de corpurile noastre mă înnebunea. Mi-am strecurat mâna sub ea şi am găsit terminaţiile acelea nervoase pe care le-am frecat până când ea s-a încovoiat sub mine.

Eliberarea am simţit-o intens pe şira spinării, puternică şi copleşitoare, ameţitoare. Intensă. Nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să simt nimic altceva. Doar în ultima clipă am ieşit, am luat-o în braţe, am lipit-o de mine şi mi-am

dat drumul, ţinând-o strâns la piept, cu capul îngropat în gâtul ei. Lumea se dezintegrase în acele clipe minunate, se dăduse la o parte şi rămăsese ascunsă cât timp bătăile inimii noastre s-au potolit, iar corpurile noastre s-au relaxat, lipite.

— Seth, a murmurat ea, întorcând capul într-o parte.

Au trecut câteva clipe.

— Eşti... eşti OK acum?

Am închis ochii pe dată. Totul va fi OK. Am vorbit cu vocea răguşită. Goală.

— Da.

Josie s-a încordat sub mine şi s-a uitat peste umăr. Ochii ei erau plini de îngrijorare.

— Seth, trebuie să vorbim! Ei spun că eşti un...

— Ssst! am murmurat eu, apoi m-am aşezat pe o parte, am tras-o cu spatele la mine şi am prins-o de talie. În clipa asta vreau doar să te ţin în braţe. Te rog! O să... vorbim mai târziu.

Am simţit-o cum se încorda.

— Promiţi?

— Promit.

Minţeam, desigur. Încă o chestie urâtă care se adăuga la cele pe care le făcusem, dar ea s-a strâns în mine, şi-a lipit obrazul de pieptul meu şi mi-a prins braţul cu ambele mâini. Ca şi cum ar fi încercat să mă ţină acolo. Ca şi cum ar fi ştiut, cumva, subconştient, ce se întâmpla.

Am ţinut-o în braţe până a adormit.

Am ţinut-o în braţe până când începusem să mă îndoiesc că voi putea să mai plec.

Am ţinut-o până când mă durea fizic să o las din braţe.

M-am aplecat asupra ei şi i-am privit faţa. Îmi tremura mâna când i-am dat la o parte cu mare grijă şuviţele de păr lungi şi umede de pe obraz. O să-mi întipăresc în minte fiecare părticică din chipul ei. Arcuirea naturală a sprâncenelor ei. Înălţimea pometţilor şi buzele pline şi frumos desenate.

Mi-am lipit uşor buzele de obraz şi încă o dată, mai jos, pe gâtul ei, deasupra micului semn pe care i-l făcuse daimonul din St. Louis. Apoi am rostit cele mai adevărate două cuvinte pe care aveam să le spun vreodată, cele două cuvinte pe care nu meritam să le spun, să le pronunţ, dar le-am spus:

— Te iubesc!

32 – Josie

Când am deschis ochii, Seth dispăruse, iar eu eram singură în lumina dimineţii, culcată pe o parte. M-am uitat fix la uşa închisă, întrebându-mă dacă nu cumva visasem. Era posibil. Aveam nişte vise foarte vii când era vorba de el, iar când au început să mi se dezmorţească simţurile, totul în jurul meu mi se părea cumva ireal.

M-am uitat în jos, la mine.

Având în vedere că eram goală pe sub pătură, m-am convins că nu visasem. Şi dacă asta nu m-ar fi convins, umezeala dintre picioare era şi ea un indiciu bun.

Dar Seth plecase.

Cu pătura la piept, m-am ridicat în fund şi am strâns uşor din ochi, dându-mi picioarele jos de pe canapea. Oare ce făcusem – ce făcuse *el* – pe canapeaua asta? Uau! Eram puţin zguduită.

Hainele mele erau puse teanc pe jos, ca şi cum Seth mi le-ar fi împachetat. Ciudat! Mi s-a strâns tare stomacul când am ridicat iar ochii spre uşa bibliotecii.

Te iubesc!

Vocea lui îmi răsuna în minte. Inima a început să-mi bată mai tare. Nu-mi mai spusese asta niciodată, dar puteam să jur că-l auzisem. Era mult prea real, vocea lui era mult prea gravă ca să fie născută de imaginaţia mea, dar unde era el?

Şi oare noaptea trecută ieşise singur din adăpost sau îi dăduse cineva drumul? Dacă fusese altcineva, atunci de ce nu veniseră să mă ia şi pe mine? Am închis ochii şi am înghiţit în sec, pentru că mi-am dat seama că Seth nu fusese eliberat de cineva. Nu după tot ce spuseseră Herc şi ceilalţi. Ei

plănuiau să-l cheme pe Hefaistos şi erau convinşi că Seth era Ucigaşul de Zei.

Seth ieşise singur.

Vreau doar să te ţin în braţe.

Cu un sentiment apăsător în suflet, mi-am luat hainele de pe jos şi m-am îmbrăcat repede cu ele, pentru că nici nu-mi trecea prin cap să umblu prin casa asta înfăşurată doar într-o pătură. Mă îndoiam că altcineva în afară de Seth voia să mă vadă aşa.

O să vorbim mai târziu.

Promiţi?

Promit.

Senzaţia de amorţeală rece s-a extins. Situaţia noastră nu fusese deloc clarificată înainte de apariţia titanului. Şi până acum trebuia să stăm de vorbă, dar în clipa asta devenise imperativ.

După ce m-am îmbrăcat, m-am îndreptat spre uşă şi am descoperit că era încuiată. Sentimentul acela apăsător m-a cuprins iar. Am descuiat uşa şi am ieşit în holul luminos. Am auzit zgomote la etaj, iar când am făcut un pas, uşa din capătul holului s-a deschis.

A ieşit Alex, care strângea în mâna cu încheieturile albite un pumnal Covenant.

Când am văzut expresia crispată a feţei ei, în clipa în care a ieşit pe hol şi m-a văzut, a fost ca şi cum aş fi nimerit sub o ploaie îngheţată de iarnă. Atunci am ştiut. Am ştiut, în sufletul meu.

— Unde e? m-a întrebat, apropiindu-se de mine.

Toţi muşchii mi s-au încordat. Când a văzut că nu răspundeam, s-a oprit în faţa mea.

— Aiden tocmai l-a găsit pe Luke inconştient în camera unde îl ţineam pe Seth, iar eu l-am găsit pe Gable în aceeaşi stare, în sufragerie. Nu dăm de Seth.

— Pe toţi zeii! am şoptit şi m-am rezemat de perete. Am clătinat încet din cap, iar în clipa aceea am conştientizat ceea ce deja ştiam. Intensitatea pe care o simţisem în atingerile lui. Gravitatea vocii lui. Motivul pentru care nu a vrut să stăm de vorbă atunci. Felul în care îmi şoptise „te iubesc”.

Pe toţi zeii, ce făcuse? Am ridicat capul şi i-am întâlnit privirea.

— Nu le-a făcut rău.

Ea a dat scurt din cap.

— Se pare că a pus mâna pe pumnalul lui Solos, cel înmuiat în sânge de Pegas. Nu le-a făcut rău, dar trebuie să-l găsim. Ştii unde s-a dus?

M-am dezlipit de perete şi am trecut pe lângă ea.

— S-adus.

— Da.

S-a întors spre mine.

— A...

— A plecat.

Am inspirat, dar aerul s-a blocat şi parcă mi-a explodat în gât. Mă durea emoţia aceea puternică. Am mai făcut un pas, după care m-am împiedicat, simţind o apăsare puternică în piept.

— Pe toţi zeii!

Seth chiar o făcuse.

— Josie?

Alex mi-a pus mâna pe braţ.

— Te simţi bine?

M-am îndepărtat de ea, m-am întors şi m-am îndreptat spre uşa de la intrare. Alex era chiar în spatele meu când am ajuns la uşă şi am deschis-o. Am ieşit în grabă pe veranda din piatră, dar m-am oprit brusc după ce m-am uitat pe aleea circulară.

Una dintre maşini dispăruse.

Mâinile mi-au căzut pe lângă corp şi am clătinat încet din cap. Chiar plecase! Cum plecase cu maşina, avea un avans de câteva ore faţă de noi, iar eu mă îndoiam că avea de gând să rămână în sudul Californiei.

— La naiba! am auzit pe cineva.

Deacon? Nu aveam idee când ajunsese aici.

— A luat nenorocitul ăla de SUV.

Am simţit că-mi crăpa ceva în piept. M-am răsucit pe călcâie, am intrat din nou în casă şi am continuat să merg, deşi Alex mă strigase. Aveam nevoie de spaţiu. Aveam nevoie de câteva minute, ca să pot gândi. Aveam nevoie să fiu singură.

Am trecut pe lângă Aiden, pe scară. A spus ceva, dar nici nu am înţeles ce. Am urcat şi m-am dus în dormitorul în care ar fi trebuit să stau cu Seth. Pe pilot automat, mi-am scos

hainele de pe mine şi le-am lăsat acolo unde au căzut, lângă pat. În baie am dat drumul la apa fierbinte şi am aşteptat până când încăperea s-a umplut de abur. Am deschis uşa de la duş şi m-am strecurat sub apa fierbinte, cu mâinile inerte pe lângă corp.

Şi am stat acolo o veşnicie, aşa mi s-a părut, cu capul aplecat şi cu ochii închişi. Am stat acolo până când valul de emoţie care îmi urca pe gât a ieşit în sfârşit la iveală şi mi-a ars ochii. Au venit iar lacrimile şi nu s-au mai oprit. Nu s-au oprit mult timp.

Toate erau vraişte, iar Seth îmi spusese, în sfârşit, că mă iubea.

După care mă părăsise.

⋆

Atmosfera din sufragerie era tensionată, chiar şi după ce Luke explicase că Seth nu îl rănise şi că părea chiar că regreta gestul. Acelaşi lucru îl spusese şi Gable, care, momentan, se refugiase în camera lui. Dar toate astea nu schimbaseră nimic.

Eu stăteam pe canapea, lângă Alex, şi toată lumea îşi dădea cu părerea ce să facem mai departe. Alex şi Aiden voiau să plecăm mai departe în Canada, ca s-o găsim pe fiica Demetrei şi să-l lăsăm pe Herc să se descurce cu fugarul Seth, când va reveni. Deacon şi Luke nu prea vorbeau, iar mie nu mi-a cerut nimeni părerea.

Asta era bine, probabil, pentru că în cea mai mare parte a zilei fusesem complet amorţită şi măcinată de vinovăţie. Nu ar fi trebuit să-i las să-l închidă pe Seth în camera aceea, nu singur, cel puţin. Instinctul îmi spusese să rămân cu el, dar ascultasem de ceilalţi fără să zic nimic. Era semn de slăbiciune, iar pe Seth îl abandonasem.

Altă mare prostie fusese să-l pocnesc după ce îmi mărturisise ce făcuse. Sigur, merita asta, dar când şi-a cerut iertare şi m-a întrebat dacă s-a terminat, eu nu am spus nimic. Singurul lucru pe care mai puteam să-l fac acum era să merg înainte. Dar nu fără el. Nu. Niciodată fără el.

Unde ar fi putut să plece, unde s-ar fi putut duce? Mi-am scormonit creierul toată dimineaţa şi toată după-amiaza, agăţându-mă de dezlegarea acestui mister ca să nu alunec în

vârtejul acela care îmi sfâșia inima. Și eram așa de aproape de asta! Nu voiam decât să mă arunc în pat cu fața în jos și să bocesc până când nu mai rămânea nimic din mine.

— Deci, copii, sunteți de acord să-l lăsăm pe Herc să rezolve problema cu Seth? a întrebat Deacon, rezemându-se de șemineul acela despre care nu credeam că fusese folosit vreodată. Pur și simplu, uităm de el?

Aiden i-a aruncat o privire.

— Nu uităm de el, numai că trebuie să-i găsim pe ceilalți semizei înainte să-i găsească titanii. Atlas a murit, dar ceilalți, nu.

— Eu cred că trebuie să-l găsim pe Seth, i-a spus fratele lui, pe un ton provocator. Vom avea nevoie de el când vor veni titanii, mai ales că acum e cel mai tare din parcare. Nu vreau să văd că i se întâmplă și altcuiva... ceea ce i s-a întâmplat lui Solos.

— Nici eu nu vreau.

Alex a clătinat din cap, răsucindu-și părul des în mâini.

— Avem nevoie de ceilalți semizei ca să-i învingem pe titani.

Luke a lăsat capul într-o parte.

— De acord, dar avem nevoie și de Seth. Ne trebuie toate forțele pe care le putem aduna, iar el are forța supremă, din câte se pare.

— Dar...

Alex s-a uitat la mine și nu a mai zis nimic. Umerii ei s-au încordat și a părut că-și alegea cuvintele cu mare atenție.

— Nu cred că Seth ne va fi de prea mare ajutor acum.

Deacon a strâns din buze.

— O să abordez fix problema elefantului de două sute de kile din camera asta, adică Apollyon-Ucigașul de Zei.

Fratele lui a ridicat o sprânceană.

— Ce nu spune nimeni e că voi credeți că Seth a trecut cu totul de partea întunecată, din nou, nu? Că s-a îndopat cu *eter* și că acum o să omoare la greu, adică așa, „va omorî totul în calea lui". Asta nu vreți să spuneți, a continuat el, cu ochii îngustați. Dar chestia e că Seth i-a imobilizat pe Luke și pe Gable, dar nu le-a făcut rău, și știți cu toții al naibii de bine că dacă ar fi vrut s-o facă, ar fi făcut-o.

Deacon s-a oprit o clipă şi m-a privit. Îi spusesem mai devreme că Seth fusese la mine înainte de a pleca. Normal, nu intrasem în amănunte, să-i spun şi ce a făcut, fiindcă asta, pe bune, ar fi fost cam mult, dar îi mărturisisem că mie mi se păruse că era normal. Ceea ce era adevărat. Inutil să mai spun că Alex şi cu Aiden se uitaseră la mine de parcă nu aş fi fost în toate minţile, pentru că nu i-am alertat pe toţi că Seth bântuia pe acolo.

— Şi nici lui Josie nu i-a făcut rău, a continuat Deacon. Nu s-a hrănit din ea. În linii mari, a stat cu ea până a adormit, i-a spus la revedere şi a plecat. Mie nu mi se pare că ar fi un Apollyon însetat de sânge şi ucigaş.

— Încearcă să spui asta repede, a murmurat Luke.

— Şi-a pierdut cumpătul când a văzut ce s-a întâmplat cu Solos? Chiar putem să-l condamnăm pentru asta? Niciunul dintre noi n-a păţit nimic. Trebuie să-l găsim, a declarat Deacon, cu bărbia ridicată. Înainte să se transforme pe bune în chestia aia şi să înceapă să arunce în aer nişte insule sau ceva.

Am îngheţat. Ce spusese Deacon? Să arunce nişte insule în aer? Pe toţi zeii, *insulele!* Am clipit des. Oare Seth se ducea acasă? Nu mai fusese acolo de când fusese trimis la universitatea din Regatul Unit, când era adolescent, dar îmi spusese că ar vrea să se ducă acolo. Îmi vorbise o dată despre asta, iar faptul că îmi spusese că s-ar duce în locul acela, care fusese aşa de rece pentru el, însemna că era ceva important. Era o simplă bănuială, dar era o posibilitate. Casa lui avea în jur numai copaci şi nisip. Acolo ar fi fost singur, departe de toţi. Dar oare s-ar duce atât de departe, în celălalt capăt la lumii? Ar merge chiar până acolo?

În sinea mea, ştiam că ar face-o. Poţi să-i spui intuiţie, dar pur şi simplu eram convinsă că aveam dreptate.

— Cred că ştiu unde s-a dus.

M-am ridicat în picioare, mi-am trecut mâinile prin păr şi apoi le-am lăsat pe lângă corp. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra mea.

— Pot să-l găsesc.

Eram plină de hotărâre.

—O să-l găsesc.

— Unde? a întrebat Luke, privindu-mă atent.

M-am uitat în jur şi am expirat încet.

— Cred că s-a dus în Ciclade.

— Ce? s-a încruntat Alex.

— Acolo s-a născut, iar casa lui e şi acum acolo. Nu pot să vă spun de unde ştiu. Nici măcar eu nu ştiu de unde, dar ştiu. Acolo s-a dus.

Aiden a întors capul, cu o strălucire în ochii săi frumoşi, argintii, apoi şi-a încrucişat braţele la piept. Chiar şi fără să spună ceva, mi-am dat bine seama că nu-i plăcea deloc planul meu. Nu era problema mea.

Deacon s-a uitat la Luke, care a dat din cap.

— Ne băgăm!

Ochii fratelui său s-au îngustat.

— Nu cred că ar fi înţelept. L-ai văzut. Ai văzut cât e de instabil.

— L-am văzut şi cum a fost tot timpul cât a stat aici, l-a contrazis Deacon. Aşa încât cred că decizia mea este *absolut* înţeleaptă.

Alex şi-a scos piciorul de sub ea, iar umerii i s-au ridicat într-o respiraţie adâncă.

— Va trebui să fiu de acord cu Aiden în privinţa asta.

— Normal că da, a mormăit Deacon. Vreau să zic, când nu eşti tu de acord cu el?

Aiden s-a strâmbat.

— Ăăă, cum ar fi cam tot timpul?

Ea s-a uitat cu ochii mijiţi la Aiden, după care s-a întors spre mine.

— Ştiu că tu ai văzut... o altă latură a lui Seth. Am înţeles, dar tu nu ştii de ce e capabil...

— Şi tu ştii? am izbucnit, fără să mă gândesc prea mult ce spuneam, fiindcă, normal, ea avea habar de ce era capabil.

— Da, a răspuns ea liniştită, confirmându-mi ceea ce ştiam deja. Toţi de aici ştim de ce e capabil. Tu nu. Şi nu vreau să fac pe deşteapta, subliniind chestia asta, dar acesta e adevărul. Seth poate să fie şi chiar este extrem de periculos, chiar şi când e calm, dar acum, când este Ucigaş de Zei şi cel mai probabil tânjeşte după *eter*? Nu ai idee ce rău e!

Iritarea mă făcea să simt înţepături pe ceafa, iar foşnetul hârtiilor de pe birou a spart tăcerea.

— Nu e aceeaşi persoană pe care o ştii tu.

Alex a deschis gura.

— Nu. Nu e, Alex! Nu este acel Apollyon care a fost păcălit de Lucian şi de Ares. Nu e aceeaşi persoană care a ucis atâţia oameni. Nu e acelaşi om, care era dispus să fie vioara a doua.

În cameră se făcuse linişte. Puteai să auzi greierii. Alex a tresărit, dar eu am continuat, rostind cuvintele clar şi tăios.

— Eu nu spun că trebuie să fie complet absolvit sau că e perfect. Nu e. Ştiu asta. Dar e Seth. Nu e doar suma tuturor lucrurilor urâte pe care le-a făcut. Este un om întreg şi nu trebuie să îi spuneţi de acum încolo Ucigaşul de Zei. Nu asta e el. Şi are nevoie de ajutor, iar pentru că eu îl iubesc, pentru că îl iubesc mult, eu o să-l ajut şi n-o să-l abandonez.

M-am uitat la ea şi la Aiden.

— Cred că ştiţi destul de bine ce vreau să spun, nu? Niciunul dintre voi nu l-a abandonat pe celălalt. Niciodată.

— Replica finală, a murmurat Deacon.

Aiden a clătinat din cap şi s-a apropiat de mine, luându-şi mâinile de la piept.

— Nu e acelaşi lucru, Josie.

— Ba e acelaşi lucru, l-a înfruntat fratele lui, cu ochii argintii strălucind.

Şi-a aruncat braţele în sus.

— Tu nu ai renunţat la Alex, când ea a încercat pe bune să ne omoare. Niciunul dintre noi n-a renunţat la ea. Aşa că de ce ar trebui să renunţăm la Seth?

Alex şi-a strâns buzele şi s-a apropiat încet de Aiden. Stăteau umăr lângă umăr, o imagine formidabilă.

— Noi nu îţi cerem să renunţi la el.

— Nu? Fiindcă am avut impresia că sunteţi ferm hotărâţi să-l puneţi pe Herc să-l prindă. Şi de ce vreţi să-l prindă şi să-l bage în cuşcă?

Hârtiile au început iar să foşnească, iar eu m-am străduit să mă calmez.

— Dacă tata sau vreun zeu chiar vor crede că reprezintă un pericol, vor găsi imediat un mijloc de a-l...

Îmi apăruse un nod în gât.

— Un mijloc de a-l distruge. De-asta l-ar ţine închis – până găsesc acel mijloc. Asta nu ar însemna doar că îl abandonăm, ar însemna că îi ajutăm să-l omoare.

— Nu îmi doresc asta, a spus Alex, încleştându-şi pumnii. Ştiu că ţi-e greu să crezi, dar şi eu ţin la Seth.

Am simţit o fierbinţeală în piept. Eram destul de matură să recunosc că nici acum nu-mi plăcea să aud asta. Nu! Nu! Nu!

— Întotdeauna o să ţin la el, a adăugat ea, apoi mi-a căutat privirea şi mi-a susţinut-o. Dar îi avem pe titani aici, devin din ce în ce mai puternici, iar dacă pătrund în Olimp, s-a terminat cu noi toţi. Trebuie să ne concentrăm atenţia pe descoperirea semizeilor.

— Avem nevoie de ajutorul lui Seth pentru a-i învinge.

Încă o secundă şi începeam să bat din picior.

— Ştiţi unde se află fiica Demetrei. Puteţi să vă duceţi voi doi cu Herc s-o aduceţi. Deacon şi Luke vă pot ajuta să-i găsiţi pe ceilalţi semizei.

Am făcut un pas înapoi şi mi-am încleştat pumnii atât de tare, încât mă dureau încheieturile.

— Sincer, nu mă interesează care ce face. Nu am nevoie de binecuvântarea sau de permisiunea voastră, le-am spus eu celor doi semizei. Iar dacă sunteţi isteţi, n-o să încercaţi să mă opriţi. Aşa că ori mă ajutaţi, ori mă lăsaţi în pace.

Luke a fluierat încet şi a spus:

— O să te ajutăm cum putem. Nu îl abandonăm.

Am aşteptat.

Adevărul era că Alex şi Aiden erau amândoi superputernici. Poate că n-ar fi reuşit să mă oprească, dar nu eram prea sigură. Aveam eu mai mult *eter* în mine, dar ei ştiau mult mai bine decât mine să-şi folosească forţa fizică. Aveam nevoie de ei de partea mea. Nu-mi trebuia să alerge la Herc sau la tata, să le spună unde ar putea fi Seth, dar dacă nu reuşeam să-i conving...

— Aş face orice ca să-l protejez pe Seth, i-am avertizat, cu voce gravă.

Amândoi s-au uitat repede la mine. Am văzut pe faţa lor că au înţeles.

— Orice!

Aiden a ridicat bărbia.

— Şi dacă el este unde crezi tu că este şi îl găseşti, iar el nu mai e... acelaşi, Josie?

Am simţit în piept un curent de aer rece, care mi-a amintit atât de mult de atingerea lui Hyperion. M-am cutremurat. În clipa asta nu puteam să mă gândesc la asta şi nu voiam să iau în calcul posibilitatea că Seth ar fi inaccesibil. Refuzam să mă gândesc la aşa ceva, fiindcă puteam să ajung până la el. Puteam să-l ajut.

— Nu se va întâmpla asta, Aiden!

El s-a uitat în altă parte, iar un muşchi de pe obraz i-a tresărit. Tăcerea s-a lungit între noi mult, o eternitate, după cum mi s-a părut mie. Umerii mi se încordaseră. Eram ferm convinsă că iar vor să mă contrazică.

— OK, a spus Alex, apoi a lăsat palma în jos şi l-a strâns pe Aiden de mână.

El i-a răspuns, iar eu am simţit un junghi în piept.

— Suntem lângă tine.

Deacon a zâmbit.

Lângă el, Luke a ridicat capul, fără să spună nimic.

Aiden a dat din cap, apoi s-a aplecat spre Alex şi a sărutat-o uşor pe obraz.

— Ai dreptate, a spus el după o clipă, ridicând spre mine ochii argintii. Îi suntem datori lui Seth. Îi suntem datori.

Am expirat cu putere, simţind ceva între triumf şi epuizare. Dar nu era timp pentru niciuna dintre ele, pentru că aveam nevoie de fiecare dram de putere şi determinare din mine. Pentru că mă duceam după Seth şi nu intenţionam să mă odihnesc sau să renunţ până nu îl aduceam acolo unde îi era locul.

Lângă mine.

MULŢUMIRI

Mii de mulţumiri celor de mai jos, care au făcut posibilă această carte: lui Kevan Lyon, minunatul meu impresar; lui Kate Kaynak, pentru că a cumpărat seria *Covenant* cu ani în urmă, şi aşa a fost posibilă seria *Titanii;* lui Rich Storrs, pentru că a reuşit să-mi redacteze prima ciornă, care era haotică, dar a avut răbdare s-o facă. Alte mii de mulţumiri echipei de la Spencer Hill Press. Îi mulţumesc lui K. P. Simmons şi asistentei/prietenei mele celei mai bune, Stacey Morgan. O mulţumire specială pentru Drew Leighty, care ne-a permis să-i postăm chipul, şi nu numai, pe toate copertele, dându-i viaţă lui Seth. Nimic nu ar fi fost posibil fără tine, cititorule! Datorită ţie a apărut cartea aceasta. Nu există în lume destule mulţumiri pentru tine.

PUTEREA

Cartea a doua a seriei
TITANII

Jennifer L. Armentrout

#868CAE	2C373B	#EFF1F1	#49B2B8
CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB
58,8636 5,3848 −18,5839	22,2441 −3,4903 −4,0251	94,9974 −0,6591 −0,2433	67,0648 −28,0616 −12,1016